

16

СРЕДНОВЕКОВНИ ЕПИКИ

ДЕЙВИД ЕДЖИТС

К
 РАЛИЦА НА
 МАГИИТЕ

БАРБИ

КНИЖНИ
 ИЗДАВАНИ

Великото съкровище на кралицата е в опасност, и ще трябва да развие всички сили на своята магия.

Дейвид Едингс

Кралица на магиите

На Хелън,
която ми подари най-ценното нещо в моя живот,
и на Майк,
който ме научи как да играя като дете.

ПРОЛОГ

който представлява разказ за Битката на Кралствата от западните земи срещу най-ужасното нападение на злия Кал Торак. По материали от летописа „БИТКАТА ПРИ ВОУ МИМБРЕ“

Когато светът беше млад, злият бог Торак похити Кълбото на Алдур и избяга, защото искаше да установи господството си над целия свят. Кълбото се съпротивляваше, огънят му осакати лицето и тялото на Торак със страшни обгаряния. Ала той не се отказа от Кълбото, защото то беше безценно за него.

По-късно Белгарат, вълшебник и ученик на Бог Алдур, поведе краля на алорните и неговите трима синове. Те успяха да си възвърнат Кълбото, като го измъкнаха от железната кула на Торак. Торак се впусна по следите им, но гневът на Кълбото го отблъскваше и го тласкаше назад.

Белгарат постави Черек и неговите трима сина за крале на четирите велики кралства и заръча завинаги да бдят срещу Торак. И даде Кълбото на Рива, който трябваше да го пази. И каза, че докато Кълбото е в ръцете на потомците на Рива, западните кралства могат да бъдат сигурни за съдбата си.

Век след век течаха без никаква заплаха от страна на Торак, докато през пролетта на 4865 година кралство Драсния беше нападната от огромна орда надраки, тули и мурги. В центъра на това море от ангараци – хора от Източните кралства – се издигаше железната шатра на онзи, когото наричаха Кал Торак, което означава и „крал“, и „бог“. Градове и села бяха изтрети от лицето на земята – изгорени, защото Кал Торак беше дошъл да унищожава, а не да завладява чуждите земи. Онези, които успяха да оцелеят, бяха предадени на жреците кролими, за да бъдат принесени по-късно в жертва според неописуемите по своята жестокост обичаи на ангараките. Никой от жителите на тези земи не остана жив, с изключение на онези, които избягаха в Алгария или бяха спасени в устието на река Алдур от корабите на Черек.

Следващата стъпка на ордата беше да нападне южна Алгария. Ала ангараките не намериха там градове. Алгарските конници, които бяха привикнали с номадския начин на живот, се изправяха пред нашествениците, нападаха ги в неумолими схватки и след това бързо се оттегляха. Седалище на алгарските крале беше Крепостта – създадена от хората

планина с каменни стени, дебели тридесет стъпки. Ангараките напразно атакуваха Крепостта и накрая я обсадиха. Обсадата продължи осем години, без да им донесе победа.

Това позволи на Западните кралства да се подготвят.

Военачалниците се събраха в Кралския военен колеж в град Тол Хонет, националните различия бяха забравени и Бранд, регентът на кралство Рива, беше избран за върховен главнокомандващ на обединените армии на Запада. С него дойдоха двама странни съветници: много възрастен, но силен и енергичен мъж, който заяви, че добре познавал кралствата на ангараките, и една удивително красива жена със сребристобял кичур на челото, която се държеше повелително и царствено. Бранд се вслушваше в съветите и на двамата и се отнасяше към тях с изключително уважение.

Късно през есента на 4875-а година Кал Торак прекрати обсадата на Крепостта и се насочи на запад към морето, преследван от алгарските конници. През нощта улгите излизаха от пещерите си в планините и на насяха страхотни удари на спящите ангараки. Ала силите на Кал Торак все още бяха неизброими. Пълчищата му спряха своя поход, за да се прегрупират, после продължиха по долината на река Аренд към град Воу Мимбре, като унищожаваша всичко по пътя си. В началото на лятото ангараките разгърнаха бойния си строй и се подготвиха да нападнат града.

В третия ден на битката три пъти прозвуча призив на боен рог. И портите на Воу Мимбре се отвориха, и мимбратските рицари се втурнаха в атака срещу първите редици на ангаракската орда. Железните подкови на бойните им коне тъпчеха и живи, и мъртви. Отляво нахлу алгарската кавалерия, драсниански копиеносци и войската на улгите. Отдясно атакуваха неустрашимите войни на Черек и легионите на Толнедра.

Нападнат от три страни, Кал Торак хвърли в боя военните си резерви. И тъкмо в този момент облечените в сиви одежди риванци, сендарите и астурианските стрелци с лъкове нападнаха войниците на Торак в гръб. Ангараките започнаха да падат, покосявани като житни снопове. Объркването им беше невъобразимо.

Тогава един изменник – магьосникът Зедар, припряно се втурна в черната желязна шатра на Кал Торак и каза на Прокълнатия:

– Господарю, безброй врагове са те заобиколили от всички страни. Дори облечените в сиво риванци се появиха до един на бойното поле, за да се опълчат срещу мощта ти.

Кал Торак се надигна, обзет от гняв, и рече:

– Ще се изправя срещу тях. И похитителите на Ктраг Яска, скъпоценния камък, който принадлежеше на мен, ще ме видят и ще се разтреперят от страх пред силата ми. Изпрати при мен кралете.

– Велики господарю – отвърна Зедар. – Твоите крале вече не са сред живите. Загинаха в битката. Същото сполетя и голяма част от жреците ти кролими.

При тези думи гневът на Кал Торак избухна със страшна сила, от дясното му око изригна огън, пламък лумна от черната дупка, където някога бе лявото му око. Той заповяда на слугите си да завържат щит на ръката му с отрязаната длан, после грабна ужасната си черна сабя и въоръжен по този начин излезе на бойното поле, за да се хвърли в битката.

В този миг сред риванските редици прозвуча силен глас:

– Торак, призовавам те в името на Белар. Нека спрат кръвопролитията. Ще се срещна в двубой с теб, за да разрешим изхода на битката. Аз съм Бранд, регентът на кралство Рива. Излез да се биеш с мен или се махни с отвратителната си войска и никога повече не нападай кралства на Запада.

Кал Торак излезе пред пълчищата си и изрева:

– Кой се осмелява да изправи простосмъртната си плът срещу Краля на целия свят? Виж ме, аз съм Торак, Кралят на кралете, Богът на всички Богове. Ще те унищожа, креслив риванецо. Враговете ми ще погинат и Ктраг Яска отново ще бъде мой.

Бранд пристъпи напред. Носеше страшен, тежък меч и щит, обвит в сукуно. Вълк с прошарена козина вървеше по стъпките на война, снежнобяла кукумявка летеше над главата му. Бранд извика:

– Аз съм Бранд и ще се бия с тебе, подли Торак.

Торак видя вълка и кресна:

– Махни се, Белгарат! Бягай, ако искаш да спасиш живота си! – А към кукумявката се обърна със следните думи: – Отречи се от баща си, Поулгара. Нека аз стана твоя Бог. Ще се ожена за тебе и ще те направя кралица на света.

Ала вълкът нададе презвизикателен вой, а кукумявката – презрителен писък.

Торак вдигна сабята си и замахна с ужасяваща сила срещу щита на Бранд. Дълго се биха, размениха си много и страшни удари. Онези, които наблюдаваха, бяха удивени. Яростта на Торак стана неимоверна, сабята му се сгромолясваше непрекъснато върху щита на Бранд, докато регентът на Рива започна да отстъпва пред атаките на Прокълнатия. В този миг вълкът изръмжа и едновременно с неговия вой се разнесе

писъкът на кукумявката; тогава силата на Бранд се възобнови.

С едно-единствено движение риванският регент смъкна от щита си сукното, което го обвиваше; в центъра на щита беше поставен кръгъл скъпоценен камък, голям колкото сърцето на дете. Торак се възря в щита, а скъпоценният камък заблестя и от него започнаха да изхвърчат пламъци. Прокълнатия се люшна назад, изтърва щита си, после сабята си. Вдигна ръце пред очите си, за да се предпази от страшния огън на камъка.

Бранд замахна и мечът му прониза наличника на шлема, заби се в кухнята от изтеклото око на Торак и проникна дълбоко в главата му. Прокълнатия се олюля, нададе страхотен вик, изтъргна меч на противника си от раната и смъкна шлема си. Всички се отдръпнаха ужасени, защото лицето на Торак бе съсухрено, по него личаха следите на ужасно изгаряне и беше страшно да го гледа човек. Вместо сълзи, от очите на Торак се сцеддаше кръв. Той изкрещя още веднъж, когато зърна скъпоценния камък, наречен от самия него Ктраг Яска. Заради този камък Прокълнатия беше започнал войната срещу Запада. После Прокълнатия се сгромоляса и земята се разтрепери при падането му.

Страшен вик се разнесе сред пълчищата на ангараките. Обзети от паника, те хукнаха да бягат, ала армиите на Западните кралства ги преследваха, унищожаваша ги – и призори на четвъртия ден от началото на битката ордата на Кал Торак вече не съществуваше.

Бранд заповяда да му донесат тялото на Прокълнатия – искаше да види оновова, който се бе провъзгласил за крал на целия свят. Ала никой не успя да намери тялото. През нощта Зедар беше направил магия и бе преминал невидим сред армиите на Запада, отнасяйки останките от съществото Бог, което бе избрал за свой господар.

Товага Бранд повика своите съветници и Белгарат му каза:

– Торак не е мъртъв. Само е заспал. Той е божество и не може да бъде убит от оръжие на простосмъртен.

– Кога ще се събуди? – попита Бранд. – Трябва да подготвя кралствата на Запада за неговото завръщане.

– Когато потомък на Рива стане крал и се възкачи на престола на Северното кралство – отвърна Поулгара. – Товага Богът на злото ще се събуди, за да започне война с него.

– Но това няма да се случи никога! – намръщи се Бранд. – Доколкото зная, последният крал на Рива е бил убит заедно със своето семейство от нийсански убийци през 4002-ра година.

– Когато дойде времето, кралят на Рива ще се яви, за да поиска

онова, което му се полага – каза жената. – Така гласи древното предсказание. Повече не мога да ти кажа.

Бранд заповяда на войниците да почистят бойното поле от труповете на ангараките, а после кралете се събраха на военен съвет пред портите на град Воу Мимбре. И мнозина възхваляваха Бранд.

И се чуха гласове на мнозина, че Бранд трябва да бъде избран за върховен владетел на всичките Западни кралства. Само Мергон, посланикът на империята Толнедра, възрази от името на своя император Ран Боруни IV. Бранд не прие честта, предложението отпадна и военният съвет на кралете свърши с мир. Ала в замяна на мира към Толнедра бе предявено изискване.

Горим, владетелят на улгосите, заговори пръв и високо каза:

– За да се изпълни предсказанието, трябва да има принцеса от Толнедра, която да се омъжи за краля на Рива. Според Пророчеството именно този крал трябва да спаси света. Боговете искат от нас да сторим това.

И отново се възпротиви Мергон от Толнедра:

– Тронната зала на риванския крал е пуста и мрачна, на риванския трон няма владетел. Как е възможно принцеса от империята Толнедра да се омъжи за несъществуващ призрак?

А жената, която се наричаше Поулгара, каза:

– Кралят на Рива ще се завърне, за да се възкачи на трона и да потърси невестата си. От днес нататък всяка принцеса от Толнедра трябва да се представя в тронната зала на риванските крале в деня, когато навърши шестнадесет години. Трябва да бъде облечена в сватбена рокля. И трябва три дни да чака идването на Краля. Ако той не дойде да я потърси, принцесата е свободна да се върне при баща си и да стори онова, което ѝ повели неговата воля.

А Мергон извика:

– Цяла Толнедра ще встане срещу това унижение! Не! Няма да допуснем такова нещо!

– Предай на твоя император, че такава е волята на Боговете – каза мъдрият Горим, кралят на улгосите. – Кажи му и че в деня, когато Толнедра не се подчини на тази повеля, всичките Западни кралства ще обединят силите си срещу нея ще разпилеят синовете на Недра по всички посоки на вятъра и ще рушат мощта на империята, докато Толнедра престане да съществува.

Осъзнал силата на сплотените армии, Мергон се съгласи. И всички се споразумяха да спазват уговорката и я скрепиха с клетвите си.

А когато това беше сторено, благородниците на раздираната от междуособици Арендия отидоха при Бранд и казаха:

– Кралят на мимбратите е мъртъв, херцогът на астурианците също се пресели в небитието. Кой ще ни управлява? Вече две хиляди години между Мимбре и Астурия се води кръвопролитна война, която съсипва прекрасната Арендия. По какъв начин можем да станем отново един народ?

Бранд дълго мисли и после каза:

– Кой е наследникът на мимбратския трон?

– Кородулин. Той е престолонаследникът на мимбратите – отговориха благородниците.

– А коя е наследницата на астурианската династия?

– Маясерана, дъщерята на астурианския херцог – отвърнаха те.

– Доведете ги при мен! – повели Бранд. И когато заповедта му беше изпълнена, каза на двамата млади: – Кръвопролитните разпри между Мимбре и Астурия трябва да спрат. Чуйте волята ми. Вие двамата ще се ожените и така двата рода, които толкова дълго враждуваха, ще се обединят.

И девойката, и младежът възнегодуваха срещу думите му, понеже сърцата им бяха пълни с древната омраза и гордост на родовете им. Ала Белгарат извика Кородулин и поговори с него насаме. А Поулгара отведе Маясерана на уединено място и дълго разговаря с нея. Никой не научи нито тогава, нито по-късно, какво беше казано на двамата млади, но когато Маясерана и Кородулин се върнаха при Бранд, те вече бяха доволни, че ще се оженят. Така свърши съветът на кралете след битката при Воу Мимбре.

Преди да се отправи на север, Бранд каза на всички крале и благородници:

– Тук постигнахме много споразумения, които са добри и ще пребъдат. Обединихме усилията си срещу ангараките и ги надвихме. Злият Торак е съкрушен. А спогодбата, която постигнахме, подготвя Западните кралства за деня на Пророчеството, когато кралят на Рива ще се завърне, а Торак ще се пробуди от дългия си сън и отново ще се вдигне на бран, за да установи господството си над света и да го превърне в своя империя. Всичко, което трябваше да бъде извършено днес, за да се подготвим за великата и последна война, вече е сторено. Нищо повече не можем да направим. Тук, както пожела Съдбата, бяха излекувани раните на Арендия и междуособиците, раздирали държавата повече от две хиляди години, бяха прекратени. Искам само да ви кажа, че съм доволен

от постигнатото. Нека Боговете ви пазят – и сбогом!

И Бранд препусна с коня си на север заедно с прошарения мъж, който беше Белгарат, и с царствената Поулгара. В град Камаар, в кралство Сендария, се качиха на кораб и отплаваха за Рива. И Бранд вече не се завърна в Западните кралства.

Ала за спътниците му се разказват безброй легенди. Какво в тях е истина и какво измислица, никой не знае.

ПЪРВА ЧАСТ АРЕНДИЯ

ГЛАВА 1

Воу Вейкюн беше изтрит лицето на земята. Двадесет и четири века бяха изминали, откакто столицата на уейситските аренди беше унищожена, а мрачните безкрайни гори на северна Арендия бяха погълнали развалините. Разрушените стени се бяха срутили и сега ги покриваше мъх, папрат и ниски храсталаци. Единствено съсипаните, жалки руини на някога гордо възвисяващите се кули гниеха сред дърветата и мъглата, отбелязвайки мястото, където някога се бе издигал Воу Вейкюн. Мокър сняг завиваше под бялата си пелена загърнатите в мъгли развалини, вадички водни капки, които приличаха на сълзи, се стичаха по древните камъни.

Гарион се разхождаше по обраслите с дървета алеи на мъртвия град. Беше се увил с тежка сива плътна наметка, за да се предпази от студа, а мислите му бяха мрачни като влажните камъни наоколо. Фермата на Фалдор със зелените, окъпани от слънце поля беше безкрайно далеч и му се струваше, че плава в някаква омара. Младежът беше изпълнен с отчаяна носталгия. Мъчеше се да си спомни всички подробности от фермата, но те непрекъснато се изплъзваха от ума му. Опияняващите миризми в кухнята на леля Поул бяха само смътен спомен; песента на чука на Дурник в ковачницата заглъхваше като замиращо ехо от протяжен звън на камбана; ясните, доскоро непомръкващи в паметта му черти на неговите другари в игрите започнаха да избледняват и той вече не беше сигурен, че може да ги разпознае. Детството му го напуснаше и колкото и да се опитваше да го задържи, Гарион порастваше.

Всичко се променяше: в туй беше ключът на загадката.

Същността на живота му, основата, върху която бе изградено неговото детство, беше винаги леля Поул. В обикновения свят във фермата на Фалдор тя беше просто госпожа Поул – готвачката; ала в света извън портите на фермата се беше превърнала в Поулгара Вълшебницата, която бе отдала живота си, преследвайки неотклонно в продължение на четири хилядолетия постигането на цел, необозрима за ума на обикновените простосмъртни.

И господин Улф, старият скитник, разказвач на разни истории, също се беше променил. Сега Гарион знаеше, че старият му приятел е всъщност неговият прапрапраядо – можеше да добави безброй много „пра“, ако трябваше да е съвсем точен, – ала зад познатото дяволито лице беше скрит проникателният поглед на вълшебника Белгарат, който беше изчаквал и запомнял всичко, наблюдавайки безразсъдството на хората и боговете цели седем хиляди години. Гарион въздъхна и продължи да крачи с тежки стъпки из мъглата.

Никога не беше вярвал във вълшебства, магии и вещици.

Тези неща бяха противоестествени – те нарушаваха представите му за непоклатимата, смислена реалност. Ала се бяха случили прекалено много неща, които вече не му позволяваха да се придържа към удобния скептицизъм, който беше възприел. В един-единствен поразителен миг последните следи от съмненията му се разсеяха като дим. Докато той гледаше, обзет от изумление и неверие, леля Поул беше премахнала млечнобелите пердета от слепите очи на вещицата Мартьо с жест и една-единствена дума. Зрението на лудата старица се беше възвърнало, ала тя бе загубила умението си да вижда в бъдещето – леля Поул беше проявила брутална справедливост. Гарион потрепера при спомена за отчаяния вопъл, който се беше изтръгнал от устните на Мартьо. Този сърцераздирателен вик по някакъв начин беше отбелязал мига, в който светът бе станал по-малко стабилен, по-малко смислен и безкрайно по-несигурен.

Изтръгнат от единственото място, което беше познавал, несигурен в самоличността на двамата, които му бяха най-близки, с изцяло разрушени представи за разликата между възможно и невъзможно, Гарион се оказа увлечен в странно пътешествие. Не знаеше нищо за причината, поради която бяха дошли тук, в този разрушен град, обрасъл в дървета, нито пък можеше да предположи накъде щяха да се отправят, след като го напуснеха. Единственото сигурно нещо, останало в душата му, беше мрачната мисъл, към която упорито се връщаше: някъде в света живееше мъж, който се беше промъкнал в здрача призори в малката къщичка в някакво забравено от всички село. Този злодей беше убил родителите на Гарион. Дори ако бе необходимо да посвети на това остатък от живота си, Гарион щеше да намери този човек и щеше да го убие. В този необорим факт имаше нещо странно успокояващо.

Младежът се изкатери върху купчината чакъл, останала от някаква разрушена къща, паднала върху улицата, и продължи мрачното си разследване на руините на града. Наистина нямаше какво да види.

Търпеливите столетия бяха изтрили почти всичко от онова, което беше оставила след себе си войната, а мокрият сняг и мъглата скриваха и последните запазили се следи. Гарион въздъхна и тръгна към покритите с плесен останки на кулата, където бяха прекарали предната нощ.

Господин Улф и леля Поул стояха край разрушената кула и тихо разговаряха. Старецът беше нахлупил избелялата качулка върху главата си, а леля Поул се бе увила със синьото си наметало и гледаше потъналите в мъгла развалини с огромно съжаление. Дългата ѝ тъмна коса бе разпиляна по гърба, белият кичур на челото ѝ изглеждаше по-бял от снега в краката ѝ.

– Ето го – каза господин Улф, когато Гарион се приближи към тях.

Тя кимна, погледна сериозно Гарион и попита:

– Къде беше?

– Никъде – отвърна Гарион. – Просто си мислех за разни неща.

– Обаче си успял да си намокриш краката.

Гарион вдигна подгизналия си кафяв ботуш и погледна полепналата по него рядка кал.

– Ами снегът натрупа и...

– Оръжието наистина ли те кара да се чувстваш по-добре? – попита господин Улф и посочи меча, с който Гарион вече не се разделяше.

– Всички само говорят колко опасна е Арендия – обясни Гарион. – Освен това трябва да свикна с него – Той завъртя поскързващия колан, докато обвитата с плътни намотки тел дръжка се скри под гънките на наметалото. Мечът му беше подарък от Барак за празника Ерастид – един от няколко дарове, които младежът беше получил, докато плаваха с кораба. Празникът ги беше заварил на борда, сред морските вълни.

– Знаеш ли, наистина не ти прилича – подхвърли старецът с нотка на неодобрение.

– Остави го на мира, татко – намеси се леля Поул някак разсеяно. – В края на краищата оръжието е негово. Да си го носи.

– Хетар не трябваше ли да е вече тук? – попита Гарион.

Гореше от желание да смени темата.

– Може проходите в Сендария да са затрупани – отговори Улф. – Но скоро ще е тук. На Хетар може да се разчита.

– А защо да не купим коне в Камаар?

– Не са така добри както неговите – отвърна господин Улф и почеса късата си бяла брада. – Чака ни дълъг път и хич не ми се ще конят, който яздя, да започне да се препъва под мене, преди да сме достигнали целта си. По-добре да изчакаме малко сега, отколкото да загубим повече

време по-късно.

Гарион потри врата си. Верижката на странния амулет, който Улф и леля Поул му бяха подарили за Ерастид бе протрила кожата му.

– Какво има, скъпи? – попита леля Поул.

– Искам да го нося над ризата си – оплака се младежът. – Никой няма да го види под туниката ми.

– Амулетът трябва да докосва кожата ти.

– Но така е много неудобно. Наистина е красив, но понякога е студен, друг път – горещ, а от време на време ми се струва, че е ужасно тежък. И верижката непрекъснато протрива врата ми. Не съм свикнал да нося украшения.

– Амулетът не е точно украшение, скъпи – каза тя. – Ще свикнеш.

Улф се засмя.

– На леля ти Поул ѝ трябваха десет години да свикне с нейния – може би като научиш това, ще се чувстваш по-добре. Непрекъснато ѝ казвах да не го сменя от гърдите си.

– Не зная дали наистина е необходимо да се връщаме към този въпрос, татко – хладно го прекъсна леля Поул.

– Ти също ли имаш амулет? – обзет от внезапно любопитство, попита Гарион стария човек.

– Разбира се.

– Има ли някакво значение, че всички ние ги носим?

– Това е семейна традиция, Гарион – изрече леля Поул с тон, който сложи край на лавината от въпроси. Мъглата се завъртя около тях, после прелетя хладен, влажен вятър, и сред руините се завъртя вихрушка.

Гарион въздъхна.

– Ех, ако Хетар вече бе тук! Искам да се махнем от това място. Прилича ми на гробница.

– Не изглеждаше винаги така – прошепна много тихо леля Поул.

– А как?

– Бях щастлива тук. Стените бяха високи, кулите се извисяваха към небето. Всички си мислехме, че това ще продължи завинаги... – Тя посочи купчина натрошени камъни, обрасли с покафенели от зимния студ къпини. – Ей там имаше градина, пълна с прекрасни цветя. Дами, облечени в бледожълти рокли, седяха на поляните, а млади мъже им пееха зад стените на градината. Гласовете на младежите бяха прекрасни, дамите въздишаха и им хвърляха червени рози през стените. А ей натам по алеята имаше застлан с мрамор площад, където се срещаха възрастните мъже, за да си приказват за забравени войни и за своите отдавна

починали връстници. Оттатък площада имаше къща с тераса и вечер аз седях там с приятелите си и гледах звездите. Един млад прислужник ни носеше плодове, а славеите пееха така, сякаш сърцата им щяха да се пръснат от мъка и любов... – Гласът ѝ секна и се възцари тишина. – Но после дойдоха астурианците – продължи тя със съвсем различен тон. – Ще се изненадаш, ако разбереш колко малко време е необходимо да се разруши нещо, изградено хиляди години.

– Стига, Поул – обади се господин Улф. – Случва се. Не можем да направим нищо, за да променим положението.

– В онези дни аз бих могла да направя нещо, татко – отговори тя, вгледана в развалините. – Но ти не ми позволи, помниш ли?

– Хайде да не се връщаме към тези неща, Поул – каза Улф огорчен. – Трябва да се научиш да приемаш и загубите. Тъй или иначе уейситските аренди бяха обречени. В най-добрия случай можеше да отложиш неизбежния им край с няколко месеца. Не бихме били онова, което сме, ако се замесваме в безсмислени неща.

– Така казваше и тогава... – Тя погледна забулените в мъгла дървета по улиците и каза със странно глух глас: – Не вярвах, че гората ще превземе града толкова бързо. Мислех си, че може да изчака поне мъничко.

– Изминаха почти двадесет и пет столетия, Поул.

– Наистина ли? Струва ми се, като че ли бе вчера.

– Не се натъжавай Поул. Хайде да влезем вътре. Мъглата навява на всички ни мрачно настроение.

Необяснимо защо леля Поул обви раменете на Гарион с ръка. Ароматът ѝ и чувството на близост с нея накараха младежа да почувства буца в гърлото си. Пропастта, появила се между тях през последните няколко месеца, сякаш изчезна.

Стаята в основата на кулата беше изградена от такива масивни камъни, че нито изтеклите векове, нито безмълвните корени на дърветата бяха успели да ги помръднат. Огромни извити арки подпираха ниския каменен таван и стаята изглеждаше почти като пещера. В единия ѝ край, срещу тесния вход, между два грубо издялани блока зееше широка цепнатина – тя служеше като комин. Предната вечер, когато пристигнаха мокри и премръзнали, Дурник внимателно проучи цепнатината, после бързо иззида недодялана, но прекрасно работеща камина от разхвърляните наоколо камъни.

– Ще свърши работа – отбеляза ковачът. – Може да не е много угледна, но все ще ни топли няколко дни.

Улф, Гарион и леля Поул влязоха в ниската, подобна на пещера стая. Силният огън в камината прашеше и хвърляше танцуващи сенки по ниските арки. Дурник, облечен в кафявата си кожена туника, подреждаше дърва до стената. Барак, огромен, с червеникава брада, стегнат в ризница, лъскаше меч си. Силк, в неизбелена ленена риза и черно кожено сетре, лениво си играеше с чифт зарове.

– Имаме ли някаква вест от Хетар? – попита Барак.

– Трябва да почакаме още ден-два. Все още е прекалено рано – отговори господин Улф и се приближи до камината, за да се стопли.

– Защо не си смениш ботушите, Гарион? – каза леля Поул и остави синята си наметка на една от окачалките, които Дурник беше забил в стената.

Гарион взе вързопа си от друга окачалка и започна да тършува в него.

– Смени си и чорапите – добави тя.

– Дали тази мъгла въобще ще се вдигне? – попита Силк.

– Няма такава вероятност – отвърна господин Улф.

– Ако се отдръпнете от огъня, ще се заема с приготвянето на вечерята – каза леля Поул, изведнъж възприела много делови вид, и започна да вади шунка, самуни черен селски хляб, чувалче сушен грах и десетина спаружени моркова; започна да си тананика тихичко под носа – така правеше винаги, когато готвеше.

На следващата сутрин след закуска Гарион навлече подплатено с агнешка кожа сетре, препаса меч си и излезе сред обвитите в мъгла развалини, за да чака Хетар. Това беше задача, която си бе поставил сам, и изпитваше благодарност, че никой от приятелите му не беше сметнал за необходимо да изтъкне, че това не е необходимо. Докато крачеше тежко из потъналите в кал и киша улици към порутената западна порта на града, Гарион съзнателно полагаше усилия да не се отдава на меланхоличните разсъждения, които бяха направили черен предния ден. Тъй като беше напълно невъзможно да промени положението, само щеше да се разстрои, ако мислеше за това. Настроението му не бе беше съвсем бодро, когато стигна до ниската стена край западната порта, ала същевременно не се чувстваше и твърде потиснат.

Стената осигуряваше известна защита, ала влажният студен въздух успяваше да проникне под дрехите и краката му бяха вече премръзнали. Той потрепера и се подготви да чака. Нямаше никакъв смисъл да сезира в мъглата, затова съсредоточи вниманието си в звуците, които долиха до ушите му. Започна да различава шумовете, разнасящи се в

гората зад стената – водните капчици, които се сцедяха от клоните на дърветата, случайното тупване на мокър сняг, хлъзнал се по някой ствол, почукването на кълвача, който дълбаеше с клюн изсъхнал дънер на стотина метра в леса.

– Това е моята крава – изведнъж прозвуча някакъв глас в мъглата.

– Дръж я тогава в собственото си пасбище – троснато отвърна друг глас.

– Ти ли си, Ламер? – попита първият глас.

– Аз съм, разбира се, кой друг? А ти си Детон, нали?

– Не те познах. Колко време мина, откакто не сме се виждали?

– Четири-пет години, струва ми се – прецени Ламер.

– Как върви животът в твоето село? – поинтересува се Детон.

– Гладуваме. Данъците ни отнеха цялата прехрана.

– При нас е същото. Храним се с варени корени.

– Ние все още не сме стигнали дотам. Ядем обувките си.

– Как е жена ти? – учтиво попита Детон.

– Умря миналата година – отговори Ламер с равен, сякаш замръзнал глас. – Господарят взе сина ми войник и получихме вест, че го убиха в някаква битка. Изсипали върху него вряща смола. Та жена ми престана да яде и скоро умря.

– Съжалявам – съчувствено изрече Детон. – Беше много красива.

– И двамата сега са по-добре от мен – заяви Ламер. – Вече не усещат никакъв глад, нито им е студено. С кои корени се храните?

– На брезата са най-вкусни – отвърна Детон. – В корените на смърча има твърде много смола, а тези на дъба са прекалено корави. Заедно с корена се варят и различни треви, за да му придадат аромат.

– Трябва да опитам.

– А аз трябва да се връщам у дома – обади се Детон. – Господарят нареди да окастрия едни дървета и ще заповяда да ме набият с пръчка, ако се забавя прекалено дълго.

– Може би някога отново ще се видим.

– Ако оцелеем.

– Довиждане, Детон.

– Довиждане, Ламер.

Двата гласа полека заглъгнаха в мъглата. Гарион остана неподвижен дълго, след като селяните си бяха отишли; съзнанието му беше вцепенено, потресено, сълзи изпълваха очите му. Най-лоша от всичко беше деловитостта, с която двамата мъже приемаха всичко. Ужасен гняв започна да пари в гърлото на младежа. Изведнъж му се прииска да удари

някого.

После в мъглата се разнесе друг звук – някъде наблизно в гората някой пееше. Гласът беше лек, звънлив тенор. Гарион го чуваше все по-отчетливо. Човекът се приближаваше. Песента беше изпълнена с болка от извършените в древността злини, а рефренът представляваше боен вик. Без капчица логика гневът на Гарион се съсредоточи върху непознатия певец. Безвкусният брътвеж за абстрактната несправедливост звучеше някак противно на фона на безмълвното отчаяние на Ламер и Детон. Без да мисли, Гарион изтегли меча от ножницата и приклегна зад разрушената стена.

Песента зазвуча още по-близо. Гарион чуваше шляпането на конските копита в мокрия сняг. Внимателно подаде глава иззад стената и видя как ездачът изплува от мъглата на не повече от десет крачки. Беше млад мъж, облечен в жълти панталони и светлочервено палто. Обшитата му с кожа пелерина беше отнетната назад; върху едното му рамо висеше дълъг извит лък, а на бедрото му се полколяваше прибран в красива ножница меч. Червеникаво-златистата коса на певеца падаше гладко сресана по гърба му, подавайки се изпод островърха шапка, на върха на която бе забучено перо. Макар че песента беше тъжна, а гласът потрепваше от чувство, в младото лице на непознатия прозираше откритост, която не можеше да се заличи от никакво мръщение. Гарион измери със сърдит поглед този празноглав млад благородник; беше съвсем сигурен, че пеещият глупак никога през живота си не е вкусвал ядене, направено от корените на дървета, нито пък е оплаквал смъртта на жена, съзнателно дочакала смъртта си, отказвайки да се храни от скръб. Непознатият обърна коня си и все още с песен на уста препусна направо към разрушената арка, край която чакаше скритият в засада Гарион.

Гарион не беше войнствено момче и при други обстоятелства би подходил към създалото се положение по друг начин. Ала младият крещящо облечен непознат се беше появил тъкмо в най-неподходящото време. Бързо съставеният план на Гарион имаше преимущество, че беше изключително прост, и тъй като нищо не можеше да създаде усложнения, се оказа превъзходен – ала до известна степен. В мига, в който младият непознат мина под арката, Гарион изскочи от скривалището си, сграбчи пелерината на ездача и го смъкна от седлото. Непознатият извика уплашено и се просна по гръб в калта в краката на Гарион. Ала втората част от плана на Гарион се провали напълно: докато успее да притисне острието на меча си в гърдите на падналия, младият мъж се претърколи, скочи на крака и с едно-единствено движение измъкна меча

от ножницата си. Очите му святкаха от гняв. Мечът му описа застрашителна фигура във въздуха.

Гарион не беше фехтовчик, ала рефлексите му бяха добри, а тежката физическа работа във фермата на Фалдор бе укрепила мускулите му. Въпреки гнева, който го беше предизвикал да се нахвърли срещу ездача, той всъщност не изпитваше желание да го нарани. Противникът му, както изглеждаше, не стискаше здраво оръжието, хватката му беше едва ли не небрежна и Гарион пресметна, че внезапен удар върху острието ще избие меча от ръцете му. Замахна, ала оръжието на непознатия се отдръпна от пътя на меча му, после острието на певеца срещна неговото и го отби. Гарион отскочи и тронаво замахна втори път. Мечовете отново се сблъскаха и извънтяха, после въздухът се изпълни с металически ек, завря от звънтене, като че някъде наблизко лудо бе започнала да бие камбана. Дватама противници си нанасяха удари, парираха ги и правеха лъжливи движения. На Гарион бе необходим само един момент, за да осъзнае, че певецът е много по-умел майстор на фехтовката и че вече съзнателно пропуска няколко прекрасни възможности да го нарани. Въпреки волята си Гарион започна да се смее от възбудата, обхванала го по време на това шумно състезание. Непознатият открито му се усмихна в отговор, изражението му беше дори приятелско.

– Добре, добре, стига вече! – изкънтя гласът на господин Улф. Възрастният мъж крачеше бързо към тях, следван по петите от Барак и Силк. – Какво смятате, че правите?

Противникът на Гарион се огледа сепнато и отпусна меча си.

– Белгарат... – поде той.

– Лелдорин – гласът на Улф звучеше сурово, – нима си загубил и малкото си здрав разум?

Няколко елемента от мозайката се наместиха в ума на Гарион в мига, когато Улф студено се обърна към него:

– Е, Гарион, би ли проявил любезност да ни обясниш какво става тук?

Гарион мигновено взе решение да опита с хитрост.

– Дядо – подхвана той, наблюдайки върху думата, след което хвърли към непознатия бърз предупредителен поглед. – Нима си помисли, че наистина се бием, а? Лелдорин тъкмо ми показваше как да парирам меча на човек, който ме напада, това е всичко.

– Така ли? – скептично произнесе Улф.

– Разбира се – отговори Гарион. Беше олицетворение на самата невинност. – Нима има някаква причина, поради която да желаем да се

нараним?

Лелдорин отвори уста да каже нещо, но Гарион съвсем съзнателно го настъпи по крака.

– Лелдорин наистина е много добър фехтовчик – продължи младежът, поставяйки приятелски ръка върху рамото на младия мъж. – Научи ме на много неща само за няколко минути.

„Стига толкова, остави нещата дотук – изпратиха му съобщение пръстите на Силк със светкавичните жестове на драснианския таен език. – Всяка лъжа трябва да е колкото се може по-проста.“

– Момъкът е способен ученик, Белгарат – неубедително измърмори Лелдорин, най-сетне разбрал каква реакция се очаква от него.

– Ако не друго, поне е гъвкав – сухо отвърна господин Улф. – Какво целиш с цялата тази натруфена премяна? – Той посочи крещящите дрехи на Лелдорин. – Приличаш на папагал.

– Мимбратите започнаха да задържат честни астурианци на разпит – обясни младият аренд. – А аз трябваше да премина край няколко от техните крепости. Сметнах, че ако се облека като един от техните благородници, никой няма да ми създава затруднения.

– Може би имаш повече здрав разум, отколкото си мислех – неохотно отстъпи Улф, после се обърна към Силк и Барак. – Запознайте се – това е Лелдорин, синът на барон Уилдантор. Той ще се присъедини към нас.

– Исках да поговоря за това с тебе, Белгарат – бързо се намеси Лелдорин. – Баща ми заповяда да дойда тук и аз не мога да не се подчиня на волята му, но съм дал клетва да се намеся в дело, нетърпящо никакво отлагане.

– Всеки млад благородник в Астурия се е закълел да участва в поне две-три подобни неотложни дела – отвърна Улф. – Съжалявам, Лелдорин, ала задачата, с която сме се заели, е прекалено важна. Не можем да отлагаме изпълнението ѝ, докато ти устройваш засада на някой мимбратски бирник, тръгнал да събира данъци.

В този миг от мъглата се появи леля Поул. До нея крачеше Дурник, както винаги готов да я защити, ако се наложи.

– Какво правят тези двамата с мечовете, татко? – попита тя с блеснали очи.

– Игрят си – немногословно отвърна господин Улф. – Или поне така казват. Това е Лелдорин. Май съм ти споменавал за него.

Леля Поул измери с поглед младия мъж от глава до пети и повдигна едната си вежда.

– Много живописно облечен младеж.

– Дрехите му са маскировка – обясни Улф. – Не е така лекомислен, както изглежда – във всеки случай поне не чак до такава степен. Той е най-добрият стрелец с лък в Астурия и е твърде възможно да имаме нужда от неговите умения, преди да приключим с изпълнението на задачата си.

– Разбирам – измърмори тя; по всичко личеше, че не е съвсем убедена в истинността на думите му.

– Естествено, има и друга причина – продължи Улф, – но смятам, че не е необходимо да навлизаме в повече подробности тъкмо сега, нали?

– Все още ли се тревожиш за похода, татко? – попита раздражено тя. – „Мрин“, старинният сборник с ръкописи, е много неясен. Нито една от версиите не дава никакви обяснения за хората, които са споменати в него. Всичко може да е просто алегория, разбираш ли?

– Виждал съм прекалено много алегории, които в крайна сметка се оказват необорими факти. Не бива да рискуваме още толкова рано. Защо не се върнем всички в кулата? – предложи той. – Тук е доста студено и влажно за провеждането на дълги спорове относно различните варианти на един и същ текст.

Объркан от думите им, Гарион хвърли бърз поглед към Силк, но дребният мъж отвърна на погледа му с израз на пълно неразбиране.

– Ще ми помогнеш ли да уловим коня ми, Гарион? – учтиво попита Лелдорин и прибра мечта си в ножницата.

– Разбира се – отвърна Гарион и също прибра оръжието си. – Мисля, че побягна нататък.

Лелдорин вдигна лъка си от земята и двамата тръгнаха по следите на коня.

– Прощавай, че те свалих от седлото – извини се Гарион, когато се отдалечиха от останалите.

– Няма нищо – засмя се Лелдорин. – Би трябвало да съм по-внимателен. – Той погледна лукаво Гарион. – Защо излъга Белгарат?

– Не беше точно лъжа – отвърна Гарион. – Ние наистина не искахме да се нараним взаимно. Понякога са нужни цели часове да обясниш подобно нещо на хората.

Лелдорин се разсмя отново – с такъв заразителен смях, че въпреки волята си Гарион не можа да се сдържи и се присъедини към него.

Смеейки се, двамата продължиха заедно по обраслата с дървета улица между покритите с мокър лепкав сняг развалини.

ГЛАВА 2

Лелдорин Уилдантор беше на осемнадесет години, макар че прос-тодушната му природа го караше да изглежда почти момче. Нито едно чувство не прелиташе през съзнанието на младия мъж, без да се отпеча-та върху лицето му; искреност блестеше върху чертите му като морски фар сред непрогледна нощ. Той беше импулсивен, буен и разточителен на думи, и вероятно – както неохотно заключи Гарион – не особено умен. Ала бе невъзможно човек да не го хареса.

На следващата сутрин, когато Гарион сложи наметалото си и излезе да чака Хетар, Лелдорин незабавно се присъедини към него. Младият аренд бе сменил крещящите си одежди и сега носеше кафяв панталон, зелена туника и тъмнокафяво вълнено наметало. Беше взел лъка си и колчан със стрели. Докато вървяха през снега към разрушената западна стена, Лелдорин се развличаше, прицелвайки се със стрели по различни предмети, чиито очертания едва се виждаха в далечината.

– Ти си страхотно добър – възкликна възхитено Гарион след един особено сполучлив изстрел.

– аз съм астурианец – скромно отвърна Лелдорин. – Мъжете от моя народ са били стрелци хиляди години. В деня, когато съм се родил, моят баща е срязал клона, от който е направен този лък. Умеех да стрелям с него още когато бях на осем години.

– Сигурно ловуваш много – рече Гарион, като си помисли за гъста-та гора, която ги заобикаляше отвред, и за следите на дивеча, които бяха видели в снега.

– Ловът е най-любимото ни развлечение. – Лелдорин спря, за да из-тръгне от дънера на едно дърво стрелата, която беше изстрелял преди няколко минути. – Баща ми се гордее, че на нашата трапеза се сервира само дивеч.

– аз съм ходил на лов само веднъж. В Черек.

– За елени ли? – попита Лелдорин,

– Не. За глигани. Ала не използвахме лъкове. Череките ловуват с копия.

– С копия? Как е възможно да се приближиш на достатъчно разсто-яние до животно, за да го убиеш с копие?

Гарион се усмихна малко неловко, като си припомни натъртените си ребра и ужасния главобол.

– Трудността не е в приближаването на достатъчно разстояние до

дивеча. Животното те напада – това е мъчната част от лова.

Лелдорин, изглежда, не можеше да схване как става така.

– Викачите се подреждат във верига – обясни Гарион – и поемат заедно през гората, като вдигат колкото се може повече шум. А ловецът чака с копието си на мястото, откъдето се очаква да минат глиганите, подплашени от шума. Преследването ги прави зли, и когато зърнат засаналия в засада ловец, те се нахвърлят срещу него. Тъкмо в този миг трябва да ги промушиш.

– Това не е ли опасно? – възкликна Лелдорин с широко отворени очи.

– На мен насмалко да ми счупят всичките ребра – засмя се Гарион.

Не че се хвалеше, но бе доволен от реакцията на Лелдорин.

– В Астурия няма много опасни животни – прошепна Лелдорин и в гласа му прозвуча нещо като копнеж. – Няколко мечки, от време на време се появява вълча глутница. – Той се поколеба за миг, после впи изпитателен поглед в Гарион. – Ала някои намират по-интересни мишени от елените. – И придружи последното си изречение с потаен, кос поглед.

– О? – Гарион не беше съвсем сигурен какво иска да каже събеседникът му.

– Рядко минава ден, в който някой мимбратски кон не се връща у дома без ездач.

Гарион беше потресен от тези думи.

– Някои смятат, че в Астурия има прекалено много мимбрати – наърти Лелдорин.

– Но нали арендската гражданска война вече е прекратена!

– Мнозина не вярват в това. Много хора са убедени, че войната ще продължи дотогава, докато Астурия се освободи от мимбратската корона! – Тонът на Лелдорин не оставяше никакво съмнение чия страна в тази спор подкрепя той.

– Нима страната не се е обединила след битката при Воу Мимбре? – възрази Гарион.

– Да се е обединила? Глупости! Към Астурия се отнасят като към подчинена провинция. Кралският двор е във Воу Мимбре и всеки губернатор, всеки бирник, отговорен за събирането на определен вид данъци, всеки съдебен пристав, всеки високопоставен шериф в кралството е мимбрат. В цяла Арендия няма нито един астурианец, заемащ пост, който му осигурява власт. Мимбратите дори отказват да признаят нашите благороднически титли. Моят баща, чиито предци са прочути исторически личности от хиляди години, е наричан земевладелец. Всеки

мимбрат би предпочел да изяде собствения си език, отколкото да го нарече „барон“. – Лицето на Лелдорин беше побеляло от гняв.

– Не знаех – каза внимателно Гарион. Не беше сигурен как да постъпи, за да не нарани чувствата на младежа.

– Ала униженията, на които е подложена Астурия, вече са към своя край – пламенно заяви Лелдорин. – В Астурия има мъже, за които патриотизмът не е мъртъв. Не е далеч времето, когато именно тези мъже ще излязат на лов за кралската корона! – И той енергично стреля срещу едно дърво, издигащо се далеч пред тях.

Думите му потвърдиха най-лошите страхове на Гарион.

Лелдорин беше прекалено добре запознат с подробностите, за да е извън споменатия заговор.

Усетил, че е отишъл прекалено далеч, Лелдорин ужасено се взря в Гарион и избъбра:

– Аз съм глупак! – И виновно се огледа. – Все не мога да се науча да си държа езика зад зъбите. Моля те, забрави каква казах току-що, Гарион. Зная, че си ми приятел, и съм сигурен, че няма да издадеш какво споделих с тебе в миг на разгорещеност.

Гарион се боеше тъкмо от такава молба. С това единствено изречение Лелдорин беше запечатал здраво устните му. Младежът знаеше – Господин Улф трябваше да бъде предупреден, че се подготвя страшен заговор, ала Лелдорин го беше обявил за свой приятел, вярваше му, затова сега му беше невъзможно да приказва. И заскърца със зъби от безсилие, изправен лице в лице с тази тежка морална дилема.

Продължиха напред мълчаливи и мъничко пообъркани, докато стигнаха разрушената стена, където Гарион бе чакал скрит в засада предния ден. Известно време се взираха в мъглата; наситената с напрежение тишина ставаше по-трудно поносима с всеки изминал миг.

– Как е в Сендария? – внезапно попита Лелдорин. – Никога не съм ходил там.

– Няма много дървета – отговори Гарион, загледан в тъмните стволове на леса, които се губеха в мъглата. – Сендария изглежда някак си... подредена държава.

– Къде си живял там?

– Във фермата на Фалдор. Близко до езерото Ерат.

– Фалдор благородник ли е?

– Фалдор ли? – Гарион се разсмя. – Не, Фалдор е най-обикновен човек. Обикновен земевладелец – почтен, честен, добросърдечен. Липсва ми.

– Значи съвсем обикновен – измърмори Лелдорин. По всичко изглеждаше, че младият мъж е готов да изхвърли Фалдор от мислите си като човек, незаслужаващ никакво внимание.

– Рангът не означава много в Сендария – изтъкна Гарион разгорещено. – Делата на човека са много по-важни от титлата му. – Той събърчи чело. – Аз например вършех черната работа в кухнята. Не е много приятно, но някой все пак трябва да работи и това, нали?

– Не си крепостен селянин, нали? – Гласът на Лелдорин прозвуча потресено.

– В Сендария няма крепостни селяни.

– Как така няма? – Младият аренд се вторачи в събеседника си с неразбиращ поглед.

– Няма – твърдо повтори Гарион. – Никога не сме сметнали за нужно да имаме крепостни селяни.

Изразът на Лелдорин недвусмислено показваше, че е объркан от тези думи. Гарион си спомни гласовете, които беше дочул в мъглата предния ден, но устоя на изкушението да сподели мнението си за крепостничеството. Лелдорин никога нямаше да го разбере, а сега те, двамата, се намираха само на крачка от това да станат приятели. В момента Гарион чувстваше, че има нужда от приятел, и не желаше да развали всичко като изрече нещо, което може да обиди този приятен младеж.

– С какво се занимава баща ти? – учтиво попита Лелдорин.

– Той е мъртъв. И майка ми също – Гарион вече беше разбрал, че ако изрече тези думи бързо, няма да боли толкова непоносимо.

Очите на Лелдорин внезапно се изпълниха с горещо съчувствие. Той постави утешително ръка върху рамото на Гарион и каза пресекнало:

– Съжалявам. Сигурно ужасно тежко си преживял тази загуба.

– Бил съм бебе. – Гарион вдигна рамене, стремеше се гласът му да прозвучи хладно. – Дори не ги помня. – Болката се бе впила прекалено дълбоко в сърцето му, за да приказва надълго за това.

– Епидемия ли е имало? – попита Лелдорин.

– Не – отговори Гарион със същия безизразен глас. – Убили са ги.

Лелдорин пое дъх и широко отвори очи.

– Някакъв мъж се промъкнал в селото през нощта и подпалил къщата – Гарион продължи, без да дава воля на чувствата си. – Дядо ми се опитал да го улови, но убиецът избягал. Доколкото разбирам, този човек е отколешен враг на моето семейство.

– Няма да оставиш тази работа така, нали? – рече Лелдорин.

– Не – отвърна Гарион, все още впил поглед в мъглата. – Когато порасна достатъчно, ще го намеря и ще го убия.

– Браво на теб! – възкликна Лелдорин и неочаквано сграбчи Гарион в груба, яка прегръдка. – Ще го намерим и ще го нарежем на парчета.

– Ние с теб ли?

– Естествено че с мен – обяви Лелдорин. – Нали сме приятели! – Явно се бе поддал на внезапно обзеля го порив, ала беше също толкова очевидно, че думите му са искрени. Лелдорин здраво сграбчи ръката на Гарион. – Кълна се, Гарион: няма да видя миг покой, докато убиецът на родителите ти не легне мъртъв в краката ти.

Тази внезапна декларация беше така изцяло предсказуема, че Гарион безмълвно се укори, задето не беше държал устата си затворена. Чувствата му бяха дълбоко лични и той наистина не беше сигурен, че има нужда от другар, докато търси неизвестния враг. Ала част от съзнанието му ликуваше, че Лелдорин бе предложил импулсивната си подкрепа, за която никой не го беше молил. Реши да изостави тази тема. Досега вече бе опознал достатъчно Лелдорин, за да осъзнае, че младежът безсъмнено дава десетки пламенни обещания на ден – и че е съвсем искрен, дока-то ги изрича, ала че може би със същата лекота бързо ги забравя.

Заговориха за други неща. Тъмните им наметала бяха плътно обвини около телата им.

Малко преди обяд Гарион дочу приглушен звук от конски копита откъм гората. След няколко минути от мъглата изплува Хетар. Подкарваше десетина диви на вид коне. Беше облечен с подплатена с овчи кожи наметка. Ботушите му бяха изцапани с пръски кал, дрехите му бяха замърсени от пътуването, ала по нищо друго не личеше, че двете седмици, прекарани на седло, са му повлияли.

– Здравейте – сериозно каза той и Гарион и Лелдорин пристъпиха напред да го посрещнат.

– Чакахме те – каза Гарион, после му представи Лелдорин. – Ела при другите.

Хетар кимна и ги последва сред развалините към кулата.

Там го очакваха господин Улф и останалите.

– Сняг – отбеляза лаконично алгарът, докато слизаше от коня си. – Затова се забавих. – Той смъкна качулката от обръснатата си глава и разтърси дългия си черен кичур.

– Не си закъснял – отговори му господин Улф. – Влез, ела до огъня и се нахрани. Имаме да разговаряме за много неща.

Хетар погледна към конете. Обветреното му лице изведнъж

придоби странен, безизразен вид. Жребците отвърнаха на погледа му – очите им бяха напрегнати, ушите им щръкнаха и се изопнаха напред. След това животните се обърнаха и се скриха сред дърветата.

– Няма ли да избягат? – попита Дурник.

– Няма – отвърна Хетар. – Помолих ги да не бягат.

Дурник го погледна объркано, ала не попита нищо повече.

Влязоха в кулата и седнаха до огнището. Леля Поул нарязва черен хляб и кашкавал за мъжете, а Дурник сложи още дърва в огъня.

– Чо-Хаг изпрати съобщение до племенните вождове – каза Хетар, докато сваляше наметката си. Беше облечен в черна дреха от конска кожа с дълги ръкави и метални пулове, закрепени с нитове към кожата така, че да се образува гъвкава защитна броня. – Ще се съберат в крепостта на съвет. – Алгарът свали колана с извитата си сабя, постави го от лявата си страна и седна до огъня, за да се нахрани.

– Някой опита ли да стигне до Проглу?

– Изпратих мои хора – отвърна Хетар. – Ако изобщо може да се мине, ще минат.

– Дано – каза Улф. – С Горим сме стари приятели и ще имам нужда от помощта му, за да изпълним задачата си.

– Не се ли боят хората ти от земята на улгосите? – учтиво попита Лелдорин. – Чувал съм, че там живеят чудовища, които се хранят с човешка плът.

Хетар вдигна рамене.

– Те остават в бърлогите си през зимата. Освен това не са достатъчно смели, за да нападнат цял отряд въоръжени конници. – Алгарът вдигна поглед към господин Улф. – В южна Сендария е пълно с мурги. Или вече знаеш това?

– Можех да се досетя – отговори му Улф. – Как ти се струва – смяташ ли, че търсят нещо определено?

– Не разговарям с мурги – смръщи се Хетар. Орловият нос и очите, в които проблесна свиреп пламък, му придадоха вид на ястреб, който се спуска към жертвата си.

– Изненадан съм, че не се забави повече – пошегува се Силк. – Целият свят знае какво е отношението ти към мургите.

– Е, позволих си да се погледея – призна си Хетар. – Срегнах двама на пътя. Бяха сами, не ми отне много време да се справя с тях.

– Значи враговете, за които трябва да се тревожим, са станали с двама по-малко – одобрително изсумтя Барак.

– Смятам, че вече наистина дойде време да си поговорим сериозно

– отбеляза господин Улф и изгърси трохите от туниката си. – Повечето от вас имат представа с какво сме се заели, но не желая някой случайно да направи груба грешка. Преследваме един мъж на име Зедар. Някога той беше последовател на моя Учител, негов ученик, ала по-късно премина на страната на Торак. В началото на есента миналата година той по някакъв начин се е промъкнал в тронната зала на кралство Рива и е похитил Кълбото на Алдур. Трябва да проследим този човек и да си върнем Кълбото.

– Той не е ли също вълшебник? – попита Барак и разсеяно подръпна гъстата си червена, брада.

– Това не е думата, която използваме ние – отвърна Улф, – но да, този човек притежава определени умения и мощ, присъщи на истинския вълшебник. Всички ги имахме – аз, Белтира и Белкира, Белзедар и всички останали. Това е едното от нещата, за които исках да ви предупредя.

– Изглежда, всички вълшебници имат подобни имена – намеси се Силк.

– Нашият Учител промени имената ни, когато прие да станем негов ученици. Проста промяна, но тя означаваше много за нас. Вече от толкова време съм Белгарат, че забравих, че са ме наричали Гарат. Сигурно това е за добро. Гарат беше непослушно, заядливо момче – крадец, лъжец и така нататък.

– Някои черти на характера никога не се променят – обади се лея Поул.

– Никой не е идеален – добродушно се съгласи Улф.

– Защо Зедар е откраднал Кълбото? – попита Хетар и бутна чинията си настрана.

– Той винаги го искаше единствено за себе си – каза господин Улф. – Това може да е една от причините – ала по-вероятно е, че ще се опита да го занесе на Торак. Онзи, който отнесе Кълбото на Едноокия, ще бъде негов любимец.

– Ала Торак е мъртъв – възрази Лелдорин. – Регентът на Рива го уби при Воу Мимбре.

– Не – каза Улф. – Торак не е мъртъв, само е заспал. Мечът на Бранд не е оръжието, което според Пророчеството е предопределено да отнеме живота му. Зедар измъкна тялото на Прокълнатия след битката и го скри някъде. Някой ден злият бог ще се събуди – вероятно твърде скоро, ако разгадавам правилно знаците. Трябва да си върнем Кълбото, преди това да се е случило.

– Този Зедар ни създаде много неприятности – избоботи Барак. –

Отдавна би трябвало да му дадеш да се разбере.

– Прав си – призна Улф.

– Защо просто не махнеш с ръка, та да изчезне? – предложи Барак и направи непохватен жест с грамадните си дебели пръсти.

Улф поклати глава.

– Не мога. Дори и Боговете не могат.

– Значи ни очакват големи затруднения – измърмори Силк и се навъси. – Всеки мург оттук до Рак Госка ще ни пречи да хванем Зедар.

– Това не е задължително – възрази Улф. – Зедар е откраднал Кълбото ала заповедите, на които се подчиняват кролимите, се дават от Ктучик.

– Кой е тоя Ктучик? – попита Лелдорин.

– Върховният жрец на Кролимите. Той и Зедар се ненавиждат. Смятам, че можем да разчитаме на жреца – той ще се опита да попречи на Зедар да отнесе Кълбото на Торак.

Барак сви рамене.

– И с какво ще промени положението ни това? Ти и Поулгара можете да направите някоя магия, ако се озовем в някакво затруднение, нали?

– Възможностите в това отношение понякога са ограничени – рече Улф уклончиво.

– Не разбирам – заяви Барак и се намръщи.

Господин Улф пое дълбоко дъх.

– Добре. Щом като повдигна този въпрос, нека го разясним изцяло. Вълшебството – ако това е думата, с която желаш да го наречеш – представлява нарушаване на естествения ред на нещата. Понякога при него се проявяват неочаквани ефекти, затова човек трябва да е много внимателен за какво го използва. Пък и не само това. Вълшебството създава... – Възрастният мъж се навъси. – Нека се изразим така – при него се вдига шум. Не е всъщност точно така, но по този начин можем да обясним онова, което се случва, с достатъчна яснота. Хората, които притежават определени умения, могат да чуват този шум. Ако Поулгара и аз започнем да променяме нещата, всеки кролим в Западните кралства ще узнае къде точно се намираме и какво правим. Те непрекъснато ще ни затрупват с разни препятствия, докато не се изтощим съвсем.

– За да извършиш нещо чрез вълшебство, е необходимо почти същото количество енергия, колкото със силата на ръцете и гърба си – поясни леля Поул. – Много е уморително. – И пак се наведе да кърпи една от туниките на Гарион.

– Не знаех – призна Барак.

– Малцина го знаят.

– Ако се наложи, Поул и аз можем да предприемем известни стъпки – продължи Улф, – ала не бива да го правим непрестанно. Не сме в състояние да накараме нещата просто да изчезват. Сигурен съм, че разбирате защо е така.

– Да де – заяви Силк, макар че тонът му сочеше противното.

– Всяко нещо, което съществува на този свят, зависи от всички останали неща – пак се обади леля Поул. – Ако премахнем нещо, напълно възможно е всичко останало на света да изчезне с него.

Огънят изпука и Гарион подскочи. Сводестата стая изведнъж му се стори тъмна, в ъглите ѝ сякаш се криеха странни сенки.

– Това естествено не може да се случи – каза Улф. – Когато човек опитва да премахне нещо, собствената му воля се изправя срещу него. Ако изрече „Престани да съществуваш“, тогава изчезва самият човек, изрекъл тези думи. Затова трябва да бъдем особено внимателни какво приказваме.

– Сега вече разбирам – обади се Силк и очите му леко се разшириха.

– С повечето от нещата, които ще срещнем, можем да се справим с обикновени средства – продължи Улф. – Това е причината да съберем всички вас – поне една от всички причини. С уменията, които притежавате, ще успеете да преодолеете повечето от нещата, които се изпречат на пътя ни. Най-важното е да помните, че Поулгара и аз трябва да настигнем Зедар преди той да е предал Кълбото на Торак. Зедар е изнамерил някакъв начин да докосва Кълбото – не зная как постига това. Ако му се удаде да покаже на Торак как го прави, никаква сила на света няма да е в състояние да възпре Едноокия и той ще стане Крал и Бог на целия свят.

Седяха сред алената потрепваща светлина на огъня и обмисляха възможността, която им бе описал Белгарат.

– Смятам, че обясних всичко достатъчно пълно. Какво е твоето мнение, Поул?

– Убедена съм, че е така, татко – отговори тя.

По-късно – бяха излезли от кулата, мрачната вечер пълзеше сред потъналите в мъгла развалини на Воу Вейкюн и миризмата на гъстата яхния, която приготвяше леля Поул, бе единственото, което напомняше за дом – Гарион попита Силк:

– Вярваш ли на всичко, което чухме?

Дребният мъж се вгледа в мъглата и каза:

– Хайде да се държим така, все едно вярваме. При създадите се обстоятелства ще е твърде лошо, ако направим някаква грешка.

– Ти също ли се боиш, Силк? – рече Гарион.

– Да – въздъхна Силк. – Но може да се държим така, сякаш не даваме пет пари, нали?

– Е, можем да опитаме – отговори Гарион.

ГЛАВА 3

На следващата сутрин Силк излезе от кулата, облечен в ярко светлокафяво палто и с широка черна шапка от кадифе, килната наперено над ухото.

– Защо си се наконтил така? – попита го леля Поул.

– Случайно се натъкнах на одеждите на стар свой приятел в един от вързопите, които нося – безгрижно отвърна Силк. – Наричат го Радек от Боктор.

– Ами какво се случи с Амбар от Коту?

– Е, Амбар е добър човек – заяви Силк с леко неодобрение, – ала един мург, на име Ашарак, знае доста неща за него и сигурно е предал името му в нечий военен щаб. Нека не си създаваме неприятности, ако не е крайно належащо.

– Маскировката не е лоша – съгласи се господин Улф. – Един драсниански търговец в повече по Великия западен път не би привлякъл ничие внимание – независимо какво е името му.

– Моля ви – възрази Силк оскърбено. – Името е изключително важно. Цялата маскировка зависи от него.

– За мене няма никаква разлика – изрази откровено мнението си Барак.

– Името прави човека съвсем различен и целият свят признава това. Сигурно разбирате, че Амбар е скитник, който не дава пет пари за етичната страна на нещата, докато Радек е влиятелна личност и думата му има тежест във всички търговски центрове на Западните кралства. Освен това Радек винаги разполага със слуги, които го придружават по време на пътуванията му.

– Слуги ли? – Веждата на леля Поул леко подскочи.

– Просто за да бъде по-убедителна маскировката – побърза да я увери Силк. – Естествено вас, лейди Поулгара, никой не би взел за

прислужница.

– Благодаря ти.

– Никой не би повярвал на подобно нещо. Вместо това вие ще бъдете моя сестра, която пътува с мен, за да се наслади на великолепието на град Тол Хонет.

– Твоя сестра ли?

– Е, ако желаете, можете да се представите за моя майка – любезно предложи Силк. – Предприели сте пътешествие до светите места в Мар Терин, за да спечелите изкупление за своето пълно с лудории минало.

Леля Поул за миг прикова вторачения си поглед в дребния мъж, който дръзко се засмя в лицето ѝ.

– Някой ден чувството ти за хумор ще ти навлече страхотни неприятности, принц Келдар.

– Аз винаги си имам неприятности, лейди Поулгара. Нямах да зная какво да правя, ако ги няхах.

– Вие двамата да не сте забравили, че трябва да тръгваме? – поинтересува се господин Улф.

– Само момент, моля – отвърна му Силк. – Ако срещнем някого и ни се наложи да даваме обяснения, ти, Лелдорин и Гарион сте слуги на Поулгара. Хетар, Барак и Дурник са моя прислуга.

– Както кажеш – съгласи се Улф с уморен вид.

– Имам причини да го кажа.

– Добре.

– Не би ли искал да чуеш кои са причините, които ще изтъкна?

– Не изпитвам особено желание.

Силк изглеждаше малко огорчен.

– Готови ли сме? – попита Улф.

– Да. Багажът е тук – каза Дурник. – О, един момент. Забравих да угася огъня. – И се върна в кулата.

Улф хвърли гневен поглед след ковача и измърмори:

– С какво ще се промени положението ни, като го изгаси? Всичко бездруго е осеяно с развалини.

– Остави го на мира, татко – спокойно го прекъсна леля Поул. – Той просто си е такъв.

Докато се качваха на седлата, конят на Барак, огромен, як сив жребец, погледна укорително Хетар и алгарът се засмя.

– Какво е толкова смешно? – изпълнен с подозрение попита Барак.

– Конят измърмори нещо – отвърна Хетар. – Не е чак толкова важно.

Един след друг се изнизиха от потъналите в мъгли развалини по тясната кална пътека, която лъкатушеше в гората. Снегът беше лепкав, от дърветата капеше вода. Завиха се плътно с наметалата си, за да се предпазят от студа и влагата. Лелдорин подкара коня си до Гарион и попита:

– Принц Келдар винаги ли е така... как да кажа... толкова изключително неразгадаем?

– Силк ли? О, да. Той е много хитър. Разбираш ли, той е шпионин, маскировката и умелите лъжи са втората му природа.

– Шпионин? Наистина ли? – Очите на Лелдорин блеснаха.

– Той работи за вуйчо си, краля на Драсния – обясни Гарион. – Доколкото разбирам, драснианците се занимават с тази работа от векове.

– Трябва да спрем, за да приберем и останалите вързопи – напомни Силк на господин Улф.

– Не съм забравил – отвърна възвръстният мъж.

– Какви вързопи? – попита Лелдорин.

– Силк купи няколко топа вълнен плат в Камаар – обясни му Гарион. – Според него това ще е достатъчно благовиден предлог да се придвижваме по главния път. Скрихме топовете в една пещера, когато се отклонихме от пътя, за да стигнем до Воу Вейкюн.

– Той се сеща за всичко, нали?

– Опитва се. Имаме късмет, че е с нас.

– Можем да го помолим да ни разкрие някой тайни, свързани с маскировката – предложи дълбокомислено Лелдорин. – Това може да се окаже много полезно, когато тръгнем да търсим врага ти.

Гарион си беше мислил, че Лелдорин е забравил за импулсивната си клетва. Струваше му се, че умът на младия аренд е прекалено вятърничав, за да се съсредоточи върху нещо определено, но сега разбра, че Лелдорин само привидно забравя нещата, които приказва. Перспективата, че трябва да се заеме със сериозно издирване на убиеца на родителите си, придружаван от този млад ентузиаст, който се впускаше в импровизации и красиви жестове на всеки кръстопът, започна да се очертава в съзнанието на Гарион в застрашителна светлина.

Рано преди обяд, след като взеха топовете плат на Силк и ги привързаха към гърбовете на резервните коне, пътешествениците се върнаха на Великия западен път – шосе, прекарано от толнедраниците в сърцето на гъстата гора. Продължиха да яздят на юг в бърз, равномерен галоп, който стапяше левгите, които трябваше да преодолеят.

Задминаха тежко натоварен крепостен селянин, облечен в

парцаливи дрехи, превързани около кръста с връв. Лицето му беше изпито, мършавото му тяло се виждаше изпод парцалите. Той отстъпи встрани от пътя и страхливо се взря в тях, докато минаваха покрай него. Гарион внезапно почувства болезнен прилив на съчувствие към този човек. За миг в съзнанието му се върна споменът за Ламер и Детон и младежът се зачуди какво ли в края на краищата ще се случи на двамата клетници. Поради някаква непонятна причина сега това му се струваше важно.

– Наистина ли е необходимо да ги държат толкова бедни? – попита той Лелдорин; беше неспособен повече да се сдържа.

– Кого? – рече Лелдорин и се огледа.

– Видя ли онзи крепостен селянин?

Лелдорин погледна през рамо към дрипавия мъж.

– Ти дори не го забеляза – обвини го Гарион.

Лелдорин вдигна рамене.

– Та те са толкова много.

– И всичките се обличат в дрипи и едва не умират от глад.

– Данъците на мимбратите – отрони Лелдорин, като че тези думи обясняваха всичко.

– Струва ми се, че ти самият винаги имаш достатъчно храна.

– Аз не съм крепостен селянин, Гарион – търпеливо му отговори Лелдорин. – Най-бедните страдат най-много. Така е устроен светът.

– Не трябва да бъде така – възрази Гарион.

– Ти просто не разбираш.

– Не. И никога няма да разбере.

– Естествено, че не можеш да схванеш нещата – заяви Лелдорин с въбесяващо самодоволство. – Ти не си аренд.

Гарион стисна зъби и се въздържа да изрече очевидния отговор, който пареше на езика му.

Късно следобед вече бяха изминали десет левги и снегът около пътя почти изчезна.

– Не трябва ли да започнем да мислим по въпроса къде ще пренощуваме? – подсети ги леля Поул.

Господин Улф замислено почеса брадата си и примижва към сенките, които се люлееха сред дърветата.

– Имам вуйчо, който живее недалеч оттук – предложи разрешение на затруднението Лелдорин. – Граф Релдеген. Сигурен съм, че с удоволствие ще ни подслони.

– Слаб мъж? – въпросително изрече Улф. – С тъмна коса?

– Отдавна е побелял – отговори Лелдорин. – Познаваш ли го?
– Не съм го виждал от двадесет години – каза Улф. – Доколкото си спомням, беше луда глава.

– Вуйчо Релдеген? Сигурно го бъркаш с някой друг, Белгарат.

– Може би – съгласи се Улф. – Далеч ли е къщата му?

– На не повече от левга и половина оттук.

– Хайде да отидем да го видим – реши Улф.

– Как се разбираш с приятеля си? – попита Силк, когато се изравни с Гарион.

– Горе-долу добре – отвърна Гарион. Не беше сигурен какво точно иска да научи Силк. – Но ми е малко трудничко да му обяснявам някои неща.

– Това е съвсем естествено – отбеляза Силк. – В края на краищата той е аренд.

Гарион светкавично се зае да защити Лелдорин.

– Той е честен и много храбър.

– Всичките аренди са такива. Това е част от затрудненията, които създават.

– Аз го харесвам – заяви Гарион.

– Аз също, Гарион, но това не ми пречи да осъзная какъв всъщност е той.

– Ако се опитваш да загатваш нещо, защо просто не вземеш да го кажеш направо?

– Добре, ще го кажа направо. Не позволявай на приятелството да замъгли трезвата преценка на разума. Арендия е много опасно място, а арендите много често допускат груби грешки с катастрофални последици. Не позволявай на темпераментния си приятел да те въвлече в нещо, което не е твоя работа. – Погледът на Силк беше прям и Гарион осъзна, че дребният мъж е съвсем сериозен.

– Ще внимавам – обеща младежът.

– Знаех, че мога да разчитам на тебе – произнесе Силк с натежал от сериозност глас.

– Подиграваш ли ми се?

– Никога, Гарион – насмешливо подхвърли Силк и после се изсмя. Продължиха да яздят един до друг в мрачния следобед.

Сивата каменна къща на граф Релдеген се издигаше в средата на горска поляна, която се простираше във всички посоки на разстояние по-голямо от изстрел с лък. Макар че около нея не беше изградена стена, къщата приличаше на крепост. Прозорците, обърнати към гората,

бяха тесни и укрепени с железни решетки. Масивни кули, увенчани с бойници, се издигаха на всеки ъгъл. Вратата, която водеше към централния двор, беше направена от цели дървесни стволоче, издялани като греди с правоъгълна форма и свързани с железни скоби. Гарион се взря в заплашителната грамада, към която се приближаваха сред светлината на угасващия ден. В къщата бе стаена надменна непривлекателност, мрачна здравина, която сякаш предизвикваше околния свят.

– Това местенце не изглежда особено приятно, нали? – обърна се той към Силк.

– Астурианската архитектура е отражение на обществото им – отбеляза Силк. – Солидната къща не е нещо лошо в страна, където споровете между съседите често се изплъзват от контрол.

– Толкова ли се плашат един от друг?

– Просто са предпазливи, Гарион. Нищо друго.

Лелдорин скочи от седлото пред тежката врата и заговори с някого през тясна пролука, покрита с решетки. Накрая се разнесе дрънчене на вериги и скърцане на тежки, обковани с желязо греди.

– Не бих рискувал с резки движения, когато се озовем вътре – тихо се обади Силк. – Вероятно ни наблюдават стрелци с лъкове.

Гарион го изгледа изпитателно.

– Има такъв странен обичай по тези места – поясни Силк.

Влязоха в покрития с калдъръм двор и слязоха от конете. Граф Релдеген ги чакаше на вратата. Беше висок слаб мъж със стоманеносива коса и брада. Беше облечен в пищен зелен жакет с дълги ръкави, подпираше се на солиден бастун и макар че се намираше в собствения си дом, носеше меч на хълбока. Той се спусна с мъчително куцукане по широките стъпала към двора, за да ги посрещне.

– Здравей, вуйчо – обърна се към него Лелдорин и почтително се поклони.

– Здравей, племеннико. – Графът го удостои с учтиво кимване.

– Приятелите ми и аз се озовахме в близост до твоята къща – заяви Лелдорин – и си помислихме, че можем да намерим подслон при теб тази нощ.

– Винаги си добре дошъл, племеннико – отговори Релдеген с хладна официалност. – Вечеряли ли сте?

– Не, вуйчо.

– Тогава ще се нахраните заедно с мен. Бих ли могъл да узная кои са приятелите ти?

Господин Улф свали качулката си, пристъпи напред и каза:

– Познаваме се, Релдеген.

Графът се ококори.

– Белгарат? Ти ли си?

Улф се засмя.

– О, да. Все още се скитам по света и предизвиквам най-различни опасни неща.

Релдеген се засмя топло и стисна рамото му.

– Влезте всички, моля. Нека не стоим навън в този студ.

После се обърна и закуцука по стълбите към къщата.

– Какво е станало с крака ти? – попита го Улф.

– Уцелиха ме със стрела в коляното. – Графът вдигна рамене. – Резултат от стар спор – много време измина, откакто забравих каква беше причината за него.

– Доколкото си спомням, ти доста често се намесваше в подобни разпри. Навремето дори си мислех, че ще изживееш целия си живот с изтеглен меч.

– Вярно, бях доста буен младеж – призна графът, отвори широката врата и ги поведе по дълъг коридор. Стигнаха стая с внушителни размери, в чиито четири ъгъла бяха запалени големи камини. Огромни извити каменни арки подпираха тавана. Подът беше направен от полиран черен камък и бе застлан с рогозки и животински кожи. Стените, арките и таванът бяха варосани и създаваха поразителен контраст с черния под. Тежки, украсени с дърворезба столове от тъмнокафяво дърво бяха поставени на различни места в стаята, а близо до едната камина имаше огромна маса, в средата на която се издигаше голям железен свещник. Десетина книги с кожени подвързии бяха разпръснати върху каменния плот на масата.

– Книги, Релдеген? – изумено възкликна Улф, докато останалите сваляха наметалата си и ги подаваха на един слуга. – Ти си улегнал, приятелю.

Графът само се усмихна на забележката му.

– Май забравих да се държа както подобава – извини се Улф. – Дъщеря ми, Поулгара. Поул, запознай се с граф Релдеген, стар мой приятел.

– Госпожо – поздрави я графът с изящен поклон. – Чест е за мен, че посещавате къщата ми.

Леля Поул тъкмо се готвеше да му отговори, когато в стаята нахълтаха двама млади мъже, увлечени в разгорещен спор.

– Ти си истински идиот, Бернтайн! – озъби се единият. Беше

облечен в ален жакет.

– Може би ти прави удоволствие да мислиш така, Торасин – отговори вторият, силен наглед млад мъж с беззникава къдрава коса и туника на зелени и жълти райета. – Ала независимо дали ти харесва, или не, бъдещето на Астурия е в ръцете на мимбратите. Злобните ти подмятания и изпълнените с омраза излияния няма да променят този факт.

– Я стига, Берентайн – подигра му се тъмнокосият. – Призлява ми от твоя навик да подражаваш на добрите светски маниери на мимбратите.

– Престанете, господа! – остро произнесе граф Релдеген и почука с бастуна по каменния под. – Ако продължавате да обсъждате политическите проблеми, ще ви разделя – ако се наложи, ще употребя и сила.

Двамата млади мъже си размениха свирепи погледи и поеха към два противоположни ъгъла на стаята.

– Синът ми Торасин – произнесе графът с извинителна нотка в гласа и посочи тъмнокосия младеж: – А това е братовчед му Берентайн – син на брата на покойната ми съпруга. Вече две седмици, откакто се карат по този начин. Само ден след пристигането на Берентайн се наложи да им прибера мечовете.

– Споровете на политически теми влияят благотворно на кръвта, милорд – отбеляза Силк. – Особено през зимата. Разгорещаването предпазва вените от задръствания.

Графът тихо се размая на забележката му.

– Принц Келдар от кралския двор на Драсния – представи го господин Улф.

– За мен е чест, ваше височество – отговори с поклон графът.

Силк леко потрепера.

– Моля ви, милорд. Цял живот се опитвам да се отърва от това обръщение и съм сигурен, че връзката ми с кралския двор смущава вуйчо ми почти в същата степен, в която смущава самия мен.

Графът отново се засмя, после каза:

– Заповядайте на масата. Още от сутринта два тлъсти елена се пекат на шиш в кухнята, пък и наскоро получих буренце червено вино от южна Толнедра. Доколкото си спомням, Белгарат винаги е проявявал слабост към вкусната храна и хубавите вина.

– И изобщо не се е променил, милорд – каза леля Поул. – Поведението на баща ми е лесно предсказуемо, стига човек да го опознае добре.

Графът се усмихна, предложи ѝ ръката си и всички се отправиха

към вратата за трапезарията.

– Кажете ми, милорд – заговори леля Поул, – дали случайно разполагате с вана във вашата къща?

– Къпането през зимата е опасно, лейди Поулгара – предупреди я графът.

– Милорд – заяви сериозно тя, – къпя се и през лятото, и през зима много повече години, отколкото можете да си представите.

– Нека се къпе, Релдеген – поощри я господин Улф. – Защото когато си внуши, че не е достатъчно чиста, настроението ѝ рязко се влошава.

– Едно изкъпване няма да навреди и на тебе, Стари вълко – язвително го прекъсна леля Поул. – Освен това май вече започна да прекаляваш.

Господин Улф придоби оскърбен вид.

Много по-късно, след като се нахраниха до насита с еленово месо, обилно пропит със сос хляб и апетитни черешови тортички, леля Поул се извини и отиде с една прислужница да провери как върви подготовката на ваната ѝ. Мъжете останаха на масата при чашите с вино; лицата им бяха окъпани от златистата светлина на множеството свещи.

– Позволете ми да ви заведа до стаите ви – предложи Торасин на Лелдорин и Гарион, стана, взе една свещ и хвърли изпълнен с едва сподавяно презрение поглед към Берентайн, който седеше от отсрещната страна на масата.

Те го последваха, напуснаха трапезарията и се заизкачваха по дълго стълбище към горните етажи на къщата.

– Не искам да те обиждам, Тор – обади се Лелдорин, – ала братовчед ти подкрепя много особени идеи.

– Берентайн е магаре – изсумтя Торасин. – Смята, че може да впечатли мимбратите, като им подражава или като се подмилква в нозете им. – Мургавото му лице изглеждаше разгневено.

– Защо се държи така?

– Изпитва отчаяно желание да притежава собствено имение – отвърна Торасин. – Вуйчо ми има малко земя, която ще му остави в наследство, а той, глупакът му с глупак, е хлътнал до уши по дъщерята на един от местните барони, и понеже баронът не би си помислил да приеме зет без земя, Берентайн се опитва да измъкне чрез ласкателства имение от мимбратския губернатор. Той би се заклел във върност пред самия Кал Торак, ако сметне, че по този начин може да се сдобие със земя.

– Нима не разбира, че няма никаква вероятност да постигне целта си? – попита Лелдорин. – Около губернатора се мотаят прекалено много

жадни за земя мимбратски рицари и той едва ли някога ще си помисли да даде имение на астурианец.

– Аз му казах точно същите неща – заяви Торасин с унищожително презрение. – Но с човек като него не може да се излезе на глава. Поведението му е срам за цялото ни семейство.

Лелдорин съчувствено поклати глава, бързо огледа коридора и избъбра шепнешком:

– Трябва да говоря с тебе, Тор.

Торасин го измери с остър поглед.

– Баща ми ми възложи да служа на Белгарат в изпълнението на дело с огромна важност – продължи бързо Лелдорин. – Не зная колко време няма да съм тук, затова ти и останалите трябва да убиете Кородулин без мене.

Очите на Торасин широко се разтвориха от ужас.

– Не сме сами, Лелдорин – изрече той сподавено.

– Ще се отдалеча в другия край на коридора – бързо заяви Гарион.

– Не! – възпря го решително Лелдорин и го хвана за ръката. – Гарион е мой приятел, Тор. Нямам никакви тайни от него.

– Моля те, Лелдорин – възпротиви се Гарион. – Аз не съм астурианец. Дори не съм и аренд. Не искам да знам нищо за вашите планове.

– Но ще узнаеш, Гарион. Това е доказателство за доверието, което изпитвам към тебе – извика пламенно Лелдорин. – Следващото лято, когато Кородулин предприеме пътешествие до разрушения град Воу Астур, където ще се състоят шестседмичните кралски церемонии по отбелязването на Арендското единство, ще направим засада на главния път.

– Лелдорин! – задъха се Торасин и лицето му пребледня.

Ала Лелдорин вече нямаше никакво намерение да спира.

– Това няма да е обикновена засада, Гарион, а унищожителен удар в сърцето на мимбратите. Ще бъдем облечени в униформи на толнедрански легионери и ще го съсечем с толнедрански мечове. Нашето нападение ще принуди Мимбре да обяви война на империята Толнедра, която ще смаже Мимбре като жалка черупка от яйце. Град Мимбре ще бъде унищожен и Астурия ще извоюва свободата си!

– Начак ще заповяда да те убият за това, което направи, Лелдорин – извика Торасин. – Всички дадохме клетва да пазим тайна и я подписахме с кръвта си.

– Кажй на мурга, че плюя върху клетвата, която съм дал пред него – разгорещено отвърна Лелдорин. – За какво им е притрябвал на астурианските патриот и съратник мург?

– Той ни снабдява със злато, глупако! – изкрещя Торасин извън себе си от ярост. – Нуждаем се от прекрасното му червено злато, за да купим униформите и мечовете и да укрепим увереността на по-слабите и малодушните.

– Не ми трябва разни мамини синчета – буйно възрази Лелдорин. – Патриотът извършва всичко, защото обича родната си страна, а не заради златото на ангараките.

Умът на Гарион заработи бързо. Вцепенението, което го обхванало за миг, го напусна.

– В Черек срещнах един мъж – припомни си той. – Граф Джарвик. Той също така приемаше злато от един мург и кроеше заговор да убие краля на родната си страна.

Двамата се вгледаха в него с безизразни лица.

– Щом убият краля, със страната непременно се случват разни неща – обясни Гарион. – Независимо от това колко лош е кралят и колко добри са били хората, които са го убили, за известно време всичко в кралството се разпада. Навсякъде цари хаос и обикновено никой не посочва посоката, в която трябва да започне да се развива държавата. Ако тази страна започне война с друга държава, объркването става още по-непоправимо. Смятам, че ако аз бях мург, бих желал подобен хаос да обхване всичките кралства на Запада.

Гарион слушаше собствения си глас, обзет от изумление.

В него се бе промъкнала суха, безстрастна нотка и той я улови мигновено. Откакто се помнеше, този глас винаги го беше съпътствал – скрит в някакво тихо, потайно тъгълче на съзнанието му, за да зазвучи в моментите, когато се държеше глупаво или правеше някаква грешка. Ала сега гласът приказваше направо на тези двама млади мъже и търпеливо им обясняваше всичко.

– Ангаракското злато не е такова, каквото изглежда – продължи той. – В него е скрита сила, която покварява. Може би затова цветът му е еднакъв с цвета на кръвта. Бих размислил, преди да приема още злато от онзи мург Начак. Задавали ли сте си въпроса защо ви дава злато и защо подкрепя плана ви? Той не е астурианец, подбудите му въобще не биха могли да бъдат патриотични, нали? По този въпрос също бих помислил.

Лелдорин и Торасин изведнъж се разтревожиха.

– На никого няма да съобщавам за онова, което чух – увери ги Гарион. – Вие проявихте доверие и разкрихте поверителния си план пред мен, но в действителност аз не биваше да научавам нищо за него. Ала

помнете, че в света се случват много повече неща, отколкото тук, в Арендия. Мисля, че е време да си лягам. Ако ми покажете къде е леглото ми, ще ви оставя да обсъждате тези неща цяла нощ – щом имате такова желание.

Като цяло Гарион смяташе, че се е справил със създаването се положение доста умело. Най-малко беше предизвикал съмнения в умовете им. Но досега бе опознал арендите доста добре и съзнаваше, че това вероятно няма да е достатъчно, за да ги накара изцяло да променят позициите си. От друга страна, все пак беше поставил началото на промените.

ГЛАВА 4

На следващата сутрин тръгнаха рано. Мъглата все още притискаше клоните на дърветата. Граф Релдеген, наметнат с тъмна мантия, стоеше до портата на имението си, за да ги изпрати и да си вземе сбогом с тях; Торасин, изправен до баща си, като че не бе в състояние да откъсне очи от лицето на Гарион. Доколкото му беше възможно, Гарион се стремеше да запази безизразния си вид. Пламенният млад астурианец изглеждаше обзет от съмнения – те вероятно щяха да го предпазят да се хвърли слепешком в начинание с катастрофални последици. Гарион осъзнаваше, че това не е много, ала все пак при тези обстоятелства бе най-доброто.

– Върни се скоро, Белгарат – заговори Релдеген. – Ела някога, когато ти е възможно да останеш по-дълго. Тук живеем много уединено и ми се иска да зная какво става по света. Ще седим край огъня и ще разговаряме месец-два.

Господин Улф кимна сериозно.

– Може би ще дойда, когато свърша работата си, Релдеген. – После обърна коня си и поведе групата през широката горска поляна. Скоро отново навлязоха в мрачната гора.

– Графът е необикновен аренд – подхвърли Силк небрежно. – Снощи например сподели няколко изключително оригинални мисли.

– Много се е променил – съгласи се Улф.

– Трапезата му беше добра – добави Барак. – Не бях хапвал до насита, откакто напуснах Вал Алорн.

– Съвсем сигурно е, че си похапна добре – обади се леля Поул. – Че ти изяде почти цял елен.

- Преувеличаваш, Поулгара – възрази Барак.
- Ала не много – отбеляза Хетар с тихия си глас.

Лелдорин яздеше до Гарион, ала до този миг не беше изрекъл нито дума. Лицето му изглеждаше разтревожено също както това на неговия братовчед. Беше очевидно, че иска да каже нещо, ала бе също толкова ясно, че не знае как да започне.

– Хайде, изплюй камъчето – тихо му каза Гарион. – Вече сме достатъчно добри приятели и няма да се оскърбя, ако думите ти не са точно по вкуса ми.

Лелдорин го погледна притеснено.

- Толкова ли е очебийно, че нещо ме измъчва?
- По-скоро проличава, че си честен човек – отговори Гарион. – Никога не си учил как да прикриваш чувствата си, това е всичко.
- Вярно ли е онова, което ни каза? – избъбра на един дъх Лелдорин.
- Не се съмнявам в думите ти, ала все пак наистина ли в Черек е имало мург, който е организирал заговор срещу крал Анхег?
- Питай Силк – предложи му Гарион. – Или Барак, или Хетар – който и да е от тях. Всички бяхме там.
- Но Начак не е такъв – бързо възрази Лелдорин, като че желаше да се защити.

– Можеш ли да си сигурен в това? – попита Гарион. – Той е измислил плана, нали? Как се случи така, че се срещна с този човек?

– Всички бяхме отишли на големия панаир – аз, Торасин и неколцина други. Купихме някои неща от един търговец мург и Тор направи няколко забележки срещу мимбратите – видя го какъв е. Търговецът ни каза, че познавал някакъв човек, който можело да се окаже интересен за нас, и после ни запозна с Начак. Колкото повече разговаряхме с него, толкова по-съчувствено ставаше отношението му към онова, което изпитвахме ние.

- Естествено, че ще се държи по този начин.
- Начак ни обясни какви са плановете на краля. Няма да повярваш!
- Естествено.

Лелдорин му хвърли тревожен поглед.

– Той ще разкъса именията ни на части и ще ги подари на мимбратските благородници, които нямат земя – изрече обвиняващо младият аренд.

– Проверихте ли другаде това твърдение, или приехте единствено твърденията на Начак?

- Как бихме могли да проверим? Мимбратите никога не биха си

признали, ако се изправим лице срещу лице с тях, ала биха постъпили тъкмо по този начин – подобно нещо може да се очаква от всеки мимбрат.

– Значи разчитате единствено на честната дума на Начак? Ами как направихте плана си?

– Начак заяви, че ако самият той е астурианец, не би позволил на никого да отнеме неговата земя. Спомена също, че ще бъде прекалено късно да им се противопоставим, когато дойдат с рицари и войници. Заяви, че ако лично трябвало да се справи с това положение, би нанесъл удар преди враговете му да са готови, и то по такъв начин, че мимбратите да не се досетят кой е извършил нападението. Тъкмо тогава предложи да използваме толнедрански униформи.

– А кога започна да ви дава пари?

– Не съм сигурен. Тор се занимава с тази работа.

– Той обясни ли ви някога защо ви дава пари?

– Заяви, че го правел, защото сме приятели.

– Това не ви ли се стори малко странно?

– Аз бих дал пари някому заради това, че е мой приятел – възрази Лелдорин.

– Ти си астурианец – отбеляза Гарион. – Ти би дал живота си за свой приятел. Ала Начак е мург, а аз никога не съм чувал хората от тази народност да се славят с щедростта си. И какво излиза в крайна сметка – един непознат ви съобщава, че кралят възнамерява да отнеме земите ви. След това ви натрапва план, според който вие трябва да ликвидирате краля и да обявите война на Толнедра; и за да е сигурен в успешното изпълнение на плана, този човек ви дава пари. Така ли е?

Лелдорин безмълвно кимна, очите му се изпълниха с покруса.

– Нима никой от вас не изпита ни най-малко съмнение?

Младият аренд като че ли щеше да се разплаче.

– Но планът е толкова добър! – избухна накрая той. – И непременно ще успее.

– Тъкмо това го прави толкова опасен – отвърна Гарион.

– Гарион, какво да направя? – Гласът на Лелдорин звучеше измъчено.

– Сега нищо – каза Гарион. – Може би по-късно, когато разполагаме с достатъчно време да обмислим всичко добре, ще вземем някакво решение. Ако не успеем сами, винаги можем да се обърнем за помощ към дядо и да го попитаме. Той ще измисли някакъв начин да спре изпълнението на плана.

– Не можем да приказваме за това с никого – напомни му Лелдорин. – Заклели сме се, че ще пазим всичко в тайна.

– Може да ни се наложи да престъпим клетвата си – неохотно каза Гарион. – Не смятам, че някой от нас дължи нещо на този мург, но всичко зависи от тебе. Аз няма да кажа никому нищо без твое разрешение.

– Ти решавай – произнесе умолително Лелдорин. – Аз не мога да го направя, Гарион.

– Ала ще трябва да го направиш. Сигурен съм, че ако помислиш, ще разбереш защо.

Отново излязоха на Великия западен път и Барак ги поведе в чевърст тръс на юг, което им отне възможността да обсъждат повече този въпрос.

След около левга минаха край кално селце, състоящо се от десетина хижи с торфени покриви. Стените им бяха направени от сплетени пръчки, замазани с кал. Полето около селото беше осеяно с дънери, няколко мършави крави пасяха край гората. Гарион не успя да сдържи възмущението си при вида на мизерията, в която тънеха бедняшките бордеи.

– Лелдорин! – остро извика той. – Гледай!

– Какво? Къде? – Русокосият младеж веднага се отърси от тревогите си, сякаш очакваше непосредствено надвиснала опасност.

– Селото – каза Гарион. – Погледни го.

– Най-обикновено селище на крепостни селяни – безразлично отвърна Лелдорин. – Виждал съм стотици като него. – Той, изглежда, се готвеше отново да се отдаде на душевните си терзания.

– В Сендария държим прасетата в по-хубави постройки – пламенно прозвуча гласът на Гарион. Само да можеше да накара приятеля си да разбере!

Двама дрипави крепостни селяни унило цепеха един дънер край пътя. Когато групата конници се приближи, те захвърлиха брадвите си и ужасено побягнаха към гората.

– Гордеш ли се с това, Лелдорин? – попита Гарион. – Нима ти е приятно да усещаш как собствените ти съотечественици толкова се боят от тебе, че са готови да си плюят на петите веднага щом те забележат?

Лелдорин изглеждаше объркан.

– Те са крепостни селяни, Гарион – заяви той, като че ли тези думи обясняваха всичко.

– Те са хора, а не животни. Хората заслужават по-добро отношение.

– Не мога да сторя нищо, за да им помогна. Те не са мои крепостни селяни. – След това вниманието на Лелдорин отново се съсредоточи

върху душевните му проблеми, тоест върху дилемата, с която го беше сблъскал Гарион.

Преди смрачаване бяха изминали десет левги. Облачното небе полека започна да потъмнява.

– Мисля, че днес ще трябва да пренощуваме в гората, Белграт – отбеляза Силк и се огледа. – Няма никаква вероятност да достигнем следващия толнедрански хан.

Господин Улф, който дремеше на седлото, се сепна и примигна, после каза:

– Добре. Но нека се отдалечим от пътя. Огънят може да привлече вниманието на зложелатели, а вече прекалено много хора знаят, че сме в Арендия.

– Тук дърварите са проправили пътека. – Дурник посочи някаква просека между дърветата. – Ако тръгнем по нея, ще се озовем отново сред гората.

– Добре – съгласи се Улф.

Напоените с влага листа на горския шубрак заглушаваха шума от копитата на конете. Ездачите поеха по тясната дърварска пътека. Почти цяла миля се придвижваха, без да приказват, после изведнъж пред очите им се разкри широко сечище.

– Какво ще кажете да пренощуваме тук? – попита Дурник и посочи едно поточе, което тихо бълбукаше покрай големи, обрасли с мъх камъни.

– Да, тук е добре – съгласи се Улф.

– Ще имаме нужда от подслон – отбеляза ковачът.

– Купих палатки в Камаар – съобщи Силк. – Във вързопите са.

– Колко предвидливо от твоя страна – възнагради го с комплимент леля Поул.

– Посещавал съм Арендия и преди, госпожо, и зная какво е времето тук.

– Гарион и аз ще отидем да съберем дърва за огрев – каза Дурник, слезе от коня и отвърза брадвата от седлото си.

– Аз ще ви помогна – предложи Лелдорин. Лицето му все още изглеждаше разтревожено.

Дурник кимна и ги поведе сред дърветата. Гората беше пропита с влага, ала ковачът, изглежда, инстинктивно знаеше къде да търси сухи съчки. Тримата работеха чевръсто в спускащия се полумрак и скоро натрупаха три големи наръча клони и изсъхнали пръчки и ги отнесоха при останалите, които тъкмо издигаха сиво-кафявите палатки. Дурник

остави наръча си и разчисти с крак място да запали огъня. После извади прахан, коленичи и започна да удря ножа си в парче кремък. Посипаха се искри. След малко изпод ръцете на ковача лумна слаб пламък, после огънят се разгоря и леля Поул, тананикайки си тихичко, подреди край него своите тенджери и тигани.

Хетар беше отишъл да се погрижи за конете и когато се върна, всички застанаха край огъня и загледаха как леля Поул приготвя вечерята от запасите, които граф Релдеген ги бе убедил да вземат преди да напуснат къщата му.

Когато се нахраниха, седнаха около огъня и започнаха тихичко да разговарят.

– Колко път изминахме днес? – попита Дурник.

– Дванадесет левги – беше преценката на Хетар.

– И кога ще се измъкнем от тази гора?

– От Камаар до Централната равнина има осемдесет левги – отговори Лелдорин.

Дурник въздъхна.

– Това означава, че ще пътуваме седмица или дори повече. Надявах се, че пътешествието ни сред леса ще е по-кратко.

– Разбирам какво имаш предвид, Дурник – съгласи се Барак. – Доста е мрачно под тези дървета.

Конете, които бяха завързани за колове край потока, се раздвижиха неспокойно и Хетар скочи.

– Какво има? – прошепна Барак и също се изправи.

– Но те не бива да... – Хетар потрепера, после се овладя.

– Назад! – остро изрече той. – Отдалечете се от огъня. Конете казват, че наоколо има мъже. Много са... и са въоръжени. – Той отскочи от пламъците и извади сабята си от ножницата.

Лелдорин го погледна стреснато и хукна към една от палатките. Гарион се почувства внезапно разочарован от своя приятел и това му подейства като юмручен удар в стомаха. Стрела изсвистя сред осветеното пространство и се скърши в ризницата на Барак.

– На оръжие! – изрева исполинът и измъкна меча си. Гарион сграбчи ръкава на леля Поул и се опита да я измъкне извън светлината на огъня.

– Престани! – гневно извика тя и се отскубна от хватката му. Още една стрела профуча откъм потъналата в мъгла гора. Леля Поул махна с ръка, като че искаше да прогони досадна муха, и произнесе една-единствена дума. Стрелата отскочи назад, сякаш се беше ударила в нещо

твърдо, и падна на земята.

С яростни крясъци неколцина груби плещести мъже изскочиха от гъсталака и прекосиха потока. Размахваха саби. Барак и Хетар се хвърлиха напред да ги спрат, Лелдорин излезе от палатката с лъка си и започна да изпраща стрели срещу нападателите така бързо, сякаш ръцете му се намираха едновременно на няколко места. Гарион се засрами, че се бе усъмнил в храбростта на приятеля си.

Един от разбойниците рухна със сподавен вик. Стрела беше пронизала гърлото му. Друг конвулсивно се преви одве, притисна корема си с ръце, изстена и падна на земята. Трети, съвсем млад, с беззникава, мека като пух брада, тежко се сгромоляса сред клонките и задържа с ръце перестата стрела, която стърчеше в гърдите му. Върху момчешкото му лице бе изписано удивление. После въздъхна, свлече се на хълбок и от носа му бликна кръв.

Облечените в дрипи мъже заотстъпваха под градушката от стрелите на Лелдорин, а Барак и Хетар се нахвърлиха върху тях. Със страховтен замах тежкия меч на Барак разби на парчета нечие вдигнато за удар оръжие, после остро се вряза между врата и рамото на един мъж с черни бакенбарди, който се беше изправил срещу исполина. Разбойникът се олюля. Хетар направи лъжлива маневра, размахвайки сабята си, после с все сила я заби в тялото на един от нападателите, чието лице беше осеяно с белези от едра шарка. Мъжът застина на мястото си, после, когато Хетар изтегли оръжието си, от устата му бликна ярка струя кръв. Дурник се втурна напред с брадвата си, а Силк измъкна изпод палтото си кама и се хвърли срещу един мъж със сплъстена кафеникава брада, като в последния миг приклезна, направи кълбо и нанесе съкрушителен удар с двата си крака в гърдите на брататия. После без никакво забавяне се изправи и заби камата в корема на противника си. Брататият нададе ужасяващ писък, сграбчи корема си и се опита да задържи синкавите спирали на вътрешностите си, които напиха да се изплъзнат между пръстите му.

Гарион изгича към вързопите с багажа, за да вземе собственото си оръжие, ала изведнъж усети, че нечия ръка грубо го сграбчва за врата. За миг се опита да се съпротивлява, после върху главата му се стовари зашеметяващ удар и очите му изведнъж се напълниха с ослепителна светлина.

– Тъкмо този ни трябва – изкрещя груб, дрезгав глас.

Носеха го някъде – поне това знаеше със сигурност. Не знаеше колко време е изтекло, откакто го бяха ударили по главата. Ушите му все

още бучаха и ужасно му се гадеше. Не напрегна мускулите си, остана отпуснат, ала внимателно отвори едното си око. Зрението му беше слабо и несигурно, но все пак успя да различи брадатото лице на Барак, което плуваше в тъмнината и се сливаше с нея. И сега, както по-рано в заснежената гора на Вал Алорн, на Гарион му се струваше, че вижда рунтавата муцуна на огромна мечка. Младежът затвори очи и потрепера.

– Всичко е наред, Гарион – заговори Барак, ала гласът му беше изпълнен с отчаяние. – Аз съм.

Гарион отново отвори очи. Мечката вече беше изчезнала.

Дори не беше сигурен, че наистина я е видял.

– Добре ли си? – попита го Барак и го пусна на земята.

– Удариха ме по главата – измърмори Гарион и прокара длан по отока зад ухото си.

– Е, вече няма да могат да повторят този удар – избоботи Барак. В тона му обаче пулсираше отчаяние. После исполинът рухна на земята и скри лице в ръцете си. Беше тъмно и не се виждаше ясно, ала изглеждаше, като че ли раменете на Барак се тресат от ужасна сподавена скръб – глуха, сърцераздираща поредица от конвулсивни ридания.

– Къде сме? – попита Гарион и се огледа в тъмнината.

Барак се изкашля и изтри лицето си.

– Доста сме се отдалечили от палатките. Трябваше да потичам известно време, докато настигна онези, които те носеха.

– Как... во се случи? – Гарион все още се чувстваше объркан.

– Мъртви са. Можеш ли да се изправиш?

– Не зная. – Гарион се опита да стане, ала изведнъж му се зави свят, като че го обля огромна вълна. Сякаш някой биеше с бухалка стомаха му.

– Нищо. Ще те нося – заяви Барак. Сега гласът му звучеше както обикновено – мрачно и практично. От близкото дърво се обади бухал и призрачната му сянка прелетя сред дърветата пред тях. Барак пак го вдигна, Гарион затвори очи и се съсредоточи да овладее болката в стомаха си.

Не след дълго стигнаха до сечището и огъня.

– Как е той? – попита леля Поул, която превързваше разсечената ръка на Дурник.

– Цицина на главата, това е всичко – отговори Барак и остави Гарион на земята. – Отблъснахте ли ги? – Гласът му беше суров, дори жесток.

– Онези, които могат, сигурно все още не са спрели да бягат –

отвърна Силк. Подвижните му очи блестяха. – Е, оставиха неколцина от другарите си. – Той посочи няколко трупа, проснати малко встрани от огъня.

От мрака се появи Лелдорин и надникна над рамото на Силк. Все още не беше прибрал меч си в ножницата. Не можеше да си поеме дъх, лицето му беше бледо, ръцете му трепереха.

– Добре ли си? – попита той Гарион.

Гарион кимна и внимателно опипа подутината зад ухото си.

– Опитах се да намеря двамата, които те отвлякоха – каза младежът. – Но те се оказаха прекалено бързи за мене. Наоколо се движеше някакво животно. Чух го да вие, докато те търсех – надаваше страхотен вой.

– Звярът се махна – обади се Барак съвсем спокойно.

– Какво става с тебе? – попита Силк грамадния мъж.

– Нищо ми няма.

– Кои бяха тези?

– Най-вероятно разбойници – предположи Силк и прибра камата си. – Една от облагите на общество, което поддържа крепостното право. На хората им омръзва да бъдат крепостни селяни и хващат гората, за да търсят печалба и приключения.

– Говориш също като Гарион – възпротиви се Лелдорин. – Не можете ли да разберете, че крепостничеството е част от реда на нещата в тази страна? Нашите крепостни селяни не са в състояние сами да се грижат за себе си, затова ние, които имаме по-висок ранг, поемаме отговорността да се грижим за тях.

– О, разбира се – саркастично се съгласи Силк. – Те са по-зле нахранени от прасетата и живеят в по-отвратителни бордеи от колибите на кучетата ви. Ала вие се грижите за тях, нали?

– Стига, Силк – хладно го прекъсна леля Поул. – Престани да се заяждаш. – Тя завърза последния възел в превръзката на Дурник и отиде да прегледа главата на Гарион. Пръстите ѝ внимателно докоснаха подутината и младежът потрепна.

– Не е толкова сериозно – отбеляза леля Поул.

– Боли – оплака се той.

– Естествено, че ще боли, скъпи – спокойно рече тя. После натопи един парцал във ведрото със студена вода и го постави върху отока. – Трябва да се научиш да си пазиш главата, Гарион. Ако продължават да те удрят по този начин, умствените ти способности силно ще намаляят.

Гарион понечи да ѝ отговори, ала тъкмо в този момент в отблясъка

на огъня се показаха Хетар и господин Улф.

– Още бягат – обяви Хетар. Стоманените пулове по кожената му дреха хвърляха алени отблясъци сред потрепващата светлина, сабията му беше окървавена.

– Изглежда, всички са страшно добри бегачи – отбеляза Улф. – Вие добре ли сте?

– Няколко подутини и натъртвания, май това е всичко – отвърна леля Поул. – Можеше да е и много по-лошо.

– Хайде да не се тревожим за онова, което не се е случило.

– А тези ще ги махнем ли оттук? – изръмжа Барак и посочи мъртвите тела, разпръснати край потока.

– Не трябва ли да ги погребем? – попита Дурник. Гласът му се люшна несигурно, лицето му беше съвсем бледо.

– Защо да си даваме толкова труд? – рязко отсече Барак. – Ако искат, приятелите им могат да се върнат и да се погрижат за тях... ако изпитват подобно желание.

– Но това е дивашка постъпка. – възрази Дурник.

Барак вдигна рамене.

– Така правят всички.

Господин Улф обърна едно от телата и започна внимателно да разглежда посивялата лице на мъртвеца.

– Прилича на обикновен арендски разбойник – изсумтя той. – Ала не можем да сме сигурни в това.

Лелдорин събираше стрелите си, като внимателно ги изтегляше от телата на мъртъвците.

– Хайде да ги махнем някъде по-далеч оттук – обърна се Барак към Хетар. – Омръзна ми да ги гледам.

Дурник отклони поглед встрани и Гарион видя, че в очите му блестят сълзи.

– Боли ли те, Дурник? – съчувствено попита той и седна до приятеля си.

– Аз убих един от тези мъже, Гарион – изрече ковачът с разтреперан глас. – Ударих го с брадвата. Той изпищя и кръвта му шурна по мен. После падна и започна да рита, докато не издъхна.

– Нямам си избор, Дурник – каза Гарион. – Те се опитваха да ни убият.

– Никога не бях убивал човек – прошепна Дурник. Сълзите обливаха цялото му лице. – Клетникът продължи да рита толкова дълго... ужасно дълго.

– Защо не отидеш да си легнеш, Гарион? – предложи с нетърпящ възражение глас леля Поул. Очите ѝ бяха спрели върху обляното в сълзи лице на Дурник.

Гарион я разбра и каза:

– Лека нощ, Дурник.

После стана и тръгна към една от палатките. За миг обърна поглед назад. Леля Поул беше седнала до ковача и тихичко му приказваше. Едната ѝ ръка бе полегнала върху раменете му.

ГЛАВА 5

Огънят беше догорял; едно-единствено оранжево пламъче блещукаше пред палатките. В мъглата около сечището не се чуваше никакъв шум. Гарион лежеше, усещайки пулсирането на кръвта в подутината зад ухото си, и се опитваше да заспи. Накрая, късно след полунощ, разбра, че няма да успее, и се отказа. Измъкна се изпод одеялото и тръгна да търси леля Поул.

Над сребрилата мъгла беше изплувал облят кръг на луната и въздухът сякаш искреше. Младежът внимателно си проправяше път сред потъналия в тишина лагер, после тихо подраска с нокът по входа на палатката и прошепна:

– Лельо Поул? – Не получи никакъв отговор. – Лельо Поул! – изрече той малко по-високо. – Аз съм, Гарион. Мога ли да вляза? – Отново никой не му отговори; не можеше да долови ни най-слаб звук, идещ отвътре. Младежът внимателно придърпа брезента и надникна в палатката. Тя беше празна.

Озадачен, дори мъничко разтревожен, младежът огледа сечището. Хетар стоеше на пост недалеч от завързаните за коловете коне – ястребовото му лице бе обърнато към потъналата в мъгла гора, наметката бе плътно обвита около тялото му. Гарион се поколеба за миг, след това тихо пристъпи зад палатките, промъкна се между дърветата сред ефирната, бляскава мъгла и се насочи към потока. Може би ако потопеше пламналата си от болка глава в студената вода, щеше да му олекне. Внезапно долови едва забележимо движение сред дърветата и замря.

Огромна сива вълк пробяга с бързи стъпки сред мъглата и спря в края на гората. Гарион дълбоко пое дъх. Вълкът клеку върху влажните листа, като че очакваше някакъв знак. Искрящата мъгла осветяваше подробности, каквито Гарион не би могъл да забележи при обикновена

светлина. Тилът и раменете на вълка бяха сребристи, а муцуната му бе изпъстрена със сива козина. Възрастта му излъчваше внушително достойнство, а жълтите му очи изглеждаха някак особено умни.

Гарион стоеше абсолютно неподвижно. Знаеше, че дори и най-недоволният звук ще стигне до острите уши на вълка, ала не само това го караше да се държи така. От удара зад ухото главата му бе някак олекнала, но и странният блясък на окъпаната в лунна светлина мъгла му внушаваше, че в тази среща има нещо необичайно. Младежът осъзна, че едва сдържа дъха си.

Голяма снежнобяла кукумявка закръжи с подобните си на привидения крила над дърветата, избра нисък клон и кацна, вторачила немигващите си очи във вълка. Сивият вълк спокойно насочи погледа си към кацналата птица. След миг, макар че не се усещаше дори и най-слаб полъх на вятъра, неочаквано се изви вихрушка, а блестящата мъгла направи фигурите на кукумявката и вълка неясни и смътни. Когато вихърът изчезна, край дърветата стоеше господин Улф, а леля Поул, облечена в сивата си дреха, седеше съвсем спокойно на клона над него.

– Отдавна не бяхме ловували заедно, Поулгара – каза възрастният мъж.

– Да, татко. – Тя вдигна ръце и прокара пръсти през дългия тъмен водопад на косите си. – Почти бях забравила какво е по време на лов. – Тя потрепна, обзета от някакво странно удоволствие. – Тази нощ е прекрасна за лов, нали?

– Малко е влажна – отвърна той и раздвижи единия си крак.

– Над върховете на дърветата въздухът е почти прозрачен, пък и звездите са особено ярки. Прекрасна нощ за летене.

– Радвам се, че ти беше приятно. Случайно да си спомняш, че трябваше да сториш нещо?

– Не бъди толкова саркастичен, татко. В околността няма никакви други хора освен аренди и повечето от тях спят.

– Сигурна ли си?

– Разбира се. На пет левги оттук няма нито един кролим. Намери ли онези, които търсеше?

– Не ми беше трудно да ги проследя – отговори Улф. – Отседнали са в една пещера в гората. Един умря, докато се опитваха да се доберат до убежището си, а още двама вероятно няма да доживеят до сутринта. Доста са ядосани от начина, по който се развиха нещата.

– Мога да си го представя. Успя ли да се промъкнеш достатъчно близо, за да разбереш за какво си приказват?

Той кимна.

– Мъж в едно от близките села наблюдава пътя и им съобщава кога преминава заможен човек, когото си струва да ограбят.

– Значи са просто обикновени крадци?

– Не е точно така. Те дебнеха именно нас. Всеки от нашата група им е бил описан в най-малки подробности.

– Мисля, че ще отида да поговоря с този селянин – мрачно изрече тя и изви пръстите си по доста неприятен начин, който подсказваше какво възнамерява да предприеме.

– Не си струва да загубиш толкова време – възрази Улф и замислено почеса брадата си. – Всичко, което ще ти каже, е, че някакъв мург му е предложил злато. Кролимите не си дават труд да разясняват нещата на хората, които наемат.

– Трябва да се заемем с него, татко – настоя леля Поул. – Нали не искаме да върви тайно по петите ни, да купува със злато всеки разбойник в Арендия и да го изпраща срещу нас?

– Много скоро няма да може да купи нищо – отбеляза Улф и се засмя. – Утре приятелите му смятат да го примамят в гората и да му прережат гърлото – възнамеряват да му сторят и още няколко неща.

– Добре. Ала все пак ми се ще да зная кой е този кролим.

Улф вдигна рамене.

– Какво ще се промени, ако научиш? В северна Арендия се навъртат много кролими и всички гледат да създават колкото се може повече неприятности. Те знаят какво става точно толкова добре, колкото и ние. Не бива да очакваме, че ще стоят със скръстени ръце.

– Не можем ли да прекъснем всичко това?

– Нямаме време – изтъкна възрастният мъж. – Ще ни отнеме цяла вечност, докато обясним всичко на арендите. Ако се придвижваме достатъчно бързо, може би ще успеем да се изплъзнем, преди кролимите да са се подготвили.

– Ами ако не успеем?

– Тогава ще опитаме по друг начин. Трябва да настигна Зедар преди Ктхол Мургос. Ако прекалено много неща се изпречат пред мен и ме забавят, ще действам направо.

– Трябваше да започнеш така от самото начало, татко. Понякога си прекалено изтънчен в работата си.

– Пак ли започваш? Тези думи са отговор на всичко, което предприемам, Поулгара. Непрекъснато се занимаваш с разни неща, които ще се уредят от само себе си, ако ги оставиш на мира. Или пък

непрекъснато правиш промени, когато това съвсем не е необходимо.

– Не ми се сърди, татко. Помогни ми да сляза.

– Защо не се спуснеш с летене?

– Не бъди смешен.

Гарион се измъкна сред покритите с мъх камъни. Целият трепереше.

След малко леля Поул и господин Улф се върнаха при сечището и веднага събудиха останалите.

– По-добре да продължим – каза господин Улф. – Тук сме твърде уязвими. По-сигурно ще е да се движим по главния път. Бих желал по-скоро да излезем от тази гора.

Бързо прибраха палатките и поеха обратно по дърварската пътека към Великия западен път. Макар че до разсъмване оставаха още няколко часа, окъпаната в лунна светлина мъгла изпълваше нощта със странен блясък; струваше им се, че яздят сред искрящ облак, полегнал над тъмните дървета. Стигнаха до главния път и отново се насочиха на юг.

– Ще ми се да сме далеч оттук преди да е изгряло слънцето – отбеляза тихо Улф. – Ала не бива да допускаме повече грешки, така че дръжте очите и ушите си отворени.

Продължиха в лек галоп и изминаха повече от три левги, когато мъглата започна да става перлено-сивкава. Зазоряваше се. Изведнъж Хетар вдигна ръка, подавайки им сигнал да спрат.

– Какво има? – попита Барак.

– Пред нас има коне – отвърна Хетар. – Идват зад завоя.

– Сигурен ли си? Аз не чувам нищо.

– Поне четиридесет са – каза Хетар.

– Ето! – обади се Дурник и наведе глава на една страна. – Чувате ли ги?

Всички доловиха тих тропот някъде далеч в мъглата.

– Можем да се скрием в гората, докато ни отминат – предложи Лелдорин.

– По-добре да останем на пътя – отговори му господин Улф.

– Позволете ми аз да се справя с това – заговори Силк и мина начело на групата. – Правил съм го.

Продължиха напред с внимателен, бавен ход. Ездачите, които изпуваха от мъглата, бяха целите в стомана. Носеха бляскави доспехи и кръгли шлемове със заострени забрала и това ги правеше да приличат на някакви странни насекоми. На дългите им копия бяха вързани тесни знамена. Конете им бяха едри и силни и също защитени с брони.

– Мимбратски рицари – изръмжа Лелдорин и очите му започнаха да мятат искри.

– Не давай израз на чувствата си – обърна се Улф към младия човек. – Ако някой ти каже нещо, отговори така, че да те възприемат като симпатизант на мимбратите – като младия Берентайн в къщата на вуйчо ти.

Лицето на Лелдорин стана сурово.

– Постъпи както ти казва, Лелдорин – намеси се леля Поул. – Сега не е време за героични постъпки.

– Спрете! – заповяда водачът на покритата с брони колона, после бавно свали копието си, докато острият му връх се насочи срещу пътешествениците.

– Някой от вас да излезе напред, за да говоря с него. – Тонът на рицаря беше безапелационен.

Силк се приближи към покрития със стомана мъж и се усмихна любезно.

– Радваме се, че ви срещаме, господин рицарю – излъга той, без да му трепне око. – Снощи ни нападнаха разбойници и сега яздим, трепейки за живота си.

– Кой си ти? – попита рицарят и вдигна забралото на шлема си. – Кои са тези с теб?

– Аз съм Радек от Боктор, милорд – отговори Силк с поклон и сне кадифената си шапка. – Търговец от Драсния. Пътувам към Тол Хонет и карам вълнени платове с надеждата да пристигна навреме за зимния панаир.

Мъжът с доспехите присви очи, изпълнен със съмнение.

– Групата ти изглежда прекалено голяма за такова просто начинае, достопочтени търговецо.

– Тези тримата са мои слуги – обясни му Силк, сочейки към Барак, Хетар и Дурник. – Старецът и момчето са прислуга на сестра ми, вдовица със собствени средства, която ме придружава, защото желае да посети град Тол Хонет.

– Ами другият? – настойчиво продължи рицарят. – Астурианецът?

– Млад благородник, който пътува към Воу Мимбре, за да погостува на приятели. Благоклонно се съгласи да бъде наш водач, докато преминем гората.

Съмненията на рицаря, изглежда, се поутоложиха.

– Споменахте за някакви разбойници – рече той. – На кое място ви устройна засада?

– На около три или четири левги назад по пътя. Нахвърлиха се срещу нас, след като построихме бивак за ношуване. Успяхме да ги отблъснем, ала сестра ми беше ужасена.

– Тази провинция на Астурия ври от размирици и разбойничество – строго отбеляза рицарят. – Аз и моите хора сме изпратени тук, за да ги отстраним. Ела тук, астурианецо!

Ноздрите на Лелдорин се разшириха, но той покорно излезе напред.

– Как се казваш?

– Името ми е Лелдорин, господин рицарю. С какво мога да ви бъда полезен?

– Онези разбойници, за които спомена търговецът... Обикновени хора ли бяха, или благородници?

– Крепостни селяни, милорд – отговори Лелдорин, – дрипави и недоцялани. Без никакво съмнение избягали от господарите си, на които трябва да се подчиняват според закона, за да грабят в гората.

– Как можем да очакваме чувство за дълг и надлежно покорство от крепостните селяни, когато благородниците кроят отвратителен бунт срещу короната? – натърти рицарят.

– О, така е, милорд – съгласи се Лелдорин. В гласа му зазвуча скръб, вярно, мъничко преиграна. – Много спорове съм водил тъкмо по този въпрос с онези, които непрекъснато дрънкат за потисничеството на мимбратите и високомерното им презрение. Ала призивите ми към здрав разум и предано уважение към негово величество винаги са посрещани с подигравки и студена злост. – Младият мъж въздъхна.

– Мъдростта подхожда на сана ти, млади Лелдорин – одобри думите му рицарят. – За съжаление трябва да задържа теб и спътниците ти, за да проверим някои подробности.

– Господин рицарю! – бурно запротестира Силк. – И най-малкият дъжд може да съсипе стоката ми! Ще претърпя загуби в Тол Хонет. Моля ви, не ме задържайте.

– Съжалявам, добри ми търговец – отговори рицарят. – Но Астурия гъмжи от лицемерни люде и заговорници. Не мога да пусна никого без щателна проверка.

В края на мимбратската колона стана някакво раздвижване. Наредили конете си един след друг, скрити зад бляскави метални нагръдници, с алени пелерини и шлемове, украсени с пера, петдесет толнедрански легионери бавно преминаха край фланга на защитените с доспехи рицари.

– Какво става тук? – учтиво попита командирът на легиона и спря до коня на Силк. Беше слаб четиридесетинагодишен мъж със сухо кафеникаво лице.

– Не ни е необходима помощта на легионите, за да разрешим възникналия въпрос – студено му отговори рицарят. – Ние получаваме заповедите си от Воу Мимбре. Изпратени сме тук, за да възстановим реда в Астурия, и изпълнявайки заповедите си, разпитвахме тези пътешественици.

– Отнасям се с дълбоко уважение към реда, господин рицарю – заяви толнедренецът, – ала сигурността по главните пътища е нещо, за което отговарям аз. – И той впери въпросителния си поглед в Силк.

– Аз съм Радек от Боктор, капитане – каза му Силк. – Драсниански търговец, на път за Тол Хонет. Ако желаете, можете да проверите документите ми.

– Документите лесно се фалшифицират – обяви рицарят.

– Така е – съгласи се толнедренецът, – но за да пестя време, аз съм възприел практиката да приемам за истина онова, което пише в тях. Един драсниански търговец със стоките си има пълното законно основание да се движи по главния път, построен от Империята, господин рицарю. Нямайте никаква причина да го задържате, нали?

– Трябва да потушим размириците и да спрем бандитизма – разгорещено заяви рицарят.

– Потушавайте ги – отговори капитанът. – Ала извън главния път, ако нямайте нищо напротив. Според договора главните пътища, построени от Империята, са толнедранска територия. Навлезте сред дърветата и се отдалечете поне на петдесет метра оттук – тогава онова, което правите, е изцяло ваша работа; онова обаче, което става на пътя, е мое задължение. Убеден съм, че нито един истински мимбратски рицар не би подложил на унижение своя крал, като наруши официално споразумение между арендската корона и Империята, нали?

Рицарят го изгледа безпомощно.

– Смятам, че можете да продължите по пътя си добри ми търговецо – обърна се толнедренецът към Силк. – Зная, че цял Тол Хонет очаква пристигането ви със затаен дъх.

Силк му се усмихна и направи театрален поклон. После подкани с жест останалите и те бавно подкараха конете си край вбесения мимбратски рицар. След като групата им отмина, легионерите препречиха пътя, като по този начин направиха невъзможно всяко преследване.

– Този тук се оказа човек на място – отбеляза Барак. – Мнението ми

за толнедранците не е кой знае колко добро, но капитанът май е от друго тесто.

– Хайде да побързаме – рече господин Улф. – Не ми се ще рицарите да ни спрат втори път, след като толнедранците си тръгнат.

Пришпориха конете и се понесоха в галоп напред, а рицарите поведоха разгорещен спор с командира на легиона по средата на пътя.

Пренощуваха в един толнедрански хан с дебели стени и за пръв път през живота си Гарион се изкъпа, без леля Поул да го кара. Тя дори и не го подтикна да го направи. Макар че бе пропуснал възможността да се включи пряко в битката предишната нощ, той изпитваше чувството, че целият е опръскан с кръв – а дори и по-зле. Никога преди не беше осъзнавал как нелепо могат да бъдат осакатени хората в ръкопашен бой. Видя как изтичат вътрешностите и мозъкът на жив човек и гледката го изпълни с особен, дълбок срам, че най-дълбоките тайни на човешкото тяло могат да бъдат изложени на показ по такъв отвратителен начин. Чувстваше се омърсен. Свали дрехите си в мразовитата баня, като без дори да се замисля, сне сребърния амулет, който му бяха подарили господин Улф и леля Поул; след това влезе във ваната, от която се вдигаше пара, и изтри кожата си с груба четка и силен сапун – много по-настойчиво, отколкото диктуваха дори най-педантичните изисквания за чистота на тялото.

През следващите няколко дни се придвижваха на юг с постоянна скорост, като всяка нощ спираха в разположените на еднакво разстояние един от друг толнедрански ханове. Присъствието на легионери със сурови лица непрекъснато им напомняше, че мощта на империята Толнедра гарантира сигурността на пътниците, потърсили подслон в хановете.

Ала на шестия ден след битката в гората конят на Лелдорин окуца и спря. Дурник И Хетар, под ръководството на леля Поул, няколко часа изваряваха целебни лапи, наведени над малкия огън край пътя, после слагаха парещи компреси върху крака на животното, а Улф кипеше от гняв, че се бавят. Когато накрая конят беше в състояние да продължи, разбраха, че нямат възможност да стигнат до следващия хан преди да мръкне.

– Е, Стари вълко – остро рече леля Поул, когато отново се качиха на конете. – Какво ще правим сега? Ще продължим ли да яздим през нощта, или отново ще опитаме да се подслоним в гората?

– Не съм решил – лаконично отвърна Улф.

– Ако не ме лъже паметта, недалеч пред нас има някакво село –

зави Лелдорин, който сега яздеше алгарски кон. – Има даже някаква странноприемница.

– Това звучи заплашително – вметна Силк. – Какво точно имаш предвид под „даже някаква“?

– Лоша слава се носи за алчността на собственика на селото – отговори Лелдорин. – Данъците, които налага на хората си, са непосилни. Оставя на крепостните селяни съвсем малко от отгледаното на полето. Странноприемницата не е хубава.

– Трябва да рискуваме – реши Улф и ги поведе напред в бърз тръс. Когато приближиха селото, тежките облаци започнаха да се разкъсват и бледите слънчеви лъчи се заpromъкнаха през късметата синьо небе.

Селото изглеждаше дори по-зле от представата, която Лелдорин беше изградил у тях с описанието си. Половин дузина дрипави просяци стояха в калта в покрайнините му; протягаха умолително ръце и хленчеха. Къщите бяха окаяни коптори, над които се процеждаше пушек от запалените зад стените жалки огънове. Мършави прасета ровеха из калните улици, цялата местност беше потънала в зловоние.

Към гробището, разположено в другия край на селото, се влачеше погребално шествие. Трупът, прикрепен към една дъска, беше завит в парцаливо кафяво одеяло, а облечените в пищни качулати мантии жреци на Чалдан – арендския бог – монотонно напяваха старозаветен химн, посветен повече на войната и отмъщението, отколкото на това да вдъхва някаква утеха на опечалените. Вдовицата, притиснала до гърдите си плачещо бебе, вървеше след тялото с безизразно лице и угаснали очи.

Странноприемницата вонеше на киснатата бира и мухлясала храна. Единият ъгъл на стаята за посетители беше разрушен от някакъв пожар и ниският таван беше все още черен и омазан със сажди. Зейналата дупка в стената бе скрита със завеса от изгнило платно. В средата на стаята беше издълбана дупка, в която пращеше и пушеше огън. Съдържателят на странноприемницата ги изгледа начумерено и им предложи за вечеря няколко купи с рядка водниста каша – смес от ечемик и ряпа.

– Очарователно – отбеляза язвително Силк и отблъсна недокоснатата си купа. – Малко съм изненадан от тебе, Лелдорин. Твоята страст да се бориш със злините по света, изглежда, те е сграбчила здраво, но как си пропуснал това място? Мога ли да предложа следващият ти поход да включва посещение при собственика на това имение? Този човек отдавна би трябвало да бъде обесен.

– Досега не съм осъзнавал, че положението е толкова лошо – измърмори Лелдорин унило и се огледа, като че ли виждаше някои неща

за първи път. Върху красивото му лице се изписа болезнен ужас.

Гарион почувства, че му призвава, изправи се и каза:

– Ще поизляза.

– Не се отдалечавай прекалено много – предупреди го леля Поул.

Въздухът навън поне беше мъничко по-чист. Гарион внимателно тръгна към края на селото, като се опитваше да избегне най-дълбоката кал.

– Моля ви, господарю – изрече умолително малко момиченце с огромни очи, – имате ли излишна коричка хляб?

Гарион безпомощно погледна детето.

– Съжалявам. – Той започна да рови из джобовете си, търсейки да й даде нещо, но момичето се разплака и се отдръпна встрани.

В осеяното с дънери поле зад вонящите улици едно дрипаво момче на възраст почти колкото Гарион свиреше на дудук и наблюдаваше няколко дребни крави. Мелодията, сърцераздирателно невинна, се носеше, незабелязвана от никого, сред бордеите, приклекли под косите лъчи на слабото слънце. Погледите на момчетата се срещнаха и с мрачно проблясване отчетоха, че двамата са заедно на това място, ала нито единият, нито другият не произнесе нито дума.

В края на гората се появи мъж с тъмна качулка и тъмни дрехи, възседнал черен кон и взрял втренчен поглед към селото. От мрачната фигура лъхаше нещо зловещо, ала също така и нещо смътно познато. На Гарион му се стори, че би трябвало да знае кой е този конник, ала макар че умът му отчаяно се бореше да си припомни името на непознатия, то мъчително му се изплъзваше. Младежът дълго гледа фигурата в края на гората и отбеляза, макар и да не съзнаваше напълно важността, на този факт, че ездачът и конят са облени от светлината на залязващото слънце, ала зад тях не се вижда никаква сянка. Дълбоко в съзнанието на Гарион нещо се опита да изкрещи, ала, съвсем унесен, той просто остана да наблюдава, без да прави нищо. Нямаше да съобщи нищо на леля Поул или на другите, защото нямаше нищо за казване; веднага щом се обърне с гръб към конника, всичко щеше да се заличи от спомените му.

Светлината започна да намалява и тъй като вече беше започнал да трепери, младежът тръгна към странноприемницата. Тъжната мелодия от свирката на момчето се издигаше към небето.

ГЛАВА 6

Въпреки обещаващата светлина на краткия залез, следващият ден дойде с мрачна и студена зора. Започна да ръми – мразовити водни капки, които полепваха по дърветата, и цялата гора изглеждаше подгизнала и безрадостна. Пътешествениците напуснаха странноприемницата рано и скоро навлязоха в участък от гората, който изглеждаше още по-страшен и заплашителен от онези зловещи места, през които вече бяха минали. Дърветата тук бяха огромни, множество гигантски дъбове с изкривени стволове протягаха голите си клони сред тъмните борове и смърчове. Земята под дърветата беше покрита с някакъв сив мъх, който навявяше мисли за болести и страдания.

Тази сутрин Лелдорин приказваше малко и Гарион предположи, че неговият приятел мисли за плана на Начак. Младият астурианец яздеше загърнат с тежкото си зелено наметало; червеникаво-златистата му коса беше влажна; беше посърнал. Гарион се приближи до приятеля си и подкара коня си до него.

– Какво те тревожи, Лелдорин? – попита накрая младежът.

– Мисля, че през целия си живот досега съм бил спял, Гарион – отговори Лелдорин.

– О? Как така? – внимателно изрече Гарион с надеждата, че приятелят му в последна сметка е решил да съобщи всичко на господин Улф.

– Виждах само мимбратското потисничество над Астурия. Никога не бях забелязвал, че самите ние потискаме собствения си народ.

– Опитвах са да ти го кажа – изтъкна Гарион. – Какво те накара да прозреш всичко това?

– Селото, в което пренощувахме – обясни Лелдорин. – Никога не съм виждал по-бедно и окаяно място – нито пък хора, доведени до такава безпомощна мизерия. Как са в състояние да я понасят?

– Имат ли някакъв друг избор?

– Баща ми поне се грижи за хората в имението си – изтъкна младият мъж, като че се защитаваше. – Никой не е останал гладен и без подслон – но към тези хора тук се отнасят по-зле, отколкото към животните. Винаги съм се гордял със своя ранг, ала сега се срамувам от него. – Очите му наистина се изпълниха със сълзи.

Гарион не беше съвсем сигурен как да се отнесе към внезапното пробуждане на приятеля си. От една страна, се радваше, че Лелдорин накрая е успял да забележи очевидното, но, от друга, немалко се боеше

към каква постъпка би тласнало това ново откритие непостоянния му другар.

– Ще се откажа от титлата си – внезапно заяви Лелдорин, сякаш прочел мислите на Гарион. – И когато се завърна от нашия поход, ще отида при крепостните селяни, за да споделя пълния им с несподоби живот.

– И каква полза ще има от това? Как страданието, на което ще се подложиш, ще намали нещастията им?

Лелдорин го измери с остър поглед. Прямото му лице отрази десетките мисли, които прелитаха в ума му.

– Прав си, разбира се – рече той. – Ти винаги имаш право. Удивително е как успяваш винаги да вникнеш в същината на нещата, Гарион.

– Какво точно си наумил да правиш? – попита загрижено Гарион.

– Ще ги поведат на въстание. Ще помета цяла Арендия с армия от крепостни селяни. – Гласът му затрепери, защото въображението му се бе възпламенило от величествената картина, която си представяше.

– Защо отговорът ти на всичко е винаги един и същ, Лелдорин? – изстена Гарион. – На първо място крепостните селяни не разполагат с оръжие и не са обучени да водят бой. Независимо от това как убедително приказваш, никога не би могъл да ги накараш да те последват. На второ място – дори и да те последват, всички благородници в Арендия ще се обединят срещу тебе. Ще унищожат армията ти, а след това положението ще стане десет пъти по-лошо. На трето място – ти просто ще предизвикаш гражданска война, а мургите искат именно това.

Лелдорин примигна няколко пъти, докато схване пълния смисъл на думите му. После лицето му отново стана мрачно.

– Не бях помислял за това – призна той.

– Така си и знаех. Ще продължаваш да правиш тези грешки, докато предпочиташ да използваш лъжа и меча, но не и ума си.

Лелдорин се изчерви, а след това тъжно се усмихна и каза с укор:

– Избра твърде рязък начин да ми го кажеш, Гарион.

– Съжалявам – извини се Гарион. – Може би трябваше да се изразя другояче.

– Не – увери го Лелдорин. – Аз съм аренд. Много неща често ми убягват, ако не са казани съвсем направо.

– Не искам да кажа, че си глупав, Лелдорин – възрази Гарион. – Това е грешка, каквато би направил всеки човек. Арендите не са глупави – те са просто импулсивни.

– Не, всичко това е повече от обикновена импулсивност – настоя

Лелдорин тъжно и посочи влажния мъх под дърветата.

– Какво искаш да кажеш? – попита Гарион.

– Това е последният участък от гората преди да навлезем в равнините на централна Арендия – обясни Лелдорин. – Тук преминава естествената границата между Мимбре и Астурия.

– Гората се е същата – отбеляза озадачено Гарион.

– Не е – мрачно отрони Лелдорин. – Тук е било любимото място за устройване на засади. Земята под дърветата е покрита със стари кости. Виж. – Той посочи едно място край пътя.

Отначало Гарион си помисли, че онова, което сочи приятелят му, са две изкривени пръчки, стърчащи от мъха, а вейките по краищата им са се оплели в нисък храст. После с отвращение осъзна, че гледа зеленясалите кости на човешка ръка – пръстите, сграбчили храста в последните конвулсии на предсмъртната агония. Потресен, младежът попита:

– Защо не са го погребали?

– Ще бъдат необходими хиляда години непрекъсната работа на хиляда мъже, за да заровят в земята тленните останки на убитите – покрусено отвърна Лелдорин. – Цели поколения на Арендия почиват тук – мимбрати, уейсити, астурианци. Лежат, останали на мястото, където ги е покосила смъртта, и само мъхът ги завива във вечния им сън.

Гарион потрепера и отвърна очи от немия зов на ръката, издигаща се сред морето от мъх под дърветата. Всички издатини и хълмчета, издигащи се сред мъха, разкриваха ужаса, стаен под сиво-зелената повърхност. Младежът внезапно осъзна, че това море от кости се простира додето поглед стига.

– Колко време трябва да пътуваме, преди да излезем в равнината? – попита той тихо.

– Вероятно два дни.

– Два дни? И непрекъснато е както тук?

Лелдорин кимна.

– Защо? – Гласът на Гарион прозвуча по-сурово, по-обвиняващо, отколкото възнамеряваше.

– Отначало заради гордостта ни... и честта – отговори Лелдорин. – А след това от скръб и от желание да отмъстим. Накрая просто защото не сме знаели как да прекратим всичко това. Както казахме, ние, арендите, не сме особено умни.

– Но сте винаги храбри – бързо го прекъсна Гарион.

– О, да – призна Лелдорин. – Винаги храбри. Това е националното ни проклетие.

– Белгарат – тихо прошепна Хетар зад тях, – конете надуват нещо.

Господин Улф се отърси от дрямката, на която обикновено се отдаваше, докато яздеше, и попита:

– Какво?

– Конете – повтори Хетар. – Нещо пред нас ги плаши.

Зениците на Улф се стесниха и станаха странно безизразни.

– Алгроти! – изруга той.

– Какво означава „алгрот“? – попита Дурник.

– Същество, различно от човека, далечен родственик на тролите.

– Веднъж видях един трол – намеси се Барак. – Огромно грозно туловище с нокти и кучешки зъби.

– Ще ни нападнат ли? – рече Дурник.

– Почти е сигурно. – Гласът на Улф беше напрегнат. – Хетар, ти ще пазиш конете. Групата ни не бива да се разделя.

– Откъде ли пък са дошли? – попита Лелдорин. – В тази гора няма чудовища.

– Понякога, когато огладнеят, слизат от планините на улгосите – отговори Улф. – След нападенията им не оцелява никой, за да разкаже, че ги е срещал.

– По-добре направи нещо, татко – каза леля Поул. – Обградиха ни от всички страни.

Лелдорин бързо се огледа, като че ли се опитваше да се ориентира, после каза:

– Не сме много далеч от хълма на Елгон. Бихме могли да ги отблъснем, ако се доберем дотам.

– Хълмът на Елгон ли? – рече Барак, който вече бе извадил тежкия си меч.

– Високо възвишение, покрито с големи обли камъни – обясни Лелдорин. – Почти като истинска крепост. Елгон се задържал там цял месец, отблъсквайки мимбратската армия.

– Звучи обещаващо – намеси се Силк. – Поне ще се измъкнем от дърветата. – И той нервно погледна мократа гора, която ги заобикаляше от всички страни.

– Ами да опитаме – реши Улф. – Все още не са се разярили достатъчно, за да ни нападнат, пък и дъждът намалява умението им да се ориентират по миризмата.

Странен лаещ звук долетя от гълбините на гората.

– Те ли са? – попита Гарион.

– Подвикват си – обясни Улф. – Някои сигурно са ни видели. Хайде мъничко да побързаме, ала не пришпорвайте конете преди да сме зърнали хълма.

Калният път започна да се изкачва към върха на нисък хребет.

– Половин левга – напрегнато изрече Лелдорин. – Още половин левга и би трябвало да видим хълма.

Ездачите с мъка удържаха конете. Очите на животните ужасено следяха гората. Сърцето на Гарион биеше лудо, устата му пресъхна. Дъждът се усили. С крайчеца на окоото си младежът долови движение и бързо погледна в тази посока. Съзря фигура с големината на възрастен мъж, бягаща с дълги скокове успоредно на пътя на стотина стъпки навътре в гората. Преследвачът им тичаше превит одве; ръцете му докосваха земята. Беше отблъскващо сив.

– Ето там! – извика Гарион.

– Видях го – изръмжа Барак. – Не е голям колкото трол.

Силк направи гримаса.

– Достатъчно е порасъл.

– Ако ни нападнат, пазете се от ноктите им – предупреди Улф. – Отровни са.

– Колко вълнуващо – подметна Силк.

– Ето го хълма – обяви леля Поул съвсем спокойно.

– Към него! – извика Улф.

Уплашените коне, внезапно освободени от задържащите ги юзди, се понесоха по стръмния път; копитата им биеха земята в бесен ритъм. Ужасяващ рев долетя от гората зад тях, лаещите звуци ставаха все по-силни и напиреха от всички посоки.

– Ще успеем! – изкрещя Дурник, за да ги окуражи.

Ала изведнъж половин дузина виещи алгротни изскочиха на пътя пред тях. Ръцете им бяха разперени широко, устите им зееха зловещо. Бяха огромни, с горни крайници като на маймуни, ала вместо пръсти имаха нокти. Лицата им приличаха на кози муцуни, главите им бяха увенчани с къси остри рога, а от челюстите им стърчаха дълги зъби. Сивата им кожа беше люспеста като на влечуги.

Конете започнаха да пръхтят и да се изправят на задните си крака. Гарион едва се удържа на седлото. Барак заудря задницата на коня си с плоската страна на меч и свирепо го пришпори, докато накрая конят, уплашен повече от ездача, отколкото от алгротите, се втурна срещу адските изчадия. С два страшни удара от двете си страни Барак уби два звяра и се промъкна през редицата им. Трето чудовище, с протегнати

напред нокти, направи опит да скочи върху гърба му, ала тялото му се вцепени и полетя с муцуната надолу в калта, а една от стрелите на Лелдорин шръкна между раменете му. Барак обърна коня си, съсече трите останали чудовища и избоботи:

– Да вървим!

Гарион чу как Лелдорин ахна и бързо извърна глава. Обзе го вледеняващ ужас: един алгрот бе впил нокти в приятеля му и се опитваше да го смъкне от седлото. Лелдорин нанасяше слаби удари с лъка си по козята муцуна на звяра.

Изпълнен с отчаяние, Гарион извади меча си, ала Хетар, който връхлетя изотзад, го изпревари и извитата му сабя съсече тялото на изчадието. Алгротът нададе пронизителен рев, свлече се и се загърчи под чаткащите копита.

Конете в панически галоп се заизкачваха по стръмния склон. Гарион хвърли поглед през рамо и видя, че Лелдорин застрашително се люшка на седлото си, притискайки кървящата си рана с ръка. Гарион диво изтегли юздите и конят му се обърна.

– Спасявай се, Гарион! – изкрещя Лелдорин. Лицето му бе потънало в мъртвешка бледност.

– Не! – Гарион прибра меча в ножницата, подхвана приятеля си и му помогна да се изправи на седлото. Заедно продължиха в галоп към хълма; Гарион полагаше мъчителни усилия да подкрепя ранения младеж.

Стръмното възвишение представляваше истинска плетеница от скали, издигащи се по-високо и от най-високите дървета. Конете успяха да се изкатерят догоре и тропотът на копитата им се разнесе сред огромните мокри обли камъни. Стигнаха до малко равно плато на върха на хълма и конете се скупчиха, треперещи един до друг в дъжда. Гарион скочи на земята и успя да улови Лелдорин, който бавно се свличаше от седлото.

– Насам! – остро извика леля Поул, която вече измъкваше снопче билки и бинтове от багажа си. – Дурник, огън. Веднага.

Дурник безпомощно се огледа, но зърна само няколко мокри трески.

– Ще се опитам да сторя нещо – изрече той с глас, изпълнен със съмнение.

Дишането на Лелдорин беше неравно, слабо и учестено.

Лицето му бе мъртвешки бяло. Краката не го държаха. Гарион му помогна да се изправи. Стомахът го присви от страх. Хетар хвана

ранения от другата страна и двамата заедно го заведоха до леля Поул, която преглеждаше билките си.

– Трябва веднага да изцедя отровата – обясни тя. – Гарион, дай ми ножа си.

Гарион извади камата си и ѝ я подаде. Тя бързо разпори кафявата туника на Лелдорин и пред очите им се разкриха зловещите рани, направени от ноктите на алгрота.

– Ще боли – рече тя. – Дръжте го здраво.

Гарион и Хетар уловиха краката и ръцете на Лелдорин. Леля Поул пое дълбоко дъх, после ловко разсече всичките подпухнали рани. От тях бликна кръв. Лелдорин изкрещя и припадна.

– Хетар! – извика Барак от върха на една скала на ръба на склона. – Ела!

– Върви! – обърна се леля Поул към алгара с ястребовото лице. – Вече можем да се справим и сами. Гарион, ти остани тук. – Тя започна да троши на малки парченца някакви изсушени листа, поръси с тях кървящите рани и викна повелително: – Огънят, Дурник!

– Не мога да го запаля, госпожо Поул – безпомощно отговори Дурник. – Дървата са мокри.

Тя бързо погледна купчината подгизнали дърва, които ковачът беше събрал, очите ѝ се стесниха, ръката ѝ направи бърз жест. Гарион почувства в ушите си странен звън и внезапно наоколо се разнесе съскане. От дървата изскочи облаче пара, след това около тях се обвиха пукащи пламъци. Дурник уплашено отскочи.

– Малкото гърненце, Гарион – нареди леля Поул. – и вода. Бързо. – Тя смъкна синята си наметка и зави Лелдорин.

Силк, Барак и Хетар стояха на ръба на склона и хвърляха огромни камъни по нанадолнището. Гарион чуваше страшния тропот в миговете, когато камъните се сблъскваха със скалите в подножието на хълма. Долавяше и лая на алгротите, прекъсван от време на време от болезнен вой.

Гарион взе главата на приятеля си в скута си. Обзе го ужасен страх.

– Ще оздравее ли? – попита той леля Поул.

– Още не знам – отговори тя. – Не ми досаждай.

– Те бягат! – изкрещя Барак.

– Ала все още са гладни – мрачно отвърна Улф. – Ще се върнат.

От дълбините на гората долетя звук от пиринчен рог.

– Какво беше това? – попита Силк. Дишаше тежко – нали само допреди миг бе мятал тежките камъни срещу зверовете.

– Идва човек, когото очаквах – рече Улф със странна усмивка, вдигна ръце пред устните си и пронизително изсвири.

– Вече мога да се справя и сама, Гарион – каза леля Поул и започна да налага гъст слой от лекарството върху един димящ тампон от влажни парчета платно. – Вървете с Дурник да помогнете на другите.

Гарион неохотно положи главата на Лелдорин върху мократа пръст и изтича към Улф. Склонът под тях беше осеян с мъртви и умиращи алгротите, смазани от бутнатите скали.

– Пак ще се опитат да ни изненадат – заяви Барак и вдигна още един тежък камък. – Могат ли да връхлетят срещу нас изотзад?

Силк поклати глава.

– Не. Проверих. Оттам има отвесна бездна.

Алгротите излязоха от дърветата в подножието на хълма и затичаха с дълги скокове нагоре с лай и ръмжене. А от гората отново прозвуча рогът – този път някъде много наблизо.

После от дърветата изскочи огромен кон, възседнат от мъж, целият облечен в желязо, и полетя като вихър срещу нападащите изчадия. Мъжът се приведе напред, наведе копието си и се вряза в уплашените алгротите. Огромният кон изцвили и се впусна в атака, копитата му с тежки железни подкови разпръскваха големи буци кал. Копието на непознатия прониза гърдите на най-едрия алгрот и се разби на трески от силата на удара. Прекършеният му край се стовари със страшна сила в муцуната на друг звяр. Рицарят захвърли строшеното копие и с един-единствен замах изтегли тежкия си меч. Със страшни удари наляво и надясно си проби път сред глутницата, а бойният му кон стъпкваше и живите, и мъртвите чудовища в калта. После рицарят обърна коня и повторно се устреми в атака, проправяйки си път с меча. Алгротите побягнаха с вой към гората.

– Мандорален! – извика Улф. – Насам! Нагоре!

Бронираният рицар вдигна оплисканото с кръв забрало на шлема си и погледна към хълма.

– Позволи ми първо да разпръсна тази сган, стари приятелю – весело отговори той, свали пак забралото и се втурна след алгротите в мократа гора.

– Хетар! – изкрещя Барак, който вече тичаше към коня си.

Хетар кимна отсечено, настигна го, двамата скочиха на седлата и се спуснаха по подгизналия склон, за да помогнат на непознатия.

– Приятелят ти демонстрира забележителна липса на здрав разум – каза Силк на господин Улф и изтри дъждовните капки от лицето си. –

Тези зверове ще го разкъсат като нищо.

– Вероятно въобще не му е хрумнало, че се намира в опасност – отговори Улф. – Той е мимбрат, а хората от тази националност обикновено смятат, че са непобедими.

Стори им се, че битката в гората трае твърде дълго. Чуваха се виковете, звучни, разтърсващи удари, крясъци на ужас от страна на алгротите. После Хетар, Барак и непознатият излязоха от дърветата и поеха в тръс към стръмния хълм. Когато стигнаха на върха, мъжът с бронята с трясък слезе от коня си.

– Добра среща, стари друже – избоботи той. – Тези приятелчета в леса бяха доста игриви.

– Радвам се, че успяхме да ти осигурим развлечение – сухо отвърна Улф.

– Все още ги чувам – намеси се Дурник. – Според мен още бягат.

– Страхливостта им ни лиши от един забавен следобед – отбеляза рицарят, със съжаление прибра мечта си в ножницата и свали шлема си.

– Е, всички понякога правим жертви – въздъхна високо Силк.

Рицарят също въздъхна.

– Точно така. Ясно ми е, че си човек, отдаден на философията. – И изтърси водата от бялото перо на шлема си.

– Простете ми – заговори господин Улф. – Това е Мандорален, барон Воу Мандор. Той ще дойде с нас. Мандорален, това е принц Келдар от Драсния, а това е Барак – граф Трелхайм, братовчед на краля на Черек Анхег. Този господин е Хетар, синът на Чо-Хаг, главатаря на племенните вождове на Алгария. Запознай се и с най-практичния човек между нас – майстор Дурник от Сендария. А това момче е внукът ми Гарион – моят прапраправнук – можеш да добавиш думичката „пра“ поне още няколко пъти.

Мандорален се поклони дълбоко пред всеки един от тях.

– Поздравявам ви всички, приятели – заяви той със своя мощен глас. – Нашето приключение започна с непредвидено събитие. Но моля ви, кажете ми коя е тази дама? Красотата ѝ направо заслепи звора ми!

– Хубава реч, господин рицарю – отвърна леля Поул с дълбок звучен смях и ръката ѝ почти несъзнателно се плъзна към влажните ѝ коси. – Този човек ми харесва, татко.

– Легендарната лейди Поулгара? – изрече Мандорален. – Зърнах я и това е най-голямата чест в живота ми. – Впечатлението от изтънчения поклон на рицаря беше частично помрачено от скърцането на доспехите му.

– Нашият ранен приятел се нарича Лелдорин, син на барон Уилдантор – продължи Улф. – Може би си чувал за него.

Лицето на Мандорален потъмня.

– О, да. Слухът, който понякога бяга пред нас като лаещо куче, разказва, че Лелдорин Уилдантор изчаква удобен случай, за да вдигне бунт срещу кралската корона.

– Това не е важно сега – подчерта Улф. – Работата, която ни е събрала, е много по-сериозна от всичко това. Трябва да изгониш тази мисъл от съзнанието си.

– Да бъде както казваш, благородни Белгарат – незабавно заяви Мандорален, макар че погледът му се задържа не особено благосклонно върху изпадналия в безсъзнание Лелдорин.

– Дядо! – извика Гарион и посочи един ездач, появил се сякаш от никъде в другия край на скалистия хълм. Непознатият беше облечен в черно, конят му също беше черен. Той свали качулката си и пред очите им се разкри бляскава стоманена маска, направена във формата на лице, едновременно и красиво, и странно отблъскващо. Дълбоко в съзнанието на Гарион зазвуча глас, който му каза, че в този ездач е скрито нещо много важно – нещо, за което той трябва да си спомни – ала каквото и да беше, това нещо винаги убягваше от мисълта на младежа.

– Откажи се от това търсене, Белгарат – глухо прозвуча гласът на непознатия иззад маската.

– Познаваш ме прекалено добре, за да се надяваш, че ще сторя това, Чамдар – спокойно отговори господин Улф, който очевидно беше познал ездача. – Нима тази детинска клопка с алгротите беше твое хрумване?

– Би трябвало да ме познаваш достатъчно добре, за да не мислиш така – подигравателно изсъска онзи зад маската. – Когато се изправя срещу теб, ще можеш да очакваш по-сериозни неща. Засега имам подръка достатъчно чираци, които ще те забавят. Това е всичко, от което наистина се нуждаем. А шом Зедар занесе Ктраг Яска на моя господар, ако желаш, опитай силата си срещу могъществото и волята на Торак.

– Значи изпълняваш поръчките на Зедар, така ли? – попита Улф.

– Не изпълнявам ничии поръчки – отговори презрително мрачната фигура. Ездачът изглеждаше човек от плът и кръв, така истински, като всеки един от тях, ала Гарион виждаше как леките дъждовни капчици падат на скалите точно под него и под коня му. Каквато и да беше тази фигура, дъждът преминаваше през нея.

– Тогава защо си тук, Чамдар? – попита Улф.

– Да речем от любопитство, Белгарат. Исках да видя със собствени си очи как си успял да представиш казаното в Пророчеството с езика на всекидневието. – Черната фигура огледа останалите от групата. – Умно – отбеляза ездачът с известно злостно възхищение. – Откъде намери всички тези типове?

– Не беше необходимо да ги търся, Чамдар – отвърна Улф. – Те бяха тук през цялото време. Щом като всяка част от Пророчеството се окаже вярна, значи то изцяло е вярно, нали? Във всичко това няма никакъв фокус. Всеки един от дошлите при мен е потомък на много повече поколения, отколкото можеш да си представиш.

Мрачната фигура изсъска, после рязко си пое дъх. – Пророчеството все още не се е сбъднало, старче.

– Ще се сбъдне, Чамдар – уверено изрече Улф. – Открай време се грижа да стане точно това.

– А кой е онзи сред всички тук, който ще живее два пъти? – попита изведнъж ездачът.

Улф се усмихна хладно и не отговори.

– Здравей, кралице моя – подигравателно се обърна мрачната фигура към леля Поул.

– Любезността на кролимите никога не ме е вълнувала – отвърна тя с леден глас. – Аз не съм твоя кралица, Чамдар.

– Ще бъдеш, Поулгара. Моят господар каза, че ще станеш негова съпруга, когато дойде в кралството си. Ще станеш кралица на целия свят.

– Това те поставя в не особено изгодно положение Чамдар. Защото ако стана твоя кралица, няма да ти е разрешено да ме ядосваш, нали?

– Аз ще работя в близост до теб, Поулгара. А щом станеш невеста на Торак, неговата воля ще бъде и твоя. Сигурен съм, че тогава няма да ми се сърдиш за минали неща.

– Смятам, че поговорихме достатъчно на тази тема, Чамдар – заяви господин Улф. – Думите ти започнаха да ме отегчават. Ето, вземи си сянката. – Улф небрежно махна с ръка, сякаш отпъждаше досадна муха, и заповяда: – Изчезни.

И Гарион пак почувства онова странно вълнение и чу глухия, беззвучен крясък в ума си. Конникът изчезна.

– Не го унищожи, нали? – задъхано попита Силк.

– Не – отговори господин Улф. – Това беше просто илюзия. Детински трик, който кролимите приемат като нещо внушително. Сянката може да бъде изпратена на значителни разстояния, ако си дадеш

достатъчно труд да сториш това. Просто изпратих сянката му обратно при него – това беше всичко. – Възрастният мъж се усмихна лукаво. – Разбира се, избрах не съвсем пряк маршрут за пътешествието на сянката – може да са необходими няколко дни. Това няма да нарани кролима, наистина, но ще му създаде редица неудобства – пък и твърде много бие на очи.

– Какъв невъзпитан призрак – отбеляза Мандорален. – Кой беше?

– Чамдар – обади се леля Поул, която отново бе съсредоточила вниманието си върху ранения Лелдорин. – Един от главните жреци на кролимите. Баща ми и аз сме го срещали и по-рано.

– Мисля, че е по-добре да напуснем този хълм – заяви Улф. – Кога Лелдорин ще бъде в състояние отново да язди?

– Най-рано след една седмица – отвърна леля Поул. – А може би и по-късно.

– Няма място за колебание. Не можем да останем тук.

– Той не може да язди – твърдо го прекъсна леля Поул.

– Можем да измайсторим някаква носилка – предложи Дурник. – Ще го закрепим между два коня и ще можем да се придвижваме, без да го боли.

– Какво ще кажеш, Поул? – попита Улф.

– Може – рече тя малко несигурно.

– Хайде на работа тогава. Тук, на върха, сме прекалено уязвими. Трябва да продължим напред.

Дурник кимна и отиде при багажа. Трябваше да вземе въже за носилката.

ГЛАВА 7

Господин Мандорален, барон Воу Мандор, беше мъж с ръст доста по-висок от средния. Косата му беше черна и къдрава, очите му – наситеносини, а гласът – звучен, особено когато с неизменна твърдост отстояваше изречените от него мнения. Гарион не го харесваше. Огромната самоувереност на рицаря, егоизмът му – така ярко проявен, че в него се долавяше някаква невинност, изглежда, потвърждаваха най-мрачните изявления на Лелдорин за мимбратите; пък и екстравагантната любезност, която Мандорален проявяваше към леля Поул, според Гарион нарушаваше границите на доброто възпитание. Нещата се влошаваха още повече от това, че леля Поул, изглежда, твърде охотно приемаше

ласкателствата на рицаря в буквалния им смисъл.

Докато яздеха под непреставашия ситен, упорит дъжд по Великия западен път, Гарион с известно задоволство забеляза, че спътниците му май споделят неговото мнение за рицаря. Изражението на Барак беше по-красноречиво от всякакви думи; веждите на Силк язвително се издигаха при всяко поредно изявление на рицаря; Дурник просто се въсеше.

Ала Гарион имаше твърде малко време, за да изясни точно какви чувства изпитва към мимбрата. Той яздеше близо до носилката, върху която болезнено се мятеше Лелдорин. Отровата на алгротите изпепеляваше раните на приятеля му и Гарион се опитваше да облекчи състоянието на Лелдорин, доколкото това бе по силите му, и често разменяше тревожни погледи с леля Поул. По време на най-тежките пристъпи Гарион безпомощно държеше ръката на Лелдорин, без да може да измисли нещо, с което да облекчи болката му.

– Понасяй недъга си с твърдост, момко – бодро посъветва Мандорален ранения астурианец след един особено тежък пристъп, когато Лелдорин започна да стене, останал без дъх от болка. – Болката, която изпитва тялото ти, е само илюзия. Умът ти може да я отстрани далеч от теб, стига да пожелаеш да го сториш.

– Тъкмо такава утеха очаквах от един мимбрат – остро отвърна Лелдорин през стиснатите си зъби. – Знаеш ли, предпочитам да не яздиш толкова близо до мен. Мненията, които изказваш, вонят почти толкова зле, колкото доспехите ти.

Лицето на Мандорален поаленя.

– Отровата, която вилнее в тялото на нашия ранен приятел, изглежда, го е лишила както от учтивост, така и от здрав разум – хладно отбеляза той.

Лелдорин се надигна в носилката, за да отвърне разгорещено, ала внезапното движение очевидно увеличи страданията му и той загуби съзнание.

– Раните му са тежки – заяви Мандорален. – Твоят мехлем, госпожо Поулгара, може да се окаже безсилен да спаси живота му.

– Той има нужда от почивка – каза тя. – Опитай се да не създаваш поводи да се вълнува толкова много.

– Ще се отдалеча, та да не ме гледа – отговори Мандорален. – Нямам никаква вина за това, но моето лице му е омразно и предизвиква у него нездравословен гняв. – И рицарят препусна напред в лек галоп.

– Всичките ли мимбрати приказват така? – попита Гарион. – Толково надуте и натруфено?

– Обикновено мимбратите са много официални – обясни леля Поул.
– Ще свикнеш.

– Според мен речта им звучи глупаво – мрачно измърмори Гарион, хвърляйки яростен поглед след рицаря.

– Пример за добри обноски няма да ти навреди, Гарион.

Продължиха да яздят през влажната гора. Свечеряваше се.

– Лельо Поул? – обади се Гарион.

– Да, скъпи?

– Какво искаше да каже онзи кролим, когато заговори за теб и за Торак?

– Свързано е с нещо, което Торак е споменал, докато бълнувал. А кролимите са го взели на сериозно. Няма нищо. – Тя обви плътно синята наметка около тялото си.

– И това не те тревожи?

– Не особено.

– Ами какво е Пророчеството, за което говореше кролимът? Не разбрах нищичко. – Думата „пророчество“ раздвижи нещо дълбоко скрито в съзнанието на Гарион.

– Един старинен ръкопис – отговори тя. – Във вариант, дошъл от древността. Написаното е почти нечетливо. Там се споменава за няколко другари, които пътуват заедно – мечката, плъхът и мъжът, който има два живота. Това е единственият вариант, в който се казва нещо за тях. Никой не знае със сигурност дали в написаното наистина има някакъв смисъл.

– Но дядо смята, че има, нали?

– На дядо ти му хрумват доста интересни неща. Древността го впечатлява – може би защото и той е доста стар.

Гарион понечи да я попита за Пророчеството, което, изглежда, беше разпространено в повече от един вариант, ала Лелдорин изстена и двамата незабавно се обърнаха към него.

Скоро пристигнаха в толнедрански хан с дебели варосани стени и покрив, направен от червени керемиди. Леля Поул се погрижи Лелдорин да бъде настанен в топла стая и прекара цяла нощ край леглото му. До зори Гарион изгича поне десет пъти по чорапи през тъмния коридор, за да провери как е приятелят му. Беше все така.

На зазоряване дъждът спря и потеглиха в сивкавата светлина на утрото. Мандорален продължаваше да язди на известно разстояние пред тях, докато най-сетне не достигнаха края на мрачната гора и пред погледа им не се разкри необятният открит простор на арендската равнина –

сиво-кафява, повяхнала в последните няколко седмици на зимата. Рицарят спря и ги почака да го настигнат. Лицето му беше навъсено.

– Какво има? – попита Силк.

Мандорален мрачно посочи стълб черен пушек, който се издигаше в равнината.

– Какво е това? – поинтересува се Силк и изражението на мишето му лице стана объркано.

– Димът в Арендия може да означава само едно нещо – отговори рицарят и сложи на главата си шлема с бялото перо. – Почакайте ме тук, приятели. Ще проуча какво става, но се боя от най-лошото. – И той пришпори бойния си кон и полетя напред в мълниеносен галоп.

– Чакай! – изрева след него Барак, ала Мандорален демонстративно продължи да язди напред. – Идиот. – кипна едрият воин от Черек. – По-добре да тръгна с него, в случай че се случи нещо лошо.

– Не е необходимо – посъветва го с немошен глас Лелдорин от носилката. – Цяла армия не би посмяла да се изпречи на пътя му.

– Мислех си, че не го харесваш – подхвърли Барак изненадано.

– Хич не го харесвам – призна Лелдорин, – но именно той е мъжът, от когото се плашат най-много в Арендия. Дори в Астурия сме чували за сър Мандорален. Никой, който е с ума си, не би дръзнал да застане на пътя му.

Всички се оттеглиха в убежището, което им предоставяше гората, и зачакаха завръщането на рицаря.

– Тъкмо онова, от което се страхувах – каза сърдито той, когато се върна. – По пътя, откъдето трябва да минем, вилнее война – безсмислена война, тъй като двамата барони, въввлечени в нея, са не само роднини, но и най-добри приятели.

– Не можем ли да заобиколим? – попита Силк.

– Не, принц Келдар – отвърна Мандорален. – Конфликтът между тях е обхванал толкова широка територия, че ще попаднем на засада още преди да сме изминали и три левги. Както изглежда, ще трябва да откупя правото на всички нас да преминем.

– Мислиш, че ще приемат пари, за да ни пуснат да минем? – попита Дурник.

– В Арендия има друг начин за придобиване на такова право, майсторе – откликна Мандорален. – Би ли отсякъл няколко здрави пръта? Да са дълги и дебели като рицарски копия.

– Разбира се – рече Дурник и взе брадвата си.

– Какво си наумил? – избоботи Барак.

– Ще ги предизвикам – спокойно обяви Мандорален. – Един по един или всички вкупом. Нито един истински рицар не би отказал да се бие с мен. В противен случай ще го нарекат страхливец. Ще се съгласиш ли да станеш мой секундант и да предадеш предизвикателството ми?

– Ами ако изгубиш двубоя? – предположи Силк.

– Да загубя? – Мандорален изглеждаше потресен. – Аз? Да загубя?

– Няма нужда да отговаряш на въпроса ми – рече дребният драснианец.

Докато Дурник се върна с прътите, Мандорален вече бе приключил с пристягането на ремъците под бронята си. После взе прътите, метна се на седлото си и пое в равномерен тръс към стълба пушек. Барак яздеше до него.

– Това ли наистина е необходимо, татко? – попита леля Поул.

– Трябва да минем отгук, Поул – отговори господин Улф. – Не се тревожи. Мандорален знае какво прави.

Групата се изкачи на върха на един хълм, откъдето можеше да наблюдава битката, разразила се в равнината. Два мрачни черни замъка се извисяваха, обърнали фасади един към друг, в двата края на обширната равнина. Няколко селца от двете страни на пътя нарушаваха монотонността на гледката. Най-близкото село беше обхванато от пламъци, огромен стълб гъст пушек се издигаше към оловносивото небе, а на пътя селяните, въоръжени с коси и вили, връхлитаха едни срещу други с безсмислена свирепост. На известно разстояние от тях се събираха хора с копия – готвеха се за атака. Въздухът бе почернял от стрели. От два срещуположни хълма групи рицари с доспехи и копия, окичени с дълги знаменца, наблюдаваха битката. Страховити катапулти запращаха тежки камъни, които се стоварваха върху биещите се. Огромната им тежест смазваше всички наред – поне доколкото можеше да каже Гарион, – без да прави разлика между врагове и приятели. Долината беше осеяна с трупове и тела на умиращи.

– Глупаво – мрачно измърмори Улф.

– Е, никой не е казал, че арендите са големи умници – отбеляза Силк.

Мандорален вдигна рога към устните си и пронизително изсвири. Битката спря за миг, защото и войниците, и крепостните селяни прекъснаха боя, за да го огледат. Той наду рога още веднъж, после още веднъж; всеки металически остър звук криеше в себе си предизвикателство. Докато двете групи враждуващи рицари се спуснаха през дългата до

коляно, пожълтяла от зимата трева, за да проучат каква е работата, Мандорален се обърна към Барак и каза учтиво:

– Ако обичате, милорд, предайте моето предизвикателство веднага щом приближат до нас.

Барак сви рамене.

– Рискуваш собствената си кожа – отбеляза той. После вдигна поглед към настъпващите рицари и извиси глас, който прозвуча като рев: – Господин Мандорален, барон на Воу Мандор, желае да си осигури развлечение. Ще му е забавно, ако всяка от вашите групи рицари избере човек, който да участва в пряк двубой с него. Ако обаче всички вие сте такива страхливи кучета, че не ви стиска да излезете в честна битка, то сложете край на тази свода, отдръпнете се настрана и позволете на помните и по-храбри хора от вас да преминат свободно по пътя.

– Превъзходно казано, милорд Барак – отрони с възхищение Мандорален.

– Винаги постигам целта си с тези думи – отвърна скромно Барак.

Двете групи рицари предпазливо се приближиха.

– Засрамете се, господа – укори ги Мандорален. – Тази жалка война не ви прави чест. Господин Дериджън, каква е причината за тези стълкновения?

– Една обида, господин Мандорален – отвърна му благородникът – едър мъж с бляскав стоманен шлем. На забралото на шлема му имаше прикрепен с нит златен кръг. – Толкова злостна обида, че не може да бъде отмината без възмездие.

– Аз бях оскърбенят – възрази друг благородник от противниковата група.

– Каква по същество беше тази обида, господин Олторайн? – пожелала да узнае Мандорален.

Двамата мъже неловко отклониха погледи. Нито един от тях не пророни нито дума.

– И така, вие сте започнали война поради обида, за която дори не можете да си спомните? – недоверчиво промълви Мандорален. – Аз си мислех, че сте сериозни мъже, господа, ала сега прозрях, че съм направил грешка.

– Нима благородниците на Арендия не могат да се занимават с нещо по-полезно? – изрече Барак с глас, натежал от презрение.

– Чували сме за господин Мандорален Копелето – изсъска мургав рицар в черна, покрита с емайл броня. – Но коя е тази червенобрада маймуна, която така злостно обижда по-достойни хора от себе си?

– Ще понесеш ли това? – обърна се Барак към Мандорален.

– Истината е горе-долу такава – призна Мандорален огорчено. – Тъй като временно съществуваха някои неизяснени въпроси относно моето раждане, все още се приказва дали титлата ми е законна. Този рицар се нарича Халдорин и е дете на мой трети братовчед. Тъй като в Арендия се смята за неприлично да се пролива кръв на роднини, той иска по този начин да спечели евтино и лесно репутация на храбрец и се осмелява безболезнено да хвърля предизвикателството си в лицето ми.

– Глупав обичай – изсумтя Барак. – В Черек родствениците се избиват помежду си по-охотно, отколкото когато отнемат живота на непознати.

– Уви – въздъхна Мандорален. – Тук не е Черек.

– Ви ли се обидил, ако аз се заема с нанесената ти току-що обида? – учтиво попита Барак.

– В никакъв случай.

Барак се приближи към мургавия рицар и каза високо:

– Аз съм Барак, граф Трелхайм, роднина на краля на Черек Анхег. Виждам, че някои благородници в Арендия имат доста лоши обноси, които не свидетелстват за бистър ум.

– Благородниците на Арендия не се впечатляват от самозваните титли на големите колкото свински кочини кралства на Севера – студено отговори Халдорин.

– Смятам, че думите ви са обидни, приятелю – изрече застрашително Барак.

– На мен пък въобще не ми допада маймунското ви лице и рошавата ви брада – отвърна Халдорин.

Барак дори не си направи труда да извади меча си, а само замахна с огромната си ръка и юрукът му със страшна сила се стовари върху шлема на мургавия рицар. Очите на Халдорин се изцъклиха, той се олюля в седлото и със силен трясък рухна на земята.

– Би ли желал някой от останалите господа рицари да поднесе своя коментар за брадата ми? – поинтересува се Барак.

– Спокойно, милорд – посъветва го Мандорален и хвърли изпълнен с одобрение поглед към безжизненото тяло на неблагоприятния си родственик, което конвулсивно потрепваше във високата трева.

– Нима така покорно ще приемем нападението срещу нашия храбър другар? – изрече някакъв рицар от групата на барон Дериджън с груб глас, в който прозираше чуждестранен акцент. – Да ги избием до един! – И протегна ръка към меча си.

– В мига, в който мечът ви напусне ножницата, вие сте вече мъртвец, господине – хладно обяви мнението си Мандорален.

Ръката на рицаря замръзна върху дръжката на меча.

– Засрамете се, господа – продължи Мандорален с обвиняващ тон. – Сигурно знаете, че според обичая на тази страна предизвикателството, което отправих към вас, гарантира моята сигурност и неприкосновеността на моите другари, докато вие не излезете да се биете с мен. Изберете хора, които ще участват в двубоя срещу мене, или се оттеглете. Тези разговори ме изморяват и съвсем скоро ще стана раздразнителен.

Двете групи рицари се отдалечиха на известно разстояние, за да обсъдят думите на Мандорален; няколко оръженосци слязоха от конете си, за да приберат Халдорин.

– Онзи, който щеше да извади меча си, беше мург – тихо каза Гарион.

– Забелязах – измърмори Хетар и тъмните му очи заблестяха.

– Връщат се – предупреди ги Дурник.

– Аз ще участвам в двубоя с вас, господин Мандорален – обяви барон Дериджън. – Не се съмнявам, че репутацията ви на воин е заслужена; но аз съм спечелвал наградите на не по-малко турнири от ваша светлост. Чест е за мен да изпитам силата на копието си срещу вас.

– Аз също ще опитам уменията си срещу вас, господин рицарю – извика барон Олторайн. – Моята ръка буди страх в редица области на Арендия.

– Прекрасно – отговори Мандорален. – Хайде да слезем на равното и да започваме. Денят изтича, а аз и моите приятели имаме спешна работа на юг.

Слязоха от хълма и нагазиха във високата жълта трева.

Дериджън препусна в галоп, отдалечи се на стотина крачки, обърна коня си, изправи се на седлото и зачака, опрял копието си о стремето и готов за бой.

– Храбростта ви подобава на истински благородник, милорд – извика Мандорален и грабна един от прътите, които беше отсякъл Дурник. – Ще се опитам да не ви нараня прекалено тежко. Готов ли сте да посрещнете моята атака?

– Готов съм – отговори баронът и свали забралото на шлема си.

– Може би при тези обстоятелства не е съвсем уместно – измърмори Силк, – но ми се ще нашият самонадеян приятел да претърпи унищителна загуба.

Господин Улф му хвърли унищожителен поглед и каза:

- Не се и надявай!
- Наистина ли е толкова добър? – с копнеж в гласа попита Силк.
- Само гледай – отвърна Улф.

Двамата рицари се срещнаха в центъра на бойното поле, разменяйки си оглушителни удари; копията им се счупиха при зашеметяващото стълкновение и в тревата се разхвърчаха трески. Разминаха се с гръмотевичен трясък, обърнаха конете си и всеки в галоп се приближи към мястото, откъдето първоначално беше тръгнал. Гарион забеляза, че Дериджън се олюлява на седлото.

Рицарите отново се впуснаха в атака и новите копия, които бяха взели, пак се счупиха.

- Трябваше да насека повече пръти – замислено отрони Дурник.

Ала барон Дериджън се заклати още повече и при третото нападение несигурното му копие отскочи от щита на Мандорален. Но прътът на Мандорален попадна в целта и барон Дериджън падна от седлото, изхвърлен от силата на удара.

Мандорален дръпна юздите на бойния си кон, погледна противника си и учтиво попита:

- В състояние ли сте да продължите боя, господине?

Дериджън успя да се изправи и се олюля.

- Не се предавам – задъхано изрече той и извади меча си.

– Превъзходно – отговори Мандорален. – Страхувах се, че може би съм ви наранил. – Той скочи от седлото, извади меча си и замахна към главата на Дериджън. Той светкавично отби удара с щита си, но Мандорален без никакво забавяне замахна отново. Дериджън успя да нанесе няколко слаби удара, след което тежкия меч на Мандорален с пълна сила се стовари върху шлема му. Баронът безпомощно се завъртя и се строполи по лице на земята.

– Милорд? – загрижено попита Мандорален, наведе се, обърна победения си противник по гръб и вдигна огънатото му от удара забрало. После повтори: – Зле ли се чувствате, милорд? Желаете ли да продължите боя?

Дериджън не отговори. От носа му шуртеше кръв, очите му се бяха изцъклили. Лицето му беше посиняло, дясната част на тялото му трепереше, обхваната от конвулсии.

– Тъй като този храбър рицар е неспособен да говори от свое име – заяви Мандорален, – обявявам, че е победен. – Той се огледа, все още стиснал тежкия меч. – Някой тук би ли оспорил моите думи?

Отговори му дълбока тишина.

– Тогава бихте ли го изнесли от бойното поле? – предложи Мандорален. – Раните му не изглеждат сериозни. Ще прекара няколко месеца на легло и отново ще бъде здрав като камък. – Той се обърна към барон Олторайн, чието лице видимо беше преbledняло, и бързо каза: – Е, милорд, ще се сразим ли? Другарите ми и аз нямаме търпение да продължим пътешествието си.

Олторайн беше избит от седлото още при първия сблъсък, при това при падането счупи и крака си.

– Лош късмет, милорд – отбеляза Мандорален и приближи пешком към своя противник с изваден меч. – Предавате с ли се?

– Не мога да стоя изправен – отвърна Олторайн през стиснатите си зъби. – Нямам друг избор, освен да се предам.

– А ще можем ли аз и моите спътници да продължим пътя си?

– Да, когато пожелаете – изстена рицарят с глас, изпълнен с болка.

– Все още не – прекъсна го груб глас. Мургът, който носеше доспехи и броня, разблъска с коня си останалите рицари и спря пред Мандорален.

– Помислих си, че този може да реши да се намеси – тихо прошепна леля Поул скочи от седлото, пристъпи напред по утъпканото от конските копита бойно поле и каза на рицаря: – Отдръпни се, Мандорален.

– Не, госпожо – възрази Мандорален.

– Оттегли се, Мандорален – извика остро Улф.

Мандорален се огледа сепната и се отдръпна.

– Е, господин кролим? – предизвикателно изрече леля Поул и свали качулката си.

Очите на ездача се разшириха, когато забеляза белия кичур в косите ѝ; след това той вдигна отчаяно ръка и бързо забърбори нещо под нос.

Гарион пак почувства онази странна вълна и глухият рев отново завладя съзнанието му.

За миг му се стори, че фигурата на леля Поул е обградена с някаква зелена светлина. Тя с безразличие махна с ръка и светлината изчезна.

– Май си отвикнал да го правиш – каза леля Поул. – Би ли опитал пак?

Този път кролимът вдигна и двете си ръце, ала не стори нищо повече. Дурник мина с коня си зад него, вдигна брадвата си с две ръце и с все сила я стовари върху шлема на кролима.

– Дурник! – изкрещя леля Поул. – Махни се!

Ала ковачът, на чието лице беше изписана мрачна решимост,

замахна втори път. Кролимът безжизнен се свлече от седлото си и с трясък падна на земята.

– Ти, глупако! – Леля Поул кипеше от гняв. – Какво си мислиш, че правиш?

– Той те нападна, госпожо Поул – обясни Дурник. Очите му напрегнато блестяха.

– Слез от коня.

Ковачът се подчини.

– Имаш ли представа колко опасно беше всичко това? – попита тя. – Той можеше да те убие.

– Аз винаги ще те отбранявам, госпожо Поул – упорито отвърна Дурник. – Не съм нито войник, нито магьосник, но няма да позволя никой да те нарани.

За миг очите ѝ се разшириха от изненада, после се свиха, накрая погледът им стана мек. Гарион, който я познаваше още от детството си, долови мигновената смяна на чувствата ѝ. Без никакво предупреждение тя внезапно прегърна Дурник и каза:

– Ти, страхотен, непохватен, скъпи глупчо! Никога не го прави пак, никога! Сърцето ми едва не спря да бие.

Гарион отклони погледа си встрани и някаква странна буца заседна в гърлото му, когато забеляза, че върху лицето на господин Улф трепна кратка лукава усмивка.

Държането на рицарите, които се бяха подредили от двете страни на бойното поле, изненадващо се промени. Някои се оглеждаха наоколо с удивеното изражение на хора, току-що събудили се от ужасен кошмар. Други пък изглеждаха потънали в мрачни мисли. Господин Олторайн се опита да се изправи.

– Не, милорд – обърна се към него Мандорален и внимателно го положи на мястото му. – Ще се нараните.

– Но какво сторихме ние? – изстена баронът. Лицето му беше изтерзано.

Господин Улф слезе от коня, коленичи до ранения и обясни:

– Вината не беше ваша. Мургът е предизвикал войната помежду ви. Помрачил е умовете ви и ви е настроил един срещу друг.

– Магьосничество? – задъхано изрече Олторайн и лицето му преbledня.

Улф кимна.

– Той всъщност не е мург, а жрец кролим.

– Сега магията развалена ли е?

Улф отново кимна и хвърли поглед към изпадналия в безсъзнание кролим.

– Оковете мурга във вериги – заповяда баронът на рицарите, после отново погледна господин Улф и мрачно заяви: – Ние имаме изпитан начин да се справяме с магьосници. Ще използваме този случай, за да отпразнуваме края на тази чудовищна война. Това ще бъде последната магия, която е направил този кролим.

– Добре – отговори Улф с мрачна усмивка.

– Господин Мандорален – заговори барон Олторайн и потрепера от усилието да раздвижи счупения си крак, – по какъв начин можем да се отблагодарим на вас и вашите спътници за това, че ни помогнахте отново да дойдем на себе си?

– Отново се възцари мир и тази награда е достатъчна за мен – отвърна Мандорален с известна доза помпозност – защото, както е известно на целия свят, аз съм най-миролюбивият човек в кралството. – Той хвърли поглед към Лелдорин, който лежеше наблизко върху носилката, поставена на земята, и, изглежда, му хрумна някаква мисъл. – Ала все пак бих желал да отправя към вас една молба. В групата си имаме един храбър астуриански младеж от благородно семейство, който беше тежко ранен. Бихме го оставили да се грижите за него, ако имаме вашето съгласие.

– Присъствието му ще бъде чест за мен, господин Мандорален – незабавно даде съгласието си Олторайн. – Жените от моето домакинство ще полагат за него най-нежни грижи. – После каза нещо на един от оръженосците си и той препусна към по-високия от двата замъка, издигащи се недалеч.

– Не искам да ме изоставяте – запротестира Лелдорин отпаднало. – След ден-два ще мога да яздя.

– Не смятам, че е така – възрази хладно Мандорален. – Резултатите от нараняването ти все още не са проявили напълно.

– Няма да остана при мимбрати – настоя Лелдорин. – Предпочитам да рискувам и да продължа.

– Млади момко – рязко, дори грубо отговори Мандорален, – позната ми е твоята неприязън към хората от Мимбре. Ала раната ти скоро ще се възпали, после ще гнояса, ще те хване треска, по време на която ще блънуваш, а след това ще изпаднеш в унес. Твоето присъствие ще бъде товар за нас. Не разполагаме с време да се грижим за теб, а тежко-то ти състояние ще забави нашето търсене.

Гарион се задъха от бруталната прямота в думите на рицаря и

хвърли яростен поглед към Мандорален. В сърцето му избухна чувство, много близко до омраза.

Междувременно лицето на Лелдорин побеля.

– Благодаря ти, че изтъкна всичко това пред мен достатъчно ясно, Мандорален – изрече той студено. – Трябваше да обмисля самичък този въпрос. Ако ми помогнеш да се кача на коня си, веднага ще си тръгна.

– Стой на мястото си – безапелационно му нареди леля Поул.

Оръженосецът на барон Олторайн се върна с група слуги и едно русокосо момиче с рокля от плътен розов брокат и пелерина от едро кадифе.

– Малката ми сестра лейди Ариана – представи я Олторайн. – Тя е момиче с жив ум и макар че е млада, умее добре да се грижи за болни хора.

– Няма да ѝ създавам грижи дълго време, милорд – заяви Лелдорин. – След седмица ще се завърна в Астурия.

Момичето постави ръка върху челото му с жест на истински лекар и каза:

– Не, добри ми момко. Смятам, че престоят ти при нас ще трае по-дълго.

– Ще си тръгна след седмица – упорито повтори Лелдорин.

Тя сви рамене.

– Е, щом желаеш, нека бъде така. Надявам се, че брат ми ще отдели няколко слуги, които ще те съпровождат, за да организират достойното ти погребение. Ако преценката ми не е погрешна, вярвам, че ще имаш нужда от подобна услуга още преди да сте изминали десет левги.

Лелдорин примигна.

Леля Поул се уедини с девойката, разговаря надълго с нея, даде ѝ малко пакетче с билки и ѝ обясни как да ги използва. Лелдорин помахна на Гарион, който незабавно отиде при него и коленичи край носилката.

– Значи край – измърмори младият мъж. – Ах, как искам да продължа с вас.

– Ще се справиш съвсем скоро – увери го Гарион, макар да съзнаваше, че няма да стане така. – И може би ще успееш да ни настигнеш.

Лелдорин поклати глава и възрази:

– Не. Боя се, че няма да успея. – И се разкашля така, като че ли гърдите му се късаха. – Нямаме много време, приятелю – прошепна той, останал без сили, – затова слушай внимателно.

Гарион, който едва съдържаше сълзите си, хвана ръката на приятеля си.

– Спомняш ли си за какво приказвахме на сутринта, след като напуснахме къщата на вуйчо ми?

Гарион кимна.

– Каза ми, че аз сам трябва да реша дали можеш да събщиш за заговора ни.

– Спомням си – увери го Гарион.

– Добре – продължи Лелдорин. – Аз реших. Освобождавам те от обещанието ти да мълчиш. Стори онова, което трябва.

– По-добре ще е, ако сам разкажеш на господин Улф всичко, Лелдорин – възрази Гарион.

– Не мога, Гарион. – Лелдорин изстена. – Съжалявам, но съм устроен така. Зная, че Начак само ни използва, но дадох на останалите своята дума. Аз съм аренд, Гарион. Ще удържа обещанието си, дори и ако зная, че постъпвам погрешно. Сега всичко зависи от тебе. Трябва да попречиш на Начак да унищожи моята страна. Искам да отидеш при самия крал.

– При краля? Той никога няма да ми повярва.

– Накарай го да ти повярва. Разкажи му всичко.

Гарион твърдо поклати глава и заяви:

– Няма да му съобщя твоето име, нито пък името на Торасин. Знаеш какво ще ти стори, ако му кажа.

– Не мисли за мен и Торасин – настоя Лелдорин и отново се разкашля.

– Ще кажа на краля за Начак – упорито продължи Гарион, – но не и за теб. Къде да му кажа да търси мурга?

– Той знае – отвърна Лелдорин със съвсем отпаднал глас. – Начак е посланикът на мургския двор във Воу Мимбре. Той е личният представител на Таур Ургас; краля на мургите.

Гарион го погледна изумено.

– Начак има на разположение всичкото злато от бездънните мини на Ктхол Мургос и може да действа с него както желае – продължи Лелдорин. – Заговорът, който подхвърли на мен и моите приятели, би могъл да е само един от десетките други, целящи да унищожат Арендия. Трябва да го спреш, Гарион. Обещай ми. – Очите на бледия младеж бяха трескави, пръстите му стискаха здраво ръката на Гарион.

– Ще го спра, Лелдорин – закле се Гарион. – Все още не зная как, ала ще измисля някакъв начин. Ще го спра.

Лелдорин безсилно се отпусна върху носилката. Изглежда, силите му го бяха напуснали, сякаш необходимостта да изтръгне това

обещание беше единственото нещо, което го бе крепило досега.

– Довиждане, Лелдорин – тихо прошепна Гарион и очите му се напълниха със сълзи.

– Довиждане, приятелю – едва успя да прошепне Лелдорин, после очите му се затвориха, а пръстите, които стискаха дланта на Гарион, безжизнено се отпуснаха. Гарион се взря в него, изпълнен с непоносим страх, но после съзря слабия тласък на пулса в трапчинката под гърлото на приятеля си. Лелдорин все още беше жив – макар и останал без сили. Гарион нежно постави ръката на приятеля си върху носилката и придърпа грубото одеяло върху раменете му. След това се изправи и бързо се отдалечи. Бузите му бяха облени със сълзи.

Отново се качиха на конете и поеха в тръс към Великия западен път. Съпроводиха ги няколко възгласа на крепостните селяни и на войниците, ала в далечината се чуваха други звуци – жените от селата бяха излезли да търсят съпрузите си сред труповите, проснати навсякъде по полето, и техните писъци и вопли заглушиха възторжените възгласи.

Съвсем преднамерено Гарион подкара коня си напред и се изравни с Мандорален.

– Трябва да ви кажа нещо – заговори разгорещено младежът. – То няма да ви хареса, ала всъщност никак не ме грижа за това.

– Така ли? – меко отвърна рицарят.

– Мисля, че начинът, по който разговаряхте с Лелдорин, беше жесток и отвратителен – хвърли думите си в лицето му Гарион. – Може би си мислите, че сте най-великият рицар на света, но аз смятам, че сте гръмогласен самохвалко. В сърцето ви има толкова съчувствие, колкото в каменен блок. А сега, ако казаното не ви харесва, какво възнамерявате да предприемете?

– А – изрече Мандорален – това ли било! Мисля, че погрешно си ме разбрал, млади ми приятелю. Беше необходимо да му кажа това, за да спася живота му. Астурианският младеж е много храбър и въобще не мисли за себе си. Ако не бях говорил с него по този начин, той сигурно щеше да настоява да продължи с нас и скоро щеше да умре.

– Да умре ли? – подигравателно изрече Гарион. – Леля Поул щеше да го излекува.

– Самата лейди Поулгара ми съобщи, че животът му е в опасност – отговори Мандорален. – Силно развитото му чувство за чест не би му позволило да потърси подходящи грижи, ала именно заради честта си той реши да остане, за да не ни бъде в тежест, да не ни забави. – На лицето на рицаря се появи крива усмивка. – Мисля, че и той няма да се

отнесе по-благосклонно към думите ми, отколкото ти самият. Ала ще остане жив, а именно това е важното, нали?

Гарион втренчено погледна високомерния наглед мимбрат. Изведнъж се оказа, че няма върху кого да излее гнева си. С болезнена яснота той осъзна, че се е държал като глупак.

– Съжалявам – неохотно се извини младежът. – Не разбирах какво целите.

Мандорален сви рамене.

– Няма нищо. Хората често ме разбират погрешно. Ала когато зная, че намеренията ми са добри, много рядко ме интересуват мненията на останалите. Все пак се радвам, че имах възможност да ти обясня всичко. Ти си мой спътник, а не е хубаво, когато между другари съществуват недоразумения.

Продължиха да яздят мълчаливо. Гарион се стремеше да подреди мислите си. Изглежда, в Мандорален се криеше много повече човечност, отколкото бе предполагал.

Стигнаха до пътя и отново се насочиха на юг, а небето над тях заплашително натежа.

ГЛАВА 8

Арендската равнина представляваше огромна хълмиста степ, съвсем рядко населена. Вятърът, който духаше над сухата трева, беше мразовит и пронизващ, а над главите им пробягваха мръсносиви облаци. Необходимостта да изоставят ранения Лелдорин бе навяла мрачно настроение на всички и през следващите няколко дни пътуваха почти без да разговарят. Гарион яздеше в края на колоната заедно с Хетар и с резервните коне, като правеше всичко възможно да е колкото се може по-далеч от Мандорален.

Хетар беше мълчаливец и изглежда, никак не се смущаваше да язди часове, без да приказва; ала след като изминаха няколко дни, без да разменят нито дума, Гарион съзнателно започна да се стреми да измъкне алгара с ястребовото лице от безмълвието му.

– Защо мразиш мургите толкова много, Хетар? – попита младежът, просто защото не можеше да измисли нищо по-умно за казване.

– Всички алорни мразят мургите – тихо отговори Хетар.

– Да, така е – призна Гарион. – Ала смятам, че в отношението ти има нещо лично.

Хетар се размърда върху седлото, дрехите му, направени от кожи, изскърцаха.

– Те убиха родителите ми – отвърна той.

Гарион почувства внезапен потрес – думите на алгара засегнаха дълбоко скрита в душата му струна.

– Как се случи това? – изрече той, преди да помисли, че Хетар може би предпочита да не говори на тази тема.

– Бях на седем години – започна Хетар с глух, лишен от чувства глас. – Бяхме тръгнали да посетим роднините на майка ми – тя беше от друг род. Трябваше да минем край един стръмен планински склон. Там ни причакаха банда крадци мурги. Конят на майка ми се препъна, после я хвърли от седлото. Мургите се спуснаха срещу нас преди аз и баща ми да успеем отново да я качим на коня ѝ и ни заловиха. Дълго мъчиха родителите ми, преди да ги умъртвят. Майка ми изкрещя само веднъж, съвсем малко преди края.

Лицето на алгара беше безизразно като скала, а тихият му глас пръвеше разказа още по-страшен.

– След като родителите ми умряха, мургите ме вързаха С въже за краката и ме повлякоха след един кон – продължи алгарът. – Когато накрая въжето се скъса, си помислиха, че съм мъртъв, и си заминаха. Всички се смееха на смъртта ми. Чо-Хаг ме намери след два дни.

Така ясно, сякаш беше присъствал, Гарион за миг си представи детето, страшно наранено, самотно, бродещо сред пустошта на източна Алгария; и как само скръбта и ужасната омраза му дават сили да оцелее.

– За пръв път убих мург, когато бях на десет години – продължи Хетар със същия лишен от чувства глас. – Той се опитваше да ни избяга, аз го стъпках с коня си и забих копието си между раменете му. Той изкрещя, когато оръжието го прониза. Това ме накара да се чувствам по-добре. Чо-Хаг си помисли, че ако ме принуди да гледам как мургът умира, ще се излекувам от омразата си. Ала сбърка. – Лицето на високия алгар беше безизразно, кичурът коса на черепа му се развяваше и се люшкеше след него. От алгара лъхаше някакво чувство на празнота, като че ли той беше лишен от способността да усеща каквото и да било освен непреодолимия подтик да мъсти.

За миг Гарион почти разбра какво бе искал да каже господин Улф, когато го предупреди да не се поддава на манията за отмъщение, ала изтласка тези мисли от съзнанието си. Щом Хетар можеше да живее с такъв ужасен спомен, значи можеше и той. Младежът внезапно почувства диво възхищение от самотния ловец, облечен в кожени дрехи.

Господин Улф разговаряше оживено с Мандорален, после двамата забавиха ход, докато Хетар и Гарион се изравниха с тях.

– Нашата природа е такава – заговори рицарят в бляскавата броня с тъжен глас. – Ние сме прекалено горди и тъкмо нашата гордост обрича бедната Арендия на непрекъсната кръвопролитна война.

– За това може да се намери лек – вметна господин Улф.

– Какъв? – попита Мандорален. – Войната е в кръвта ни. Самият аз съм най-миролюбивият човек, но дори и аз страдам от националната ни болест. Освен това нещата, които ни разделят, са прекалено силни, прекалено дълбоко вкоренени в историята, за да можем да изчистим душиите си. Мирът няма да бъде траен, приятелю. Дори в този миг стрелите на астурианците профучават в горите и са насочени срещу мимбрати, които им служат вместо мишени. А Мимбре, за да си отмъсти, изгаря къщите на астурианците и съсича взетите заложници. Боя се, че войната е неизбежна.

– Не – възрази Улф. – Не е.

– Как може да бъде предотвратена тя? – попита Мандорален. – Кой може да излекува нашата лудост?

– Аз, ако стане необходимо – отвърна му тихо Улф и сне качулката си.

Мандорален се усмихна тъжно.

– Високо ценя добрите ти намерения, Белгарат, но това е невъзможно, дори и за теб.

– Всъщност нищо не е невъзможно, Мандорален – отговори Улф с делови тон. – Обикновено аз предпочитам да стоя настрана от развлеченията на другите, ала не мога да си позволя цяла Астурия да потъне в пламъци тъкмо сега. Ако стане необходимо, ще се намеся, за да прекратя извършването на повече глупости.

– Наистина ли разполагаш с толкова мощ? – попита Мандорален и в гласа му се прокраднаха нотки на копнеж, като че ли не можеше да си наложи да повярва на чутото.

– Да – отговори спокойно Улф и почеса късата си бяла брада. – Всъщност да.

Лицето на Мандорален доби тревожен израз, по него се четеше дори страхопочитание след тихото изявление на възрастния мъж; а Гарион реши, че думите, които беше изрекъл дядо му, будят огромна тревога. Ако Улф наистина беше в състояние самичък да спре цяла война, то никак нямаше да му е трудно да осуети плановете за отмъщение на Гарион. Ето още нещо, за което трябваше да се тревожи.

В този миг Силк обърна коня си и приближи към тях.

– Големият панаир е само на няколко мили пред нас – обяви мъжът, чието лице напомняше муцуна на плъх. – Имаме ли желание да спрем там, или ще го заобиколим?

– Бихме могли да поспрем – реши Улф. – Почти се свечери, пък и имаме нужда от припаси.

– Конете също ще си починат – намеси се Хетар. – Вече започват да се оплакват.

– Трябваше да ми кажеш – обърна се към него Улф и погледна към края на колоната, където тичаха резервните коне.

– Все още не са уморени – уведоми го Хетар, – ала вече започват да изразяват самосъжаление. Преувеличават, естествено, ала малко почивка няма да им навреди.

– Преувеличават ли? – Гласът на Силк звучеше изненадано. – Искаш да кажеш, че всъщност конете умеят да лъжат, а?

Хетар сви рамене.

– Разбира се. Винаги лъжат. Но го правят наистина майсторски.

За миг Силк изглеждаше възмутен от тази мисъл, после внезапно се разсмя и заяви:

– Това някак си възвръща вярата ми, че във вселената съществува ред.

Улф го погледна огорчено и каза остро:

– Силк, ти си много зъл човек, знаеш ли?

– Човек прави онова, в което е най-силен – отвърна подигравателно драснианецът.

Арендският панаир бе на кръстопътя на Великия западен път и една планинска пътека, която се спускаше към Улголандия. Представляваше огромно множество от сини, червени и жълти палатки и навеси от платове на широки райета. Приличаше на град, окъпан в блясъка на ярки багри, построен в сърцето на сиво-кафявата равнина; блестящите му знамена храбро плющяха при непрестанните пориви на вятъра под ниско надвисналото небе.

– Надявам се, че ще имам достатъчно време да направя някоя и друга сделка – рече Силк, когато поеха в тръст надолу по хълма към панаира. Острият нос на дребничкия мъж потрепваше. – Започвам да губя способностите си на търговец.

Половин дузина оплескани с кал просяци бяха клекнали от двете страни на пътя в жалки пози. Мандорален спря и им раздаде шепа монети.

– Не би трябвало да ги поощряваш – изръмжа Барак.

– Милосърдието е и дълг, и привилегия, милорд Барак – отвърна Мандорален.

– Защо не построят къщи тук? – обърна се Гарион към Силк, когато приближиха централната част на панаира.

– Тук никой не остава за дълго – обясни Силк. – Панаирът винаги си стои на това място, но броят на населението е много непостоянен. Освен това сградите се облагат с данъци, а палатките – не.

Много от търговците, които излязоха от палатките си, за да наблюдават придвижването на тяхната група, изглежда, познаваха Силк. Някои предпазливо го поздравиха, а върху лицата им отчетливо се изписа съмнение.

– Виждам, че репутацията ти е пристигнала тук преди теб, Силк – сухо отбеляза Барак.

Силк вдигна рамене.

– Такава е цената на славата.

– Не съществува ли някаква опасност някой да те разпознае като другия търговец, за който се представяш? – попита Дурник. – Онзи, когото търсят мургите?

– Амбар ли имаш предвид? Не е много вероятно. Амбар не идва често в Арендия, при това той и Радек въобще не си приличат.

– Но те са един и същи човек – възрази Дурник. – Ти се представяш и като Радек, и като Амбар.

– Ах! – възкликна Силк и вдигна пръст. – Ти и аз знаем това, ала те си нямат никаква представа. На теб аз винаги ти изглеждам един и същ, но другите ме виждат по съвсем различен начин.

Дурник изглеждаше много скептично настроен.

– Радек, стари приятелю – извика един плешив драсниански търговец от една палатка.

– Делвор – радостно отвърна Силк. – Не съм те виждал цял век.

– Изглежда, си натрупал богатство – отбеляза плешивият.

– Поминувам някак – скромно отвърна Силк. – С какво търгуваш сега?

– Имам няколко малореански килими – каза Делвор. – Някои от местните благородници се интересуват от такава стока, ала не им допадат цените. – Но ръцете му вече говореха по други въпроси: – „Твоят вуйчо изпрати съобщение да ти помогнем, ако се налага. Имаш ли нужда от нещо?“ – А ти какво носиш във вързопите си? – изрече на глас той.

– Вълнени платове от Сендария – отговори Силк. – И разни

дреболии. – „Виждал ли си мурги тук, на панаира?“

„Само един, но той тръгна към Воу Мимбре преди седмица. Но има няколко надраки в другия край.“

„Много далеч от дома си са дошли – обясни с жестове Силк. – Наистина ли са дошли тук да правят сделки?“

„Трудно е да се прецени“ – отговори Делвор.

– Можеш ли да ни подслониш за ден-два, приятелю?

– Сигурен съм, че все нещо ще измисля – отвърна Делвор с дяволит блясък в очите.

Пръстите на Силк издадоха огромната му изненада при това предложение.

„В края на краищата сделките са си сделки“ – отвърна му с жестове Делвор, а на глас каза:

– Заповядайте вътре. Да пийнете малко вино, да вечеряте. Толкова години не сме се виждали, трябва да си поприказваме...

– С удоволствие – отговори Силк, макар и доста кисело.

– Нима най-сетне срещна човек, достоен да ти бъде противник, принц Келдар? – тихичко попита леля Поул и леко се усмихна, когато дребничкият мъж ѝ помогна да слезе от коня пред голямата палатка на Делвор, направена от плат на ярки райета.

– Делвор? Едва ли. Той от години са опитва да си разчисти сметките с мен – още от времето, когато му скроих номер в Яр Горак, а това му струваше цяло състояние. Все пак му позволявам да си мисли, че ме държи в ръцете си. Ще го накарам да се почувства добре и с истинска наслада ще наблюдавам какво ще стори, когато изтегля килимчето изпод нозете му.

– Ти си непоправим – засмя се тя. Той ѝ намигна.

Върешността на палатката на Делвор изглеждаше кървавочервена заради светлината на няколко запалени мангала, излъчващи жадуваната от пътниците топлина. Подът беше покрит с килим в наситено син цвят, по който бяха пръснати големи червени възглавници за сядане. Щом се озоваха вътре, Силк ги представи на търговеца.

– Чест е за мен, о, древни – измърмори Делвор и стори дълбок поклон първо пред господин Улф, а после пред леля Поул. – С какво мога да ви бъда полезен?

– Сега повече от всичко друго са ни нужни сведения – отговори Улф и свали тежката си качулка. – Натъкнахме се на един кролим, който създаваше разни неприятности на север оттук. Можеш ли да разучиш положението и да разбереш какво става в земите между панаира и Воу

Мимбре? Бих искал да избегна съседските вражди, ако това е възможно.

– Ще проуча този въпрос – обеща Делвор.

– Аз също ще се поразходя наоколо – рече Силк. – Двамата с Делвор сигурно ще успеем да пресеем полезната информация, събрана на панаира.

Улф го погледна въпросително.

– Радек от Боктор никога не пропуска и най-малката възможност да сключи някоя сделка – обясни дребният драснианец някак прекалено бързо. – Би изглеждало много странно, ако се заседа в палатката.

– Разбирам – каза Улф.

– Нали не искаме да някой да разкрие маскировката ни? – подметна невинно Силк, ала дългият му нос потрепваше.

Улф се предаде.

– Добре. Ала не се дръж прекалено хитро. Не искам утре сутрин цяла тълпа вбесени купувачи да се струпат около палатката, за да ти искат главата с диви кръсъци.

Носачите на Делвор свалиха багажа от конете, после един от тях заведе Хетар до конюшните, които се намираха в покрайнините на панаира. Силк започна да рови из вързопите и върху килима на Делвор започнаха да се трупат безброй миниатюрни, но скъпи вещи. Пъргавите ръце на Силк, не спираха да шарят из гънките на вързопите.

– Пък аз се чудех защо ти трябваша толкова много пари в Камаар – поднесе сухия си коментар Улф.

– Това е част от маскировката – отвърна Силк. – Радек винаги носи със себе си любопитни нещица, с които търгува, докато е на път.

– Много удобно обяснение – отбеляза Барак. – Ала аз не бих му се доверил, ако бях на твоето място.

– Ако не удвоя парите на нашия приятел Радек само за един час, ще се оттегля от занаята завинаги – обеща Силк. – О, почти забравих. Гарион ще ми бъде необходим като носач. Радек винаги разполага поне с един носач.

– Опитай се да не го поквариш прекалено много – подхвърли леля Поул.

Силк направи дълбок поклон и наперено кривна черната си кадифена шапка; после заедно с Гарион, който го следваше по петите, нарамил внушителния вързоп със съкровищата, дребният мъж излезе с горди стъпки. Приличаше на човек, комуто предстои битка.

Един дебел толнедранец, на три палатки от тази на Делвор, се оказа много досаден и успя да измъкне от Силк украсена със скъпоценни

камъни кама само на три пъти по-висока цена от действителната ѝ стойност, ала двама арендски търговци вдигнаха страшна врява и купиха две еднакви сребърни чаши на цени, които макар че бяха много по-различни от истинската, повече от компенсираха предишната неуспешна сделка.

– Обожавам да търгувам с аренди – злорадо отбеляза Силк, докато продължиха похода си по разкаляните улици между палатките.

Хитрият дребен драснианец обикаляше из панаира и навсякъде оставяше след себе си страшни поразии. Когато не успееше да продаде нищо, той купуваше; когато не можеше да купи някой предмет, го заменяше с нещо друго, а когато не можеше и да го размени, се ослушваше да дочуе клюки, за да събере сведения. Някои търговци, по-мъдри от колегите си, се скриваха още щом го видеха. Гарион, поддал се на ентузиазма на дребния мъж, започна да разбира защо приятелят му е така очарован от играта – в нея печалбата беше нещо второстепенно в сравнение със задоволството от това да победиш противника си.

Набезите на Силк придобиха вселенски мащаб. Той кипеше от желание да търгува с всички. Толнедранци, аренди, череки, съотечественици от Драсния, сендари – всички падаха в краката му. Още в ранния следобед той беше изтъргувал всичко, което бе купил в Камаар. Пълната му кесия звънтеше, вързопът върху раменете на Гарион беше все така тежък, ала сега в него имаше съвсем различни стоки.

Но Силк се мръщеше. Крачеше мълчаливо напред и подхвърляше в шепа мъничка, красиво оформена стъклена топка. Беше разменил две книги със стихове на уейситски с корици от слонова кост за това малко шишенце парфюм с един риванец.

– Какво има? – попита го Гарион.

– Не съм сигурен кой от нас двамата направи по-добра сделка – кратко отвърна Силк.

– Какво?

– Нямам никаква представа колко струва този парфюм.

– Ами защо тогава го взе?

– Не искам да се издам пред него, че не зная каква е стойността му.

– Продай го на някой друг.

– Как мога да го продам, като не зная каква цена да поискам? Ако поискам прекалено много, никой няма да разговаря с мен; ако искам прекалено малко, ще стана за подигравка на целия панаир.

Гарион се разсмя.

– Не виждам какво е толкова смешно, Гарион – изръмжа раздражено Силк, а когато влязоха в палатката, каза на господин Улф: – Ето

печалбата, която обещах. – И някак неприветливо изсипа монетите в шепата на възрастния човек.

– Какво те измъчва? – попита Улф и задържа погледа си върху нацупеното му лице.

– Нищо – изкъсо отвърна Силк. След това измери с поглед леля Поул и върху лицето му блесна широка усмивка. Той прекоси стаята, отиде при нея и се поклони.

– Скъпа лейди Поулгара, моля те, приеми този скромнен дар в знак на моето уважение към теб. – И със зрелищен замах и поднесе шишенцето с парфюма.

Изражението на леля Поул представляваше особена смесица от удоволствие и подозрение. Тя пое малкото шишенце, внимателно махна плътно прилепналата към гърлото запушалка, с лек жест допря запушалката до китката си, а след това вдигна ръка към лицето си, за да долови аромата.

– О, Келдар! – възкликна тя с наслада. – Това наистина е подарък, достоен за принц.

Усмивката на Силк мъничко се поизкриви, но той проникателно се вгледа в нея, опитвайки се да определи дали леля Поул говори сериозно, или не. След това въздъхна и излезе, като мрачно си мърмореше разни неща за двуличието на риванските търговци.

Не след дълго се върна и Делвор. Остави раираната си наметка в тъгъла и протегна ръце към един от пламтящите мангали.

– Доколкото успях да разуча, всичко е спокойно оттук до Воу Мимбре – съобщи той на господин Улф. – Но петима мурги току-що навлязоха в територията на панаира, следвани по петите от две дузини тули.

Хетар бързо вдигна поглед и ястребовото му лице се напрегна.

Улф се намръщи.

– Откъде дойдоха – от север или от юг?

– Заявяват, че са дошли от Воу Мимбре, ала по ботушите на тулите има червена глина. Мисля, че оттук до Воу Мимбре няма глина, нали?

– Въобще няма – твърдо заяви Мандорален. – В тази област на страната глина има единствено на север оттук.

Улф кимна и каза на Барак:

– Извикай Силк.

Барак тръгна към изхода.

– Не е ли възможно да е просто съвпадение? – зачуди се Дурник.

– Не искам да се излагаме на рискове – отговори Улф. – Ще изчакаме, докато панаирът притихне, унесен в сън през нощта, и ще се

измъкнем.

Силк влезе в палатката и тихо каза нещо на Делвор.

– На мургите няма да им трябва много време да установят, че сме били тук – избоботи Барак и замислено подръпна червената си брада. – Това означава, че ще ни преследват на всяка крачка отгук до Воу Мимбре. Няма ли да е по-просто ако аз, Хетар и Мандорален встъпим в бой с тях? Петима мъртви мурги не могат да преследват никого.

Хетар кимна, изпълнен с някакво ужасно нетърпение.

– Не зная дали на това ще се погледне с добро око от толнедранските легионери, които охраняват панаира – обади се Силк. – Те, изглежда, доста се тревожат при появата на трупове, за които липсват обяснения. Такива инциденти нарушават чувството им за ред.

Барак вдигна рамене.

– Това беше просто едно хрумване.

– Хрумна ми нещо друго – рече Делвор и взе наметката си. – Мургите издигат навесите си близо до палатките на надраките. Ще отида да сключа няколко сделки с тях.

Търговецът тръгна към изхода на палатката, после изведнъж спря.

– Не зная дали това има някакво значение, ала водачът им се казва Ашарак.

Гарион почувства как го обзема внезапен хлад. Барак подсвирна и изведнъж стана много мрачен.

– Рано или късно ще трябва да се погрижим за този мург, Белгарат – заяви той.

– Познавате ли го? – Делвор не изглеждаше никак изненадан.

– Срещали сме се веднъж-дваж – отвърна Силк без никакво колебание.

– Започва да става досаден – вметна леля Поул.

– Аз тръгвам – каза Делвор.

Гарион вдигна парчето плат, което покриваше изхода на палатката, за да направи път на Делвор, ала когато хвърли поглед навън, сподавено възкликна, пусна плата и се дръпна.

– Какво има? – попита Силк.

– Струва ми се, че току-що забелязах Брил.

– Я да видя – рече Дурник. Пръстите му мъничко разшириха отвора и той и Гарион надзърнаха навън. Един раздърпан мъж крачеше бавно в калната улица пред палатката. Наистина беше Брил. Не се беше променил много от времето, когато бяха напуснали фермата на Фалдор. Туниката и панталоните му пак бяха покрити с кръпки и петна; лицето му

беше все така небръснато, кривогледото му око проблясваше с нездравата си белота.

– Да, Брил е – потвърди Дурник. – Достатъчно е близо и усещам миризмата му.

Делвор въпросително се взря в ковача.

– Брил се къпе нередовно – обясни Дурник. – И е доста миризлив.

– Ще ми разрешите ли? – попита учтиво Делвор и надникна над рамото на Дурник. – А – продължи той. – Този тип. Той работи за надраките. Помислих си, че е малко странно, но не ми се стори важен, затова не си дадох труда да разследвам нещата.

– Дурник – бързо каза Улф. – Излез навън за момент. Направи така, че Брил да те види, ала не му позволявай да разбере, че си го забелязал. След като те види, се прибери. Побързай. Не бива да го изпуснем.

Дурник изглеждаше объркан, ала се подчини и излезе.

– Какво си наумил, татко? – попита леля Поул с твърде остър тон. – Защо стоиш и се усмихваш така самодоволно, старче! Не ме дразни!

– Идеално – засмя се ликуващо Улф и потри ръце.

Дурник се прибра в палатката и разтревожено съобщи:

– Видя ме. Сигурен ли си, че това беше добро хрумване?

– Разбира се – отговори Улф. – Ашарак е тук очевидно заради нас и ще ни търси из целия панаир.

– Защо облекчаваш задачата му? – попита леля Поул.

– О, съвсем няма да я облекчим – отвърна Улф. – Ашарак е използвал Брил и по-рано – в Мургос, помниш ли? Довел е Брил, защото Брил може да разпознае мен, Дурник или Гарион... вероятно и Барак, а може би дори Силк. Още ли е отвън?

Гарион надникна през тесния отвор. След миг зърна размъкнатата фигура на Брил, наполовина скрита между два навеса отатък улицата, и каза:

– Тук е.

– Трябва да го задържим тук – продължи Улф. – Трябва да сме сигурни, че няма да се отегчи. И че няма да отиде и да рапортува пред Ашарак, че ни е открил.

Силк погледна Делвор и двамата избухнаха в смях.

– Какво е толкоз смешно? – рече подозрително Барак.

– Човек трябва да е роден в Драсния, за да оцени по достойнство създаването се положение – рече Силк и погледна Улф с възхищение. – Понякога ме удивляваш, стари приятелю.

Господин Улф му намигна.

– Все още не мога да проумея какво си намислил – призна Мандорален.

– Разрешаваш ли ми да обясня? – попита Силк Улф, а след това се обърна към рицаря. – Ето как протича всичко, Мандорален. Ашарак разчита, че Брил ще ни открие, но докато поддържа интереса на Брил, той ще се бави наоколо и няма да се върне при Ашарак, за да каже къде сме. Държим в ръцете си очите на Ашарак и това го поставя в не особено благоприятно положение.

– Но няма този любопитен сендар няма да ни проследи веднага, щом излезем от палатката? – попита Мандорален. – И щом се измъкнем от панаира, мургите незабавно ще ни последват...

– Палатката е направена само от платно, Мандорален – с тих, галювен глас изтъкна Силк. – Можеш да изрежеш колкото си искаш изходи в платното. Трябва ти само остър нож.

Делвор потрепера, после въздъхна и каза:

– Ще отида да видя мургите. Мисля, че ще успея да ги забавя още повече.

– Дурник и аз ще излезем с теб – каза Силк на плешивия си приятел. – Ти тръгни в някаква посока, а ние ще тръгнем в друга. Брил ще ни проследи и пак ще го доведем тук.

Делвор кимна и тримата мъже излязоха от палатката.

– Всичко това не е ли прекалено сложно? – кисело попита Барак. – Брил не познава Хетар. Не е ли по-просто Хетар да се измъкне отзад, да го заобиколи и да забие нож в ребрата му? После ще го натъпчем в чувал и ще го хвърлим в някоя канавка.

Улф поклати глава.

– Ашарак ще се усъмни от липсата му. Искам Брил да каже на мургите, че сме в тази палатка. Ако имаме късмет, те цял ден ще стоят пред нея, преди да разберат, че сме си отишли.

През следващите няколко часа различни членове от групата излизаха на улицата, за да изпълнят кратки и напълно измислени задачи – целта им беше единствено да привличат вниманието на Брил, който се криеше наоколо. Когато дойде ред на Гарион, той излезе в съгъстващата се тъма с привидно безгрижие, макар че кожата му настръхваше под погледа на Брил. Отиде в палатката с припаси на Делвор и изчака няколко минути. Шумът в близката кръчма, му се струваше много силен сред нарастващата тишина, обгръщаща панаира. Гарион нервно изчака в палатката с припасите, накрая си пое дълбоко дъх и излезе, свил едната си ръка в лакътя, като че ли носеше нещо.

– Намерих го, Дурник – обяви той, щом влезе в палатката на плешивия търговец.

– Не е нужно да импровизираш, скъпи – отбеляза леля Поул.

– Просто исках да прозвучи по-естествено – отвърна невинно младежът.

Скоро се върна и Делвор и всички зачакаха в топлата палатка; навън стана по-тъмно и улиците се опразниха. Когато тъмнината стана непрогледна, носачите на Делвор измъкнаха вързопите през задната стена на палатката. Силк, Делвор и Хетар отидоха с тях до конюшните, а останалите продължиха да излизат отпред, за да поддържат интереса на Брил. При последния опит да го объркат господин Улф и Барак обсъдиха високо вероятните условия за пътуване по пътя през Пролгу към Улголандия.

– Може и да не се хване – призна Улф, когато двамата с червеноб-
радия гигант се прибраха в палатката. – Ашарак със сигурност знае, че
преследваме Зедар на юг, но ако Брил му каже, че сме се насочили към
Пролгу, това може и да го накара да раздели силите си, за да ни прес-
ледва и по двата пътя. – Старецът огледа вътрешността на палатката и
каза: – Добре. Хайде да вървим.

Един след друг всички се измъкнаха през прореза на задната стена.
След това, крачейки с нормална бързина, като сериозни хора, които чес-
тно сключват сделките си, тръгнаха към конюшните. Минаха и край па-
латката, в която се помещаваше кръчмата. Там пееха няколко мъже.
Улиците бяха почти празни, нощният вятър се блъскаше в платнищата
на палатките и люлееше знамената и флагчетата.

Силк, Делвор и Хетар ги чакаха с конете.

– Късмет – пожела им Делвор, докато се качваха на седлата. – Ще
забавя мургите колкото е възможно по-дълго.

Силк стисна ръката на приятеля си, засмя се и каза:

– Ама как го измисли с тия монети!

Делвор му направи знак да мълчи.

– Какво има? – попита Улф.

– Ами Делвор изнамерил отнякъде толнедрански крони, само че
фалшиви. Изсечени от олово и позлатени отгоре – обясни Силк. – И
скрил няколко от тях в палатката на мургите. А утре сутринта ще отиде
при легионерите и ще заяви, че мургите са му пробутали фалшиви пари.
Те ще претърсят палатката на мургите и със сигурност ще намерят и
останалите.

– Парите са ужасно важни за толнедранците – отбеляза Барак. – Те

даже бесят в такива случаи.

– Точно там е номерът – усмихна се самодоволно Делвор.

Нощта беше облачна и щом излязоха в откритото поле, вятърът стана студен. Светлинките на панаира проблясваха зад тях под нощното небе. Гарион обви наметката около тялото си. Чувстваше се самотен, поел по тъмния път сред ветровитата нощ, когато всички хора на света си имаха огън, легло и стени, които да ги пазят. След малко стигнаха до Великия западен път – безезников и празен сред тъмната хълмиста равнина на Арденция. И отново поеха на юг.

ГЛАВА 9

Малко преди разсъмване вятърът се усили и когато небето над ниските предпланини започна да просветлява, вече духаше със смразяваща мощ. Гарион бе вцепенен от изтощение, умът му се намирал в състояние подобно на транс. Лицата на всичките му спътници му изглеждаха непознати. Понякога дори забравяше защо яздят в тази посока и накъде са тръгнали. Струваше му се, че е попаднал в компанията на чужди нему хора с мрачни физиономии, лудешки поели по път, който не води никъде; те разсичаха безрадостния, незабележителен с нищо пейзаж с наметките си, които плюяха на вятъра и се носеха след тях като забързани сиви мръсни облаци. Започна да го завладява особено хрумване – че тези непознати по някакъв начин го държат в плен и го отвеждат далеч от неговите истински приятели. Тази мисъл ставаше все по-могъща и младежът започна да се плаши.

Изведнъж, без да знае защо, той обърна коня си и се откъсна от групата, отклони се от пътя и полетя нанякъде през голото поле.

– Гарион! – остро извика женски глас зад него, но той заби пети в хълбоците на коня и полетя още по-бързо.

Един от непознатите го преследваше – мъж, който вдъхваше страх, облечен в черни кожени дрехи, с бръсната глава. На темето му, подет от вятъра, подскачаше тъмен кичур коса. Обхванат от паника, Гарион риташе коня си, за да го с накара да тича по-бързо, ала страховитият ездач зад гърба му стопи разликата между тях и дръпна юздите от ръцете му.

– Какво правиш? – сурово попита непознатият.

Гарион се втренчи в него, неспособен да отговори.

После жената със синята наметка също дойде; дойдоха и останалите. Жената бързо скочи от седлото и го загледа строго. Беше висока за

жена, чертите изглеждаха студени и повелителни. Косата ѝ беше много тъмна, а на челото ѝ се виждаше бял кичур.

Гарион потрепера. Жената всяваше смъртен страх в цялото му същество.

– Слез от коня – заповяда тя.

– Спокойно, Поул – обади се един старец със сребриста коса и зло лице.

Огромен гигант с червеникава брада, яхнал жребец, се промъкна близо до него, произнасяйки страшни заплахи; и Гарион, който почти хълцаше от уплаха, се смъкна от коня си.

– Ела тук! – заповяда жената.

Гарион нерешително се приближи до нея.

– Дай ми ръката си! – каза тя.

Той колебливо вдигна ръката си, а тя здраво сграбчи китката му. Отвори пръстите му, за да разкрие грозния белег върху дланта, който Гарион винаги беше мразил, а после сложи дланта му върху белия кичур в косите си.

– Лельо Поул – задъхано произнесе младежът и внезапно се отърси от кошмара. Тя плътно обви ръце около него и го задържа така – близо до себе си – доста дълго. Странно защо, ала той въобще не се почувства неудобно, че тя излага на показ чувствата си пред останалите.

– Това е сериозно, татко – каза тя на господин Улф.

– Какво се случи, Гарион? – попита Улф със спокоен глас.

– Не зная – отговори Гарион. – Стана така, като че не познавах нито един от вас и чувствах, че сте мои врагове. Всичко, което исках, беше да избягам, за да се върна при истинските си приятели.

– Носиш ли амулета, който ти дадох?

– Да.

– Свалял ли си го, откакто го взе?

– Само веднъж – призна Гарион. – Когато се изкъпах в толнедранския хан.

– Не бива да го сваляш – въздъхна Улф. – Никога, независимо каква е причината. Извади го над туниката си.

Гарион изтегли сребърния медальон, върху който се виждаше странно изображение.

Възрастният човек също извади медальон изпод туниката си много ярък медальон, върху който беше изобразен вълк. Звярът изглеждаше толкова истински, сякаш всеки момент щеше да излезне с дълги скокове в гората.

Леля Поул, все още поставила едната си ръка върху раменете на Гарион, извади подобен амулет от корсажа си. Върху диска на нейния медальон беше изсечена фигурата на кукумявка.

– Задръж го в дясната си ръка – нареди му тя и решително затвори пръстите на Гарион върху медальона. После, стискайки собствения си медальон в дясната си ръка, я постави върху свития му юмрук. Улф, който също стискаше своя талисман, сложи ръката си върху техните.

Ръката на Гарион започна да изтръпва, като че амулетът беше оживял.

Господин Улф и леля Поул дълго се гледаха в очите и изтръпването в дланта на Гарион изведнъж стана много силно. Сякаш умът му се отвори, странни картини започнаха да проблясват пред очите му. Видя кръгла стая, разположена някъде на много голяма височина. Гореше огън, ала в него нямаше дърва. На масата седеше старец, който малко приличаше на господин Улф, ала очевидно беше друг човек. Той като че гледаше точно към Гарион, очите му бяха добри, дори изпълнени с обич. Гарион изведнъж почувства огромна, всепоглъщаща привързаност към стареца.

– Това би трябвало да е достатъчно – прецени Улф и пусна ръката на Гарион.

– Кой беше този старец? – попита Гарион.

– Моят Учител – отговори Улф.

– Но какво се случи? – попита загрижено Дурник.

– Може би е по-добре да не говорим за това – каза леля Поул. – Можеш ли да запалиш огън? Време е за закуска.

– Ей там има дървета, ще можем да се скрием от вятъра – каза Дурник.

Отново се качиха на конете и поеа към горичката.

След като се нахраниха, поседяха за малко около слабия огън. Бяха уморени и на никого не му се искаше отново да се изправи срещу урагания вятър на утрото. Гарион се чувстваше особено изтощен, искаше му се да е пак дете, да седне до леля Поул и може би да постави глава в скута ѝ и да заспи, както беше правил, когато беше още съвсем малко момче. Странното нещо, което се беше случило, го караше да се чувства извънредно самотен и много уплашен.

– Дурник – заговори той, повече за да се отърве от настроението, което го потискаше, отколкото от любопитство, – каква е тази птица? – И я посочи с пръст.

– Мисля, че е гарван – отговори Дурник И се вгледа в птицата,

която кръжеше над тях.

– И аз така си помислих – рече Гарион. – Но гарваните не летят в кръг, нали?

Дурник се намръщи.

– Може би наблюдава нещо на земята.

– От колко време лети над нас? – попита Улф, взирайки се с премрежени очи в голямата птица.

– Струва ми се, че я видях още на зазоряване – отговори Гарион.

Господин Улф погледна леля Поул и попита:

– Какво мислиш за това?

Тя вдигна поглед от чорапите на Гарион, които кърпеше.

– Ще видя. – Лицето ѝ придоби странен, изпитателен израз.

Гарион отново почувства особеното изтръпване и импулсивно се опита да насочи собствения си ум към птицата.

– Гарион – заговори леля Поул, без да го поглежда. – Престани.

– Съжалявам – извини се бързо младежът и отново се замисли за обикновените неща, с които му подобаваше да се занимава.

Господин Улф го измери с особен поглед, после му намигна.

– Това е Чамдар – спокойно обяви леля Поул, внимателно забодее иглата си в чорапа и го остави настрана. После се изправи и свали синята си наметка.

– Какво си си наумила? – попита Улф.

– Смятам мъничко да си побърбря с него – отговори тя и изви пръстите на ръцете си като нокти.

– Няма смисъл да се мориш – каза Улф. – Перата ти са прекалено меки за такъв силен вятър. Има и по-лесен начин. – Възрастният мъж проследи ветровитото небе с търсещ поглед. – Виж ето там! – Той посочи едно едва видимо петънце над хълмовете на запад. – По-добре ти свърши тази работа, Поул. Аз не се разбирам добре с птиците.

– Разбира се, татко – съгласи се жената. После напрегнато се вгледа в петънцето и Гарион почувства изтръпването в мига, когато тя насочи мисълта си в тази посока. Петънцето започна да кръжи в небето – издигаше се все по високо и по-високо, докато съвсем изчезна.

До последния миг гарванът не забеляза орела, който се спусна надолу с шеметна бързина. Съзря го тъкмо преди ноктите да се забият в гърба му. Внезапно се появи облак от черни пера и гарванът, грачейки от ужас, диво запляска с криле, за да се измъкне.

– Прекрасно свършена работа, Поул – одобрително каза Улф.

– Е, сега черната птица ще има предмет за размисъл. – Тя се

усмихна. – Не гледай така втречено, Дурник.

Дурник стоеше пред нея със зяпнала уста.

– Как го направи?

– Наистина ли толкова ти се иска да узнаеш?

Ковачът потрепера и отклони поглед.

– Смятам, че това събитие постави нещата по местата им – заговори Улф. – По всяка вероятност сега маскировката е безполезна. Не съм сигурен какво смята да прави Чамдар, но зная едно – че ще следи всяка наша стъпка. Най-добре ще е да се въоръжим и да яздим без никакви отклонения към Воу Мимбре.

– Ще престанем ли да вървим по следата? – попита Барак.

– Следата продължава на юг – отговори Улф. – Мога отново да я открия, щом прекосим границата с Толнедра. Но първо искам да спрем в арендската столица, за да поговоря с крал Кородулин. Той трябва да узнае някои неща.

– Кородулин ли? – Дурник изглеждаше объркан. – Не е ли това името на първия арендски крал?

– Всички крале на Арендия приемат името Кородулин – обясни му Силк. – И всичките им кралици се казват Маясерана. Това е традиция в кралското семейство в тази страна, за да се предотврати разпадането на кралството. Трябва да се женят, следвайки възможно най-точно кръвната линия, за да поддържат илюзията за обединението на Мимбре и Астурия. Затова всички са болнави, но пък няма как да го избегнат – като се вземе предвид особеният характер на арендската политика.

– Стига, Силк – укорително произнесе леля Поул.

Мандорален изглеждаше потънал в размисъл.

– Възможно ли е този Чамдар, който преследва всяка наша стъпка, да е един от най-влиятелните магьосници в черното съзаклатие на кролимите? – попита той.

– О, много му се ще – отговори Улф. – Зедар и Ктучик са ученици на Торак и Чамдар иска също да стане такъв. Винаги е бил агент на Ктучик, но вероятно вярва, че това е шансът му да се издигне в йерархията на кролимите. Ктучик е много стар и не излиза от храма на Торак в Рак Ктхол. Може би Чамдар смята, че вече е време някой друг да стане върховен жрец.

– Тялото на Торак в Рак Ктхол ли се намира? – бързо попита Силк.

Господин Улф сви рамене.

– Никой не знае със сигурност, но аз лично се съмнявам в това. След като Зедар го е изнесъл от бойното поле във Воу Мимбре, не ми се

вярва да го е предал на Ктучик. Торак би могъл да бъде в Малореа или някъде в южните земи на Ктхол Мургос. Трудно е да се каже.

– Ала в настоящия момент трябва да се пазим тъкмо от Чамдар – заключи Силк.

– Не и ако продължаваме да се движим – каза Улф.

– Тогава по-добре да тръгваме – обади се Барак и се изправи.

Рано преди обед тежките облаци започнаха да се разпръскват и тук-там се появиха чисти късчета синьо небе. Огромни стълбове слънчева светлина бавно се промъкваха през хълмистите полета, които очакваха – влажни и нетърпеливи – първите ласки на пролетта. Мандорален водеше. Яздеха бързо и успяха да изминат значително разстояние. Накрая започнаха да се движат ходом, за да дадат възможност на конете да отдъхнат.

– Още колко път остава до Воу Мимбре, дядо? – попита Гарион.

– Най-малко шестдесет левги – отговори Улф. – По-вярно ще бъде, ако кажем осемдесет.

– Много път. – Гарион потрепера и се размърда на седлото.

– Да.

– Съжалявам, че побягнах – извини се Гарион.

– Вината не беше твоя. Просто една от игрите на Чамдар.

– Но защо избра мен? Не можеше ли да стори същото нещо с Дурник... или с Барак?

Господин Улф го погледна.

– Ти си по-млад, по-податлив.

– Това не е истинската причина, нали? – обвиняващо изрече Гарион.

– Не – призна Улф. – Наистина не е, но до известна степен съдържа част от верния отговор.

– То е просто едно от онези неща, за които няма да ми кажеш, нали?

– Е, би могъл да го приемеш и по този начин – добродушно отговори Улф.

За известно време Гарион остана навъсен, ала господин Улф продължи да язди, като че ли въобще не го беше грижа за укорителното мълчание на момчето.

Преносуваха в един толнедрански хан, който както всички беше неприветлив, солиден и скъп. На следващата сутрин небето беше ясно с изключение на отделни участъци с бухнати бели облаци, които се движеха бързо ведно с пронизващия вятър. Слънцето ги накара да се

почувстват по-добре, дори Барак и Силк си разменяха закачки, докато язدهа един до друг – нещо, което Гарион не беше чувал през всичките седмици, прекарани под мрачното небе на северна Арендия.

Ала Мандорален тази сутрин не произнесе почти нито дума и с всяка измината миля лицето му ставаше все по-мрачно. Не беше сложил доспехите си и вместо тях носеше ризница и тъмносиня къса туника. Върху главата му нямаше шлем и вятърът си играеше с къдравата му коса.

Върху близкия хълм се възвисяваше отблъскващ на вид замък; мрачните му стени бяха високи и изглеждаха надменни. По всичко личеше, че Мандорален избягва да насочва поглед към него. Лицето му беше станало още по-тъжно.

На Гарион му беше трудно да реши как да възприема Мандорален. Беше достатъчно честен пред себе си, за да признае, че много от мислите му са повлияни от предразсъдъците на Лелдорин. Наистина – той не желаше да изпитва симпатии към Мандорален; ала като се изключеше обичайната навъсеност, която изглеждаше нещо типично за всички аренди, преднамерената употреба на старинни думи в надутата му реч и безкрайната му самоувереност, оставаха твърде малко неща, които човек можеше да не хареса у рицаря.

На половин левга разстояние от замъка, на върха на голямо полегато възвишение, се издигаше развалина от някаква постройка – единична стена с висока арка, служеща за вход, и счупени колони в двата края. Близко до развалината, яхнала кон, чакаше жена. Тъмночервената ѝ пелерина плющеше на вятъра.

Без да произнесе нито дума, може би дори да осъзнава какво прави, Мандорален отклони бойния си кон от пътя и пое в тръс по възвишението към жената. Тя наблюдаваше приближаването му без видима изненада, ала и без да направи нищо – дори да махне с ръка.

– Къде отива? – попита Барак.

– Тя е негова позната – сухо изрече господин Улф.

– Ще го чакаме ли?

– Той ще ни настигне – отвърна Улф.

Мандорален спря коня си близо до жената, слезе, поклони се и протегна двете си ръце, за да ѝ помогне да скочи от седлото. Тръгнаха заедно към развалините, без да се докосват, ала много близо един до друг. Спряха под арката и започнаха да разговарят. Зад развалините, високо в небето, бягаха подгонените от вятъра облаци, а огромните им сенки безгрижно се търкаляха по мрачните полета на Арендия.

– Трябваше да изберем друг път – обади се Улф. – Но не се досетих за това.

– Защо, какво има? – попита Дурник.

– Нищо необичайно... за Арендия – отвърна Улф. – Смятам, че вината е моя. Понякога забравям какви неща се случват с младите хора.

– Не бъди толкова потаен, татко – каза леля Поул. – Това много ме дразни. Или не трябва да знаем какво става?

Улф вдигна рамене и каза:

– Не е никаква тайна. Половината Арендия го знае. Цяло поколение арендски девиси заспиват всяка нощ със сълзи на очи заради това.

– Татко! – извика леля Поул, изгубила всякакво търпение.

– Добре – предаде се Улф. – Когато Мандорален беше на възраст колкото Гарион, той внушаваше доверие като многообещаващ млад човек – силен, смел, ала не особено умен – все качества, присъщи на добрия рицар. Баща му ме помоли за съвет и аз уредих младежът да поживее за известно време при барона на град Воу Ебор – замъкът, край който минахме, е негов. Баронът имаше блестяща репутация и осигуряваше на Мандорален достойно обучение в различни области, което му беше необходимо. Мандорален и баронът станаха почти като баща и син, тъй като баронът беше значително по-възрастен. Всичко вървеше добре до деня, когато баронът се ожени. Ала неговата невяста беше доста по-млада от него – някъде на възрастта на Мандорален.

– Виждам накъде вървят нещата – неодобрително рече Дурник.

– Не съвсем – опроверга го Улф. – След сватбеното пътешествие баронът отново се отдаде на рицарските си задължения, оставяйки отегчената млада дама да броди из замъка. Както и да е, Мандорален и дамата си разменяли погледи, даже разговаряли – нещо съвсем обичайно.

– Това се случва и в Сендария – отбеляза Дурник, – но съм сигурен, че името, с което го наричаме ние, е различно от онова, което използват тук. – Тонът му беше критичен, дори изпълнен с обида.

– Правиш прибързани заключения, Дурник – възрази Улф. – Връзката между тях не стигна по-далеч. Може би щеше да се окаже по-добре, ако беше стигнала. Прелюбодеянието не е чак толкова сериозно и с течение на времето те щяха да се отегчат един от друг. Ала тъй като и двамата обичаха и уважаваха барона прекалено много, за да посегнат на честта му, Мандорален напусна замъка преди нещата да се изплъзнат от контрол. Сега и двамата безмълвно страдат. Всичко е много вълнуващо, но на мене ми изглежда като загуба на време. Разбира се, аз съм доста по-възрастен и...

– Ти си доста по-възрастен от всички останали, татко – прекъсна го леля Поул.

– Не биваше да го казваш, Поул.

Силк язвително се разсмя.

– Радвам се, че нашият изумителен приятел е проявил лош вкус, влюбвайки се в жената на друг мъж. Благородството му започна да става прекалено. – В гласа на дребничкия мъж се промъкнаха горчивите, иронични нотки, с които се надсмиваше над себе си. За пръв път Гарион го видя такъв във Вал Алорн, когато разговаряха с кралица Порен.

– Знае ли баронът за това? – попита Дурник.

– Естествено, че знае – отвърна Улф. – Тъкмо това кара арендите да се отнасят така предпазливо към случая. Имало някога един рицар, поглупав от повечето аренди, който си позволил да подхвърли глупава шега по този повод. Баронът веднага го предизвикал и по време на дуела забил копието си в гърдите му. Оттогава малцина са на мнение, че могат да използват създалото се положение, за да се разсмиват.

– Въпреки всичко това е позорно – заяви Дурник.

– Тяхното поведение е безукорно, Дурник – твърдо изрече госпожа Поул. – Не заслужават порицание, докато отношенията между тях останат непроменени.

– На първо място почтените хора не позволяват да им се случи такова нещо – упорито продължи да твърди Дурник.

– Никога няма да я убедиш, Дурник – обърна се господин Улф към ковача. – Поулгара е живяла прекалено много години с уейситските аренди. Те бяха почти толкова лоши, даже по-лоши от мимбратите. Не е възможно толкова дълго да плаваш сред такава сантименталност, без тя да полепне по душата ти. От време на време Поул се държи като момиче. Ако ти се удаде да не я срещаш по време на тези сантиментални пристъпи, всичко останало в нея е наред.

– Аз поне използвах времето си по по-смислен начин, татко – отбеляза леля Поул ледено. – Доколкото си спомням, ти прекара всичките тези години, пирувайки в долнопробните вертепи в крайбрежните райони на Камаар. След това пък дойде ред на живителния период на подем, когато създаваше развлечения на покварените жени в Марагор. Убедена съм, че опитът, който придоби на тези места, в огромна степен е разширил представите ти за морал.

Господин Улф неловко се разкашля и отклони поглед встрани.

Зад тях Мандорален отново беше възседнал коня си и вече се спускаше в галоп по хълма. Дамата остана под арката. Тъмночервената й

пелерина плъщеше на вятъра.

Пътуваха пет дни, докато стигнат река Аренд – границата между Арендия и Толнедра. Колкото по-дълбоко на юг проникваха, толкова времето ставаше по-хубаво и на сутринта, когато стигнаха на хълма, от който се виждаше реката, вече бе станало почти топло. Слънцето блестеше много ярко, няколко пухкави облака летяха над главите им, поне-сени от свежия ветрец.

– Тук главният път към Воу Мимбре завива наляво – отбеляза Мандорален.

– Да – откликна Улф. – Хайде да влезем в горичката до реката и да се погрижим за външността си. Във Воу Мимбре е много важно как изглежда човек, а ние не желаем да приличаме на скитници, когато пристигнем в града, нали?

Три човешки фигури с кафяви дрехи с качулки стояха смирено на кръстопътя с наведени към земята лица и ръце, протегнати умолително напред. Господин Улф опна юздите на коня си и ги приближи. Размени няколко думи с тях и им даде по монета.

– Кои са тези? – попита Гарион.

– Монаси от Мар Терин – отговори му Силк.

– Какво е това?

– Манастир в югоизточна Толнедра, където едно време се издигаше град Марагор – обясни Силк. – Монасите се опитват да успокоят духовете на Марагите.

– Казват, че през последните две седмици оттук не са минавали мурги – съобщи господин Улф, когато се върна при тях.

– Сигурен ли си, че можеш да им вярваш? – попита Хетар.

– Вероятно казват истината. Монасите не лъжат.

– Значи ще кажат на всеки, който ги попита, че сме минали оттук? – обади се Барак.

Улф кимна.

– Те отговарят на всеки, който им зададе въпрос.

– Неприятен навик – мрачно изсумтя Барак.

Господин Улф вдигна рамене и поведе групата към дърветата край реката.

– Достатъчно навътре навлязохме – реши той и слезе от коня си на една тревиста поляна сред горичката. – Добре. Значи отиваме във Воу Мимбре. Искам всички много да внимавате какво приказвате тук. Мимбаратите са много чувствителни и всяка дума може да бъде приета като обида.

– Смятам, че трябва да облечеш бялата дреха, която ти даде Фулрах, татко – прекъсна го леля Поул и разопакова един от вързопите.

– Моля те, Поул – рече Улф. – Опитвам се да обясня нещо на приятелите си.

– Чува те, татко. Свикнал си да отделяш прекалено много време за всяко нещо. – Тя измъкна бялата дреха и я огледа с критичен поглед. – Трябвало е да я сгънеш по-внимателно. Смачкал си я.

– Няма да нося такова нещо – категорично заяви той.

– Ще носиш, татко – нежно отвърна тя. – Можем да спорим с теб час-два, но в края на краищата ще я облечеш. Защо просто не си спестим времето и всички останали усложнения?

– Глупаво е – оплака се възрастният мъж.

– Много неща са глупави, татко. Познавам арендите по-добре от тебе. Ще предизвикаш повече уважение, ако изглеждаш по подобаващ начин. Мандорален, Хетар и Барак ще сложат броните и доспехите си; Дурник, Силк и Гарион ще носят жакетите, които им подари крал Фулрах в Сендария, аз ще облека синята си рокля, а ти – тази бяла дреха. Настоявам, татко.

– Какво?

– Замълчи, татко – рече разсеяно тя, оглеждайки внимателно синия жакет на Гарион.

Лицето на Улф помрачня, очите му загледаха застрашително и сякаш щяха да изхвъркнат от орбитите.

– Още нещо ли искаш да ми кажеш? – попита леля Поул, без да вдига поглед.

Господин Улф остави думите ѝ без отговор.

– Той наистина е толкова мъдър, както се говори – обади се Силк.

След час вече язدهа по главния път към Воу Мимбре под окъпаното от слънчеви лъчи небе. Мандорален, в пълно бойно снаряжение – с доспехи, шлем и дълго, тясно знаменце на сребристи и сини райета, което се развяваше от върха на копиецо му, беше начело на групата, следван от Барак в бляскава ризница и черна наметка от мечка кожа. По настояване на леля Поул огромният черек беше сресал сплъстената си червена брада и дори беше сплел косата си на плитчици. Господин Улф, облечен в бялата дреха, яздеше навъсено, мърморейки си нещо под носа, а леля Поул, скромно приближила коня си до неговия, беше невероятно красива в късата, подплатена с кожи пелерина и със синята атлазена лента, която обхващаше буйната ѝ тъмна коса. Гарион и Дурник се чувстваха неудобно в новите си премени, ала Силк носеше жакета и

черната си кадифена шапка с огромно удоволствие. Единствената отстъпка, която Хетар направи пред нормите за изискано поведение в града, беше, че замени сплесканата сребърна халка, с която обикновено пристягаше кичура си, с кожен ремък.

Крепостните селяни и дори и случайно срещаните рицари се отдръпваха от пътя им и почтително ги поздравяваха. Денят беше топъл, пътят в добро състояние, конете им бяха отпочинали и бодри. Рано следобед пътешествениците се изкачиха на билото на един висок хълм и видяха равнината, която плавно се спускаше към портите на Воу Мимбре.

ГЛАВА 10

Столицата на мимбратските аренди се издигаше почти като планина край блещукащата река. Дебелите, високи стени на града бяха увенчани с масивни бойници; огромни кули с изящни тънки шпилове, на които се ветрееха ярки знамена, се издигаха във вътрешността на града; стените на всички сгради блестяха като злато под лъчите на следобедното слънце.

– Вижте Воу Мимбре – извика гордо Мандорален, – кралицата на всички градове. Ордата на ангараките се нахвърлила върху тези каменни стени, била отблъсната, после повторила атаката си. На това поле нашествениците били окончателно победени. Душата и гордостта на Арендия живеят в тази крепост и дано никога силата на бога на Мрака не властва тук.

– Били сме тук и по-рано, Мандорален – раздражено отбеляза господин Улф.

– Не се дръж неучтиво, татко – изрече с укор леля Поул, след това се обърна към Мандорален и за най-голямо удивление на Гарион заговори по начин, какъвто той никога не беше чувал от устните ѝ: – Господин рицарю, бихте ли ни повели в този тъй важен миг към палата на вашия крал? Ние изпитваме остра нужда да се посъветваме с него по нетърпящи отлагане проблеми. – Произнесе тези думи съвсем сериозно и естествено. – Тъй като сме убедени, че вие сте най-могъщият жив рицар в тази страна, ние поставяме живота си под закрилата на вашите ръце.

Мандорален, преодобил моментното си вцепенение, се смъкна с трясък от бойния си кон и падна на колене пред нея.

– Госпожо Поулгара – заговори той с глас, който потрепваше от

дълбока почит, дори страхопочитание, – приемам оказаното ми доверие и гарантирайки пълната ви сигурност, ще ви заведа при крал Кородулин. А ако някой, който и да е той, постави под въпрос върховното ви право да разполагате с вниманието на краля, сурово ще накажа неговото безразсъдство.

Лея Поул му се усмихна окуражаващо, а той стана и се метна на седлото си – разнесе се силно металическо дрънчене – и после ги поведе в лек тръс, като с цялото си поведение издаваше горещото си желание да встъпи в бой с някого.

– Защо беше необходимо всичко това? – попита Улф.

– Мандорален изпитваше нужда от нещо, чрез което да се откъсне от неприятностите си – отговори тя. – През последните няколко дни настроението му никак не беше добро.

Когато се приближиха до града, Гарион забеляза белезите, оставени по сградите от тежките камъни от катапултите на ангараките. Бойниците, разположени по върховете, бяха осеяни с дупки от градушките стрели със стоманени върхове. Каменната арка, през която се влизаше в града, разкриваше невероятната дебелина на стените; обкованата с желязо порта беше тежка и масивна. Групата с тропот премина под арката и пое по тесните криви улици. По-голямата част, от пешеходците, край които минаваха, изглежда, бяха хора без благороднически титли и се отдръпваха да им сторят път. Лицата на мъжете в избелели туники и на жените в кърпиени рокли бяха мрачни и не изразяваха никакво любопитство.

– Изглежда, много-много не ги интересуваме – каза Гарион на Дурник.

– И тук, както навсякъде, обикновените хора и благородниците не си обръщат особено внимание – отвърна Дурник. – Живеят редом, но не знаят нищичко едни за други. Може би тъкмо това не е наред в Арендия.

Гарион сериозно кимна.

Макар че простолюдието проявяваше пълно безразличие, благородниците в палата изглеждаха пламнали от любопитство. Новината, че в града е влязла група пътешественици, очевидно се носеше по-бързо от тях из тесните улици, защото прозорците и парапетите по стълбищата на двореца гъмжаха от хора, облечени в дрехи с ярки цветове.

– Вървете по-бавно, господин рицарю! – извика на Мандорален един висок мъж с тъмна коса и брада, който носеше черна кадифена туника над бляскавата си ризница. Групата им тъкмо навлизаше с тропот в широкия площад пред палата. – Вдигнете забралото си, за да видя кой

сте!

Мандорален спря изумено пред затворената врата, вдигна забралото си и попита:

– Що за нелюбезност е това? Аз съм, както знае целият свят, Мандорален, барон Воу Мандор. Не виждаш ли моя герб на щита ми?

– Всеки може да носи герба на друг човек – презрително заяви мъжът на парапета.

Лицето на Мандорален потъмня.

– Нима не знаете, че нито един жив човек не би посмял да се представи от мое име? – изрече той заплашително.

– Господин Андориг – обърна се друг рицар към тъмнокосия мъж, – това наистина е господин Мандорален. Аз го срещнах на бойното поле на големия турнир миналата година. Срещата ми с него ми струваше счупено рамо и особен звън в ушите, който още не е отзвучал съвсем.

– А – отговори Андориг, – щом като вие гарантирате за него, господин Хелберджин, ще допусна, че този човек наистина е незаконороденият владетел на Воу Мандор.

– Трябва да се погрижиш за този тип в близките дни – тихо подхвърли Барак на Мандорален.

– Така изглежда – съгласи се Мандорален.

– Ами кои са тези с вас, които желаят да получат достъп в палата, господин рицарю? – попита Андориг. – Няма да позволя вратите да бъдат отваряни заради някакви си непознати чужденци.

Мандорален се изправи на седлото си и викна с глас, който вероятно се чуваше из целия град:

– Посещението на хората, които вода, е безмерна чест за вас. Отворете широко портите на палата и се подгответе всички до един да сторите дълбок поклон. Вие виждате пред себе си святото лице на вълшебника Белгарат, вечния човек, взорът ви почива върху божествените черти на неговата дъщеря, лейди Поулгара. Те дойдоха във Воу Мимбре, за да разговарят с краля на Арендия по нетърпящи отлагане дела с огромна важност.

– Не е ли малко пресилено? – прошепна Гарион на леля Поул.

– Такъв е обичаят, скъпи – спокойно отговори тя. – Когато имаш работа с аренди, трябва да се държиш малко високомерно, за да привлечеш вниманието им.

– Ами кой ви е казал, че този е Белгарат? – беше поредният въпрос на Андориг, в който се долавяше скрита подигравка. – Няма да превивам коляно пред скитник, чиято самоличност не е потвърдена от никого.

– Значи подлагате под съмнение думите ми, господине? – отговори Мандорален със застрашително притихнал глас. – И няма да слезете долу при нас, за да отхвърлите съмненията, които ви измъчват? Или може би предпочитате да се свиете като страхливо псе зад парапета, за да джавкате срещу по-достойни от вас люде?

– О, това беше наистина добро – въздъхна с възхищение Барак.

– Не смятам, че ще постигнем много с подобни разговори – измърмори господин Улф. – Изглежда, трябва да дам доказателства на този скептик, ако все пак желаем да се срещнем с Кородулин. – Той леко слезе от седлото и замислено свали от опашката на коня си някакво клонче, закачило се там по време на пътуването. След това пристъпи към центъра на площада и се изправи в бляскавата си бяла дреха. – Господин рицарю – тихо, но ясно каза той на Андориг, – виждам, че сте предпазлив човек. Това е добро качество, ала с него не бива да се прекалява.

– Не съм дете, старче – подхвърли тъмнокосият рицар с тон, който граничеше с обида. – Вярвам само на онова, което виждат очите ми.

– Сигурно е твърде тъжно да вярваш в толкова малко неща – отбеляза Улф. После се наведе и забучи клончето, което държеше, между двете широки гранитни плочи в краката си. Отстъпи крачка назад, протегна ръка над малкото клонче и лицето му се отпусна в странно меко изражение. – Ще ви направя услуга, господин Андориг – обяви той. – Ще възстановя вярата ви в ред други неща. Наблюдавайте внимателно! – После изрече тихо една-единствена дума, която Гарион не успя да чуе добре, ала която предизвика вече познатата вълна и звънящия звук в ума му.

Отначало като че ли не се случи нищо. След това двете каменни плочи започнаха да се повдигат със скърцане, а вейката започна да става видимо по-дебела и стигна на височина почти до протегнатата ръка на господин Улф. От стените на палата се разнесоха възклицания. От вейката започнаха да избиват клончета, покрити с цветни пъпки. Улф вдигна ръката си още по-високо и клоните послушно отговориха на жеста му, като продължиха да растат и се разпериха във всички посоки. Сега пред погледите на зрителите се издигаше млада фиданка, която продължаваше да се източва към небето. Една от каменните плочи се разцепи с остър пукот.

Площадът беше потънал в пълна тишина, всички очи наблюдаваха със страхопочитание дръвчето. Господин Улф разпери ръце, обърна дланите си към небето, отново изрече нещо и крайчетата на клонките наедряха и напъниха. После дървото разцъфна в нежнорозови и бели

цветове.

– Ябълка ли ще бъде, Поул? – попита той през рамо.

– Изглежда, че е така, татко – отвърна тя.

Възрастният мъж нежно потупа дръвчето и след това се обърна към тъмнокосия рицар, който беше паднал на колене и трепереше.

– Е, господин Андориг? – заговори Улф. – На какво вярваш сега?

– Моля, простете ми, свети Белгарат! – умолително изрече Андориг със сподавен глас.

Господин Улф изправи рамене и заговори строго. Думите му полетяха в отмерения ритъм на мимбратската реч със същата лекота, с която се подчиняваха неотдавна на леля Поул.

– Поставям ти такава задача, рицарю – трябва да се грижиш за това дръвче. То порасна на това място, за да укрепи твоята вяра и способността ти да изпитваш доверие към хората. Дългът ти трябва да бъде изплатен с нежни и пълни с обич грижи за нуждите на фиданката. След време тя ще даде плодове, ти ще ги прибиращ и ще подаряваш плод на всеки човек, който те помоли за това, без да искаш нищо в замяна. Заклевам те в душата ти – не отказвай на никого, независимо от това колко скромнен е произходът му. Както дървото дава плодовете си всекиму безплатно, така трябва да правиш и ти.

– Добре измислено – одобрително изрече леля Поул.

Улф ѝ намигна.

– Ще сторя както ми наредихте, свети Белгарат – зададено прошепна Андориг. – Залагам сърцето си, че ще изпълня всяка ваша дума.

Господин Улф се върна при коня си и измърмори:

– Поне ще свърши едно полезно нещо през живота си.

Повече не възникнаха никакви спорове. Вратата на палата се отвори със скърцане, всички влязоха във вътрешния двор и слязоха от конете. Коленичещи, дори хълцащи благородници протягаха ръце да докоснат дрехата на господин Улф. Последваха Мандорален по широки, украсени с гоблени коридори, а тълпата след тях ставаше все по-голяма. Вратата на тронната зала се отвори и влязоха.

Тронната зала на Арендия представляваше огромно сводесто помещение, укрепено с подпори, украсени със скулптурни изображения, издигащи се към тавана покрай стените. Между подпорите имаше високи тесни прозорци и светлината, която се процеждаше през разноцветните стъкла, сякаш се пречупваше през скъпоценни камъни. Подът беше направен от полиран мрамор, а върху покрита с килими каменна платформа се издигаха тронове на краля и кралицата на Арендия, зад които бяха

окачени тежки виолетови завеси. До покритата със завесите стена бяха закачени масивни древни оръжия, използвани от арендската аристокрация преди повече от двадесет поколения. Копия, боздугани и огромни мечове, по-големи от човешки ръст, висяха сред окъсаните бойни знамена на забравени крале.

Крал Кородулин беше млад мъж с болнав вид в избродирана със златни нишки виолетова мантия. Огромната златна корона сякаш беше прекалено тежка за него. На трона до него седеше неговата бледа красива кралица. Дватаматя някак неспокойно наблюдаваха огромната тълпа, следваща господин Улф.

– Кралю – обяви Мандорален, поклони се и падна на едно коляно. – Водя при теб светия Белгарат, ученика на Алдур, опората, в която кралствата на Запада винаги, откакто свят светува, са търсели упование.

– Той знае кой съм, Мандорален – прекъсна го господин Улф, после пристъпи напред и направи лек поклон. – Здравейте, Кородулин и Маясерана. Съжалявам, че не сме имали възможност да се запознаем по-рано.

– Това е чест за нас, благородни Белгарат – отговори младият крал с глас, чийто богат тембър не отговаряше на крехката му външност.

– Баща ми често говореше за вас – каза кралицата.

– Ние бяхме добри приятели – обърна се към нея Улф. – Позволете ми да ви представя дъщеря си, Поулгара.

– Госпожо – каза кралят и почтително наклони глава. – Целият свят знае за вашата мощ, ала защо са пропуснали да възславят красотата ви?

– Мисля, че ще се разбираме добре – отговори леля Поул и му се усмихна.

– Сърцето ми потрепва при вида на най-красивото цвете сред всички жени – заяви кралицата.

Леля Поул я погледна замислено и каза сериозно:

– Трябва да разговаряме, Маясерана. Насаме и колкото е възможно по-скоро.

Кралицата изглеждаше уплашена.

Господин Улф представи останалите на кралската двойка и всички подред се поклониха пред младия крал.

– Добре дошли, знатни гости – заговори Кородулин. – Бедният ми двор е очарован от присъствието на такава благородна компания.

– Не разполагаме с много време, Кородулин – каза господин Улф. – Изтънчената етикеция на арендския двор е истинско чудо на света. Не желая да обидя нито теб, нито прекрасната ти кралица, съкращавайки

тези величествени ритуали, които са истинско украшение на двора, но искам да ти съобщя една новина насаме. Това дело не търпи никакво отлагане.

– В такъв случай незабавно съм на ваше разположение – отговори кралят и стана от трона. – Простете, скъпи господа – обърна се той към събраните в залата благородници, – ала древният приятел на кралското ни семейство разполага с информация, предназначена единствено за нашите уши и изслушването ѝ трябва да стане незабавно. Моля ви, нека се разделим за кратко, за да изслушахме необходимите разяснения. Ще ви зарадваме с кралското си присъствие след малко.

– Поулгара – извика господин Улф.

– Ти започвай, татко – отговори тя. – Точно сега трябва да разговарям с Маясерана за нещо, което е много важно за нея.

– Не може ли да отложиш този разговор?

– Не, татко, не мога. – И с тези думи тя улови кралицата под ръка и двете заедно напуснаха залата. Господин Улф за миг остана взрян в нея, после вдигна рамене и излезе заедно с Кородулин. Възцари се изумена тишина.

– Съвсем непристойна постъпка – изрази неодобрението си възрасен придворен с оредяла бяла коса.

– Решаването на някои въпроси изисква бързина, милорд – уведоми го Мандорален. – Както намекна почтеният Белгарат, от нашата мисия зависи оцеляването на всичките Западни кралства. Древният ни Враг може отново да се появи. Боя се, че това скоро ще се случи и мимбратските рицари отново ще трябва да понесат главната тежест на титаничната война.

– Нека бъде благословен езикът, който донесе тази новина – заяви белокосият придворен. – Страхувах се, че вече съм видял последната битка в живота си и ще умра на легло, победен от старческо слабоумие. Благодаря на великия Чалдан, че все още съм запазил жизнеността си и осемдесетте години, които съм изживял, ни най-малко не са намалили храбростта ми.

Гарион се оттегли в единия край на залата, за да се пребори с един мъчителен въпрос. Събитията го бяха довели ненадейно в двора на крал Кородулин, а не бе разполагал с време да се подготви за изпълнението на неприятната си задача. Беше дал на Лелдорин думата си, че ще запознае краля с някои тайни сведения, ала нямаше ни най-малка представа как да започне. Преувеличената официалност на арендския двор го плашеше. Той никак не приличаше на известния с грубите си маниери и

атмосферата на добросърдечност двор на крал Анхег във Вал Алорн, нито на по домашному уютния двор на крал Фулрах в Сендар. Това беше Воу Мимбре и не можеше да става и дума да изтърси новината за заговора на група астуриански луди глави, както беше постъпил със сведенията за разкритото от него предателство на граф Джарвик в Черек.

Изведнъж мисълта за предишното събитие завладя съзнанието му. Ситуацията тогава беше така подобна на тази сега, че всичко внезапно му заприлича на някаква сложна партия шах. Ходовете по шахматната дъска бяха почти идентични, пък и в двата случая той беше поставен в неудобно положение и от него се изискваше да предотврати последната съдбоносна маневра, която водеше до смъртта на краля и разруха на кралството. Младежът почувства странно безсилие, като че целият му живот бе поставен в ръцете на два играчи без лица, които движеха фигурите по един и същи начин върху някаква огромна дъска. Те играеха особена игра, която, доколкото знаеше Гарион, продължаваше цяла вечност. Никой не му казваше какво трябва да прави. Ала играчите, изглежда, бяха постигнали съгласие той самия да реши какъв ход ще приеме и по какъв начин ще го изиграе.

Когато след половин час Кородулин и господин Улф се върнаха, кралят изглеждаше потресен и едва се контролираше.

– Простете ми, благородни господа – извини се той, – ала новината, която чух, е тревожна. Но нека в този момент да забравим за грижите си и да отпразнуваме това историческо посещение. Извикайте музиканти и подгответе пищен пир.

Близо до вратата настана оживено раздвижване и след малко в залата влезе облечен в черна мантия мъж, съпроводен от половин дузина мимбратски рицари в пълно бойно снаряжение – с шлемове и брони. В присвитите им очи се четеше подозрителност, ръцете им стискаха дръжките на мечовете, като че заповядваха на всички присъстващи да се пазят от пътя на техния водач. Когато мъжът с мантията се приближи с уверени крачки, Гарион веднага забеляза обезобразените му от белези бузи. Мъжът беше мург.

Барак здраво стисна рамото на Хетар.

Мургът очевидно се бе облякъл набързо и, изглежда, бе останал без дъх заради бързото си пристигане в тронната зала.

– Ваше величество – заговори той с дрезгав глас и направи дълбок поклон пред Кородулин. – Тъкмо ми съобщиха, че в кралския ви двор са дошли важни посетители. Това ме накара да побързам, за да ги поздравя от името на моя крал, Таур Ургас.

Лицето на Кородулин придоби студено изражение.

– Не си спомням да съм те призовавал, Начак – каза той.

– Значи става тъкмо онова, от което се страхувах – отговори мургът. – Тези пратеници са говорили непочтително за моя народ, целейки да разрушат приятелството, което съществува между троновете на Арендия и Ктхол Мургос. Със съжаление откривам, че вие сте дали ухо на клеветите, без да ми предоставите възможност да им отговоря. Справедливо ли е това, ваше височайше величество?

– Кой е този? – обърна се господин Улф към Кородулин.

– Начак – отговори кралят. – Посланикът на Ктхол Мургос. Да ви представя ли на него, древни?

– Не е необходимо – мрачно отвърна господин Улф. – Всеки мург знае кой съм аз. Майките в Ктхол Мургос плашат децата си и ги приучават на послушание само като споменат името ми.

– Но аз не съм дете, старче – подигра го Начак. – Не се плаша от тебе.

– А това може да се окаже сериозна грешка – отбеляза Силк.

Името на мурга подействува на Гарион почти като удар с юмрук. Докато наблюдаваше обезобразеното лице на мъжа, който беше подвел Лелдорин и неговите приятели, той осъзна, че играчите в шахматната партия още веднъж са преместили фигурите и са ги поставили в съдбоносно положение: сега отново единствено от него зависеше кой ще бъде победителят и кой – победеният.

– Какви лъжи изрече пред краля? – Начак тъкмо задаваше въпроса си към господин Улф.

– Не съм изрекъл нито една лъжа, Начак – отговори му Улф. – Приказвах само истината. Това би трябвало да е достатъчно.

– Протестирам, ваше величество – обърна се Начак към краля. – Протестирам по възможно най-решителен начин. Неговата омраза към моя народ е известна на целия свят. Защо му позволявате да трови съзнанието ви и да ви настройва срещу нас?

– Посланикът май забрави да използва високопарни изрази – лукаво се обади Силк.

– Развълнуван е – отговори Барак. – Мургите стават непохватни, когато са развълнувани. Това е една от слабостите им.

– Алорни! – изгледа ги Начак с омраза.

– Точно така, мурго – студено заяви Барак, който все още държеше рамото на Хетар.

Начак ги огледа, след това очите му се разшириха, като че ли

виждаше Хетар чак сега. Мургът се сви под изпълнения с омраза поглед на алгара, а половин дузината рицари се изправиха пред него, за да го защитят.

– Ваше величество – заговори рязко той. – Известно ми е, че този човек е Хетар от Алгария – известен убиец. Настоявам да го арестувате.

– Настояваш ли, Начак? – попита кралят и в очите му блеснаха застрашителни пламъчета. – Предявяваш изисквания към мен в собствения ми двор?

– Простете ми, ваше величество – бързо поднесе извинението си Начак. – Видът на това животно така ме развълнува, че съвсем забравих къде се намирам.

– Би било мъдро от твоя страна да си тръгнеш веднага – препоръча господин Улф. – Наистина не е добро хрумване мург да остане сам в присъствието на толкова алорни. При такива обстоятелства често се случват разни злополуки.

– Дядо! – заговори напористо Гарион. Без да осъзнава точно защо, той знаеше, че е дошло времето да говори. Не биваше да позволят на Начак да напусне тронната зала. Играчите, които нямаха лица, бяха направили последните си ходове и играта трябваше да приключи тук и сега.

– Дядо! – повтори младежът, – трябва да ти кажа нещо.

– Не сега, Гарион. – Улф все още наблюдаваше мурга с изпепеляващ поглед.

– Важно е, дядо. Много важно.

Господин Улф се обърна, готов остро да го сгълчи, ала след това, изглежда, видя нещо – подробност, която никой друг в тронната зала не бе успял да забележи – и очите му се разшириха от обхваналото го за миг удивление.

– Добре, Гарион – каза той с неестествено тих глас. – Говори.

– Няколко души са направили заговор. Искат да убият краля на Арендия. Начак е един от тях. – Гарион произнесе тези думи по-високо, отколкото възнамеряваше, и в тронната зала изведнъж се възцари гробна тишина.

Лицето на Начак пребледня, ръката му несъзнателно се премести към дръжката на меча, после сякаш замръзна. Гарион внезапно осъзна с всичките си сетива как точно зад него стърчи могъщата фигура на Барак, а Хетар, мрачен като самата смърт, стои на крачка от вратата. Начак отстъпи назад и направи бърз жест към покритите със стоманени доспехи рицари. Те бързо образуваха защитен пръстен около него, стиснали оръжията си в ръце.

– Отказвам да остана тук и да слушам подобни клевети – заяви мургът.

– Още не съм ти дал разрешение да се оттеглиш, Начак – хладно го уведоми Кородулин. – Твоето присъствие ще ми бъде необходимо още известно време. – Лицето на младия крал беше строго, очите му изпитателно се взираха в мурга. После той се обърна към Гарион. – Бих желал да чуя повече по въпроса, който повдигна. Говори истината, момко, и не се плаши, че някой може да те измъчва заради думите, които изричаш.

Гарион пое дълбоко дъх и заговори предпазливо.

– Аз наистина не зная всичките подробности, ваше величество – обясни той. – Открих всичко съвсем случайно.

– Разкажи каквото знаеш – нареди кралят.

– Доколкото ми е известно, ваше величество, следващото лято, когато предприемете пътешествие към Воу Астур, група мъже ще се опитат да ви убият някъде по главния път.

– Без съмнение астуриански предатели – предположи сивокосият придворен.

– Те наричат себе си патриоти – отговори Гарион.

– О, естествено – подигравателно подхвърли придворният.

– Такива опити не са нещо изключително – заяви кралят. – Ще предприемем мерки, за да се предпазим от тях. Благодаря ти за тази информация.

– Има още сведения, ваше величество. Когато ви нападнат, те ще носят униформи на толнедрански legionери.

Силк остро подсвирна.

– Основното, което цели планът, е следното: нападението трябва да накара вашите благородници да повярват, че са ви убили толнедранци – продължи Гарион. – Заговорниците са сигурни, че Мимбре незабавно ще обяви война на Толнедра, а щом това се случи, legionите веднага ще отговорят на удара. После, докато всички са заети с воденето на войната, заговорниците ще обявят, че Астурия вече не е подчинена на арендския трон. Сигурни са, че в този момент останалата част от Астурия ще ги подкрепи.

– Разбирам – каза кралят. – Добре замислен план, ала е прекалено хитър. Това не е типично за нашите астуриански братя с лудите глави. Но аз все още не съм чул нищо, което свързва посланика на Таур Ургас с тази измяна.

– Целият план е измислен от него, ваше величество. Той го е развил до най-малки подробности и е дал злато на заговорниците, за да закупят

толнедрански униформи и да поощрят хората да се присъединят към тях.

– Лъже! – избухна Начак.

– Ще имаш възможност да отговориш, Начак – каза кралят, след това отново се обърна към Гарион. – Нека продължим с този въпрос. Откъде се сдоби с тези сведения?

– Не мога да кажа, ваше величество – с болка в гласа отвърна Гарион. – Дадох думата си да не го правя. Един от заговорниците ми разказа всичко, за да докаже, че е мой приятел. Постави живота си в моите ръце, за да ме убеди колко ми се доверява. Не мога да го предам.

– Верността ти говори добре за тебе, млади Гарион – похвали го кралят, – ала обвинението ти срещу посланика на мургите е изключително тежко. Можеш ли да ни дадеш доказателства, без да нарушаваш дадената дума?

Гарион безпомощно поклати глава.

– Това е важен въпрос, ваше величество – заяви Начак. – Аз съм личен представител на Таур Ургас. Този лъжлив гамен е оръдие, подчинено на Белгарат; налудничавият му, лишен от всякакви доказателства разказ е очевиден опит да унищожи доверието към мен и да впие клин в отношенията между двата трона – троновете на Арендия и Ктхол Мургос. Това обвинение трябва да бъде отхвърлено. Трябва да принудим момчето да посочи въображаемите заговорници или пък да си признае, че лъже.

– Той е дал честната си дума, Начак – изтъкна кралят.

– Той казва така, ваше величество – подигравателно отговори Начак. – Хайде да го поставим на изпитание. Един час, прекаран на машината за разтягане на кости, сигурно ще го убеди да заговори.

– Много рядко съм проявявал доверие към признания, изтръгнати чрез мъчение – заяви крал Кородулин.

– Ако разреши ваше величество – намеси се Мандорален, – може би аз съм в състояние да реша този въпрос.

Гарион хвърли отчаян поглед към рицаря. Мандорален познаваше Лелдорин, за него би било много просто да се досети каква е истината. Освен това Мандорален беше мимбрат, а Кородулин – неговият крал. Рицарят не чувстваше никакво задължение да мълчи и дори по-лошо – дългът му повеляваше да разкрие онова, което знаеше.

– Господин Мандорален – отговори кралят със сериозен глас, – твоята преданост към истината и дълга са легендарни. Възможно ли е по някакъв начин да посочиш имената на заговорниците?

– Не, ваше величество – твърдо отвърна Мандорален. – Но аз зная, че Гарион е правдиво и честно момче. Аз гарантирам за истинността на онова, което каза.

– Това е недостатъчен довод – изтъкна Начак. – Аз заявявам, че и той лъже. Следователно докъде стигнахме в спора?

– Момчето е мой другар – заговори Мандорален. – Аз няма да бъда средството, чрез което ще го принудим да наруши обещанието, което е дало. Неговата чест е така скъпа за мен, както моята собствена. Според нашия закон случай, в който липсват доказателства, може да бъде разрешен посредством силата на оръжието. Аз ще действувам като защитник на това момче. Заявявам пред всички тук, че Начак е долен злодей, който се е съюзил с други хора, за да убие моя крал. – Рицарят свали стоманената си ръкавица и с трясък я хвърли на пода. – Отговори на предизвикателството ми, мурго, или позволи на някой от своите рицари блюдолизци да го стори вместо теб. Ще докажа злодейството ти чрез твоя труп или чрез трупа на човека, когото изпратиш срещу мен.

Начак се взря в металната ръкавица, а после в младия рицар, който стоеше пред него. Нервно облиза устни и огледа тронната зала. С изключение на Мандорален никой от мимбратските благородници не беше въоръжен. Внезапно обзет от отчаяна решимост, мургът присви очи и извика на шестимата си рицари:

– Убийте го!

Рицарите изглеждаха потресени, изпълнени с колебание.

– Убийте го! – заповяда им Начак. – Хиляда жълтици за човека, който отнеме живота му!

При тези думи лицата на шестимата рицари се изпълниха с решителност. Те едновременно извадиха мечове и разгънаха бойния си строй, придвижвайки се с повдигнати щитове към Мандорален. Разнесоха се ахкания и тревожни викове. Благородниците и техните дами забързаха да се измъкнат от пътя на нападателите.

– Предатели! – извика на шестимата рицари Мандорален. – Толкова ли сте влюбени в този мург и в златото му, че вдигате оръжията си в присъствието на краля и открито потъпквате забраните на закона? Приберете мечовете!

Ала рицарите пренебрегнаха думите му и продължиха мрачното си настъпление.

– Защищавай се, господин Мандорален – окуражи го Кородулин и се изправи на трона. – Освобождавам те от ограниченията, които налага законът.

Ала Барак вече беше започнал да се придвижва напред.

Червенобрадият гигант изтръгна от стената, върху която бяха подредени знамена и оръжия, един огромен двуръчен меч и изкрещя:

– Мандорален!

И с все сила плъзна по пода огромното оръжие към крака на рицаря. Мандорален спря меча със защитеното си под телената ризница стъпало и го вдигна.

Приближаващите се нападатели вече изглеждаха по-малко уверени. Мандорален стисна двуметровия меч и го размахна.

Барак с широка усмивка извади меча от ножницата на едното си бедро и измъкна брадвата от препаската на другото. Хетар, навел сабята си към пода, закръжи около тромавите рицари с котешка пъргавина. Без да мисли, Гарион протегна ръка към собствения си меч, но ръката на господин Улф стисна китката му.

– Не се намесвай в това – каза възрастният мъж и го измъкна извън обсега на предстоящата битка.

Юмрукът на Мандорален се стовари върху светкавично издигнат пред него щит и счупи ръката на един от рицарите, облякъл алена туника върху ризницата си. Рицарят с трясък отхвърча встрани и се строполи в безжизнена купчина на десет разкрача от мястото, където бе получил удара. Барак отби с брадвата си удара на един плещест рицар и започна да налага вдигнатия му щит с тежкия си меч. Хетар умело си устрои игра с един рицар в зелена емайлирана броня, като с лекота избягваше несръчните удари на врага си и непрекъснато бодеше забралото му с върха на оръжието си.

Звънът на стомана ехтеше като гръм в тронната зала; рой искри изскачаха при ударите на острие о острие. Мандорален насочи страхотните си удари срещу втори рицар. Двуръчният му меч попадна под щита на рицаря, разсече бронята и се вряза в костите му, като почти разполови тялото му.

Барак нанесе удар с опакото на бойната си брадва, шлемът на плещестия рицар хлътна, той се помъчи да се задържи на крака, но падна на пода. Хетар направи светкавично лъжливо движение после вкара върха на сабята си в единия от процепите на забралото на рицаря с бронята, украсена със зелен емайл, и прониза мозъка му.

Боят се разгоря навсякъде по полирания под, благородниците и дамичите тичаха насам-натам, за да не бъдат стъпкани от биещите се противници. Начак гледаше с изумление как изтребват рицарите му, след това, съвсем неочаквано, се обърна и побягна.

– Измъква се! – изкрещя Гарион, ала Хетар вече се беше впуснал по петите на беглеца. Ужасното лице на алгара и оплисканата му с кръв сабя пометоха придворните и пищящите дами далеч от пътя му; мъжът с кичура на темето бягаше като вихър, за да пресече пътя на Начак. Мургът почти беше стигнал до другия край на залата, когато Хетар с широки крачки успя да се добере до вратата, за да блокира изхода. С отчаян вик посланикът измъкна мечата си и Гарион за миг усети странно съжаление към него.

В мига, когато мургът вдигна мечата, Хетар замахна със сабята си като с камшик и удари два пъти – по всяко рамо. Начак отчаяно вдигна вцепенените си ръце, за да защити главата си, ала вместо очаквания удар отгоре сабята на Хетар се плъзна надолу. След това с особено изящество алгарът с мрачното лице съвсем преднамерено разряза изцяло тялото на мурга. Гарион видя как острието на сабята изхвърча между раменете на Начак и с остър замах си проправя път към главата. Посланикът изтърва мечата, сграбчи китката на Хетар с двете си ръце, ала мъжът с ястребовото лице неумолимо я извиваше, въртейки острието в тялото на мурга. Начак стенеше и се тресеше. После ръцете му пуснаха китката на Хетар, краката му преставаха да удържат тежестта на туловището му. С гъргореща въздишка мургът се сгромоляса назад и оръжието на Хетар се освободи от безчувственото му тяло.

ГЛАВА 11

В мига, последвал смъртта на Начак, в тронната зала се възцари страшна тишина. После двамата рицари-телохранители на мурга, които все още се държах на крака, захвърлиха оръжието си върху оплискания с кръв под, а Мандорален вдигна забралото си и се обърна към трона.

– Ваше величество – изрече той почтително, – предателството на Начак е доказано с участието му във въоръжената схватка.

– Наистина е така – съгласи се кралят. – Единствено съжалявам, че усърдието ви в преследването на тази цел ни лиши от възможността да разкрием в пълна степен двуличието на Начак.

– Очаквам, че всички заговори, които е скроил, ще се провалят, след като новината за случилото се тук се разпространи – отбеляза господин Улф.

– Може би е така – призна кралят. – Ала все пак аз бих се занимавал с това по-задълбочено. Бих желал да зная дали това злодеяние е плод

единствено на усилията на Начак, или трябва да го свържа със самия Таур Ургас. – Той се намръщи замислено, ала после тръсна глава, сякаш да отпъди мрачните си мисли. – Арендия е твой длъжник, древни Белгарат. Групата от смелите ти спътници предотврати подновяването на междусобната война, която трябва да забравим за наше добро. – Той тъжно погледна оплискания с кръв под и телата, които се валяха навсякъде по него. – Тронната ми зала се превърна в бойно поле. Проклятието на Арендия се промъкна дори и тук. – Младият крал въздъхна. – Почистете всичко – лаконично заповяда той и обърна глава, за да не гледа изпълнението на тази мрачна задача.

Благородниците и дамите започнаха възбудено да бърбят; мъртъвците бяха изнесени от залата, а полираният под бе избърсан от локвите лепкава кръв.

– Прекрасен бой – подхвърли Барак и внимателно изтри острието на брадвата си.

– Задължен съм ти, лорд Барак – произнесе Мандорален сериозно. – Не очаквах, че ще ми помогнеш.

– Е, чак пък толкова – повдигна рамене Барак.

Хетар се присъедини към тях. Лицето му изразяваше мрачно задоволство.

– Добра работа свърши с Начак – направи му комплимент Барак.

– Упражнявал съм се доста дълго – отговори Хетар. – Мургите правят винаги една и съща грешка, когато се бият. В обучението им, изглежда, има някаква празнота.

– Какъв срам, нали? – възкликна Барак. В гласа му прозираше явна неискреност.

Гарион се отдръпна встрани. Макар и да разбираше, че е нелогично, той изпитваше остро чувство на лична отговорност за клането, на което току-що бе станал свидетел. Кръвопролитие и насилствената смърт бяха резултат от неговите думи. Ако не ги беше изрекъл, мъжете, които сега бяха мъртви, щяха все още да живеят. Независимо от това колко оправдано – дори необходимо – беше изказването му, той страдаше от угризения на съвестта. В този миг нямаше доверие в самия себе си, затова не желаше да приказва със своите приятели. Повече от всичко на света му се искаше да поговори с леля Поул, ала тя все още не се беше върнала в тронната зала, затова той трябваше сам да се пребори с измъчената си съвест.

Стигна до една ниша между колоните на южната стена и остана сам, отдаден на мрачни размисли. След малко една девойка, може би

две години по-голяма от него, го приближи с леки стъпки. Роклята ѝ от тежък ален брокат тихо прошумоля. Деколтето на корсета ѝ беше дълбоко изрязано и Гарион с известна трудност успя да намери безопасно място за погледа си.

– Бих желала да добавя своето „благодаря“ към благодарностите на цяла Арендия, лорд Гарион – промълви младата дама. Гласът ѝ потрепваше, натежал от множество чувства, от които Гарион не можеше да си обясни нито едно. – Вие разкрихте навреме заговора на мурга и това наистина спаси живота на нашия владетел.

При тези думи Гарион почувства особена топлина.

– Не съм сторил толкова много, милейди – отговори младежът, ала опитът му да прояви скромност се оказа мъничко неискрен. – Всъщност приятелите ми доведоха битката до успешен край.

– Но именно вашето смело изобличение разкри подлия заговор – настоя тя. – И девиците на тази страна ще възпяват благородството, с което защитихте своя безименен заблуден приятел.

Гарион не беше подготвен как да реагира при произнасянето на думата „девица“, така че се изчерви и съвсем безпомощно се оплете.

– Благородни Гарион, наистина ли сте внук на Вечния Белгарат?

– Връзката между нас е по-далечна. Опростяваме положението, за да ни е по-удобно.

– Но нали сте негов пряк потомък. – настоя тя. Виолетовите ѝ очи блеснаха.

– Той казва, че е така.

– А може би лейди Поулгара е ваша майка?

– Тя ми е леля.

– Въпреки всичко роднинската връзка е близка – изрече тя с горещо одобрение и дланта ѝ леко докосна китката му. – Кръвта ви, лорд Гарион, е най-благородната в света. Кажете ми, сгоден ли сте за някое момиче?

Гарион примигна, ушите му изведнъж станаха алени.

– А, Гарион – избоботи Мандорален със сърдечния си глас, намесвайки се в този неловък момент. – Търся те от доста време. Ще ни извишиш ли, графиньо?

Младата дама измери Мандорален с поглед, в който се четеше омраза, ала силната ръка на рицаря вече беше изтеглила Гарион встрани.

– Отново ще разговаряме, лорд Гарион – извика след него тя.

– Надявам се, милейди – отговори Гарион през рамо. После той и Мандорален се сляха с тъпата придворни, събрали се в центъра на

тронната зала.

– Исках да ти благодаря, Мандорален – каза накрая Гарион, борейки се с нежеланието си да изрече тези думи.

– За какво, момко?

– Ти знаеше кого защитавах, когато разказах на краля за Начак, нали?

– Естествено – отговори доста безцеремонно рицарят.

– Можеше да съобщиш на краля. Всъщност дългът ти повеляваше да го сториш, нали?

– Ала ти беше дал думата си.

– Но самият ти нищо не беше обещавал.

– Ти си ми другар, момко. Думата, която си дал, обвързва мен в същата степен, както обвързва тебе. Не знаеше ли това?

Гарион се сепна от думите на Мандорален. Не можеше да схване логиката на сложните връзки в арендския морален кодекс.

– И затова се би вместо мен?

– Разбира се. – Мандорален се засмя. – Макар че, ако бъда напълно честен, трябва да си призная нещо: желанието ми да стана твой защитник не произтичаше изцяло от дружбата между нас. Всъщност сметнах, че мургът Начак се държи нагло, пък и хладното високомерие на наемниците му никак не ми допадна. Щеше ми се да започна бой с тях още преди да се наложи да те защита. Може би тъкмо аз трябва да ти благодаря, че ми даде такава възможност.

– Въобще не те разбирам, Мандорален – призна Гарион. – Понякога си мисля, че ти си най-неразгадаемият човек, когото съм срещал.

– Аз ли? – Мандорален изглеждаше удивен. – Аз съм най-обикновеният измежду всички хора на света. – Той се огледа наоколо и леко се наведе към Гарион. – Трябва да те посъветвам да бъдеш внимателен, когато говориш с графиня Васрана. Именно това ме накара да те измъкна настрана.

– Коя е Васрана?

– Миловидната млада дама, с която приказваше. Тя се смята за най-голямата красавица в кралството и си търси съпруг, достоен за хубостта ѝ.

– Съпруг ли? – повтори Гарион задавено.

– Ти си добра плячка, момко. Кръвта ти е несравнимо благородна, поради родството ти с Белгарат. Ще бъдеш хубав трофей за графинята.

– Съпруг? – повтори развълнувано Гарион и коленете му затрепериха. – Аз?

– Не зная какви са обичаите в мъглива Сендария – заяви Мандорален, – но в Арендия ти си на възраст, когато вече ставаш за женене. Внимавай добре какво приказваш, момко. Най-невинната забележка може да бъде разглеждана като обещание, ако хора с благородно потекло предпочетат да я изтълкуват по този начин.

Гарион мъчително преглътна и неспокойно се огледа. След това направи всичко възможно да се скрие. Чувстваше, че нервите му не са в състояние да издържат повече изненади.

Ала графиня Васрана се оказа умела преследвачка. С ужасна решителност тя откри скривалището на младежа и го притисна в друга ниша. Очите ѝ искряха, гърдите ѝ се повдигаха учестено.

– Сега може би ще успеем да продължим нашия особено интересен разговор, лорд Гарион – замърка тя.

Гарион тъкмо обмисляше как да побегне, когато леля Поул, придружавана от лъчезарно усмихнатата Маясерана, отново влезе в тронната зала. Мандорален размени няколко думи с нея и вълшебницата незабавно се насочи към мястото, където графинята с виолетовите очи беше взела в плен Гарион.

– Гарион, скъпи – рече тя, когато се приближи. – Време е за лекарството ти.

– За лекарството? – повтори объркано Гарион.

– Съвсем отнесено момче – обърна се леля Поул към графинята. – Сигурно се дължи на цялата тази възбуда, иначе той знае, че ако не пие отварата си на всеки три часа, лудостта му ще се възобнови.

– Лудост ли? – изненадано възкликна графиня Васрана.

– Проклятието на неговото семейство – въздъхна леля Поул. – Всичките я имаха... всички деца от мъжки пол. Отварата действа за известно време, ала естествено, ефектът ѝ е временен. Скоро ще трябва да намеря някоя търпелива и жертвоготовна млада дама, за която да може да се ожени и да създаде потомство преди умът му съвсем да се е помътил. След това бедната му съпруга ще бъде обречена до края на дните си да се грижи за него. – Леля Поул се вгледа изпитателно в младата графиня. – Чудя се – подхвана тя, – дали е възможно ти да си останала без годеник досега? Изглеждаш ми на подходяща възраст. – Вълшебницата за секунда задържа закръглената ръка на Васрана и каза одобрително: – Красива и силна. Незабавно ще разговарям по този въпрос с баща ми лорд Белгарат.

Графинята започна да се отдръпва с широко отворени очи.

– Почакай – извика леля Поул. – Все още остават няколко минути,

преди да започнат пристъпите му.

Момичето побягна.

– Никога ли няма да се научиш да избягваш неприятностите? – обърна се леля Поул към Гарион и решително го поведе в противоположната посока.

– Но аз нищо не казах – възрази той.

Мандорален се присъедини към тях, щастливо усмихнат.

– Виждам, че си прогонила нашата хищна графиня, милейди. Мислех си, че ще се окаже по-упорита.

– Споменах ѝ нещо, което я разтревожи и охлади ентусиазма ѝ да встъпи в брак.

– Какво обсъждахте с нашата кралица? – попита той. – Не съм я виждал да се усмихва така от години.

– Маясерана изпитваше затруднения, присъщи само на жените. Не мисля, че ти би разбрал.

– Неспособността ѝ да износи децата в утробата си нужното време?

– Нима арендите нямат с какво по-полезно да се занимават, отколкото да разпространяват клюки за неща, които не ги засягат? Защо не подхванеш някъде нова битка, вместо да ми задаваш въпроси от лично естество?

– Всички сме загрижени за това, милейди – извини се Мандорален.

– Ако нашата кралица не ни дари с наследник на трона, ние сме изправени през опасността от война между отделните династии. Цяла Арендия може да потъне в пламъци.

– Няма да има никакви пламъци, Мандорален. За щастие пристигнах навреме – макар че всичко висеше едва ли не на косъм. Ще имате престолонаследник преди началото на зимата.

– Възможно ли е това?

– Би ли желал да научиш всички подробности? – попита многозначително леля Поул. – Забелязала съм, че мъжете обикновено предпочитат да не знаят точната последователност на процесите при раждането на едно бебе.

Лицето на Мандорален бавно поаленя.

– Ще приема уверенията ти, лейди Поулгара – бързо отговори той.

– Много се радвам.

– Трябва да съобщя на краля – заяви той.

– Трябва да гледаш своята работа, господин Мандорален. Кралицата сама ще каже на Кородулин онова, което той трябва да узнае. Защо не си свалиш бронята и доспехите? Изглеждаш така, като че ли си

преминал през някоя кланица.

Той се поклонил, изчервил се още повече и се оттеглил.

– Мъже! – измърмори вълшебницата след отдалечаващия се рицар и отново се обърна към Гарион. – Излиза, че си бил доста зает.

– Трябваше да предупредя краля за заговора.

– Ти, изглежда, имаш особена дарба да попадаш в подобни ситуации. Защо не каза нищо... на мен, на дядо си?

– Обещах, че ще мълча.

– Гарион – заговори с твърд глас леля Поул. – При сегашните обстоятелства тайните са много опасни. Знаеше, че онова, което ти каза Лелдорин, е важно, нали?

– Не съм споменавал, че е Лелдорин.

Тя го стрелна с унищожителен поглед и каза безцеремонно:

– Скъпи Гарион, никога не прави грешката да мислиш, че съм глупава.

– Не съм и помислял – оплете се той. – Никога не съм го правил. Аз... лельо Поул, дадох им думата си, че няма да казвам на никого.

Тя въздъхна и заяви:

– Трябва да те изведем от Арендия. Тази страна не действа добре на ума ти. Следващия път, когато почувстваш желание да правиш такива изумителни публични изявления, първо го обсъди с мен, става ли?

– Да, госпожо – измърмори объркано младежът.

– О, Гарион, какво да правя с тебе? – После тя нежно се засмя, обви с ръка рамото му и всичко отново беше наред.

Вечерта премина спокойно. Угощението беше дълго и уморително, тостовете след него – безкрайни, защото всички арендски благородници ставаха поред и поздравяваха господин Улф и леля Поул с цветисти официални речи. Легнаха си късно, сънят на Гарион беше неспокоен, изпълнен с кошмари: графинята с огнените очи го преследваше по безкрайни, осеяни с цветя коридори.

На следващата сутрин станаха рано и след закуска леля Поул и господин Улф разговаряха насаме с краля и кралицата. Гарион, все още нервен след срещата с графиня Васрана, стоеше близо до Мандорален. Мимбратският рицар, изглежда, беше най-подходящият човек, който можеше да му помогне да избягва приключения от подобен род. Чакаха в преддверието пред тронната зала и Мандорален, облечен в синя къса туника, обясняваше с големи подробности значението на сложния гоблен, покриващ цялата стена.

Накъде рано предобед господин Андориг, тъмнокосият рицар, на

когото господин Улф беше наредил всеки ден да полага грижи за дръвчето на площада, влезе в преддверието. Търсеше Мандорален.

– Господин рицарю – почтително заговори той, – барон Воу Ебор пристигна от север, придружен от своята дама. Попитаха за вас и ме помолиха да ви намеря.

– Вие сте извънредно любезен, господин Андориг – отвърна Мандорален и бързо стана от пейката. – Доброто ви възпитание наистина подобава на рицар като вас.

Андориг въздъхна.

– Уви, не винаги е било така. През изтеклата нощ бях край чудно дръвче, което светият Белгарат повери на грижите ми. По такъв начин имах възможност на спокойствие да обмисля всичко от живота си в миналото. Не съм се държал като човек, предизвикващ възхищение. Горчиво съжалявам за грешките си и ще се стремя да се поправа.

Без да произнесе нито дума, Мандорален стисна ръката на рицаря, после заедно с Гарион го последва по дългия коридор към стаята, където чакаха новодошлите.

Едва когато влязоха в обяната в слънце стая, Гарион си спомни, че съпругата на барон Воу Ебор е същата онази дама, с която преди няколко дни Мандорален бе разговарял на бруления от вятъра хълм край Великия западен път.

Баронът беше солиден мъж в зелена къса туника; косата и брадата му бяха прошарени. Очите му бяха дълбоко хлътнали и в тях се промъкваше тъга.

– Мандорален! – Той топло прегърна младия рицар. – Не постъпваш добре, че не идваш да ни видиш толкова дълго.

– Дълг, милорд – отговори Мандорален с притихнал, сломен глас.

– Ела, Нерина – обърна се баронът към жена си, – поздрави нашия приятел.

Баронеса Нерина беше много по-млада от своя съпруг. Косата ѝ беше тъмна и много дълга. Тя носеше розова рокля и беше красива – макар че, помисли си Гарион, не повече от десетки други жени, които беше виждал в арендския двор.

– Скъпи Мандорален – заговори тя, подарявайки на рицаря кратка целомъдрена целувка – Липсвахте ни във Воу Ебор.

– Светът е пуст за мен, когато ми се налага да отсъствам от обичните стаи на този замък.

Господин Андориг се поклонил и дискретно се оттегли, а Гарион остана да стърчи, неловко изправен до вратата.

– А кой е този красив момък, който те придружава, синко? – попита баронът.

– Едно момче от Сендария – отговори Мандорален. – Казва се Гарион. Той и още неколцина други предприеха заедно с мен едно опасно издирване.

– С радост поздравявам спътника на своя син – заяви баронът.

Гарион се поклони, ала умът му отчаяно се стремеше да открие благовидно извинение да напусне стаята. Положението беше ужасно не ловко и той не желаше да остава тук.

– Трябва да поднеса почитанията си на краля – обяви баронът. – Обичаите и доброто възпитание изискват да му се представя колкото е възможно по-бързо след пристигането си в кралския двор. Мандорален, би ли останал тук, с моята баронеса, докато се върна?

– Ще остана, милорд.

– Ще ви заведа до мястото, където кралят разговаря с леля ми и с дядо ми, господине – бързо предложи Гарион.

– Не, момко – възрази баронът. – Ти също трябва да останеш тук. Макар че нямам причина да се безпокоя, тъй като прекрасно познавам верността на съпругата си и на най-скъпия си приятел, сплетниците биха предизвикали истински скандал затова, че двамата са оставени без придружител. Благоразумните хора не оставят никаква почва за фалшиви слухове и злостни намеци.

– Тогава ще остана, господине – бързо отговори Гарион.

– Добро момче – одобрително изрече баронът, после тихо напусна стаята. Очите му блестяха като на човек, който не е на себе си.

– Ще седнете ли, милейди? – попита Мандорален и посочи украсената със скулптури пейка до прозореца.

– Да – отговори тя. – Пътуването ни беше уморително.

– Да, Воу Ебор е далеч оттук – съгласи се Мандорален и седна на съседната пейка. – Как бяха пътищата?

– Не бяха достатъчно изсъхнали, за да направят пътешествието ни приятно.

Двамата говориха надълго за пътищата и времето. Седяха близо един до друг, ала не и толкова близо, че ако някой случайно минеше край отворената врата, да се усъмни, че разговорът им е нещо повече от безобидна размяна на думи. Но очите им говореха други, по-лични неща. Гарион, обзет от болезнено неудобство, гледаше през един прозорец – тъкмо този, който му позволяваше безпрепятствено да държи под око вратата.

По-нататък дългите паузи започнаха да се промъкват в разговора все по-често. При настъпването на всяко мъчително безмълвие Гарион изтръпваше от страх, че или Мандорален, или лейди Нерина, отчаяни от безнадеждната си любов, ще преминат неизречената граница, ще промълвят дума, фраза, изречение, с което да унищожат честта си и да съсият живота си. И все пак част от съзнанието му копнееше тази дума, фраза, изречение да бъдат произнесени и любовта между двамата да пламне, макар и за съвсем кратък миг.

Тъкмо тук, в тази окъпана в слънчеви лъчи стая, Гарион премина през един малък кръстопът. Предубеждението срещу Мандорален, което прибързано си бе втълпил по време на дружбата си с Лелдорин, накрая се стопи и завинаги изчезна. Младежът изпита прилив на странно чувство – не съжаление, тъй като рицарят и баронесата не биха го приели, а по-скоро някакво съчувствие. Нещо повече – той едва сега започна да осъзнава представите за чест и непоколебима гордост, които, макар че бяха напълно лишени от егоизъм, се превръщаха в основата на трагедиите, съществували в Арендия от незапомнени времена.

Още около половин час Мандорален и лейди Нерина седяха един срещу друг без въобще да приказват, очите им – вперени в лицето любимия човек отсреща, а Гарион, който едва се сдържаше да не заплаче, трябваше да бди над тях. После Дурник дойде, за да му каже, че леля Поул и господин Улф се подготвят за тръгване.

ВТОРА ЧАСТ ТОЛНЕДРА

ГЛАВА 12

Хор от пиринчени тръби ги поздравя от бойниците на Воу Мимбре, когато напусаха града, придружени от самия крал Кородулин и осемдесет рицари в пълно бойно снаряжение. Гарион хвърли поглед назад и му се стори, че съзира лейди Нерина, застанала на стената над подобната на арка порта, ала не беше съвсем сигурен. Дамата не помахаше с ръка и Мандорален не се обърна назад. Ала Гарион остана със затаен дъх, докато Воу Мимбре не изчезна от погледа му.

В ранния следобед достигнаха брода, където можеха да прекосят река Аренд, за да преминат в Толнедра. Ярките лъчи на слънцето блестяха по речната шир. Небето беше много синьо, разноцветните знаменца, прикрепени към копията на съпровождащите ги рицари, плющяха на вятъра. Гарион изпитваше отчаяно желание, нетърпима нужда да остави Арендия и ужасните неща, които се бяха случили в нея, далеч зад гърба си.

– Здравей и сбогом, свети Белгарат – извика Кородулин, когато спряха на брега. – Ще започна да се подготвям както ме посъветва. Арендия ще бъде готова. Заклевам се в живота си, че ще бъде така.

– От време на време ще ти изпращам новини за това до къде сме стигнали – каза му господин Улф.

– Освен това ще наблюдавам какво правят мургите в пределите на кралството ми – продължи Кородулин. – Ако онова, което ми съобщих, се окаже истина – не се и съмнявам, че ще бъде така, – ще ги прогоня от Арендия. Ще ги издирвам един след друг, докато открия всички, и ще ги изгласкам със сила извън страната. Ще ги накарам да съжаляват, че са се родили, щом всяват несъгласия и раздори сред моите поданици.

Улф му се усмихна.

– Това хрумване ми харесва. Мургите са високомерни хора и тъкмо ще се научат на смирение, ако от време на време ги сполетява някоя беда. – Той протегна ръка и стисна десницата на краля. – Довиждане, Кородулин. Надявам се, че светът ще бъде по-щастлив следващия път, когато се видим.

– Ще се моля да стане така – отговори младият крал. След това господин Улф ги поведе през ромолящата вода на плиткия брод. От другия бряг започваше територията на империята Толнедра; зад тях мимбратските рицари ги поздравяваха с тържествен салют на пиринчените си тръби.

Когато стигнаха до отсрещния бряг, Гарион се огледа, в опит да долови някакви особени белези в хълмовете и в зеленината, чрез които да може да различи Арендия от Толнедра, ала, изглежда, че между двете страни нямаше никаква разлика. Земята, безразлична към границите, очертани от хората, беше една и съща.

На около половин миля от реката навлязоха във Вордюската гора – огромно пространство, заето от добре поддържани дървета, което се простираше от морето до невисоките хълмове, предхождащи планините на изток. Когато навсякъде около тях се разпростря зеленина, спряха за малко и отново облякоха обичайните дрехи за пътуване.

– Смятам, че ще е добре да се придържаме към обикновената си маскировка на търговци – рече господин Улф и с видимо облекчение нахлузи кърпената си избеляла дреха и obu старите си изтъркани обувки. – Това естествено няма да заблуди кролимите; но поне ще изпълни със задоволство толнедранците, които срещаме по пътя си. С кролимите можем да се справяме по друг начин.

– Има ли някакви следи от Кълбото? – избоботи Барак, след като прибра наметката от меча кожа и шлема си в един от вързопите.

– Една-две, при това съвсем слаби – отговори Улф. – Предполагам, че Зедар е минал оттук преди няколко седмици.

– Изглежда, не се приближаваме към него кой знае колко – отбеляза Силк и облече късото си кожено палто.

– Поне успяваме да го следваме. Тръгваме ли?

Отново яхнаха конете и продължиха под лъчите на следобедното слънце по главния Толнедрански път, който минаваше направо през гората. След около една левга стигнаха до широко място, където се издигаше една-единствена варосана каменна постройка – ниска, солидна, с червен покрив. Няколко войници мързеливо се разхождаха наоколо, ала доспехите и въоръжението им изглеждаха по-занемарени от тези на легионерите, които Гарион беше виждал досега.

– Митница – обяви Силк. – Толнедранците обичат да ги построяват по-далеч от границата, за да не пречат на законната контрабанда.

– Много нескопосани легионери – неодобрително изрече Дурник.

– Не са легионери – обясни Силк. – Просто войници от

митническата служба – местна войска. Разликата е огромна.

– Виждам – отговори Дурник.

Войник с ръждясал нагръдник и късо копие се показва на пътя и вдигна ръка.

– Митническа проверка – обяви той отегчено. – Негово превъзходителство ще дойде след малко при вас. Може да заведете конете си ей там. – Той посочи нещо, подобно на дворче, от едната страна на постройката.

– Възможно ли е да имаме неприятности? – попита Мандорален. Рицарят беше свалил доспехите си и носеше ризница и къса туника, в каквито обичайно пътуваше.

– Не – отвърна Силк. – Митническият служител ще ни зададе няколко въпроса, после ще го подкупим и той ще премине на наша страна.

– Ще го подкупим ли? – рече Дурник.

Силк вдигна рамене.

– Разбира се. В Толнедра всичко се урежда така. По-добре ме оставете аз да приказвам. Минавал съм през такива проверки много пъти.

Митническият служител, пълен, оплешивяващ мъж в стегната с колан занемарена дреха, излезе от каменната сграда и изтри трохите хляб от гърдите си.

– Добър ден – делово поздрави той.

– Добър ден, ваша светлост – отговори Силк с лек поклон.

– Какво носите? – попита служителят и огледа оценяващо вързопите.

– Аз съм Радек от Боктор – отговори Силк, – търговец от Драсния. Карам сендарски вълнени платове към Тол Хонет. – Той отвори един вързоп и издърпа края на добре изтъкан сив плат.

– Изгледите ти за търговия са добри, драги ми търговецо – заговори митническият служител, опипвайки плата. – Тази година зимата беше мразовита и вълнените изделия носят добра печалба.

За миг се чу кратък металически звън и шепа монети смениха собственика си. След това митническият служител се усмихна и държането му стана по-предразполагащо.

– Не смятам, че е необходимо да отваряме всичките вързопи – рече той. – Вие очевидно сте достоен човек, добри ми Радек, и аз не бих искал да ви задържа.

Силк отново се поклони.

– Може би ще ни кажете нещо интересно за пътя, който ни предстои да изминем, ваша светлост? – попита той и отново стегна вързоп. –

Научил съм се да разчитам на съветите, които ми дават в митническата служба.

– Пътят е добър – отвърна служителят и сви рамене. – Легионерите се грижат за това.

– Разбира се. Има ли някъде особени опасности?

– Препоръчително е да пътувате на юг сами и да не се смесвате с непознати – посъветва ги пълният мъж. – Точно сега в Толнедра царят политически размирици. Ала въпреки това съм сигурен, че ако строго се придържате към търговията си, няма да ви досажда никой.

– Размирици ли? – повтори Силк и гласът му прозвуча твърде загрижено. – Не бях чул за това.

– Ами всичко се дължи на борбата кой ще наследи имперската корона. Времето е малко смутно.

– Значи Ран Боруни е болен? – изненадано попита Силк.

– Не е – отвърна пълният мъж. – Ала е стар. Това е болест, от която никой не оздравява. Понеже няма син, който да наследи императорската титла, династията на боруните ще остане на власт толкова дни, колкото императорът ще продължи да диша. Великите родове вече правят разни маневри, за да заемат изгодни позиции. Това, разбира се, е много скъпо; а ние, толнедранците, винаги се вълнуваме, щом става въпрос за пари.

Силк за миг се разся.

– Нима всички ние не сме същите? Може би ще е изгодно за мен да се свържа с някои хора от подходящи семейства. Как смятате – коя фамилия е заела най-силни позиции в този момент?

– Смятам, че ние с моите хора сме по-добре от останалите – подхвърли самодоволно митническият служител.

– Ние ли?

– Членовете на рода Вордю. Аз имам далечна роднинска връзка по майчина линия с тази династия. Великият херцог Кадор от Тол Вордю е единственият човек, който по силата на логиката трябва да заеме престола.

– Не ми се вярва да го познавам – подхвърли Силк.

– Изключителен човек – сърдечно заяви служителят. – Мъж, който притежава сила, енергия и прозорливост. Ако изборът на император се извършваше само по заслуги, великият херцог Кадор щеше да получи трона при всеобщо съгласие. Ала за нещастие изборът е в ръцете на Кликата на съветниците.

– Ах!

– Така е – съгласи се митническият служител с горчивина. – Не

можете да си представите какви подкупи искат тези хора за своите гласове, добри ми Радек.

– Предполагам, че това е възможност, която се открива веднъж в живота им – каза Силк.

– Не завиждам на никого, ако получава почтен подкуп в разумни граници – оплака се пълният митничар, – но някои от мъжете в Кликата полудяха от алчност. Независимо от поста, който ще получи в новото правителство, ще ми отнеме години, за да си възвърна средствата, които съм похарчил, докато го заема. Положението е същото в цяла Толнедра. Честните хора са притиснати до стената от данъците и от безбройните подписки за бедствени случаи, подкрепящи някой от кандидатите. Човек не посмява да не се включи в списъка, ала всеки ден се появява нова подписка. Разходите довеждат хората до ръба на отчаянието. Вече се избиват по улиците на Тол Хонет.

– Толкова ли е зле? – попита Силк.

– По-зле е, отколкото можете да си представите – въздъхна митничарят. – Хорбитите нямат необходимите средства да проведат политическата си кампания, затова започнаха да отравят членовете на Кликата. Харчим милиони, за да купим един глас, а само след ден лицето на нашия човек почернява и той умира. След това трябва да събираме още милиони, за да откупим неговия наследник. Това напълно ме съсипва. Излиза, че нямам нерви за политика.

– Ужасно – изрази съчувствието си към страдалеца Силк.

– Де да беше умрял тоя Ран Боруни! – отчаяно изплака болката си толнедраницът. – Сега ние контролираме всичко, но Хонетите са по-богати от нас. Ако те се съюзят и подкрепят един кандидат, ще измъкнат трона изпод носовете ни. А Ран Боруни през цялото време си седи в палата и лудее по онова малко чудовище, което нарича своя дъщеря. При това се е оградил с толкова много пазачи, че не можем да убедим дори най-храбрия убиец да посегне на живота му. Понякога ми се струва, че този старец възнамерява да живее вечно.

– Търпение, ваша светлост – посъветва го Силк. – Колкото повече страдаме, толкова по-големи награди ще получим, когато всичко свърши.

– Тогава някой ден аз трябва да стана много богат – въздъхна толнедраницът. – Ала аз ви задържах прекалено дълго, добри ми Радек. Желая ви бързо пътуване и студено време в Тол Хонет, за да се увеличи цената на вашите вълнени платове.

Силк направи официален поклон, отново яхна коня си и изведе

дружината от територията на митницата.

– Прекрасно е човек отново да навлезе в Толнедра – изрече възхитено той, когато чужди уши не можеха вече да ги чуят. – Обожавам аромата на измамата, покварата и интригите.

– Ти си лош човек, Силк – подметна Барак. – Тази страна е истинска помийна яма.

– Разбира се, че е така – изсмя се Силк. – Ала пък не е скучна, Барак. В Толнедра човек никога не изпитва скука.

С падането на вечерта се приближиха до едно добре уредено толнебранско село и спряха да преношуват в солидна, добре поддържана странноприемница. Храната беше вкусна, а леглата – чисти. На следващата сутрин станаха рано и след закуска, яхнали конете, с тропот излязоха от двора на странноприемницата и се отправиха по калдъръмената улица, обляна от особената сребриста светлина, каквато се появява винаги преди изгрев слънце.

– Хубаво място – одобрително каза Дурник, загледан в белите каменни къщи с червени керемидени покриви. – Всичко е спретнато и подредено.

– Това отразява качествата на толнебранския ум – подчерта господин Улф. – Те обръщат голямо внимание на подробностите.

– Това не е лоша черта – отбеляза Дурник.

Улф тъкмо се канеше да отговори, когато двама мъже с кафяви мантии изскочиха от полумрака на съседната улица.

– Внимавайте! – извика онзи, който тичаше отзад. – Той е полудял!

Мъжът, който бягаше напред, бе стиснал главата си с ръце; лицето му, изкривено от конвулсии, изразяваше неописуем ужас. Конят на Гарион се изплаши, защото лудият се спусна право срещу него; младежът вдигна дясната си ръка, за да отблъсне умопобъркания, но в мига, когато докосна челото на мъжа, почувства как странен прилив напират като вълна в ръката и дланта му – някакво изтръпване, сякаш изведнъж в пръстите му се бе вляла огромна сила. Умът му се изпълни със страховтен рев. Очите на лудия станаха безизразни и той се строполи на калдъръма, като че ли Гарион му бе нанесъл страшен удар.

Барак бързо вкара коня си между Гарион и падналия и викна:

– Какво става?

– Ние сме от Мар Терин – отговори вторият непознатият. – Брат Обор не можеше да повече да понася духа, вселил се в него, затова получи разрешение да го заведе в неговия дом, докато лудостта му отmine. – Той коленичи над падналия и каза обвиняващо: – Не трябваше да

го удряш толкова силно.

– Не съм го удрял – възрази Гарион. – Само го докоснах. Мисля, че той припадна.

– Как да не си го удрял! – викна монахът. – Виж белега на лицето му.

Върху челото на изпадналия в безсъзнание мъж се виждаше грозна червена ивица.

– Гарион – заговори леля Поул, – може ли да правиш само онова, което ти казвам, без да задаваш въпроси?

Гарион кимна.

– Слез от коня си. Отиди при човека на земята и постави дланта си върху челото му. После му се извини, че го събори.

– Сигурна ли си, че това няма да е опасно, Поулгара? – попита Барак.

– Всичко ще бъде наред. Прави каквото ти казвам, Гарион.

Гарион колебливо се приближи до падналия, протегна ръка и постави дланта си върху грозната червена ивица.

– Съжалявам – каза той. – Надявам се, че скоро ще се оправиш. – Отново почувства прилива на вълната в ръката си, ала сега беше съвсем различно от първия път.

Очите на лудия се избистриха, после започнаха да примигват.

– Къде съм? – попита той. – Какво се е случило? – Гласът му звучеше съвсем нормално, а червената ивица върху челото му беше изчезнала.

– Всичко е наред – каза му Гарион, без да знае защо точно го направи. – Ти беше болен, но сега си по-добре.

– Ела, Гарион – каза леля Поул. – Сега този приятел може сам да се грижи за себе си.

Гарион се върна при коня си. Мислите се гонеха с бясна скорост в съзнанието му.

– Чудо! – възкликна вторият монах.

– Едва ли – възрази леля Поул. – Ударът възстанови ума на приятеля ти, това е всичко. Понякога и това се случва. – Ала тя и господин Улф размениха погледи, в които ясно се четеше, че се е случило нещо друго – нещо неочаквано.

Пътешествениците продължиха през селото, изоставяйки двамата монаси наред улицата.

– Какво стана? – попита Дурник учудено.

Господин Улф вдигна рамене.

– Наложих се Поулгара да прибегне до Гарион – отвърна той. – Нямахме време да използваме друг начин.

Дурник не изглеждаше убеден.

– Не го правим често – обясни Улф. – Малко е трудно да навлизаме в друг човек, но понякога просто нямаме друг избор.

– Ала Гарион го излекува – възрази Дурник.

– Той го направи със същата ръка, от която дойде ударът, Дурник – каза леля Поул. – Моля те, не задавай толкова много въпроси.

Ала умът на Гарион с непоколебима убеденост отказа да приеме обясненията им. Той разбираше, че нищо не беше дошло отвън, и разтревожено започна да изследва сребристия белег на дланта си. По някаква неизвестна причина сега той изглеждаше по-различен.

– Не мисли за това, скъпи – промълви тихо леля Поул, когато напуснаха селото. – Въобще не трябва да се тревожиш. Ще ти обясня всичко по-късно. – След това, сякаш вслушана в чуруликането на птичките, които поздравяваха изгряващото слънце, протегна ръка и затвори дланта му.

ГЛАВА 13

Бяха им необходими три дни, за да преминат Вордюската гора. Отначало Гарион си спомняше за опасностите, с които беше изпълнен арендският лес, и нервно наблюдаваше сенките под дърветата, но след ден-два, когато не се случи нищо необичайно, започна да се успокоява. Ала господин Улф ставаше все по-раздражителен, колкото по-далеч на юг ги отвеждаха конете им.

– Кроят нещо – измърмори той. – Ще ми се вече да го изпробват. Мразя на всяка стъпка да гледам с едното си око през рамо.

На Гарион не му се удаде възможност да поговори с леля Поул за онова, което се беше случило с лудия монах от Мар Терин. Струваше му се, че тя едва ли не съзнателно го отбягва; веднъж все пак успя да приближи коня си до нейния и ѝ зададе няколко въпроса, но отговорите ѝ бяха уклончиви и никак не помогнаха, за да намалят безпокойството му, породено от странната случка.

На третия ден, рано предобед, дружината излезе от дърветата и започна да се придвижва през равна обработваема земя, осяяна с ферми. За разлика от арендската равнина, където големи пространства бяха оставени незасети, земята тук в по-голямата си част беше обработена, а

отделните ниви бяха оградени с ниски каменни стени. Макар че все още беше рано за настъпването на топлото време, слънцето светеше ярко и добре изораният плодороден чернозем в полята очакваше сеитбата. Главният път беше прав и широк и често срещаша други пътници. Разменяха си сдържани, ала учтиви поздрави, и Гарион започна да се чувства поуспокоен. Тази страна изглеждаше съвсем цивилизована и опасностите, каквито бяха срещали в Арендия, тук нямаша място.

В ранните часове на следобед навлязоха в доста голям град; безброй търговци в различни по цвят плащове им подвикваха от будки и сергии от двете страни на улиците и ги умоляваха да спрат, за да огледат стоките им.

– Гласовете им звучат едва ли не отчаяно – отбеляза Дурник.

– Толнедранците ненавиждат, когато от ръцете им се изплъзне някой купувач – рече Силк. – Много са алчни.

Пред тях, на един малък площад, избухнаха безредици. Половин дузина небръснати размъкнати войници спряха надменен на вид човек със зелен плащ.

– Отдръпнете се, ви казвам – остро възропта високомерният мъж.

– Искаме просто да разменим една-две думи с теб, Лембор – каза един от войниците със зловна усмивка. Беше мършав човек с дълъг белег, който разсичаше едната половина на лицето му.

– Какъв идиот – отбеляза един минувач и съпроводи думите си с груб смях. – Лембор е станал толкова важен, че си мисли, че не трябва да взема предпазни мерки.

– Арестуват ли го, приятелю? – попита Дурник.

– Само временно – отговори минувачът.

– Какво ще му направят? – зададе нов въпрос Дурник.

– Както обикновено.

– А какво правят обикновено?

– Гледай и ще видиш. Този глупак би трябвало да има малко повече ум в главата и да не излиза без пазачите си.

Войниците бяха заобиколили мъжа със зеления плащ и двама от тях грубо го сграбчиха за ръцете.

– Пуснете ме да си вървя! – възпротиви се Лембор. – Какво искате?

– Просто ела с нас без много шум – заповяда войникът с белега. – Така всичко ще стане много по-лесно. – И започнаха да го дърпат към една тясна уличка.

– Помощ! – изкрещя Лембор, като отчаяно се опитваше да се съпротивлява. Един от войниците стовари юмука си по устата на

пленника, а останалите го повлякоха по уличката. Разнесе се един-единствен къс писък и шум от кратка схватка. После се чуха и други звуци – няколко изсумтявания, стържени на стомана, разсичаща човешка кост, последвани от дълга, подобна на стенание въздишка. Широко ручейче алена кръв се процеди от тясната уличка и се вля в канавката. Минута по-късно войниците се върнаха на площада. Изтриваха сабите си и се хилеха.

– Трябва да направим нещо – възкликна Гарион, побелял от отвращение и ужас.

– Не – безцеремонно го прекъсна Силк. – Трябва да гледаме собствената си работа. Не сме дошли тук, за да вземаме страна в местните политически дразги.

– Политически дразги ли? – възрази Гарион. – Та това беше преднамерено убийство. Не трябва ли поне да проверим дали е все още жив?

– Не е много вероятно – намеси се Барак. – Шестима мъже със саби обикновено добре си свършват работата.

Десетина други войници, също тъй орфани както първата група, дотичаха на площада с извадени саби.

– Прекалено късно, Рабас – изсмя се грубиянски войникът с белега в лицето на водача на новодошлите. – Лембор вече не се нуждае от помощта ви. Току-що му се наложи малко да поумре. Изглежда, вече сте без работа.

Мъжът, когото нарекоха Рабас, спря и стисна зъби. След това по лицето му се изписа лукавство, примесено с жестокост.

– Може би имаш право, Крагер. – И неговият глас беше груб. – Обаче ние пък бихме могли да създадем нови свободни места за телохранители в гарнизона на Елгон. Сигурен съм, че той с удоволствие ще наеме добри заместници на загиналите. – И тръгна напред, описвайки с меча си опасна дъга.

В този миг се разнесе оглушителен тропот от стъпки на тичащи в такт хора и двадесет легионери, строени в две редици, се появиха на площада. Носеха къси копия и спряха между двете групи войници. После като по команда се обърнаха – едните наляво, другите надясно – и наведоха копията си, подготвяйки се за бой. Нагръдниците на легионерите бяха излъскани до блясък, оръжията и снаряжението им бяха безупречни.

– Е, Рабас, Крагер, достатъчно – остро изрече сержантът, командващ легионерите. – Искам и двамата незабавно да се махнете.

– Тези свине убиха Лембор, сержант – възропта Рабас.

– Изключително неприятно – заяви сержантът без никакво съчувствие. – Сега опразнете площада. Не искам никакви разпавии, докато съм дежурен.

– Няма ли да направиш нещо? – попита Рабас.

– Ще направя – отвърна легионерът. – Ще разчистя площада. Изчезвайте оттук.

Намръщен, Рабас се обърна и поведе хората си нанякъде.

– Това се отнася и за тебе, Крагер – заповяда сержантът.

– Разбира се, сержант – отговори Крагер с мазна усмивка. – И без това тъкмо си тръгнахме.

Беше се събрала цяла тълпа; някои започнаха да дюдюкат, когато легионерите избутаха размъкнатите войници от площада.

Сержантът се огледа, намръщи се и дюдюкането мигновено престана.

Дурник остро прошепна:

– Вижте там! В другия край на площада. Това не е ли Брил?

– Брил тук? – В гласа на господин Улф прозираше раздражение. – Как успява да пристига винаги преди нас?

– Ако се опитаме да го проследим, ще ни познае – предупреди Барак.

– Оставете това на мен – рече Силк и леко скочи от седлото.

– Той видя ли ни? – попита Гарион.

– Струва ми се, че не успя – отвърна Дурник. – Разговаря с онези мъже там. Не гледа към нас.

– Близо до южния край на града има странноприемница – бързо изрече Силк, после съблече жакета си и го привърза към седлото. – Ще ви чакам там след около час. – След това дребният мъж се обърна и изчезна в тълпата.

– Слезте от конете – лаконично нареди господин Улф. – Ще вървим пеш и ще ги водим.

Слязоха от конете и бавно ги поведоха към края на площада, като се стремяха да се движат близо до сградите и доколкото е възможно, да използват животните като прикритие от погледа на Брил.

Гарион погледна към тясната криволичеща уличка, където Крагер и неговите хора бяха завлекли протестиращия Лембор, потрепери и бързо отклони очи. Обезобразена купчина мъртва плът, завита в зелен плащ, лежеше зад калния ъгъл, кръв беше оплескала стените и мръсните камъни на калдъръма.

Целият град жужеше от възбуда като разбунен кошер.

– Лембор ли каза? – възкликна някакъв търговец с пепеляво лице и син плащ. Говореше с друг потресен човек. – Това е невъзможно!

– Брат ми току-що разговаря с човек, който бил там – отговори вторият търговец. – Четиридесет от войниците на Елгон го нападнали на улицата и му прерязали гърлото пред цялата тълпа.

– Какво ли ще се случи с нас? – прошепна първият с разтреперан глас.

– Не зная ти какво ще правиш, но аз ще се скрия. Щом Лембор е мъртъв, войниците на Елгон сигурно ще опитат да избият всички ни.

– Няма да посмеят.

– Кой ще ги спре? Е, аз си отивам у дома.

– Защо послушахме Лембор? – завайка се първият търговец. – Можеше въобще да не се намесваме в цялата тази работа.

– Вече е прекалено късно – отговори вторият. – Ще се прибера у дома и ще залостя всичките врати. – И той се обърна и побягна.

Първият го изгледа с втренчен поглед, после също си плю на петите.

– Те плащат, за да ги оставят живи и да не унищожават стоката им, нали? – отбеляза Барак.

– Защо легионерите допускат такова положение? – попита Мандорален.

– Легионерите остават неутрални при такива дрязги – рече Улф. – Това е част от задълженията им – а те са положили клетва, че ще ги изпълняват.

Странноприемницата, към която ги насочи Силк, беше спретната квадратна сграда, заобиколена с ниска стена. Завързаха конете в двора и влязоха вътре.

– Може да се нахраним, татко – каза леля Поул и седна на добре почистената маса от дъбово дърво в слънчевата стая за посетители.

– Тъкмо ми се щеше... – подхвана Улф и тръгна към помещението, където бяха бъчвите с вино.

– Зная – прекъсна го тя, – но смятам, че първо трябва да ядем.

– Добре, Поул – въздъхна Улф.

Слугата им донесе цяла тава с димящи котлети и големи порязаници ръжен хляб, напоен с масло. Стомахът на Гарион все още не се чувстваше съвсем добре след сцената, на която младежът бе станал свидетел на площада, ала миризмата на котлетите скоро му помогна да се оправи. Почти бяха приключили с яденето, когато един дрипав дребен човек в ленена риза, кожена престилка и оръфана шапка влезе в стаята и

безцеремонно се настани на тяхната маса. Лицето му им изглеждаше някак познато...

– Вино! – шумно кресна той на слугата. – И храна! – Непознатият се огледа с присвити очи сред златистата светлина, която струеше през жълтите стъкла на прозорците.

– Има и други маси, приятелю – студено подхвърли Мандорален.

– Мене ми харесва тази – заяви скитникът, изгледа по ред всички и изведнъж се разсмя. Гарион изумено се ококори, когато лицето на мъжа се отпусна и мускулите му отново се върнаха в нормалното си състояние. Човекът беше Силк.

– Как го направи? – сепнато попита Барак.

Силк се ухили и разтри бузите си с върха на пръстите си.

– Съсредоточаване, Барак. Съсредоточаване и много, много практика. Въпреки всичко челюстта малко ме наболява.

– Вих казал, че това е полезно умение... при определени обстоятелства – меко вметна Хетар.

– Особено за шпионин – съгласи се Барак.

Силк се поклонил подигравателно.

– Откъде взе тези дрехи? – попита Дурник.

– Откраднах ги – вдигна рамене Силк и свали престилката.

– Какво прави Брил тук? – рече Улф.

– Както винаги – създава неприятности – отвърна Силк. – Казва на хората, че мург на име Ашарак ще даде награда на всеки, който му даде сведения за нас. Описва те твърде добре, стари приятелю – ти не би се почувствал поласкан от думите му, ала описанието е доста точно.

– Смятам, че скоро ще трябва да се справим с този Ашарак – намеся се леля Поул. – Той започва да ме дразни.

– Има и още нещо. – Силк се зае с един от котлетите. – Брил разправя на всички, че Гарион е син на Ашарак – че ние сме го отвлекли и Ашарак предлага огромна награда, ако някой му доведе момчето.

– Гарион ли? – остро изрече леля Поул.

Силк кимна.

– Сумата, която споменава, с положителност ще накара всеки в Толнедра да си държи очите отворени на четири. – Дребничкият драснианец протегна ръка и взе парче хляб.

Гарион почувства остро безпокойство и попита:

– Защо точно аз?

– Това би забавило похода ни – отговори Улф. – Ашарак или който и да е в действителност той – знае, че Поулгара ще спре, за да те търси.

Най-вероятно е всички ние да го сторим. Така Зедар ще има време да се измъкне.

– Кой е Ашарак? – попита Хетар с присвити очи.

– Предполагам, че е кролим – отвърна Улф. – Действува на прекалено голяма територия, за да е обикновен мург.

– Как може човек да ги различи? – поинтересува се Дурник.

– Ти не можеш – обясни Улф. – Изглеждат по съвсем еднакъв начин. Членове са на две отделни племена, но са много по-тясно свързани помежду си, отколкото с останалите ангараки. Всеки може да посочи различията между един надрак и един тул, или тул и малореанец, ала мургите и кролимите така много си приличат, че не можеш да ги различиш.

– За мен това никога не е било трудно – намеси се леля Поул. – Умът им е устроен по съвсем различен начин.

– О, това доста опростява нещата – сухо поднесе коментара си Барак. – Ще разчупим главата на първия мург, когото срещнем, и ще ни покажеш каква е разликата, нали?

– Напоследък прекарваш прекалено много време със Силк – подхвърли Улф. – Има ли улица при задния вход на странноприемницата? – обърна се той към Силк.

– Естествено – рече Силк, който все още продължаваше да яде.

– Познаваш ли я добре?

– Моля, моля! – Силк изглеждаше малко обиден. – Разбира се, че я познавам добре.

– Не го взимай толкова надълбоко – приключи Улф.

Уличката, по която ги поведе Силк, беше тясна, пуста и вонеше, ала ги изведе до южната порта на града и скоро те отново се озоваха на главния път.

– Не би било зле сега да изминем по-голямо разстояние – каза Улф, заби пети в хълбоците на коня и се понесе в галоп напред. Продължиха да яздят дълго след падането на мрака. Луната, която изглеждаше болезнено подута, бавно се издигна над хоризонта и изпълни нощта с бледа светлина, която сякаш изсмука цветовете от всичко наоколо. Накрая Улф спря.

– Хайде да се отклоним от пътя и да подремнем няколко часа. Ще продължим рано сутринта. Ще ми се този път да сме по-далеч от Брил.

– Защо не отидем ей там? – предложи Дурник и посочи малка горичка, която се чернееше недалеч от пътя.

– Да, добре ще бъде – реши Улф. – А още по-добре ще е да не

палим огън.

Поведоха конете сред дърветата и извадиха одеялата си от вързопите. Светлината на луната се процеждаше през клоните и осейваше покритата с листа земя със светли петна. Гарион си намери едно равно местенце, зави се в одеялата и след като се повъртя малко, заспа.

Внезапно се събуди. Очите му бяха заслепени от светлината на десетина факли. Тежък крак беше стъпил на гърдите му; върхът на меч беше притиснат здраво и съвсем неприятно в гърлото му.

– Никой да не мърда! – заповяда груб глас. – Всеки, който направи и най-малкото движение, ще бъде убит!

Гарион се вцепени, обхванат от паника; опряното острие в гърлото му се впиваше в кожата му. Той завъртя глава и видя, че всичките му приятели се намират в същото положение като него. Двама груби войници държаха Дурник, който беше останал на пост – в устата на ковача беше пъхнат парцал.

– Какво означава това? – обърна се Силк към войниците.

– Ще разбереш – избоботи главатарят им. – Вземи им оръжията! – Когато войникът махна с ръка, Гарион забеляза, че два от пръстите на дясната му ръка липсват.

– Тук има някаква грешка – започна Силк. – Аз съм Радек от Боктор, търговец. Ние с моите приятели не сме сторили нищо лошо.

– Изправи се – заповяда безпръстият войник, оставяйки без внимание възраженията на дребния мъж. – Ако някой от вас опита да се измъкне, ще убием останалите.

Силк се изправи, нахлупи шапката си и заяви:

– Ще съжалявате за това. Имам влиятелни приятели в Толнедра.

Войникът сви рамене и отсече:

– Това за мен няма никакво значение. Аз получавам заповедите си от граф Дравор. Той ми нареди да ви арестувам и да ви заведа при него.

– Добре – каза Силк. – Хайде тогава да видим що за птица е този граф Дравор. Ще приберем всичко необходимо оттук. Няма никаква нужда да размахвате сабите си. Ще дойдем с вас мирно и тихо. Никой от нас няма да направи нищо, с което да ви ядоса.

Лицето на войника с трите пръста помрачня – това се видя дори в светлината на факлите.

– Не ми харесва тонът ти, търговец.

– А на тебе не ти плащат, за да харесваш моя тон, приятелю – отвърна Силк. – Плащат ти да ни съпроводиш до граф Дравор. Няма ли да тръгваме най-сетне? Колкото по-скоро стигнем там, толкова по-бързо

ще се оплача от твоето поведение.

– Докарайте конете им – изръмжа войникът.

Гарион беше успял да се добере до леля Поул и тихо я попита:

– Не можеш ли да направиш нещо?

– Без приказки! – почти излая войникът, който го беше пленил.

Гарион се изправи безпомощно, випил поглед в меча, опрян в гърдите му.

ГЛАВА 14

Къщата на граф Дравор беше голяма бяла сграда, издигната в средата на широка морава, заобиколена от всички страни с добре подрязан жив плет и подредени в строг, симетричен ред градини. Пълната луна, блеснала над главите им, осветяваше всяка подробност от пейзажа, докато язدهа по настлания с бял чакъл обиколен път, който водеше до къщата.

Когато стигнаха в двора между къщата и западната страна на градината, войниците им заповядаха да слязат от конете, после ги наблъскаха в някакъв дълъг коридор и вкупом ги отведоха до тежка полирана врата.

Граф Дравор беше слаб, невзрачен на вид мъж с големи торбички под очите. Беше се разположил в кресло, поставено в центъра на богато мебелирана стая. Вдигна поглед, когато влязоха, и по лицето му се появи почти приятна сънлива усмивка. Плащът му беше бледорозов на цвят, а по ръба и около ръкавите беше украсен със сребриста бродерия, изтъкваща неговия ранг. Дрехата му обаче беше доста смачкана и не особено чиста.

– Кои са тези гости? – изрече той едва чуто, сливайки отделните думи.

– Затворниците, милорд – обясни мъжът с трите пръста. – Онези, които ми заповядахте да арестувам.

– Заповядвал съм ти да арестуваш някого? – попита графът, все така без да изговаря ясно отделните думи. – Какво ужасно нещо съм сторил! Надявам се, че не съм ви причинил неудобства, приятели.

– Бяхме малко изненадани, това е всичко – внимателно подхвана Силк.

– Чудя се защо ли съм направил такова нещо. – Благородникът се замисли. – Трябва да съм имал предвид някаква причина... аз никога не

предприемам нищо без причина. Какво лошо сте сторили вие?

– Нищо, милорд – увери го Силк.

– Тогава защо съм заповядал да ви арестуват? Станала е някаква грешка.

– Точно това си помислихме и ние, милорд – отговори Силк.

– Е, радвам се, че всичко се изясни – заговори щастливо графът. – Мога ли да ви предложа вечеря?

– Вече се нахранихме, милорд.

– О! – Лицето на графа стана разочаровано. – Толкова малко хора ме посещават...

– Може би вашият слуга Ю'дис ще си спомни причината, поради която тези хора са задържани, милорд – обади се войникът с трите пръста.

– Разбира се – заяви графът. – Защо не се сетих сам? Ю'дис помни всичко. Моля, повикайте го веднага.

– Слушам, милорд. – Войникът се поклони и кимна на един от подчинените си.

Граф Дравор започна да си играе замечтано с една от гънките на плаща си, тананикайки си някаква монотонна песничка. Арестантите чакаха.

След няколко секунди вратата в дъното на стаята се отвори и влезе мъж, облечен в мантия, която преливаше с всичките цветове на дъгата и беше украсена с пишна бродерия. Лицето му изглеждаше отблъскващо с чувствеността си; главата му беше обръсната.

– Изпратили сте да ме повикат, милорд. – Дрезгавият му глас прозвуча почти като съскане.

– А, Ю'дис – извика щастливо графът. – Колко мило от твоя страна, че се присъедини към нас.

– За мен е истинско удоволствие да ви служа, милорд – отговори слугата с гъвкав поклон.

– Чудя се защо ли тези приятели са се отбили при нас – рече графът. – Изглежда, съм забравил. Можеш ли случайно да си спомниш?

– Това е много дребен проблем, милорд – отговори Ю'дис. – Аз ще се занимая с него вместо вас. Вие имате нужда от почивка и не бива да се претоварвате.

Графът прокара ръка по лицето си.

– Като спомена за това, наистина усетих колко съм изтощен, Ю'дис. Вероятно ще можеш да позабавляваш гостите, докато си поотпочина мъничко.

– Разбира се, милорд – отвърна Ю'дис и се поклони още веднъж.

Благородникът се поразмърда в креслото си и почти веднага заспа.

– Здравето на графа е твърде крехко – заговори Ю'дис с мазна усмивка. – Напоследък почти не става от креслото си. Нека излезем, за да не го безпокоим.

– Аз съм само един обикновен търговец от Драсния, ваша милост – подхвана Силк, – а всички тези хора са мои слуги с изключение на жената, която е моя сестра. Но сме объркани от всичко, което се случи тук.

Ю'дис се размя.

– Защо продължавате да поддържате тази абсурдна измислица, принц Келдар? Зная кой сте вие. Познавам ви всичките и зная с каква мисия сте натоварени!

– С какво толкова сме възбудили любопитството ви, нийсанец? – направо попита господин Улф.

– Аз изпълнявам заповедите на моята господарка, вечната Салмисра – заяви Ю'дис.

– Значи жената-змия е станала оръдие в ръцете на кролимите? – намеси се леля Поул. – Или пък изпълнява с почителни поклони волята на Зедар?

– Моята кралица не се кланя никому, Поулгара – презрително отхвърли думите ѝ Ю'дис.

– Така ли? – Вълшебницата вдигна едната си вежда. – Тогав е много любопитно защо слугата ѝ играе по свирката на кролимите.

– Аз нямам вземане-даване с кролимите – заяви Ю'дис. – Те ви търсят под дърво и камък в цяла Толнедра, но именно аз ви намерих.

– Да намериш някого не означава, че ще успееш да го задържиш – тихо и отчетливо изрече господин Улф. – Хайде сега ни кажи за какво е цялата тази суматоха.

– Ще ти кажа само онова, което пожелаея, Белгарат.

– Струва ми се, че достатъчно го търпяхме, татко – обади се леля Поул. – Наистина нямаме време за нийсански гатанки.

– Внимавай, Поулгара – предупреди я Ю'дис. – Зная всичко за твоята сила. Само ако си помръднеш ръката, войниците ми ще убият всичките ти приятели.

Гарион усети как някой грубо го сграбчва за дрехата изотзад и острието на меча отново притисна гърлото му.

Очите на леля Поул изведнъж блеснаха.

– Тръгвате по опасен път, който няма да ви донесе нищо добро!

– Не мисля, че е нужно да си разменяме заплахи – отбеляза

господин Улф. – Доколкото разбирам, ти не възнамеряваш да ни предадеш на кролимите, нали?

– Кролимите не ме интересуват – каза Ю'дис. – Моята кралица ми нареди да ви закарам при нея в Стис Тор.

– Защо Салмисра проявява интерес по този въпрос? – попита господин Улф. – Той не я засяга.

– Тя самата ще ви обясни, когато стигнем в Стис Тор. Междувременно има няколко неща, които трябва да узная от вас.

– Смятам, че ще постигнеш малък успех с това начинание – категорично заяви Мандорален. – Не сме свикнали да обсъждаме личните си проблеми с досадни чужденци.

– Аз пък смятам, че грешите, драги ми бароне – отвърна Ю'дис със студена усмивка. – Мазетата на тази къща са много дълбоки и нещата, които се случват там, могат да бъдат изключително неприятни. Разполагам с прекрасно обучени слуги, които прилагат особено убедителни методи.

– Не се боя от мъченията ти, нийсанецо – презрително отговори Мандорален.

– О, въобще не съм и помислял, че се боиш. Страхът изисква въображение, а вие, арендите, не сте достатъчно умни, за да го развиете. Ала мъченията ще сломят волята ти – пък и ще послужат за развлечение на слугите ми. Добри палачи се намират трудно, пък те остават недоволни, когато не им позволявам да практикуват занаята си – сигурен съм, че разбираш. По-късно, след като дадем на всеки от вас възможността да си поговори с тях, ще опитаме и нещо друго. В Нийса избобилстват корени, листа и любопитни, подобни на малините плодове с много чудати свойства. Странно наистина, но много мъже предпочитат машината за разтягане на кости или дяволското колело пред странните нийсански отвари. – Ю'дис се усмихна, после в стаята се разнесе жестокият му смях, в който нямаше нито следа от веселие. – Ще обсъдим всичко това по-подробно, след като сложа графа да си легне. Засега пазачите ще ви заведат в помещенията, които съм приготвил за вас.

Граф Дравор се разбуди и сънливо се огледа.

– Нима нашите приятели така скоро си тръгват? – попита той.

– Да, милорд – осведоми го Ю'дис.

– Ами тогава – изрече графът придружавайки думите си с неопределена усмивка, – сбогом, скъпи гости. Надявам се, че в близките дни отново ще ме посетите, за да продължим приятния си разговор.

Килията, в която заведоха Гарион, беше тъмна и влажна и вонеше

на нечистотии и мухъл. Ала най-страшна от всичко беше тъмнината. Той се сви край желязната врата, а непрогледният мрак притисна всичките му сетива. От единия ъгъл на килията до ушите му долетя шум от драцене на нокти и леки животински стъпки. Младежът си помисли за плъхове и се опита да застане колкото се може по-близо до вратата. Някъде капеше вода и гърлото му изведнъж се запали от жажда.

Беше тъмно, ала не и тихо. В близката килия потракваха окови, някой стенеше. Отнякъде по-далеч се чуваше луд смях – безсмислен кикот, повтарящ се до безкрай без никаква пауза, който грозно отекуваше в мрака. Гарион отново долепи гръб до мръсните слизести камъни на стената. Въображението му веднага нарисува картините на мъченията, на които са били подложени хората, за да надават писъци, изпълнени с такава смъртна болка.

Времето в това място не съществуваше, нямаше начин да разбере колко часа е останал свит на топка в килията си, сам, тръпнещ от страх. После му се стори, че чува едва доловимо стържене и щракане на метален предмет. Идваше откъм вратата. Младежът се изправи, премина с препъване неравния под на килията си, прилепи се към най-далечната стена и изкрещя:

– Махай се!

– По-тихо! – прошепна един познат глас.

– Ти ли си, Силк? – Гарион почти се разхълца от облекчение.

– Ти кого очакваше?

– Как се освободи?

– Не приказвай толкова много – измърмори Силк със стиснати зъби. – Проклетата ръжда! – после изсумтя и след това в килията се разнесе дрезгавото изщракване на брава. – Готово! – Вратата на килията се отвори със скърцане и незнайно откъде до тях пропълзя слаба светлина на факли. – Ела! – прошепна Силк. – Трябва да побързаме.

Гарион почти изхвърча от килията. Леля Поул чакаше няколко стъпала по-надолу в мрачния каменен коридор. Без да произнесе нито дума, Гарион отиде при нея. За миг тя го погледна сериозно, после го прегърна. Нищо не си казаха.

Силк работеше върху друга брава, капчици пот проблясваха по лицето му. Чу се щракване, после вратата изскърца и се отвори. Отвътре се измъкна Хетар и попита:

– Какво те задържа толкова време?

– Ръждата! – гневно отвърна Силк. – Бих искал да напердаша с камшик всички тъмничари, задето са допуснали бравите да изпаднат до

такова жалко състояние.

– Не ти ли се струва, че трябва да побързаме малко? – обади се от тъмното Барак. Очевидно стоеше на пост.

– Искаш ли ти да свършиш тази работа? – попита Силк.

– Просто действай колкото се може по-бързо – каза леля Поул. – Нямаме време за закачки тъкмо сега. – И педантично сгъна синята пелерина върху едната си ръка.

Силк ядосано изсумтя и се премести до следващата врата.

– Наистина ли са необходими всички тези речи? – каза сърдито господин Улф, когато се измъкна от килята си. – Крякате като ято гъски!

– Принц Келдар изпита нужда да направи няколко забележки относно състоянието на бравите – уж между другото отбеляза Мандорален.

Силк се намръщи, после ги поведе към края на коридора, където две факли изхвърляха гъст пушек към почернелия таван.

– Внимателно! – настойчиво прошепна Мандорален. – Има пазач. – Брадат мъж в мръсно, прилепнало по тялото кожено палто седеше на пода, подпрял гръб о стената на коридора, и хъркаше.

– Ще можем ли да минем край него, без да го събудим? – промълви Дурник.

– Той няма да се събуди няколко часа – подметна Барак.

Огромен морав оток върху лицето на пазача беше непосредствено то обяснение на думите на исполина.

– Мислиш ли, че може да има и други тъмничари? – попита Мандорален и сви юмруци.

– Имаше неколцина – отвърна Барак. – И те спят.

– Хайде тогава да се махаме оттук – предложи Улф.

– Ще вземем и Ю'дис с нас, нали? – рече леля Поул.

– Защо?

– Ще ми се да поговоря с него – обясни тя. – И то надълго и нашироко.

– Това ще е загуба на време – възрази Улф. – Салмисра се е намесила в тази работа. Това е всъщност фактът, който не трябва да забравяме. Мотивите ѝ за тази постъпка не ме интересуват особено много. Хайде просто да се измъкнем оттук колкото е възможно по-тихо.

Минаха край хъркащия пазач, завиха на един ъгъл и с безшумни стъпки продължиха по друг коридор.

– Умря ли? – попита висок глас зад една укрепена с решетки врата, изпод която се промъкваше мъждива светлина.

– Не – отговори друг глас. – Само припадна. Ти издърпа лоста много силно. Трябва да поддържаш постоянен натиск. Иначе губят съзнание и трябва да започваш всичко отначало.

– Доста по-трудно е, отколкото си мислех – оплака се първият глас.

– Добре се справяш – рече вторият. – Винаги е тежко да работиш с машината за разтягане на кокали. Просто запомни – трябва да поддържаш постоянен натиск и да не дърпаш лоста рязко. Когато изтръгнеш цялата ръка от ставата при рамото, обикновено умираш.

Лицето на леля Поул стана сурово, очите ѝ за миг блеснаха. Тя направи незабележим жест и прошепна някаква дума. Къс, приглушен звук прозвуча в ума на Гарион.

– Знаеш ли – заговори задавено първият глас. – Изведнъж ми прилоша.

– Ами като заговори за това, да ти кажа – и аз не се чувствам добре – съгласи се вторият глас. – Онова месо, дето ни го дадоха за вечеря... как ти се стори на вкус?

– Видя ми се напълно нормално. – После дълго време не се чува никакви думи. – Ама наистина хич не ми е добре.

Бегълците се промъкнаха на пръсти край зарешетената открехната врата и Гарион внимателно сведе очи, за да не погледне в килията. В края на коридора имаше яка дъбова порта, обкована с желязо. Силк опипа с пръсти дръжката и каза:

– Заключена е отвън.

В този миг до слуха им долетя тропот от тежки стъпки по каменното стълбище зад вратата. Разнесе се врява от гласове и груб смях.

– Някой идва – каза Хетар.

Улф бързо се обърна към вратата на близката килия, докосна ръждясалата брава и тя изщрака без засечка.

– Влизайте вътре – прошепна вълшебникът. Всички се струпаха в килията и Улф затвори вратата.

– Когато имаме повечко свободно време, бих желал да поговоря с тебе за това – обърна се към него Силк.

– Ти така добре се забавляваше, че сърце не ми даде да се намеся – добродушно се усмихна Улф. – Слушайте сега. Трябва да се справим с тези мъже, преди да разберат, че килиите ни са празни. Иначе ще вдигнат цялата къща на крак.

– Ще се справим – уверено заяви Барак.

Зачакаха.

– Отварят вратата – прошепна Дурник.

– Колко са? – попита Мандорален.

– Не мога да преценя.

– Осмина – каза твърдо леля Поул.

– Добре – реши Барак. – Ще ги оставим да минат край нас, после ще се нахвърлим върху тях изотзад. На такова място два-три писъка в повече няма да направят впечатление на никого, ала хайде да им видим сметката по-бързо.

Зачакаха напрегнато в тъмнината на килията.

– Ю'дис каза, че няма никакво значение, ако някой от тях пукне по време на разпита – каза един от мъжете навън. – Единствените, които трябва да останат живи, са старецът, жената и момчето.

– Тогава хайде първо да убием грамадния с червеното брадище – предложи друг. – Струва ми се, че обича да създава неприятности, пък и вероятно е прекалено тъп, за да знае нещо наистина ценно.

– Искам го този тип – прошепна Барак.

Мъжете в коридора отминаха килията.

– Хайде! – прошепна Барак.

Беше кратка, грозна битка. Мъжете се втурнаха срещу уплашените тъмничари в див устрем. Трима от тях вече лежаха на пода, преди останалите да разберат какво става. Един нададе уплашен вик, измъкна се от схватката и побягна назад към стълбището. Без въобще да мисли, Гарион, се хвърли пред тичащия мъж, сграбчи го за краката и го повали на пода. Пазачът се отскубна от него, понечи да се изправи, но отново се строполи – Силк го бе изритал с все сила зад ухото.

– Добре ли си? – попита Силк младежа.

Гарион се измъкна изпод тялото на изгубилия съзнание тъмничар и бързо се изправи, ала битката вече беше почти приключила. Дурник удряше главата на един як набит мъж в стената, а Барак тъкмо забиваше юмука си в нечие лице. Мандорален се бореше с трети, а Хетар, протегнал ръце, дебнеше четвърти, с едно око. След миг го сграбчи за врата, изопна тялото си, завъртя се и със страхотна сила запокити противника си срещу каменната стена. Разнесе се тъп звук от трошачи се кости и едноокият се отпусна безжизнено в ръцете му.

– Хубава битчица – отбеляза Барак и разтри кокалчетата на юмуците си.

– Доста отморяваща – съгласи се Хетар и пусна омекналото тяло на тъмничаря да се свлече пода.

– Свършихте ли вече? – попита Силк пресипнало от вратата до стълбището.

– Почти сме готови – отвърна Барак. – Имаш ли нужда от помощ, Дурник?

Дурник повдигна брадичката на якия мъж и измери с критичен поглед безизразните му очи. После благоразумно блъсна главата му в стената още веднъж и го пусна да падне.

– Ще тръгваме ли? – предложи Хетар.

– Да, добре ще е да се поразмърдаме – съгласи се Барак, оглеждайки осеяния с трупове коридор.

– Изглежда, всички в къщата спят, но нека не вдигаме твърде много шум – каза Силк.

Заизкачваха се тихо по стълбите.

– Почакайте ме за миг! – каза Силк и после изчезна, без да вдига ни най-малък шум. След време, което се стори на останалите цяла вечност, се върна с оръжията, които войниците им бяха отнели.

– Реших, че ще имаме нужда от тези нещица.

Гарион се почувства много по-добре, когато препаса меча си.

– Да тръгваме – каза Силк и ги поведе по един коридор.

– Струва ми се, че предпочитам малко от зеленото, Ю'дис – долетя до слуха им гласът на граф Дравор от една откряната врата.

– Разбира се, милорд – отговори Ю'дис със съскащия си неприятен глас.

– Зеленото има лош вкус – сънливо продължи граф Дравор, – ала ме дарява с такива прекрасни сънища... Червеното е малко по-вкусно, но сънищата не са така хубави.

– Скоро ще бъдете готов за синьото, милорд – обеща Ю'дис. Разнесе се слаб звън и шум на течност, наливана в чаша. – После жълтото и накрая – черното. Черното е най-доброто от всичките.

Силк ги поведе на пръсти край открянатата врата, ключалката на външната врата бързо отстъпи пред уменията му и скоро бегълците се измъкнаха в прохладната, обляна в лунна светлина нощ. Звездите блещукаха над главите им, въздухът беше прекрасен.

– Ще доведе конете. – каза Хетар.

– Отиди с него, Мандорален – каза Улф. – Ние ще ви чакаме тук. – Той посочи сенчестата градина. Двата мъже изчезнаха зад ъгъла, а останалите последваха господин Улф към широката сянка на живия плет.

Зачакаха. Нощта беше студена и Гарион трепереше. Накрая чува звън на подкови, удрящи се о камък – Хетар и Мандорален се връщаха с конете.

– По-добре да побързаме – каза господин Улф. – Щом Дравор

заспи, Ю'дис ще слезе в тъмницата и ще открие, че сме избягали. На конете!

– Спечелих малко време в наша полза преди да тръгнем – обади се Силк и съпроводи думите си с кратък смях.

– И как по-точно? – попита Барак.

– Когато отидох да взема оръжията, подпалих кухнята. – Силк се усмихна доволно. – Това ще отвлече вниманието им. Е, поне за малко.

Малък стълб пушек се издигна от задната част на къщата.

– Много хитро – изрече леля Поул с известна доза неохотно промъкнало се в гласа ѝ възхищение.

– Благодаря, милейди. – Силк се поклони подигравателно.

Господин Улф се засмя и ги поведе напред в лек тръс.

Докато се отдалечаваха, пушекът, издигащ се от задната част на къщата, стана по-плътен и полетя – черен и мазен – към звездите, които хич не ги беше грижа за него.

ГЛАВА 15

През следващите дни язدهа неуморно, като спираха единствено за да дадат почивка на конете и да поспят. Гарион се научи да дреме в седлото, когато язدهа бавно, а сетне се убеди, че ако е достатъчно уморен, може да спи всякак. Един следобед, докато почиваха от бързия ход, наложен от Улф, младежът чу, че Силк разговаря със стареца и леля Поул. Любопитството надделя над изтощението му и той се разсъни в достатъчна степен, за да може да слуша.

– Ще ми се да зная повече за връзката на Салмисра в нашата работа – каза дребният мъж.

– Тя винаги се е стремяла да използва всяка удобна възможност – отбеляза господин Улф. – Всеки път, когато възникнат размирици, кралицата-змия се опитва да извлече полза от тях.

– Това означава, че трябва да се пазим и от мургите, и от нийсанците, нали?

Гарион отвори очи и попита:

– Защо я наричат „вечната Салмисра“? Много ли е стара?

– Не – отвърна леля Поул. – Кралиците на Нийса винаги носят името Салмисра, това е всичко.

– А ти познаваш ли точно тази кралица, която владее трона сега?

– Не е необходимо – обясни му тя. – Те винаги са съвсем еднакви.

Щом познаваш една, значи познаваш всичките.

– Тази специално страшно ще се разочарова от Ю'дис – отбеляза Силк и се усмихна.

– Надявам се, че Ю'дис вече е избрал някакъв безболезнен, тих начин да се раздели с живота – рече Улф. – Салмисра постъпва крайно необуздано, когато е раздразнена.

– Толкова ли е жестока? – попита Гарион.

– Не точно жестока – обясни Улф. – Нийсанците се възхищават на змиите. Знаеш, че ако обезпокоиш някоя змия, тя ще те ухапе. Змията е просто устроено същество, ала същевременно много логично. Ухапе ли те, вече ти няма зъб.

– Трябвали да приказваме за змии точно сега? – огорчено попита Силк.

– Конете си отпочинаха – обади се Хетар зад гърбовете им. – Можем да тръгваме.

Пришпориха конете, полетяха в галоп и с тропот поеха на юг, към широката долина на река Недрейни и град Тол Хонет. Слънцето стана жарко, дърветата край пътя напъпваха в първите дни на пролетта.

Блестящата столица на Империята беше разположена върху остров в средата на реката – и всички пътища водеха към нея. Видяха я ясно в далечината в мига, когато изкачиха билото на последния хребет. Струваше им се, че градът пораства с всяка измината миля, докато се приближаваха към него. Беше построен изцяло от бял мрамор, който заслепяваше погледа в светлината на сутрешното слънце. Стените бяха високи и дебели, зад тях се виждаха десетки високи кули.

Красив мост простираше грациозната си арка над развълнуваните води на река Недрейни към огромната бронзова северна порта на града. Там винаги стояха на пост отряд легионери в бляскави униформи.

Силк наметна върху раменете си солиден, внушаващ доверие сив плащ, смени си и шапката, а лицето му придоби трезв, делови вид – това означаваше, че претърпява вътрешен преход за смяна на личността, от името на която ще действа. По този начин, изглежда, наистина почти започваше да си вярва, че е онзи драсниански търговец, чиято самоличност приема.

– По каква работа идвате в Тол Хонет? – учтиво попита един от легионерите.

– Аз съм Радек от Боктор – отговори Силк със загрижения вид на човек, чийто ум непрекъснато е зает със сделки. – Карам вълнени платове от Сендария с изключително високо качество.

– Тогава вероятно ще пожелаете да разговаряте с управителя на Централния пазар – каза легионерът.

– Благодаря. – Силк кимна и ги преведе през портата.

Поеха по пълните с хора улици.

– Смятам, че ще е добре да спрем в палата и да поговорим с Ран Боруни – заяви господин Улф. – Боруни не са императори, с които човек винаги може да се разбере, ала са интелигентни. Няма да ми е особено трудно да го убедя, че положението е сериозно.

– По какъв начин ще се добереш до него? – попита леля Поул. – Може да изтекат седмици, преди да ти посочат час, когато можеш да видиш императора. Знаеш ги какви са.

Господин Улф направи гримаса.

– Предполагам, че мога да постигна целта си под формата на церемониално посещение – обясни той, докато си пробиваха път с конете през тълпата.

– И ще разкриеш присъствието си пред целия град?

– Ами имам ли някакъв друг избор? Трябва да спечеля толнедраниците на своя страна. Не мога да си позволя да останат неутрални.

– Мога ли да направя едно предложение? – попита Барак.

– Готов съм да изслушам всякакви хрумвания по този въпрос.

– Защо не отидем да видим Гринег? – продължи Барак. – Той е посланикът на Черек тук, в Тол Хонет. Сигурно ще успее да ни вкара в палата при императора, без да вдигаме толкова врява.

– Тази идея не е лоша, Белгарат – съгласи се Силк. – Гринег има достатъчно връзки в палата, за да ни вкара там без излишно бавене, пък и Ран Боруни го уважава.

– Единствената трудност ще е да влезем при посланика – отбеляза Дурник, когато спряха, за да направят път на няколко тежки каруци, завиващи по една странична улица.

– Той ми е братовчед – каза Барак. – Той, Анхег и аз си играехме заедно, когато бяхме деца. – Исполинът се огледа. – Доколкото зная, трябва да има къща недалеч от гарнизона на Трети имперски легион. Може да питаме някого как се стига дотам.

– Не е нужно – прекъсна го Силк. – Зная го къде е.

– Можех и сам да се сетя за това.

– Ще минем през Северния пазар – каза Силк. – Гарнизонът се намира в близост до главните кейове в долната част на острова.

– Води ни – каза Улф. – Не бива да губим време.

Улиците на Тол Хонет бяха претъпкани с хора от целия свят.

Драснианци и риванци се смесваха с нийсанци и тули. Тук-там сред гъпата се виждаха надраки и – според преценката на Гарион – прекалено много мурги. Леля Поул яздеше близо до Хетар, приказваше му нещо тихичко и често докосваше ръката му, която стискаше дръжката на сабята. Очите на жилестия алгар блестяха, ноздрите му опасно се разширяваха всеки път, когато зърнеше обезобразено от белези лице на мург.

Къщите по високите улици бяха внушителни – с бели мраморни фасади и тежки врати, често охранявани от лични наемни войници, които хвърляха войнствени погледи към минавачите.

– Столицата на Империята, изглежда, се гърчи в плен на какви ли не съмнения и страхове – отбеляза Мандорален. – Толкова ли се плашат от съседите си тези хора?

– Размирни времена. – обясни Силк. – Най-богатите търговци в Тол Хонет държат голяма част от богатството на целия свят в трезорите си. На тази улица има мъже, които биха могли да купят почти цялата територия на Арендия – стига да пожелаят.

– Арендия не се продава – решително изрече Мандорален.

– В Тол Хонет, скъпи бароне, всичко се продава – засмя се Силк. – Чест, добродетел, приятелство, любов. Това е лош град, пълен с лоши хора. Единственото нещо, което има значение тук, са парите.

– Значи на теб тъкмо тук ти е мястото – прекъсна го Барак.

– Харесвам Тол Хонет – призна Силк със смях. – Хората тук не хранят никакви илюзии. Те са покварени и това ме освежава.

– Ти си лош човек, Силк – за кой ли път му каза Барак в очите.

– Споменава ли подобно нещо и по-рано – подхвърли дребният драснианец с мишето лице и подигравателно се усмихна.

Знамето на Черек – изображение на военен кораб върху лазурносин фон – плющеше на вятъра, прикрепено на стълб, който увенчаваше портата на къщата на посланика. Барак слезе от коня малко сковано и закрачи към желязната решетка, която спираше достъпа до портата.

– Кажете на Гринег, че неговият братовчед Барак е дошъл да го види – извика той на брататите пазачи зад оградата.

– Пише ли някъде, че си негов братовчед? – грубо попита един от пазачите.

С почти небрежен жест Барак протегна ръка през решетката, сграбчи ризницата на пазача, дръпна го и здраво го притисна в железните пречки.

– Би ли задал въпроса си по друг начин? – попита исполинът. – Докато все още нямаш оплаквания от здравословен характер?

– Извинете, лорд Барак – изфъфли мъжът. – Така, по-отблизо, вече ви познах.

– Сигурен бях, че ще ме познаеш – увери го Барак.

– Позволете ми да отключа вратата, за да влезете – предложи пазачът.

– Отлично хрумване – рече Барак и го пусна.

Пазачът бързо отвори вратата и пътешествениците влязоха в просторен вътрешен двор.

Гринег, посланикът на крал Анхег в Имперския двор в Тол Хонет, беше плещест мъж, почти толкова едър, колкото Барак, но със съвсем късо подстригана, дори едва покарала брада. Той се спусна по стълбището, като прескачаше по две стъпала едновременно, после сграбчи Барак в яка, мечешка прегръдка и изрева:

– Ти, разбойник такъв! Какво правиш в Тол Хонет?

– Анхег реши да нахлуе в столицата – пошегува се Барак. – А щом приборем всичкото злато и похитим всичките млади жени, ще ти позволим да подпалиш града.

Очите на Гринег за миг блеснаха жадно.

– Така им се пада на толнедраниците. – подметна той със зла усмивка.

– Ами какво е станало с брадата ти? – поинтересува се Барак.

Гринег се закашля смутено и бързо отвърна:

– Нищо особено. Не е важно.

– Никога не сме имали тайни един от друг – рече Барак.

Гринег тихо и засрамено каза нещо, а Барак избухна в страхотен, гръмотевичен смях и попита:

– Защо й позволи?

– Бях пиян – призна Гринег. – Хайде да влезем. В мазето имам едно буре с прекрасна бира.

Останалите последваха двамата исполини в къщата. Преминаха през широк коридор, който ги отведе в стая с мебелировка от Черек – тежки столове и пейки, покрити с животински кожи, застлан с тръстика под и огромна камина, в която гореше цял дънер. Няколко омазани със смола факли пушеха, прикрепени с железни пръстени към каменната стена.

– Тук наистина се чувствам като у дома – призна Гринег. Един слуга им донесе халби с тъмнокафява бира и тихо напусна стаята. Гарион бързо вдигна халбата и отпи голяма глътка, преди леля Поул да поръча нещо по-безобидно. Тя го изгледа, без да каже нито дума; очите й бяха

напълно безизразни.

Гринег се отпусна в огромно, дялано на ръка кресло, върху което беше просната меча кожа, и попита:

– Коя е истинската причина да пристигнеш в Тол Хонет, Барак?

– Гринег – отговори сериозно Барак. – Това е Белгарат. Сигурен съм, че си чувал за него.

Очите на посланика се разшириха, той наведе глава и каза почитателно:

– Къщата ми е на ваше разположение.

– Можеш ли да уредиш да се срещна с Ран Боруни? – попита господин Улф и седна на грубо скованата пейка край огъня.

– Това не представлява никаква трудност за мен.

– Добре – каза господин Улф. – Трябва да разговарям с императора, а не ми се ще около това да се вдига шум.

Барак се зае да представи и останалите, а братовчед му учтиво кимаше на всеки.

– Дошли сте в Тол Хонет в смутно време – заяви Гринег, когато размяната на любезности приключи. – Благородниците на Толнедра се събират в столицата като гарвани около умряла крава.

– Чухме за това, докато се придвижвахме на юг – каза Силк. – Наистина ли положението е толкова лошо?

– Вероятно е дори по-лошо, отколкото са ви го представили – отговори Гринег и се почеса по ухото. – Спечелването на короната от дадена династия се случва само няколко пъти в цяла една епоха. Боруните бяха на власт повече от шестстотин години, затова останалите знатни фамилии очакват смяната на императора с огромно нетърпение.

– Кой най-вероятно ще наследи Ран Боруни? – попита господин Улф.

– В този момент най-вероятният претендент е великият херцог Кадор от Тол Вордю – отвърна Гринег. – Изглежда, че има повече пари от всички останали. Естествено, династията на хонетите е по-богата, ала те са излъчили седмината кандидати, затова средствата на всеки един отделно не са особено внушителни. Останалите родове всъщност не влизат в сметката. Боруните не разполагат с подходящ претендент, пък и никой не приема на сериозно кандидатурата, излъчена от династията Ранити.

Гарион внимателно постави халбата си на пода. Горчивата бира наистина не беше приятна на вкус и той се чувстваше някак измамен, че не му я отнеха. Във всеки случай половината халба, която беше изпил,

накара ушите му да пламнат.

– Срещнахме член на рода Вордю. Той ни каза, че хорбитите изпълвали отрова.

– Всички прибягват до това средство. – Върху лицето на Гринег се изписа отвращение. – Хорбитите просто го правят по по-очевиден начин, това е всичко. Ала ако Ран Боруни умре утре, следващият император ще бъде Кадор.

Господин Улф се намръщи.

– Никога не съм постигал особен успех в общуването с хора от рода Вордю. Наистина, те нямат нито царствена осанка, нито съответното държане.

– Здравето на стария император е все още твърде добро – подхвана Гринег. – Ако поживее още една-две години, хонетите вероятно ще се обединят около един кандидат – онзи който оцелее – и тогава всичките им пари ще отидат за него. Но тези неща отнемат доста време. Повечето претенденти за трона живеят извън града и всички са изключително предпазливи, така че наемните убийци изпитват огромни затруднения, докато се доберат до тях. – Посланикът се разсмя и отпи внушителна глътка бира. – Смешни хора.

– Може ли да отидем в двореца сега? – попита господин Улф.

– Бихме желали първо да се преоблечем – твърдо заяви леля Поул.

– Пак ли, Поулгара? – Улф впери изтерзания си поглед в лицето ѝ.

– Просто се преоблечи, татко – отвърна му тя. – Няма да ти позволя да ни поставяш в неудобно положение, появявайки се в двореца, облечен в дрипи.

– Няма да сложа на гърба си онази бяла дреха. – Гласът на стареца беше неумолим.

– Няма – съгласи се дъщеря му. – Сигурна съм, че посланикът ще може да ти даде един плащ. Така няма да привличаш ничие внимание.

– Както кажеш, Поул – въздъхна Улф и се предаде.

След като се преоблякоха, Гринег свика почетния си патрул – група мрачни черекски войници, които ескортираха пътешествениците по широките улици на Тол Хонет до двореца. Гарион, съвсем замаян от разкоша на столицата, усещаше как главата му натежава от половината халба бира, така че яздеше кротко до Силк и се опитваше да не зяпа с опулени очи нито високите сгради, нито богато облечените толнедраници, които се разхождаха, демонстрирайки внушително си благоприличие под лъчите на жаркото обедно слънце.

ГЛАВА 16

Палатът на императора се издигаше на висок хълм в центъра на Тол Хонет. Не беше една-единствена постройка, а се състоеше от цял комплекс сгради, всичките изградени от мрамор и заобиколени от градини и морави, където безброй кипариси хвърляха приятна сянка. Всичко това беше обградено с висока стена, увенчана със статуи, издигнати на еднакви разстояния една от друга. Легионерите пред портата на двореца разпознаха посланика на Черек и веднага повикаха един от императорските шамбелани – сивокос придворен с кафяв плащ.

– Трябва да видя Ран Боруни, лорд Морин – обърна се към него Гринег, след като слязоха от конете в покрит с мраморни плочи двор. – Разговорът ми с него не търпи отлагане.

– Разбира се, лорд Гринег – с готовност се съгласи сивокосият. – Негово императорско величество винаги с удоволствие разговаря с личния пратеник на крал Анхег. За нещастие негово величество тъкмо сега почива. Вероятно ще успее да ви свърже с него някъде днес следобед, в най-лошия случай утре сутринта.

– Казах ви, че е спешно, Морин – повтори Гринег. – Трябва да видим императора веднага. По-добре идете и го събудете.

Морин изглеждаше изненадан.

– Не може да бъде чак толкова неотложно – с укор в гласа произнесе той.

– Боя се, че е точно така – отвърна Гринег.

Морин замислено сви устни, после започна да оглежда поотделно членовете на групата.

– Познавате ме добре и знаете, че не бих ви помолил да сторите това, ако нямах сериозно основание – каза Гринег.

Морин въздъхна.

– Изпитвам голямо доверие към вас, Гринег. Добре. Елате. Помолете войниците си да изчакат тук.

Гринег направи кратък жест към своите пазачи да останат на място, а той заедно с пътешествениците последва лорд Морин. Прекосиха широкия двор и стигнаха до една сенчеста алея, оградена от двете страни с колони.

– Как е той? – попита Гринег.

– Здравето му все още е добро – отговори Морин. – Ала напоследък настроението му непрекъснато се влошава. Представителите на

фамилия Боруни подават оставки, напускат постовете си и се оттеглят в Тол Боруни.

– Това изглежда благоразумна стъпка при настоящите обстоятелства – каза Гринег. – Подозирам, че преминаването на короната в друга династия ще бъде съпроводено с човешки жертви.

– Вероятно ще бъде така – съгласи се Морин, – ала негово величество смята, че е твърде потискащо да го изоставят членовете на собственото му семейство. – Шамбеланът спря пред увенчана с арка мраморна порта. Двама легионери с позлатени брони стояха на пост пред нея, без да помръдват.

– Моля, оставете оръжията си тук. Негово величество е твърде чувствителен към подобни вещи – сигурен съм, че разбирате защо.

– Естествено – отговори Гринег, извади изпод плаща си една тежка сабя и я подпря на стената.

Всички последваха примера му. Морин примигна от изненада, когато Силк измъкна от разни места изпод дрехите си три различни ками.

„Страшен оръжеен комплект“ – раздвижиха се ръцете на шамбелана.

„Смутни времена“ – обясниха пръстите на Силк.

Лорд Морин леко се усмихна и ги преведе през портата.

Влязоха в градина с прекрасно поддържана морава. Няколко фонтана тихо пръскаха водни капчици, розовите храсти бяха добре подкастрирани, плодните дръвчета, които изглеждаха много стари, бяха напъпили – почти готови да разцъфнат под топлите лъчи на слънцето. Птички пръхаха около гнездата си в преплетените клони. Гринег и останалите последваха Морин по една извита мраморна пътека към средата на градината.

Ран Боруни ХХІІІ-ти, императорът на Толнедра, беше дребен възрастен мъж, доста плешив, облечен в златист плащ. Седеше отпуснато в масивен стол под беседка, по която пълзяха напъпили лози, и хранеше със семенца пъстро канарче, кацнало на едната облегалка за ръце на стола. Императорът имаше малък, подобен на клон нос и светли любопитни очи.

– Казах, че искам да ме оставиш на мира, Морин – извика той раздражено.

– Хиляди извинения, ваше величество – започна да обяснява лорд Морин с дълбок поклон. – Лорд Гринег, посланикът на Черек, иска да представи на вниманието ви въпрос, който не търпи никакво отлагане. Той ме убеди, че не бива да чакаме нито миг.

Императорът хвърли остър поглед към Гринег. Очите му станаха лукави, почти злобни.

– Виждам, че брадата ви вече е попорасла, Гринег.

Лицето на Гринег поаленя.

– Трябваше да се сетя, че ваше величество е научил за моята малка беда.

– Научавам за всичко, което се случва в Тол Хонет, лорд Гринег – отсечено отвърна императорът. – Макар че всичките ми братовчеди и племенници бягат като плъхове от подпалена къща, аз все още разполагам с неколцина верни хора. Кой дявол те накара да си имаш работа с жена от надраките? Смятах, че вие, алорните, ненавиждате ангараките.

Гринег се изкашля неловко и хвърли бърз поглед към леля Поул.

– Беше на шега, ваше величество – отвърна той. – Мислех си, че така ще поставя в неудобно положение надракския посланик – а пък жена му, в края на краищата, е много хубава. Не знаех, че е скрила ножици под възглавницата си.

– Знаеш ли, че пази брадата ти в златна кутия? – подсмихна се самодоволно императорът. – Показва я на всичките си приятели.

– Зла жена – тъжно отбеляза Гринег.

– А тези какви са? – попита императорът и посочи с пръст пътешествениците, които стояха на тревата на няколко стъпки зад посланика.

– Братовчед ми Барак и неколцина приятели – отвърна Гринег. – Именно те желаят да разговарят с вас.

– Граф Трелхайм? – изрече с въпросителен тон императорът. – Какво правите в Тол Хонет, господине?

– Просто минавам през града, ваше величество – отговори с поклон Барак.

Ран Боруни измери с остър поглед всеки един от останалите, сякаш наистина ги виждаше за пръв път, и продължи:

– А този трябва да е принц Келдар от Драсния. Той напусна Тол Хонет прекалено бързо последния път, когато беше в града. Представяше се за акробат в пътуващ цирк и ако не ме лъже паметта, винаги изприварваше полицията с един скок.

Силк учтиво се поклони.

– И Хетар от Алгария – спря погледа си върху война императорът. – Човекът, който се опитва без ничия помощ да изтрие от лицето на земята населението на Ктхол Мургос.

Хетар кимна.

– Морин – остро каза императорът. – Защо си ме обкръжил с

алорни? Аз не харесвам алорните.

– Става дума за нещо съвсем неотложно, милорд – извинително отвърна Морин.

– Даже и аренд? – възкликна императорът, спирайки поглед върху Мандорален. – И за да бъда съвсем точен – мимбрат! – Очите му се присвиха. – От описанията, които съм чувал, това може да е единствено барон Воу Мандор.

Поклонът на Мандорален беше изтънчен и изпълнен с грация.

– Очите ви са изключително остри, ваше величество. Вие успяхте да разкриете самоличността ни без никаква помощ.

– Не на всички – възрази императорът. – Не познавам онзи момък от Сендария, а може би от Риванското кралство.

За миг Гарион изтръпна. Барак веднъж му беше казал, че прилича на риванец повече, отколкото на човек от останалите народности от алорнските държави, ала споменът за това се беше изгубил в обърканата плетеница от събития, последвали случайната забележка на гиганта. Сега императорът на Толнедра, чиито очи, изглежда, притежаваха тайнствената способност да проникват до същността на нещата, го определи като риванец. Младежът бързо погледна към леля Поул, ала вниманието ѝ беше погълнато от напъпилите рози.

– Мъжът от Сендария е Дурник – представи го господин Улф. – Той е ковач. В тази страна ковашкият занаят се възприема като занимание, свързано с класата на благородниците. Момъкът е мой внук, казва се Гарион.

Императорът го погледна.

– Струва ми се, че трябва да се досетя кой си ти. Нещо в тебе... – Той млъкна замислено.

Канарчето изведнъж запя, литна и запляска с крилца край леля Поул. Тя протегна показалеца си, птичката кацна върху него, наклони назад главичката си и запя така вълшебно, като че мъничкото ѝ сърчице щеше да се пръсне от обожание. Жената слушаше песента със сериозно изражение. Беше облякла тъмносиня рокля, изящно украсена с коприна на корсажа, а върху раменете си бе наметнала къса пелерина от самурени кожи.

– Какво правите с канарчето ми? – попита императорът.

– Слушам песента му – отговори Поулгара.

– Как го накарахте да запее? Изминаха много месеци, откакто се опитвам да го придумам да отвори човчицата си.

– Не сте го приемали с необходимата сериозност.

– Коя е тази жена? – зададе поредния си въпрос императорът.

– Дъщеря ми Поулгара – отговори господин Улф. – Тя се разбира изключително добре с птиците.

Императорът изведнъж се засмя. Смехът му беше груб, изпълнен с недоверие.

– О, я стига! Не можете да очаквате да приема такъв абсурд, нали?

Улф го погледна изпитателно.

– Сигурен ли си, че не ме познаваш, Ран Боруни? – меко попита той. Светлозеленият плащ, който му беше дал Гринег, му придаваше вид почти на истински толнедранец – истински, ала не съвсем.

– Умно нещо сте измислили – заяви императорът. – Отива ти да играеш тази роля, пък и жената добре се справя с нейната, ала аз не съм дете. Отдавна не вярвам в приказките за вълшебства и вълшебници.

– Жалко. Предполагам, че оттогава животът ти е станал мъничко по-празен. – Улф погледна към прекрасно поддържаната градина със слугите, фонтаните и войниците от личната стража на императора, поставени на непривличащи погледа места сред цветните лехи. – Макар че притежаваш всичко това, Ран Боруни, един живот, в който не се случват никакви чудеса, е скучен и изпълнен с досада. – Гласът на стареца беше малко тъжен. – Смятам, че си се отказал от прекалено голямо нещо в него.

– Морин – безапелационно заповяда Ран Боруни. – Изпратете да повикат Зерийл. Незабавно ще разрешим възникналия въпрос.

– Веднага, ваше величество – отговори Морин и направи знак на един от слугите.

– Може ли да си взема канарчето? – обърна се императорът с натъжен глас към леля Поул.

– Разбира се. – Тя се приближи през тревата към стола – пристъпваше бавно, за да не изплаши чуруликащата малка птичка.

– Понякога се чуда какво ли казват, когато пеят – каза Ран Боруни.

– Точно сега ми разказва за деня, когато се е научило да лети – отговори леля Поул. – Това е много важен ден за всяка птица. – Тя протегна ръка, канарчето кацна на пръста на императора и продължи да пее, вперило ярките си очички в лицето на Ран Боруни.

– Предполагам, че ви е забавно да проявявате самонадеяността си пред мен – усмихна се дребният остарял император. – Ала се страхувам, че нямам време за такива неща. Тъкмо в този миг цялата нация очаква със затаен дъх смъртта ми. Всички, изглежда, смятат, че най-доброто, което мога да строя за Толнедра, е незабавно да умра. Някои дори си

направиха труда да ми помогнат в това отношение. Миналата седмица заловихме четирима наемни убийци във вътрешността на палата. Боруните, членовете на собственото ми семейство, ме изоставят с такава скорост, че вече почти не разполагам с хора, които да поемат грижите за двореца, да не говорим за империята. А, ето че идва и Зерийл.

Сух мъж с гъсти вежди, облечен в червен плащ, изписан отгоре-долу с мистически символи, прекоси с бързи стъпки моравата и направи дълбок поклон пред императора.

– Съобщиха ми, че тази жена била вълшебницата Поулгара – обяви императорът. – А пък старецът бил Белгарат. Бъди така добър, Зерийл, огледай ги внимателно и прецени дали не са някои самозванци.

– Белгарат и Поулгара? – подигравателно изрече мъжът с гъстите вежди. – Сигурно ваше величество се шегува! Това са имена на герои от митологията. Такива хора не съществуват.

– Виждате ли? – обърна се императорът към леля Поул. – Вие не съществувате. Чувам го от устата на безспорен авторитет. Самият Зерийл е магьосник, знайте това.

– Наистина ли?

– Един от най-добрите в този занаят – увери я императорът. – Разбира се, повечето от неговите вълшебства се дължат на ловкостта на ръцете му, тъй като магьосничеството не е нищо друго освен фалшификация, но то ме развлича, а пък той така сериозно се отнася към постиженията си. Продължавай, Зерийл, ала, моля те, този път недей предизвиква ужасна воня, както правиш винаги.

– Това няма да е необходимо, ваше величество – категорично отсече Зерийл. – Ако наистина бяха магьосници, щях веднага да разбера. Не знам дали ви е известно, но между нас съществува особен начин на общуване.

Леля Поул изгледа магьосника с леко повдигната вежда.

– Струва ми се, че трябва да ни наблюдавате по-отблизо, Зерийл – предложи му тя. – Понякога ние, хората, правим разни пропуски. – Тя направи почти незабележим жест и на Гарион му се стори, че чува някакъв слаб шум.

Магьосникът се опули, втренчил поглед право пред себе си. Очите му започнаха да се изцъклят, лицето му придоби мъртвешка бледност, а после – като че някой беше отсякъл краката му – той се просна по очи на земята и раболепно изхриптя:

– Прости ми, лейди Поулгара!

– Предполагам, че това трябваше да ме впечатли – подхвърли

императорът. – Много пъти съм виждал как човешкият ум може да бъде хипнотизиран и доведен до подчинение, ала нека още в началото сме наясно – умът на Зерийл не е прекалено внушителен.

– Всичко това започва да става досадно, Ран Боруни – язвително отбеляза леля Поул.

– Наистина би трябвало да й повярвате – проговори канарчето с тънък цвъртящ гласец. – Веднага разбрах коя е тя – разбира се, нашата чувствителност е много по-голяма, отколкото вашата – на същества, които пълзят по земята. Защо правите това? Сигурен съм, че стига да опитате, без затруднения ще полетите. Ще ми се да не ядете толкова много чесън, императоре – дъхът ви мирише ужасно.

– Сега замълчи – нежно каза леля Поул на птичката. – По-късно ще му разкажеш всичко.

Императорът трепереше конвулсивно и се взираше в канарчето така, сякаш то беше змия.

– Защо просто не се държим, както бихме се държали, ако аз и Поулгара наистина сме тези, за които се представяме? – предложи господин Улф. – Може цял ден да те убеждаваме в истинската си самоличност, ала не разполагаме с толкова време. Трябва да ти кажа някои неща, които са важни – независимо от това кой съм аз.

– Смятам, че ще приема думите ти – каза Ран Боруни.

Все още продължаваше да трепери и да се взира в канарчето, което вече беше млъкнало.

Господин Улф сложи ръцете си на кръста и се вгледа в няколко лястовички, които цвъртяха върху клона на близкото дърво.

– В началото на есента миналата година – започна той – изменникът Зедар се промъкна в тронната зала на кралство Рива и открадна Кълбото на Алдур.

– Какво?! – възкликна Ран Боруни и бързо се надигна от стола. – Как?

– Не знаем – отвърна Улф. – Когато го настигна, може би ще му задам тези въпроси. Ала съм сигурен, че можеш да осъзнаеш колко важно е подобно събитие.

– Това е очевидно – откликна императорът.

– Алорните и сендарите се готвят за война без много много шум – съобщи му Улф.

– Война ли? – Гласът на императора прозвуча потресено. – С кого?

– С ангараките естествено.

– Какво общо има Зедар с ангараките? Той може да действа и

самостоятелно, нали?

– Не очаквах чак такава глупост от вас – отбеляза леля Поул.

– Забравяте къде се намирате, госпожо – твърдо ѝ отговори Ран Бо-руни. – Къде е Зедар сега?

– Минал е през Тол Хонет преди около две седмици – обясни Улф.

– Ако му се удаде да прекоси границата и да навлезе в едно от ангаракските кралства, преди да съм успял да го спра, алорните ще започнат войната.

– И Арендия ще воюва заедно с тях – непоколебимо заяви Мандо-рален. – Крал Кородулин бе също известен.

– Ще разкъсате света на две – възрази императорът.

– Може би – призна Улф. – Ала не можем да позволим на Зедар да занесе Кълбото на Торак.

– Веднага ще пратя вестители до другите кралства – каза Ран Бо-руни. – Трябва да му попречим преди нещата да излязат от контрол.

– Прекалено късно е за това – мрачно отрони Барак. – Анхег и оста-налите не са в настроение да се занимават с игрите на толнедранската дипломация тъкмо в този момент.

– Вашите хора се ползват с лоша репутация на север, ваше величес-тво – изтъкна Силк. – Те, изглежда, винаги целят да сключат търговски споразумения. Всеки път, когато Толнедра е посредник при разрешава-нето на какъвто и да било спор, всичко се оказва страхотно скъпо. Не мисля, че в бъдеще можем да си позволяваме любезното ви съдействие.

Облак скри слънцето и в градината като че ли изведнъж стана студено.

– Но този проблем е раздухан до невероятни мащаби – възрази им-ператорът. – Алорните и ангараките се карат за този безценен камък от хиляди години. Само чакате подходяща възможност да се нахвърлите едни върху други. Е, сега вече имате претекст. Хубаво, забавлявайте се. Докато аз съм император, Толнедра няма да се обвързва с никоя от вою-ващите страни.

– Няма да е възможно да останеш неутрален – каза леля Поул.

– Защо не? Кълбото не ме засяга по никакъв начин. Нахвърлете се едни срещу други, унищожете се взаимно, щом чак толкова го желаете. Толнедра все още ще бъде на мястото си, когато приключите.

– Съмнявам се – каза Улф. – В империята ти е пълно с мурги, които ще прегазят цялата ти войска само за една седмица....

– Те са почтени търговци. Дошли са в Толнедра, за да търгуват чес-тно и според законите на моята страна.

– Мургите не се занимават с почтена търговия – каза леля Поул. – Всеки мург в Толнедра е пристигнал тук, защото го е изпратил върховният жрец на кролимите.

– Това е преувеличено – упорито продължи да твърди Ран Боруни. – Целият свят знае, че ти и баща ти питаете умопомрачителна омраза към ангараките, ала времената се промениха.

– Ктхол Мургос е все още управляван от Рак Ктхол – напомни Улф. – А там господар е Ктучик. Ктучик не се е променил, нищо че е започнал да използва по-различни думи. Търговците от Рак Госка могат наистина да ти изглеждат възпитани, ала веднага ще скочат на бой, ако им подсвиrne Ктучик, който е ученик на Торак.

– Торак е мъртъв.

– Така ли? – възкликна леля Поул. – Виждал ли си гроба му? Разкопавал ли си пръстта над него, за да видиш със собствените си очи костите му?

– Разходите по поддържане на империята в ред са много големи – подхвана императорът – и аз се нуждая от приходите, които ми донасят мургите. Имам агенти в Рак Госка и навсякъде по Южния път на керваните, така че бих научил, ако мургите започнат да се готвят за военни действия срещу мен. Изпитвам известни съмнения, че цялата тази свада е в резултат на вътрешни дразги между магьосниците. Вие си имате свои мотиви, ала аз няма да ви разреша да използвате моята империя като сляпо оръдие в борбата ви за власт.

– Ами ако ангараките победят? – попита леля Поул. – Как възнамеряваш да се справиш с Торак?

– Не се боя от Торак.

– Срещал ли си го някога? – попита Улф.

– Очевидно не съм. Слушай, Белгарт, ти и дъщеря ти никога не сте били приятелски настроени към Толнедра. Отнасяхте се към нас като към победени врагове след битката при Воу Мимбре. Информацията ти е интересна и аз ще я обмисля достатъчно задълбочено, ала мотивите на алорните не могат да управляват толнедранската политика. Икономическите отношения в държавата ни силно зависят от търговията по Южния път. Няма да разруша империята си, просто защото вие по някаква случайност не харесвате мургите.

– Тогава си глупак – рязко каза Улф.

– Сигурно би се изненадал, ако разбереш колко хора мислят като теб – отговори императорът. – Може би ще постигнеш по-голям успех с човека, които наследи от мен короната. Ако той е родовете Вордю или

Хонет, би могъл дори да го подкупиш, ала боруните не приемат подкупи.

– Нито съвети – добави леля Поул.

– Само когато те са изгодни за нас, лейди Поулгара – възрази Ран Боруни.

– Смятам, че сторихме тук всичко, което можахме – реши господин Улф.

Бронзовата врата в края на градината се отвори с трясък и през нея нахълта дребно момиче с червеникава коса и блеснали очи. Отначало Гарион си помисли, че е още дете, ала когато момичето се приближи, разбра, че е отминала детската възраст. Макар че беше много дребна, късата зелена туника без ръкави, която беше облякла, разкриваше тяло, което беше много по-близо до зрелостта. Той изпита особена изненада, когато я видя – нещо подобно на чувството, че я познава, ала същевременно твърде различно от него. Косата ѝ приличаше на тежък водопад от сложно подредени дълги къдрици, които се спускаха по врата и раменете ѝ. Гарион никога не беше виждал коси с такъв цвят – наситено червени, блестящи, които сякаш светеха със свой, вътрешен блясък. Девойката беше изпаднала в състояние, което граничеше с неподправена ярост.

– Защо ме държат тук като затворничка? – попита тя императора.

– За какво говориш? – въпросително я изгледа Ран Боруни.

– Легионери те не ме пускат извън двореца!

– О! – въздъхна императорът. – Това ли било?

– Точно това.

– Те изпълняват заповедите ми, Се'недра – обясни императорът.

– И те така казват. Заповядай им да престанат с тези глупости.

– Не.

– Не? – Тонът ѝ бе изпълнен с недоверие. – Не? – Гласът ѝ подскочи с няколко октави. – Какво искаш да кажеш с това „не“?

– Точно сега за тебе е опасно да се разхождаш из града.

– Глупости – троснато отвърна тя. – Не възнамерявам да вися в този задушен дворец само защото ти се боиш от собствената си сянка. Трябва да си купя разни неща от пазара.

– Ами изпрати някого.

– Не желая да изпращам никого! – изкрещя тя. – Искам сама да отида.

– Е, не може – категорично изрече императорът. – Защо вместо това не се позанимаваш с уроците си?

– Няма да уча! – извика – тя. – Джийбърс е тесногръд идиот и ме отегчава. Не желая да седя като баба и да приказвам за история, политика или за всички останали скучноти. Искам един следобед само за себе си.

– Съжалявам.

– Моля те, татко – изрече умолително тя и в гласа ѝ се промъкна увещателна нотка. Тя хвана една от гънките на златния му плащ и започна да я върти около мъничкия си пръст. – Моля те. – Погледът, който отправи към императора през трепкащите си мигли, би умиловил дори камък.

– В никакъв случай – отсече той, отказвайки да я погледне. – Заповедта ми остава в сила. Няма да напускаш територията на двореца.

– Мразя те! – извика момичето и избяга от градината, обляно в сълзи.

– Дъщеря ми – обясни императорът, сякаш се извиняваше. – Не можете да си представите какво значи да имаш такова дете.

– О, с лекота си представям всичко – измърмори господин Улф и погледна към леля Поул.

В отговор тя го изгледа предизвикателно и каза:

– Хайде де, доизкажи се. Сигурна съм, че няма да мирясаш, докато не го сториш.

Улф вдигна рамене, и измърмори:

– Добре де, спирам.

Ран Боруни замислено изгледа бащата и дъщерята.

– Хрумна ми, че можем да преговаряме – рече той с присвити очи.

– Какво си наумил? – попита Улф.

– Ти имаш известен авторитет сред алорните – подхвана императорът...

– Да, може и така да се каже – предпазливо потвърди Улф...

– Сигурен съм, че ако ги помолиш, те ще си затворят очите пред една от най-абсурдните клаузи на споразумението при Воу Мимбре.

– Точно коя от всички?

– Наистина, няма никаква нужда Се'недра да отпътува до Рива, нали? Аз съм последният император от династията на Боруни и когато умра, тя няма вече да бъде престолонаследничка. Искам да кажа, че при тези обстоятелства изискването не се отнася до нея. То и без това си е истинска глупост. Потомците на риванския крал са измрели преди тринайсет столетия, така че няма да има никакъв жених, който да очаква дъщеря ми в тронната зала на Рива. Както видяхте, сега Толнедра е

много опасно място. Само след година ще отпразнуваме шестнайсетия рожден ден на Се'недра и датата е добре известна на всички. Ако съм изправен пред необходимостта да я изпратя в Рива, половината от наемните убийци в империята ще се укрият около портата на палата, очаквайки дъщеря ми да излезе. Не бих поел този риск. Ако можеш да повлияеш на алорните да смекчат отношението си по този въпрос, аз бих могъл да направя редица отстъпки за връзките ми с мургите – ще огранича техния брой в империята, ще въведе затворени за тях зони и други подобни неща.

– Не, Ран Боруни – категорично го прекъсна леля Поул. – Се'недра ще замине за Рива. Ти не можеш да разбереш, че клаузите на Споразумението не са чиста формалност. Ако дъщеря ти е жената, определена от съдбата да стане невеста на риванския крал, никоя сила на света не може да я спре в уречения ден тя ще бъде в тронната зала на кралство Рива. Препоръките на баща ми по отношение на мургите са само предложения – за твое собствено добро. А как ще предпочетеш да действуваш е лично твоя работа.

– Смятам, че вече изчерпахме възможностите да продължим този разговор – студено заяви императорът. Двама много важни на вид сановници влязоха в градината и размениха няколко думи с лорд Морин.

– Ваше величество – почтително заговори сивокосият шамбелан, – министърът на търговията желае да ви информира, че е постигнал отлично споразумение с търговската делегация от Рак Госка. Господата от Ктхол Мургос проявиха извънредно разбиране към нас.

– Радвам се да го чуя – отговори Ран Боруни и хвърли многозначителен поглед към господин Улф.

– Членовете на делегацията от Рак Госка биха желали да изразят своите почитания преди да отпътуват – добави Морин.

– О, разбира се – даде съгласието си императорът. – С удоволствие ще ги приема.

Морин се обърна и леко кимна към двамата сановници.

Те на свой ред се обърнаха и поговориха с някого зад вратата, която след миг се отвори с решителен замах.

Петима мурги влязоха в градината. Грубите им черни дрехи имаха качулки, ала те не ги бяха сложили на главите си. Плащовете им не бяха закопчани и ризниците, които носеха всички, блеснаха на слънцето. Мургът, застанал начело, беше малко по-висок от останалите и по поведението му личеше, че е водачът на делегацията. Цял рой картини и откъслечни спомени нахлуха в съзнанието на Гарион, когато погледна

обезобразеното с белег лице на врага, когото беше познавал цял живот. Странното привличане на безмълвната, тайна връзка между тях отново се прояви. Този мъж беше Ашарак.

Нещо докосна ума на Гарион, ала колебливо – не онази могъща сила, която мургът беше насочил срещу него в мрачния коридор в палата на крал Анхег във Вал Алорн. Амулетът под туниката му стана много студен, ала същевременно като че го пареше.

– Ваше императорско величество! – каза Ашарак и пристъпи напред със студена усмивка. – За нас е чест да бъдем допуснати до височайшето ви присъствие. – Той се поклони, ризницата му издрънча.

Барак здраво стискаше дясната ръка на Хетар; Мандорален се приближи и хвана лявата.

– Изпълнен съм с върховна радост, че отново ви виждам, благородни Ашарак – заговори императорът. – Казаха ми, че споразумението между страните ни е вече постигнато.

– То е изгодно за двете държави, ваше величество.

– Най-добрите споразумения са точно такива – одобрително изрече Ран Боруни.

– Таур Ургас, кралят на мургите, ви изпраща поздравии – продължи Ашарак. – Негово величество е изпълнен с желание да заздрави връзките между Ктхол Мургос и Толнедра. Той се надява, че един ден ще бъде в състояние да нарича ваше императорско величество свой брат.

– Ние се отнасяме с уважение към миролюбивите намерения и легендарната мъдрост на Таур Ургас – усмихна се императорът с известна доза самодоволство.

Ашарак се огледа и черните му очи се присвиха.

– Е, Амбар – обърна се той към Силк. – Виждам, че сте станали още по-богат от последния път, когато се срещнахме в кантората на Минган в Дарайн.

Силк разпери ръце в невинен жест.

– Боговете бяха милостиви към мен – във всеки случай поне повечето от тях.

Ашарак се усмихна за миг.

– Значи се познавате? – попита императорът с известна изненада.

– Срещали сме се, ваше величество – призна Силк.

– В друго кралство – добави Ашарак, после погледна направо към господин Улф и попита: – Как си, Белгарат?

– Добре съм, Чамдар – отвърна старецът.

– Наистина изглеждаш добре.

– Благодаря.

– Струва ми се, че единствено аз съм непознатият тук – отбеляза императорът.

– Чамдар и аз се познаваме от много години – заяви господин Улф и погледна мурга с едва доловимо злобно блясъче в очите. – Виждам, че си успял да се възстановиш от неразположението, което те сполетя неотдавна.

Лицето на Ашарак трепна от раздразнение, после той бързо погледна сянката си върху тревата, като че искаше да се увери, че наистина е там.

Гарион си спомни какво беше казал Улф на върха на високия скалист хълм след нападението на алгротите – нещо за сянка, която щяла да се върне при стопанина си по заобиколен маршрут. Неизвестно защо сведението, че мургът Ашарак и кролимът Чамдар са един и същи човек, не го изненада особено. Както при сложна мелодия от два гласа, изпята малко фалшиво, сливането на двете личности му се струваше някак съвсем естествено. Информацията за това пасна в общата картина, изградена от ума му, както ключ в брава на врата.

– Някой ден трябва да ми покажеш как го правиш – каза Ашарак. – Това преживяване ми се стори интересно. Ала конят ми направо полудя.

– Извинявам се, че съм го обезпокоил.

– Защо ми се струва, че пропускам повече от половината от смисъла на този разговор? – попита Ран Боруни.

– Простете ни, ваше величество – отговори Ашарак. – Древният Белгарат и аз подновяваме нашата стара вражда. Рядко сме имали възможност да водим възпитан разговор. – Той се обърна към леля Поул и учтиво се поклони. – Милейди Поулгара. Красива сте както винаги. – И я измери с преднамерено неприличен поглед.

– Ти също не си се променил много, Чамдар. – Тонът ѝ беше мек, дори добродушен, ала Гарион, който я познаваше достатъчно добре, незабавно усети смъртната обида, която току-що бе нанесла на кролима.

– Очарователно – произнесе с лека усмивка Ашарак.

– По-добре изиграно, отколкото на театрално представление – извика възхитено императорът. – Вие всъщност се пръскате от злоба. Дано имам възможност да видя първото действие от пиесата.

– Първите действия са много дълги, ваше величество – каза Ашарак, – пък и често са досадни. Както може би сте забелязали, понякога Белгарат се оплита в собствените си хитрини.

– Сигурен съм, че ще успея да наваксам за това – отговори му

господин Улф с лека усмивка. – Обещавам, че последното действие ще бъде изключително кратко, Чамдар.

– Пак ли ме заплашваш, старче? – подметна Ашарак. – Помислих си, че постигнахме съгласие да се държим възпитано.

– Не си спомням някога да сме постигали съгласие по който и да е въпрос – възрази Улф и се обърна към императора. – Мисля, че е време да си тръгваме, Ран Боруни. С твое позволение, разбира се.

– Естествено – отвърна императорът. – Доволен съм, че, се срещнахме... макар че, както знаете, не ви вярвам. Ала скептицизмът ми е повече на теория, отколкото на лична основа.

– Радвам се, че е така – подхвърли Улф и съвсем неочаквано му се усмихна дяволито.

Ран Боруни се засмя.

– С нетърпение очаквам следващата ни среща, Белгарат – заяви Ашарак.

– Аз не бих се държал така ентусиазирано, ако бях на твое място – посьветва го Улф, после се обърна и изведе спътниците си от градината.

ГЛАВА 17

Когато излязоха от портата на двореца, беше ранен следобед. Широките морави се зеленееха под топлото пролетно слънце, кипарисите се полюляваха от полъха на лекия ветрец.

– Не мисля, че желаем да оставаме повече в Тол Хонет, нали? – каза Улф.

– Значи тръгваме? – попита Мандорален.

– Първо трябва да свърша нещичко – отговори Улф и погледна с премрежени очи към слънцето. – Барак и братовчед му ще дойдат с мен. Останалите ще отидете в къщата на Гринег и ще ме чакате там.

– Ще поспрем на централния пазар пътом – каза леля Поул. – Трябва да купя някои неща.

– Не сме тръгнали да пазаруваме, Поул.

– Кролимите вече знаят, че сме тук, татко – напомни му тя. – Няма смисъл да вървим дебнешком като крадци на дребно, нали?

– Добре, Поул – въздъхна той.

– Знаех си, че ще те убедя – рече тя.

Господин Улф безпомощно поклати глава, после заедно с Барак и Гринег се отдели от групата. Останалите подкараха конете надолу по

хълма към бляскавия град. Улиците в подножието на хълма бяха широки, от двете им страни се издигаха великолепни къщи – всяка подобна на истински дворец.

– Богатите и благородните – изтъкна Силк. – В Тол Хонет колкото по-близо до палата живееш, толкова по-голяма е тежестта ти в обществото.

– Нерядко е така и другаде, принц Келдар – съгласи се Мандорален. – Богатството и високият ранг често имат нужда от сигурност, която им внушава близостта до мястото, където е съсредоточена властта. Чрез показност и тесни връзки с трона дребните душици избягват необходимостта да погледнат собствената си незначителност в очите.

– Самият аз не бих могъл да се изразя по-добре – направи му комплимент Силк.

Централният пазар на Тол Хонет беше обширен площад, пълен с пъстроцветни будки и сергии, по които бяха изложени на показ стоки, произвеждани в цял свят. Леля Поул слезе от седлото, остави коня на един от пазачите череки и започна бързо да снове от сергия на сергия, купувайки, както изглежда, от всичко, което видеше. Лицето на Силк често пребледняваше след нейните покупки, тъй като той самият плащаеше за тях.

– Не можеш ли да поговориш с нея? – умолително се обърна дребният мъж към Гарион. – Тя ще ме погуби.

– Какво те кара да мислиш, че ще ме послуша? – попита Гарион.

– Можеш поне да опиташ – отчаяно въздъхна Силк.

Трима мъже в скъпи плащове стояха близо до центъра на пазара и оживено спореха.

– Ти си луд, Халдор – възбудено говореше единият от тях – слаб мъж с чип нос. – Хонетите ще смъкнат кожата на империята, за да извлекат облаги единствено за себе си. – Лицето му беше поаленяло, очите му гледаха застрашително.

– Да не мислиш, че Кадор ще е по-добър? – попита набитият мъж, към когото се бяха обърнали с името Халдор. – Не аз, а ти си лудият, Радан. Ако сложим Кадор на трона, той моментално ще ни стъпче. У него има някаква мания да се държи прекалено властнически.

– Как смееш! – почти изкрещя Радан и влажното му от пот лице потъмня. – Великият херцог Кадор е единственият възможен избор. Щях да гласувам за него, даже ако не ми беше платил. – Той диво размахваше ръце, докато приказваше, а езикът му като че се препъваше в думите, които изхвърчаха от устата му.

– Кадор е свиня – категорично заяви Халдор, внимателно вперил поглед в Радан, сякаш измерваше ефекта на казаното. – Високомерна жестока свиня, която има толкова право да заеме трона, колкото куче помияр. Прадядо му купи благородническата титла на рода Вордю и по-скоро бих си прерязал вените, отколкото да се кланям пред отрочето на някакъв си крадец на дребно от пристанищните докове на Тол Вордю.

При тази внимателно пресметната обида очите на Радан едва не изхвърчаха от черепа му. Няколко пъти той отваряше уста, за да отговори, ала езикът му като че се бе схванал от бяс. Лицето му стана пепеляво и той започна да дращи с нокти въздуха пред себе си. После тялото му се вдърви и започна да се извива назад като дъга.

Халдор го наблюдаваше със студено безпристрастие.

С приглушен вик Радан се килна назад и падна върху камъните, ръцете и краката му ги заблъскаха. По устата му изби пяна, която ставаше толкова по-обилна, колкото по-мъчителни гърчове измъчваха тялото му. Той започна да блъска главата си в камъните, потрепващите му пръсти посегнаха към гърлото.

– Забележителна ефикасност – обърна се третият мъж, висок, наметнат с пищен плащ, към Халдор. – Откъде изнамери това чудесно нещо?

– Един мой приятел наскоро се върна от пътешествие до Стис Тор – обясни Халдор, наблюдавайки с любопитство конвулсиите на Радан. – А най-хубавото е, че отровата е напълно безопасна, ако човек е спокоен и не се гневи. Радан отказа да изпие виното, докато аз не се съгласих да го опитам пръв. Така му доказах, че е съвсем безопасно, та и той да си глътне мъничко.

– Значи в собствения ти стомах има от същата отрова? – удивено попита другият мъж.

– О, това не е опасно за мене – отговори Халдор. – Аз никога не позволявам чувствата да вземат превес над здравия разум.

Конвулсиите на Радан станаха по-слаби. Пегите му се блъснаха в камъните още два-три пъти, после тялото му се вцепени, мъжът издаде дълга хрипяща въздишка и умря.

– Дали ти е останало нещичко от това прахче? – попита замислено приятелят на Халдор. – С готовност бих платил внушителна сума за подобно нещо.

Халдор се засмя.

– Защо не отидем в моята къща? Там можем да поговорим по този въпрос. А може би ще изпием и чаша вино?

Другият мъж го погледна сепнато; после също се изсмя, макар че смехът му беше мъничко нервен, и двамата се отдалечиха, оставяйки върху камъните проснатото тяло на мъртвеца.

Гарион ужасено се взря в двамата, после в почернялото лице на трупа, който лежеше така страшно извит в центъра на пазара. Толнедранците, намиращи се наоколо, изглежда, не му обръщаха никакво внимание.

– Защо никой нищо не прави? – попита той.

– Боят се – отговори Силк. – Ако проявят някаква загриженост, могат да ги вземат за поддръжници на мъртвия. Политиката е нещо много сериозно в Тол Хонет.

Леля Поул се върна. Двамата черекски войници от къщата на Гринег, които я придружаваха, бяха натоварени с вързопи и, изглежда, малко се срамуваха от това.

– Какво правите? – попита тя Силк.

– Тъкмо наблюдавахме малко толнедранска политика в действие – отговори Силк и посочи мъртвеца в центъра на площада.

– Отрова ли? – поинтересува се тя, забелязвайки изкривените крайници на Радан.

Силк кимна.

– Някаква много странна разновидност. Действието ѝ се проявява само когато жертвата се разгневи.

– Атсат – рече тя и мрачно поклати глава.

– Чувала ли си за нея? – Силк изглеждаше изненадан.

Тя кимна утвърдително.

– Тази отрова рядко може да се намери и е много скъпа. Не смятах, че нийсанците биха се съгласили да продават от нея.

– Струва ми се, че ще е по-добре да се махнем оттук – обади се Хетар. – Идва цял взвод легионери, които може да пожелаят да разпитат някои очевидци.

– Добра идея – съгласи се Силк и ги поведе към другия край на пазара.

Близко до реда къщи, които очертаваха края на площада, осем плещести мъже крачеха с носилка, покрита с плътни воали. Когато носилката се приближи, една тънка, обсипана със скъпоценни камъни ръка бавно се протегна иззад воалите и докосна рамото на единия от носачите. Осмината мъже незабавно спряха и поставиха носилката на земята.

– Силк – извика женски глас отвътре. – Какво правиш отново в Тол Хонет?

– Бетра? – възкликна Силк. – Ти ли си?

Воалът се отдръпна и зад него се показа жена, надарена с пищни форми. Беше се излегла върху алени атлазени възглавнички. Тъмната ѝ коса беше навита на причудливи букли, в които бяха вплетени нанизы от перли. Алената ѝ копринена рокля плътно прилепваше до тялото ѝ, златни пръстени и гривни украсяваха пръстите и китките ѝ. Лицето ѝ беше невероятно красиво, а очите, които проблясваха изпод клепачите с дълги мигли, бяха лукави. Около нея се долавяше някакво излъчване на прекомерна зрялост и почти непреодолимо чувство на разглезена поквара. Незнайно защо Гарион усети, че здравата се изчервява.

– Помислих си, че все още бягаш – дяволито подметна дамата на Силк. – Мъжете, които изпратих по дирите ти, бяха професионалисти.

Силк се поклони иронично.

– Наистина бяха добри, Бетра – съгласи се той с кисела усмивка. – Не съм, но наистина много добри. Надявам се, че нямаш нужда повече от тях.

– Винаги съм се чудила защо не се прибраха – изсмя се тя. – Естествено, трябваше да се сетя. Предполагам, че не си го приел като лична обида.

– В никакъв случай, Бетра. В края на краищата това е просто част от професията.

– Знаех си, че ще разбереш – заяви тя. – Трябваше да се отърва от теб. Ти разстройваше целия ми план.

Силк дяволито се разсмя и каза злорадо:

– Знам. В края на краищата трябваше да изпълниш каквото си беше наумила – при това с тулския посланик.

По лицето ѝ трепна израз на отвращение.

– А какво стана с него? – попита Силк.

– Отиде да поплува в река Недрейни.

– Не знаех, че тулите можели да плуват толкова добре.

– О не могат... особено когато към краката им е привързан тежък камък. След като ти съсипа цялата работа, аз наистина не изпитвах повече никаква нужда от него, пък и имаше разни неща, за които не исках този човек да приказва на определени места.

– Винаги си била благоразумна, Бетра.

– Ами ти с какво си се захванал сега? – попита любопитно тя.

Силк вдигна рамене.

– Разни неща: отгук мъничко, оттам мъничко...

– Участваш ли в намирането на нов наследник за короната?

– О, не! – Драснианецът се засмя. – Не съм чак толкова храбър, за да се намесвам в това. Ти на чия страна си?

– Ще ти се да научиш, нали?

Силк се огледа с присвити очи.

– Бих могъл да използвам информацията ти, Бетра... естествено, ако можеш свободно да говориш по този въпрос.

– По какъв въпрос, Силк?

– Градът изглежда претъпкан с мурги – подхвана Силк. – Ако в момента не си обвързана с тях, ще ти бъде много благодарен, ако ми кажеш нещичко.

– А колко си готов да ми платиш?

– Не можем ли просто да наречем подобен жест професионална любезност?

Тя му се усмихна кокетно, после са разсмя.

– Защо не? Харесвам те, Силк, и ми се струва, че ще ми допадеш още повече, когато ми дължиш една услуга.

– Ще бъде твой роб – обеща той.

– Лъжец. – Бетра за миг се замисли. – Мургите никога не са проявявали особен интерес към търговията – подхвана тя. – Ала преди няколко години започнаха да пристигат тук по-двама, по трима; после, в края на миналото лято, от Рак Госка започнаха да пристигат цели кервани.

– Мислиш ли, че искат да повлияят върху избора на претендент за трона?

– Така предполагам – отговори дамата. – Изведнъж в Тол Хонет се появи страшно много червено злато. Сандъците, в които си държа монетите, са пълни с него.

Силк се ухили.

– То се харчи доста бързо.

– Да, наистина.

– Избрали ли са кой от кандидатите ще подкрепят?

– Все още не мога да определя. Изглежда, са разделени на две групировки и между тях има доста остри противоречия.

– Това, естествено, може да бъде и някаква уловка.

– Не мисля така. Смятам, че противоречията са свързани с разпратата между Зедар и Ктучик. Всяка от групировките иска да установи контрол върху новия император. Пръскат парите като вода.

– Познаваш ли някой измежду тях на име Ашарак?

– А, онзи ли? – отвърна тя. – Останалите мурги се плашат от него. Сега засега изглежда, че работи за Ктучик, но ми се струва, че играе

някаква самостоятелна игра. Той държи великия херцог Кадор изцяло в ръцете си, а Кадор разполага с най-големи възможности да грабне трона. Това прави позицията на Ашарак много стабилна. Тази информация наистина е всичко, което зная.

– Благодаря ти, Бетра – почтително изрече Силк.

– Имаш ли планове да останеш задълго в Тол Хонет? – попита тя.

– За нещастие не.

– Жалко. Надявах се, че може да прескочиш до дома ми. Можехме да си побърбим за доброто старо време. Нямам много близки приятели или врагове, на които държа както на тебе.

Силк се изсмя сухо.

– И защо ли така – измърмори той. – Не мисля, че бих могъл да се справя по-добре с плуването от тулския посланик. Ти си опасна жена, Бетра.

– В много отношения – да! – призна тя и лениво се протегна. – Ала не представлявам заплаха за живота ти, Силк – вече не.

– Не се тревожа за собствения си живот – ухили се Силк.

– Е, това е друго нещо – подметна жената. – Не забравяй, че ми дължиш услуга.

– Копнея при първа възможност да изплатя дълга си – безочливо излъга той.

– Невъзможен си. – Дамата се изсмя, после заповяда нещо с жест на носачите и те вдигнаха носилката върху раменете си. – Довиждане, Силк – извика дамата.

– Довиждане, Бетра – отвърна ѝ той с дълбок поклон.

– Съвсем отвратително – заяви Дурник със задавен от възмущение глас, когато носачите се отдалечиха на достатъчно разстояние. – Защо въобще позволяват на жена като тази да живее в града?

– Бетра ли? – учудено попита Силк. – Тя е най-умната и очарователна жена в Тол Хонет. Мъже идват от всички краища на света, само за да прекарат час-два с нея.

– Срещу определена цена, разбира се – подчерта Дурник.

– Не я разбирай погрешно, Дурник – каза Силк. – Разговорът с нея вероятно е по-ценен от... – Той леко се изкашля и хвърли поглед към леля Поул.

– Наистина ли? – сряза го Дурник с тон, натежал от сарказъм.

– Дурник – засмя се Силк, – обичам те като брат, ала ти си страхотно превзет тип, знаеш ли?

– Остави го на мира, Силк – заяви твърдо леля Поул. – Аз го

харесвам точно какъвто е.

– Само се опитвам да внеса някои подобрения в характера му – невинно обясни Силк.

– Мнението на Барак за теб е правилно, принц Келдар – настоя тя. – Ти си много лош човек.

– Изпълнението на моя дълг ме е направило такъв. Жертвувам деликатните си чувства в името на своята родина.

– О, разбира се!

– Нима можеш да си представиш, че всичко това ми доставя удоволствие?

– Защо не изоставим тази тема? – предложи вълшебницата.

Гринег, Барак и господин Улф се върнаха в къщата на посланика не много по-късно от останалите.

– Е? – обърна се леля Поул към Улф, щом старецът влезе.

– Той се е насочил на юг – отговори Улф.

– На юг? А не на изток към Ктхол Мургос?

– Не – потвърди Улф. – Вероятно се опитва да избегне среща с хората на Ктучик. Ще потърси някое тихо местенце, за да премине границата. Ако не стори това, значи е поел към Нийса. Може би е постигнал някакво споразумение със Салмисра. Ще трябва да го проследим, за да разберем точно какво е то.

– Срегнах една стара приятелка на пазара – обади се Силк от стола, върху който се беше отпуснал. – Тя ми каза, че Ашарак се е намесил в политическите борби, свързани с избора на претендент за императорската корона. Оказва се, че е успял да купи великия херцог от рода Вордю. Ако те спечелят трона, Ашарак ще държи цяла Толнедра в ръцете си.

Господин Улф замислено се почеса по брадата.

– Рано или късно ще трябва да се справим с него. Той започва да става досаден.

– Бихме могли да поспрем за ден-два – предложи леля Поул. – Да приключим веднъж завинаги с тази работа.

– Не – реши господин Улф. – Може би ще е най-добре да не се захващаме с това тук, в града. Вероятно ще се вдигне прекалено много шум, а толнедранците се вълнуват от неща, които не са в състояние да разберат. Сигурен съм, че ще имаме възможност да го сторим по-късно – в някое по-рядко населено място.

– Значи в такъв случай тръгваме? – попита Силк.

– Нека изчакаме до зазоряване – предложи Улф. – Вероятно ще ни

проследят, но ако улиците са празни, поне ще направим задачата им по-тежка.

– Тогава ще поговоря с готвача си – заяви Гринег. – Най-малкото, което мога да направя за вас, е да ви изпратя с някое хубаво ядене. То ще ви помогне да посрещнете храбро трудностите по пътя. Освен това, разбира се, трябва да довършим онова буре бира в мазето.

При тези думи господин Улф широко се усмихна и чак след това забеляза намръщеното лице на леля Поул.

– Иначе само ще изветрее, Поул – обясни ѝ той. – Отвориш ли бурето, трябва да го пиеш бързо. Ще е истински позор да оставим такава хубава бира да се похаби, нали?

ГЛАВА 18

На следващата сутрин още преди зазоряване напуснаха къщата на Гринег, отново облечени в дрехите за пътуване.

Тихо се измъкнаха през задната врата и тръгнаха по тесните криви улички, в които Силк, изглежда, винаги съумяваше да се оправи с лекота. Когато стигнаха масивната бронзова порта в южния край на острова, небето на изток започна да просветлява.

– Колко трябва да чакаме, докато отворите портата? – обърна се господин Улф към един от легионерите.

– Не много – отговори му легионерът. – Щом започнат да се виждат добре и двата бряга.

Улф изсумтя. Вечерта беше попрекалил с бирата и сега, на сутринта, очевидно страдаше от главобол. Слезе от седлото, отиде до товарните коне и жадно пи вода от един кожен мех.

– Това няма да ти помогне – рече с немалко самодоволство леля Поул.

Старецът предпочете да не ѝ отговаря.

– Струва ми се, че денят днес ще бъде прекрасен – весело заговори тя, поглеждайки първо небето, а после мъжете, отпуснати върху седлата в пози на дълбоко униние.

– Ти си жестока жена, Поулгара – тъжно измърмори Барак.

– Говори ли с Гринег за онзи кораб? – намеси се Улф.

– Ами да – каза Барак. – Май си спомням, че казах нещо по този въпрос.

– Много е важно – подчерта господин Улф.

– За какво става дума? – попита леля Поул.

– Помислих си, че няма да е зле, ако в устието на Горската река ни чака кораб – обясни Улф. – Ако ни се наложи да отидем до Стис Тор, вероятно ще е по-добре да плаваме дотам, отколкото да газим през блатата в северна Нийса.

– Наистина добро хрумване – одобрително кимна леля Поул. – Изненадвам се, че си се досетил... като си помисля в какво състояние беше снощи.

– Защо не приказваме за нещо друго? – обади се с малко нажален глас старецът.

Стана едва доловимо по-светло и от наблюдателната кула на върха на стената долетя заповед да отворят портата. Легионерите изтеглиха железния лост и изпълниха полученото нареждане. Силк, край когото яздеше Мандорален, ги изведе през дебелите стени, после минаха по моста, който се издигаше над водите на река Недрейни.

По пладне вече бяха на осем мили от Тол Хонет. Господин Улф възвърна до известна степен спокойствието си, ала по всичко личеше, че очите му все още реагират малко болезнено на ярките лъчи на пролетното слънце; освен това той потрепваше от време на време, когато някоя птичка започваше да пее прекалено близко до него.

– След нас идват ездачи – обади се Хетар.

– Колко са? – попита Барак.

– Двама.

– Може би са обикновени пътешественици.

Двамата ездачи се появиха на завоя зад тях и спряха. За миг размениха няколко думи и после започнаха да се приближават. В поведението им личеше известна предпазливост. Бяха особена двойка. Мъжът носеше зелен толнебрански плащ – дреха, която всъщност не беше подходяща за езда. Челото му беше твърде високо, а косата – внимателно вчесана, за да прикрие увеличаващата се плешивост. Беше много мършав, ушите стърчаха върху главата му като плавници на риба. Спътникът му, изглежда, беше дете, най-вероятно момиче, облечено в пелерина с качулка. Върху лицето му бе вързана кърпа, за да го предпазва от прахта.

– Добър ви ден – учтиво поздрави мършавият мъж, когато двамата стигнаха достатъчно близо до пътешествениците.

– Здравейте – отвърна му Силк.

– Жегата започна рано тази година – рече толнебранецът.

– И ние го забелязахме – съгласи се Силк.

– Чудя се – подхвана мършавият, – дали нямате малко вода?

– О, имаме – каза Силк, погледна към Гарион и направи жест към товарните животни. Гарион слезе от коня и свали от вързопите един кожен мех. Непознатият махна дървената тапа, внимателно изтри отвора на меха и го предложи на спътничката си. Тя свали кърпата от лицето си и погледна кожената торба с израз на крайно удивление.

– Ето така, ваша... хъм... милейди – обясни ѝ мъжът, после хвана меха с две ръце, вдигна го и отпи.

– Разбрах – каза момичето.

Гарион я огледа по-внимателно. Гласът ѝ отнякъде му беше познат, пък и лицето ѝ го караше да се рови в спомените си. Тя не беше дете, макар че изглеждаше много дребна, а върху чертите ѝ беше изписана своенравна раздражителност. Гарион беше почти сигурен, че вече е виждал това момиче.

Толнедраницът ѝ подаде меха, тя отпи и направи лека гримаса заради блудкавия вкус на водата. Косата ѝ беше лилаво-черна, а по яката на пелерината ѝ се виждаха тъмни петна, които даваха основание да се предполага, че това не е естественият ѝ цвят.

– Благодаря, Джийбърс – обърна се към спътника си тя, след като се напи. – Благодаря и на вас, господине. – Тези думи бяха отправени към Силк.

Очите на Гарион се присвиха, в ума му пробяга ужасно съмнение.

– Далеч ли отивате? – попита мършавият.

– О, да – отвърна Силк. – Аз съм Радек от Боктор, драсниански търговец, тръгнал съм на юг с вълнени платове от Сендария. Това рязко затопляне на времето съсипа търговията ми в Тол Хонет, затова си помислих да опитам в Тол Ране. Той се намира в планините и там вероятно е все още студено.

– Значи сте поели по погрешен път – заяви мършавият. – Пътят към Тол Ране минава значително по на изток.

– О, имах неприятности по този път веднъж – обясни Силк. – Разбойници, разбирате ли. Затова си помислих, че ще е по-сигурно да минем през Тол Боруни.

– Какво съвпадение! – възкликна мършавият. – Ученичката ми и аз също пътуваме към Тол Боруни.

– Да – призна Силк. – Наистина съвпадение.

– Може би ще продължим заедно.

Силк, изглежда, се съмняваше дали това е възможно.

– Не виждам никаква причина, заради която да не продължим заедно – реши леля Поул преди дребният мъж да има време да откаже.

– Вие сте много любезна, милостива госпожо – благодари непознатият. – Аз съм учителят Джийбърс, магистър от императорското Научно общество, и професията ми е да обучавам млади хора в различните области на знанието. Може би сте чували за мене.

– Не сме в състояние да отговорим утвърдително на думите ви – каза Силк, – ала този факт не заслужава особено внимание, защото сме чужденци в Толнедра.

Джийбърс изглеждаше малко разочарован.

– Предполагам, че е така – кимна той. – Това е моята ученичка, лейди Шарел. Баща ѝ е известният много богат търговец барон Релдон. Придружавам я до Тол Боруни, където тя ще посети свои роднини.

Гарион знаеше, че това не е вярно. Името на учителя беше потвърдило подозренията му.

Продължиха да яздят още няколко мили, а Джийбърс заливаше Силк с оживените си приказки. Той непрекъснато бърбореше за учеността си и винаги прикрепваше към забележките си имена на важни хора, които – както личеше от думите му – разчитали много на неговата преценка като човек на науката. Макар че беше досаден, той изглеждаше безобиден. Ученичката му яздеше до леля Поул и почти не приказваше.

– Мисля, че е време да спрем и да похапнем – обяви леля Поул. – Бихте ли желали вие и ученичката ви да ни правите компания, учителю Джийбърс?

– Съвсем съм очарован от щедростта ви – каза учителят. – С удоволствие ще го сторим.

Спряха конете близо до малък мост, който свързваше двата бряга на един поток, и ги отведоха в сянката на няколкото близки върби. Дурник запали огън, а леля Поул започна да вади своите тенджери и чайници.

Ученичката на магистър Джийбърс остана на седлото си, докато учителят не изтича до нея и не ѝ помогна да слезе. Тя погледна към мочурливата земя край потока без никакъв ентузиазъм, след това хвърли повелителен поглед към Гарион и извика:

– Ей... момче. Донеси ми чаша прясна вода.

– Потокът е ей там – каза той и го посочи.

Тя го изгледа изумено и възрази:

– Но там е кално.

– Естествено – съгласи се младежът, после съвсем преднамерено ѝ обърна гръб и отиде да помогне на леля си Поул. – Лельо Поул –

подхвана той, след като известно време обмисляше наум всички „за“ и „против“.

– Да, скъпи?

– Не мисля, че лейди Шарел е онази, за която се представя.

– Така ли?

– Не съм съвсем сигурен, но смятам, че тя е принцеса Се'недра – онази, която нахълта в градината, когато бяхме в двореца.

– Да, скъпи, зная.

– Знаеш?

– Разбира се. Би ли ми подал солта, моля?

– Не е ли опасно да пътува с нас?

– Всъщност не – отговори тя. – Смятам, че ще успеем да се справим.

– Няма ли да ни досажда прекалено много?

– От една принцеса, дъщеря на император, се очаква да прави тъкмо това, скъпи.

След като изядоха яхнията с много подправки, която на Гарион се стори много апетитна, ала която тяхната малка гостенка очевидно намираще за отвратителна, Джийбърс започна внимателно да опипва почвата на тема, която явно бе измъчвала ума му, откакто се срещнаха.

– Въпреки неимоверните усилия на легионите, пътищата никога не са напълно безопасни – подхвана бърборкото. – Не е благоразумно човек да пътува сам, пък сега и лейди Шарел е поверена на грижите ми. Тъй като съм отговорен за нейната сигурност, питах се дали не бих могъл да пътувам заедно с вас. Няма да ви създаваме никакви грижи и ще се чувствам повече от щастлив да заплащам за храната, която изядоха.

Силк хвърли бърз поглед към леля Поул.

– Разбира се – заяви тя.

Силк изглеждаше изненадан.

– Няма причина, поради която не можем да пътуваме заедно – продължи жената. – В края на краищата отиваме на едно и също място.

Силк вдигна рамене.

– Както кажеш.

Гарион беше убеден, че това хрумване е сериозна грешка, която граничи с катастрофа. Джийбърс нямаше да бъде добър спътник, а ученичката му проявяваше всички признаци, че съвсем скоро ще стане непоносима. Очевидно беше привикнала непрекъснато да я обслужват и вероятно даваше нарежданията си, без да мисли. Ала въпреки всичко те си оставаха нареждания и Гарион веднага схвана кому с най-голяма

вероятност ще се наложи да ги изпълнява. Той се надигна и отиде до най-далечния край на групата върби.

Полето зад дърветата изглеждаше бледозелено в слънчевите лъчи на пролетта, малки бели облачета мързеливо се носеха по небето. Гарион се облегна на едно дърво и впери поглед към полето, без всъщност да го забелязва. Той нямаше да стане слуга – независимо от това коя бе малката им гостенка. Щеше му се да измисли някакъв начин, чрез който недвусмислено да й внуши намерението си още в самото начало – преди нещата да станат непоправими.

– Да не си си загубила ума, Поул? – дочу Гарион гласа на господин Улф сред дърветата зад гърба си. – Вероятно досега Ран Боруни е вдигнал на крак всички легиони да я търсят под дърво и камък.

– Аз съм отговорна за това, Стари вълко – прекъсна го леля Поул. – Не се намесвай. Мога да подреда нещата така, че легионите да не ни създават неприятности.

– Нямаме време да я глезим – отсече старецът. – Съжалявам, Поул, но това дете ще стане истинско малко чудовище. Нали я видя как се държа с баща си?

– Не е чак толкова тежко да се изкоренят лошите навици – заяви безгрижно леля Поул.

– Няма ли да е по-просто, ако уредим да я върнат в Тол Хонет?

– Вече е избягала веднъж – отговори леля Поул. – Ако я върнем, ще избяга втори път. Чувствам се много по-спокойно, когато нейно недорасло императорско височество е край мен и мога да я повикам, когато ми е необходима. Хич не ми се иска да обръщаме половината свят, за да я намерим, когато дойде уреченото време на шестнадесетия ѝ рожден ден.

– Нека бъде както казваш, Поул – въздъхна Улф.

– Естествено.

– Просто дръж това малко изчадие далеч от мен – предупреди я той. – Косите ми настръхват от нея. Знаят ли останалите коя е?

– Гарион знае.

– Гарион ли? Това е изненадващо.

– Всъщност не – възрази леля Поул. – Той е по-умен, отколкото изглежда.

Ново чувство започна да дълбае във вече обърканото съзнание на Гарион. Очевидният интерес, който леля Поул проявяваше към Се'недра, го изпълваше с остра болка. С известна доза срам той осъзна, че ревнува за вниманието, което получаваше момичето.

В следващите дни бързо се оказа, че за страховете на Гарион има основателна причина. Една невнимателна забележка за фермата на Фалдор твърде рано разкри на принцесата по-раншните му занимания като момче за всичко в кухнята и тя безмилостно използваше това сведение и го принуждаваше всеки ден да изпълнява стотиците ѝ глупави поръчки. И като че за да направи нарочно положението още по-непоносимо, всеки път, когато младежът се опиташе да ѝ се противопостави, леля Поул твърдо му напомняше да се държи прилично. Затова отношението му към всичко неминуемо беше враждебно.

Докато яздеха на юг, принцесата съчиняваше разни истории, разясняващи причината за отпътуването ѝ от Тол Хонет. Сюжетът се променяше всеки ден и ставаше все по-крещящо неправдоподобен с всяка измината миля. Отначало малката, изглежда, се задоволяваше да заяви, че просто е предприела екскурзия до роднините си; след това започна да прави мрачни намеци за бягство от женитба със стар грозен търговец. По-късно последваха още по-мрачни намеци за заговор да бъде пленена и откуп, който похитителите ѝ щели да искат, за да я освободят. Накрая, като венец на всичките ѝ усилия, тя им довери, че в предстоящото ѝ отвлечане има политически мотив – част от някаква огромна интрига за завладяване на властта в Толнедра.

– Тя е страхотна лъжкиня, нали? – попита Гарион леля Поул една вечер.

– Да, скъпи – съгласи се дяля Поул. – Но да лъжеш е истинско изкуство. Една добра лъжа не бива да е украсена прекалено много. Необходимо ѝ е още много да се упражнява, ако реши да направи кариера в тази област.

Най-сетне, десет дни след като бяха напуснали Тол Хонет, в светлината на следобедното слънце пред очите им се разкри град Тол Боруни.

– Изглежда, че тук ще се разделим – каза Силк на Джийбърс с немалко облекчение.

– Няма ли да влезете в града? – попита магистърът.

– Не мисля – отговори Силк. – Тук наистина нямаме работа и обичайните обяснения и проверките на багажа само ще ни загубят времето – да не споменавам разноските и подкупите. Ще заобиколим Тол Боруни и ще хванем пътя за Тол Ране отатък града.

– Тогава можем да продължим още малко с вас – бързо заяви Се'недра. – Роднините ми живеят в имение на юг от града.

Джийбърс изумено се взря в нея.

Леля Поул дръпна юздите на коня си, изгледа дребното момиче с повдигната вежда и каза:

– Мисля, че тук сме на достатъчно добро място, за да си поговорим малко.

Силк ѝ хвърли бърз поглед и кимна.

– Вярвам, малка лейди – обърна се леля Поул към момичето, когато всички бяха слезли от конете, – че дойде време да ни кажеш истината.

– Но аз ви я казах – възрази Се'недра.

– О, хайде, хайде, дете – изрече леля Поул. – Историите, които ни разказа, бяха много развлекателни, но ти наистина не смяташ, че някой им вярва, нали? Някои от нас вече знаят коя си, ала аз наистина смятам, че всичко трябва да излезе наяве.

– Вече знаете? – неуверено произнесе Се'недра.

– Разбира се, скъпа – отвърна леля Поул. – Ще им кажеш ли ти самата, или да го сторя аз?

Малките рамене на Се'недра се отпуснаха.

– Представи ме на нашите спътници, магистър Джийбърс – нареди тя с тих глас.

– Наистина ли смятате, че това е умна стъпка? – нервно попита Джийбърс.

– Те и без това знаят – отговори момичето. – Ако искаха да ни сторят нещо лошо, отдавна щяха да са го направили. Можем да им се доверим.

Джийбърс пое дълбоко дъх и след това започна съвсем официално:

– Имам честта да представя нейно императорско Височество принцеса Се'недра, дъщеря на негово императорско величество Ран Боруни XXVII-ти, която е най-безценното украшение на рода Боруни.

Силк подсвири, очите му за миг се разшириха. Останалите проявиха подобни признаци на удивление.

– Политическата обстановка в Тол Хонет стана прекалено нестабилна и заплашителна, затова нейно височество не можеше да остане в столицата без страх за своята сигурност – продължи Джийбърс. – Императорът ми възложи да доведе тайно неговата дъщеря в Тол Боруни, където се намират членовете на фамилията Боруни. Те са в състояние да я защитят от заговорите и машинациите на хората от родовете Вордю, Хонет и Хорбит. Горд съм да заявя, че успях да изпълня тази заръка твърде блестящо – с ваша помощ, разбира се. Ще спомена за вашето съдействие в доклада си – като забележка в дъното на страницата, а може би и като цяло приложение.

Барак подръпна брадата си; очите му бяха замислени.

– Дъщерята на императора пътува през половината Толнедра и само един учител я придружава, за да осигури безопасността ѝ? – Исполният въпросително вдигна вежди. – И то по време, когато по улиците се избиват с ножове и отрова?

– Наистина изглежда малко рисковано, нали? – съгласи се Хетар.

– Наистина ли лично твоят император те е натоварил с тази задача? – обърна са Мандорален към Джийбърс.

– Не беше необходимо – сковано отвърна Джийбърс. – Негово величество се отнася с голямо уважение към моите преценки на събитията и към дискретността ми. Той знаеше че аз ще съумея да измисля убедителна маскировка и сигурен начин за пътуване. Принцесата ме убеди, че той ми има пълно доверие. Естествено, всичко трябваше да бъде извършено в най-строга тайна. Ето защо тя дойде в стаята ми посред нощ, за да ми предаде неговите нареждания. Това е същата причина, поради която напуснахме двореца, без да съобщаваме на никого, че... – Гласът му се прекърши и той се втренчи с ужас в Се'недра.

– По-добре му кажи истината, скъпа – посъветва леля Поул малката принцеса. – Смятам, че той вече се досети.

Се'недра високомерно вдигна брадичка и каза:

– Аз издадох заповедта, Джийбърс. Баща ми няма нищо общо с нея.

Лицето на Джийбърс стана мъртвешки бледно и той едва се задържа на нозете си.

– Що за идиотско хрумване те накара да избягаш от палата на баща си? – попита Барак дребничкото момиче. – Вероятно цяла Толнедра сега те търси и ще ни хванат тъкмо в центъра на държавата.

– По-полека – обърна се Улф към исполина от Черек. – Макар че е принцеса, тя си е все още малко момиче. Не я плаши.

– Въпреки това въпросът е много уместен – отбеляза Хетар. – Ако ни хванат заедно с принцесата, ще видим как изглежда толнебранската тъмница отвътре. – Той се обърна към Се'недра. – Имаш ли някакъв отговор на този въпрос, или просто приемаш всичко като някаква игра?

Тя надменно се изправи.

– Не съм привикнала да давам обяснения за постъпките си на слуги.

– Виждам, че скоро ще трябва да разсеем някои недоразумения – измърмори господин Улф.

– Просто отговори на въпроса, скъпа – каза леля Поул на момичето.

– Няма значение кой те е попитал.

– Баща ми ме държеше в двореца като в затвор – подхвърли

Се'недра с твърде високомерен тон, като че с тези думи обясняваше всичко. – Беше нетърпимо, затова си тръгнах. Има и друга причина, но тя е свързана с политиката. Не бихте я разбрали.

– Сигурно ще се изненадаш от това колко много неща бихме могли да разберем, Се'недра – намеси се господин Улф.

– Свикнала съм към мен да се обръщат с „милейди“ – извително отбеляза тя. – Или с „ваше височество“.

– Аз пък съм свикнал да ми казват истината.

– Помислих, че ти си главният тук – подхвърли Се'недра на Силк.

– Външният вид подвежда – меко отговори драснианецът. – На твоето място бих отговорил на зададения въпрос.

– Става дума за някакво старо споразумение – заговори момичето. – Аз не съм го подписвала, ето защо не виждам защо трябва да му се подчиня. Споразумението ми налага да се явя в тронната зала на кралство Рива точно в деня на моя шестнадесети рожден ден.

– Знаем за това – нетърпеливо я прекъсна Барак. – И какво толкова те притеснява?

– Няма да отида, това е всичко – обяви Се'недра. – Дори и главата си няма да обърна към Рива и никой не може да ме принуди да го сторя. Кралицата в Леса на горските нимфи е моя родственица и тя ще ми даде убежище.

Джийбърс беше дошъл отчасти на себе си.

– Какво си направила? – попита втрещено той. – Предприех тази стъпка с твърдата убеденост, че ще бъда възнаграден, дори повишен в длъжност. А ти просто сложи главата ми на дръвника на палача, идиотка такава!

– Джийбърс! – изкрещя тя, потресена от думите му.

– Нека се отдалечим от шосето – предложи Силк – Очевидно трябва да обсъдим много неща, а както сме застанали на главния път, твърде е вероятно някой да прекъсне разговора ни.

– Да, това е добра идея – съгласи се Улф. – Хайде да намерим някое тихо местенце и да пренощуваме там. Ще решим какво ще правим, а на сутринта ще продължим с нови сили напред.

Отново възседнаха конете и се отправиха през хълмистото поле към редица дървета, които очертаваха криволичещ междуселски път на около миля пред тях.

– Защо не спрем тук? – предложи Дурник и посочи огромен дъб, който се издигаше до пътя. В светлината на късия следобед се виждаше, че клоните на дървото вече са започнали да се разлистват.

– Да, мястото е хубаво – одобри го господин Улф.

Под шарената сянка на широко разперените клони беше много приятно. Пътят беше ограден от двете страни с ниски покрити с мъх каменни стени. Тъкмо на това място имаше стъпала за преминаване през оградата, а от тях започваше пътечка, която лъкатушеше към близкото езеро.

– Можем да запалим огън зад една от стените – заяви Дурник. – Така никой няма да може да го види от главния път.

– Ще събера дърва – предложи услугите си Гарион и погледна сухите клони, нападали в тревата под дървото.

Вече бяха възприели определен ред при изграждането на лагера за нощуване. За един час успяха да направят палатките, да напият конете и да ги вържат. Огънят вече гореше. После Дурник, който забеляза издайнически кръгове по повърхността на езерото, нагорещи една желязна карфица и внимателно изкова от нея кукичка.

– За какво ти е това? – попита Гарион.

– Помислих си, че малко риба ще ни дойде добре за вечеря – рече ковачът и изтри кукичката в кожената пола на туниката си. Остави я настрана и с клещите вдигна от огъня втора карфица. – Ти не искаш ли да си опиташ късмета?

Гарион се ухили. Барак, който седеше наблизко и сресваше сплъстената си брада, вдигна поглед и подхвърли с копнеж:

– Сигурно нямаш време да направиш още една кука, а?

Дурник се засмя.

– Това ще ми отнеме само две минути.

– Ще имаме нужда от стръв – заяви Барак и бързо се изправи. – Къде ти е лопатата?

Не след дълго тримата прекосиха полето на път към езерото, отрязаха няколко фиданки за риболовни пръти и си избраха място, готови за сериозен улов.

Оказа се, че рибата е изгладняла и се втурва на цели рояци към стръвта, окачена на куките. За по-малко от час трийсетина пъстърви с внушителни размери лежаха в бляскава редица върху тревата край брега на езерото.

Риболовците се върнаха, когато небето започна да порозовява от заревото на залязващото слънце. Леля Поул огледа улова, ала изражението ѝ остана сериозно.

– Много хубаво – каза им тя. – Ала сте забравили да изчистите рибите.

– О! – възкликна Барак леко засегнат. – Помислихме си... ами, искам да кажа, че... добре де, щом ние ги уловихме, значи... – И остави изречението си недовършено.

– Продължавай – подкани го тя с нетрепващ поглед.

Барак въздъхна.

– Е, май ще трябва да ги изчистим – със съжаление подхвърли той към Дурник и Гарион.

– Вероятно си прав – съгласи се Дурник.

Небето беше станало лилаво и когато пътешествениците седнаха да ядат, по него започнаха да се появяват звездите. Леля Поул беше изпържила пъстървата до златистокафяво и дори придирчивата малка принцеса не намери нищо, от което да се оплаче.

След като се нахраниха, отместиха чиниите и се заеха да намерят изход от затруднението, което им беше създала Се'недра с бягството си от Тол Хонет. Джийбърс беше потънал в такава безнадеждна меланхолия, че едва ли допринасяше нещо съществено в обсъждането, а Се'недра непреклонно твърдеше, че дори да я предадат на боруните в града, пак ще избяга. Накрая не стигнаха до никакво решение.

– Каквото и да направим, все ще загазим – с печален глас обобщи положението Силк. – Дори да я предадем на семейството ѝ, ще ѝ зададат някои неудобни въпроси – и тогава тя със сигурност ще съчини цветиста история, с която ще ни представи във възможно най-лоша светлина.

– Можем да поговорим повече по този въпрос утре сутринта – заяви леля Поул. Спокойният ѝ тон показваше, че вече е взела някакво решение, ала в този момент не желае да разкрие какво е то.

Джийбърс избяга малко преди полунощ. Чаткането на копитата на коня му събуди всички. Обзетият от паника учител хвърчеше в галоп към стените на Тол Боруни.

Силк се изправи в колебливата светлина на угасващия огън. Кипеше от яд.

– Защо не го спря? – викна той на Хетар, който стоеше и наблюдаваше беглеца.

– Казаха ми да не го правя – отговори облеченият в кожени дрехи алгар и посочи с поглед леля Поул.

– Това премахва единствената истинска трудност, пред която бяхме изправени – обясни леля Поул. – Учителят щеше да бъде само излишен багаж за нас.

– Значи знаеше, че той ще избяга? – попита я Силк.

– Естествено. Аз му помогнах да вземе това решение. Ще отиде, без да се бави нито минута, при боруните. Ще опита да спаси собствената си кожа, като ги информира, че принцесата е избягала сама от палата и че сега е с нас.

– Значи трябва да го спрете! – извика Се'недра със звънящ глас. – Тръгвайте след него! Върнете го!

– След всичките ми усилия да го убедя да избяга? – попита леля Поул. – Не се дръж глупаво.

– Как смееш да ми говориш така! – извика Се'недра. – Изглежда, забравяш, коя съм аз.

– Млада госпожице – учтиво заговори леля Поул. – Смятам, че ще се изненадаш колко малко я е грижа Поулгара коя си ти.

– Поулгара? – задави се Се'недра. – Онази Поулгара? А каза, че е твоя сестра – или така ми се е сторило?

– Излъгах – призна си Силк. – Това е порок, от който, уви, страдам.

– Ти си обикновен търговец – обвинително изрече момичето.

– Той е принц Келдар от Драсния – представи го леля Поул. – и останалите имат високопоставен сан. Сигурна съм, че вече ти е ясно какво малко впечатление ни прави титлата ти. И ние имаме титли, затова знаем, че те са само празни звуци, лишени от всякакво съдържание.

– Ако ти си Поулгара, значи той трябва да е... – Принцесата се обърна и впи втренчения си поглед в господин Улф, който беше седнал на най-ниското стъпало от стълбището при стената и събуваше обувките си.

– Да – отвърна леля Поул. – Изглежда неподходящ за тази роля, нали?

– Какво правите в Толнедра? – попита Се'недра изумено. – Ще използвате ли някаква магия, за да повлияете на избора на един от претендентите за наследник на трона?

– За какво ни е притрябвало това? – рече господин Улф и стана. – Толнедранците винаги мислят, че политиката на страната им е от първостепенно значение за живота на целия свят, ала останалият свят въобще не го е грижа кой ще заеме трона в Тол Хонет. Ние сме тук по много по-неотложна задача. – Той се вгледа в тъмнината по посока на Тол Боруни. – На Джийбърс ще е необходимо известно време да убеди хората в града, че не е луд – додаде старецът, – ала може да се окаже доста полезно, ако се махнем от тази местност. Струва ми се, че ще е по-добре да стоим по-далеч от главния път.

– Това няма да е трудно – увери го Силк.

– Ами какво ще стане с мен? – попита Се'недра.

– Нали искаше да отидеш при дриадите в Леса на горските нимфи – напomini й леля Поул. – Ние и без това се придвижваме в тази посока, затова ще останеш с нас. Ще видя какво ще каже кралица Ксанта, когато се срещнем.

– Значи трябва да се смятам ваша затворничка? – рязко попита принцесата.

– Може, ако това те кара да се чувстваш по-добре, скъпа – отвърна леля Поул и критично огледа момичето в мъждеещата светлина на огъня. – Ала във всички случаи трябва да се занимаеш с косата ти. С какво я боядиса така? Изглежда ужасно.

ГЛАВА 19

През следващите няколко дни продължиха да напредват с бързо темпо на юг, като често пътуваха през нощта, за да избегнат конните патрули на легионерите, които кръстосваха цялата околност в опитите си да открият къде се намира Се'недра.

– Може би трябваше да задържим Джийбърс – кисело измърмори Барак след едночасова схватка с група войници. – Той е вдигнал на бойна нога всички гарнизони отука до границата. Може би щеше да е по-добре да го пуснем в някое по-удинено място или нещо подобно.

– В това „нещо подобно“ се долавят нотки на обреченост, стари приятелю – обади се Силк и по лицето му се плъзна остра усмивчица.

Барак вдигна рамене.

– Това все пак щеше да е разрешение на въпроса.

Силк се разсмя.

– Не трябва да оставяш ножа да мисли непрекъснато вместо мозъка ти. Това качество е най-непривлекателно в нашите братовчеди от Черек.

– Ние пък смятаме, че манията на драснианските ни братя постоянно да пускат духовити забележки е още по-противна – хладно му отвърна Барак.

– Добре казано – подметна Силк с престорено възхищение.

Продължаваха да яздят, непрекъснато нащрек, готови да се скрият или да побягнат. Тези дни се доверяваха изцяло на тайнствените способности на Хетар. Тъй като патрулите, които ги търсеха, неизменно бяха на коне, високият алгар с лице на ястреб позволяваше на ума си да обходи околността, за да открие откъде се приближават ездаци.

Предупрежденията му обикновено им даваха достатъчно време да се изтеглят преди приближаването на патрулите.

– Какво усещаш? – попита го в един ранен мъглив предобед Гарион, докато язدهа по рядко използвана, обрасла с трева пътека, предпочетена от Силк. – Искам да кажа какво означава да чуваш мислите на конете?

– Не мисля, че ще мога да го опиша с необходимата точност – отговори Хетар. – Винаги съм могъл да го правя, затова не мога да си представя какво означава човек да не умее да се справя с това. В ума на коня има нещо подобно на желание да бъде част от цялото, член на някаква група. Изглежда, че конят вместо „аз“ мисли за себе си като „ние“. Предполагам, че това е така, защото в естествената си среда конете са членове на едно хергеле. След като опознаят човека, те го приемат като член на табуна. Понякога дори забравят, че не си кон... – Той внезапно млъкна, после рязко каза: – Белгарат! Още един патрул – зад ей онзи хълм. Двадесет или тридесет конници.

Господин Улф бързо се огледа.

– Имаме ли време да стигнем до онези дървета? – И посочи една гъста горичка кленове на около половин миля пред тях.

– Да, ако побързаме.

– Тогава напред! – заповяда господин Улф и всички пришпориха конете си. Стигнаха до дърветата точно когато по клоните и листата затрополиха първите капки на пролетния дъжд, който се готвеше да завали цяла сутрин. Скорчиха от седлата и потънаха сред ниския храсталак, скривайки от любопитни погледи и себе си, и конете.

Толнедранският патрул се появи на върха на хълма и после се спусна в малката долинка. Капитанът, който командваше легионерите, спря коня си недалеч от кленовата горичка и разпрати войниците си да претърсят околността. Те тръгнаха на малки групи от двете страни на пътя, като оглеждаха падините и храсталаците, а офицерът и някакъв цивилен в сива наметка за езда останаха на мястото си.

Капитанът впери премрежени очи в дъжда, който валеше все по-силно, и рече:

– Няма да спре скоро. – После скочи от седлото и плътно обви наметката около тялото си.

Спътникът му също слезе от коня и се обърна така, че пътешествениците, скрити в кленовата горичка, успяха да видят лицето му. Гарион почувства как Хетар се напруга.

Мъжът с наметката беше мург.

– Да идем ето там – посочи мургът И поведе коня си към сушината под широко разперените клони на дърветата в края на горичката.

Толнедраницът кимна и го последва.

– Остана ли ти време да обмислиш предложението ми? – попита мургът.

– Помислих си, че просто разсъждаваш на глас – отговори капитанът. – Дори не знаем дали тези чужденци се крият в сектора, който трябва да претърся.

– Информацията ми е, че се придвижват на юг, капитане – възрази мургът. – Мисля, че трябва да бъдеш съвсем сигурен, че са някъде в твоя сектор.

– Ала няма никаква гаранция, че ще попаднем на следите им – отговори капитанът. – Пък и дори да ги намерим, ще е много трудно да направим онова, което предлагаш.

– Капитане – търпеливо обясни мургът, – в края на краищата става въпрос за сигурността на принцесата. Ако я върнат в Тол Хонет, хората от рода Вордю ще я убият. Нали прочете документите, които ти донесох.

– Но при боруните тя ще е на сигурно място – подчерта капитанът.

– Обаче те ще я върнат на баща ѝ. Ти самият си борун. Би ли предизвикал император от собствения си род?

Лицето на капитана изразяваше тревога.

– Единствената ѝ надежда да попадне на сигурно място са хорбитите – настоя мургът.

– Кой може да ми гарантира, че там няма да има опасност за живота ѝ?

– Разполагаш с най-непоклатимата гаранция от всички – политиката. Хорбитите правят всичко възможно, за да възпрат марша на великия херцог Кадор към трона. Щом като той желае да види принцесата мъртва, естествено е хорбитите да я запазят жива. Това наистина е единственият начин да осигурим безопасността ѝ – а ти ще станеш богат човек, защото си взел участие в това начинание. – И мургът примамливо подрънка една тежка кесия.

Капитанът все още изглеждаше изпълнен със съмнения.

– Да предположим, че удвоя сумата – подхвърли мургът с мъркащ глас.

Капитанът преглътна с усилие.

– Всичко се прави в името на нейната сигурност, нали?

– Разбира се.

– Нали с действията си не извършвам предателство спрямо боруните?

– Напротив, ти си патриот, капитане – увери го мургът със студена усмивка.

Леля Поул здраво стискаше ръката на Се'недра. Лицето на дребното момиче изразяваше възмущение, очите й блестяха.

По-късно, когато легионерите и приятелят им мург си отидоха, принцесата избухна.

– Как се осмеляват? – вилнееше тя. – И то за пари!

– Това за теб е нагледен урок по толнедранска политика – рече й Силк, когато изведоха конете от горичката.

– Но той е борун – възрази тя. – Член на собствения ми род.

– Толнедранецът изпитва най-голяма вяроност към кесията си – обясни й Силк. – Изненадан съм, че още не си разбрала това, твое височество.

След няколко дни се изкачиха на билото на един хълм и видяха Леса на горските нимфи, който се простираше на хоризонта като огромно зелено петно. Превалаяванията бяха престанали и слънцето блестеше ярко.

– Веднъж да стигнем до Леса и сме на сигурно място – каза принцесата. – Там легионите няма да посмеят да ни преследват.

– И какво ще ги спре? – попита Гарион.

– Договорът, който са подписали с горските нимфи – отговори тя. – Ти нищо ли не знаеш?

Гарион се почувства обиден от тези думи.

– Наоколо няма никой – съобщи Хетар на господин Улф. – Можем да продължим с бавен ход или да изчакаме да се мръкне.

– Хайде да се спуснем към Леса – каза Улф. – Омръзна ми да се измъкваме от тези патрули.

След тези думи пътешествениците поеха в галоп към гората, която лежеше пред тях.

Обичайната за такива случаи обрасла с храсти ивица, която обикновено сочи прехода от поле към гориста местност, липсваше. Дърветата се издигнаха пред тях просто изведнъж. Влязоха в гората. Промяната беше толкова рязка, като че ли бяха влезли в къща. Лесът на дриадите беше невероятно дивен. Огромните дъбове така бяха преплели клоните си, че небето почти не можеше да се види. Земята под дърветата беше хладна, покрита с мъх и само тук-там с ниски храсти. На Гарион му се струваше, че всички хора са съвсем мънички под гигантските дървета и

че гората е притихнала по особен, неповторим начин. Въздухът беше абсолютно неподвижен, чуваше се бръмчене на насекоми, а високо над главите им – птичи песни.

– Странно – отбеляза Дурник, – не виждам никакви следи от дървари.

– Дървари ли? – ахна Се'недра. – Тук? Те не биха посмели да влязат в тая гора.

– Лесът е недокоснат от човешка ръка, Дурник – обясни господин Улф. – Боруните са подписали договор с дриадите. От триста години никой не е докосвал дърветата в тази гора.

– Много интересно място – каза Мандорален и се огледа с известно безпокойство. – Струва ми се, че долавам нечие присъствие... някой, който не е настроен твърде приятелски към нас.

– Гората е жива – обясни Се'недра. – Всъщност тя не харесва непознати. Ала не се безпокой, Мандорален, няма опасност за живота ти, докато си с мен. – Гласът ѝ звучеше твърде самодоволно.

– Сигурен ли си, че патрулите няма да ни преследват? – обърна се Дурник към господин Улф. – В края на краищата Джийбърс знаеше, че ще дойдем тук. Сигурен съм, че е съобщил за това.

– Боруните няма да нарушат договора с дриадите – увери го Улф. – За нищо на света.

– Още не зная да е сключван договор, който толнедранците не биха нарушили, ако от това ще извлекат някакви изгоди – скептично подхвърли Силк.

– Този е малко по-различен – отговори Улф. – Дриадите са дали една от своите принцеси за жена на млад благородник от фамилията Борунни. Тя станала майка на императора на първата борунска династия. Богатствата на боруните са много тясно обвързани с този договор. Те няма да рискуват да го нарушат – за нищо на света.

– А какви точно са дриадите? – попита Гарион. Странното усещане за нечие присъствие, за това, че гората ги вижда, го караше да изпитва желание да говори. Така щеше да прикрие потискащата, сякаш изпълнена с хиляди бдителни очи тишина.

– Малка група горски нимфи – отвърна господин Улф. – Много нежни и добри. Винаги съм ги харесвал. Разбира се, не са човешки същества, но това не е толкова важно.

– Аз съм дриада – заяви гордо Се'недра.

Гарион впери поглед в нея.

– Формално погледнато, тя има право – потвърди думите ѝ Улф. –

Чертите на дриадите наистина се проявяват по женска линия. Това е едно от нещата, което кара боруните да се отнасят честно към договора – иначе всички техни жени и майки просто ще си вземат багажа и ще напуснат домовете си.

– Но тя ми изглежда като човешко същество – възрази Гарион, все още втренчил поглед в принцесата.

– Дриадите са така тясно свързани с хората, че съществуващите между тях разлики едва ли са от значение – продължи Улф. – Това вероятно обяснява факта защо те не са полудели както другите чудовища, когато Торак е разполовил света.

– Чудовища ли! – високо протестира Се'недра.

– Прощавай, принцесо – извини се Улф. – Това е думата, използвана от улгосите, за да опишат съществата, различаващи се от хората. Тези същества подкрепиха Горим в Пролгу, когато той се е срещнал с бог Ул.

– Приличам ли ти на чудовище? – попита тя и гневно разтърси глава.

– Може би са избрали неподходяща дума – измърмори Улф. – Прости ми.

– Чудовища, няма що! – кипеше Се'недра.

Улф вдигна рамене.

– Малко по-нататък има поток, ако не ме лъже паметта. Ще спрем там и ще чакаме, докато новината за нашето пристигане долети до кралица Ксанта. Не е много умно да навлизаме в територията на дриадите без разрешението на тяхната кралица. Те могат да станат твърде противни, когато ги предизвикат.

– Били нежни и добри – поне така ми се стори, че каза – напомни му Дурник.

– В разумни граници – отговори Улф. – Ала не е много разумно да дразним същества, които общуват с дървета, точно когато се намираме в сърцето на гората. Може да се случат някои неприятни неща. – Той се намръщи. – О, това ми напомня нещо. По-добре скрий бравата си някъде, да не се вижда. Дриадите изпитват неприязнени чувства към бравдите и пожарите. Отношението им към огъня е крайно неразумно. Трябва да палим съвсем малки огънове и да ги използваме само при готвене.

Стигнаха до един огромен дъб, край който ромолеше поток. Слязоха от конете и опънаха палатките. След като се нахраниха, Гарион се разходи наоколо, обзет от скука. Господин Улф дремеше, Силк беше примамил останалите мъже и всички играеха на зарове. Леля Поул беше

сложила принцесата да седне на един дънер и старателно отстраняваше лилавата боя от косата ѝ.

– Ако няма какво друго да правиш, Гарион – подхвана вълшебницата, – защо не вземеш да се изкъпеш?

– Да се къпя ли? – попита той. – Къде?

– Сигурна съм, че ще откриеш някъде в потока вир – отговори тя и внимателно натри със сапунена пяна косата на Се'недра.

– Да се къпя в тази вода? Не се ли страхуваш, че ще настина?

– Ти си здраво момче, скъпи – каза тя. – Ала си страшно мръсен. Иди да се измиеш.

Гарион я изгледа мрачно, после отиде до един от вързопите да вземе чисти дрехи, сапун и кърпа и с тежки стъпки пое срещу течението на потока, като мърмореше недоволно.

Когато остана сам, чувството, че някой го наблюдава, стана още по-силно. То беше нещо, което не можеше да определи. В усещането нямаше нищо особено – просто като че ли самите дъбове чувстваха присъствието на човека и си разменяха сведения за движението му сред тях на някакъв странен растителен език, който Гарион не разбираше. Не долавяше заплаха – просто някаква особена бдителност.

Повървя доста и накрая откри дълбок вир, издълбан от малък водопад, спускащ се от скалите. Водата беше много чиста и младежът виждаше ярките камъчета на дъното и няколко едри пъстърви, които го наблюдаваха предпазливо. Докосна водата с ръка и потрепера. Подвоуми се дали да не направи някоя хитрина – бързо да се наплиска с вода и да замаже със сапун по-големите петна мръсотия, ала се отказа. Леля Поул нямаше да приеме нищо друго освен истинско изкъпване. Той въздъхна горчиво и започна да сваля дрехите си.

Първоначалният студ беше ужасен, но след няколко минути Гарион разбра, че може да понесе къпането. След известно време дори му хареса. Водопадът беше прекрасно средство да изплакне сапуна от тялото си и не след дълго младежът осъзна, че му е приятно.

– Вдигаш страшно много шум – рече Се'недра. Беше застанала на брега и съвсем спокойно го наблюдаваше с оценяващ поглед.

Гарион незабавно се гмурна на дъното на вира.

Ала ако не е риба, човек едва ли може да остане под водата безкрайно дълго. След около минута той се появи на повърхността и подаде глава над водата, като се задъхваше и пръхтеше.

– Какво правиш? – попита Се'недра. Беше облякла къса бяла туника без ръкави, пристегнатата на кръста с коланче. Краката ѝ бяха обути в

леки сандали с връзки, които се кръстосваха на изящните ѝ глезени и прасци току до под колената. В едната си ръка носеше кърпа.

– Махай се! – изфъфли той, пръскайки слюнки.

– Не бъди глупав – възрази тя, седна на един голям камък и започна да развързва сандалите си. Медночервеникавата ѝ коса беше все още влажна и се спускаше по раменете ѝ като тежък водопад.

– Какво правиш?

– Мисля да се изкъпя – отговори тя. – Още много ли ще стоиш там?

– Иди на някое друго място – извика Гарион. Трепереше от студ, но не смееше да излезе от вира.

– Това място изглежда прекрасно – заяви принцесата. – Как е водата?

– Студена – отвърна той с тракащи зъби. – Но няма да изляза, докато не се махнеш.

– Не се дръж като глупак – прекъсна го тя.

Той упорито поклати глава. Лицето му пламтеше. Принцесата въздъхна, изгубила всякакво търпение.

– О, много добре – заяви тя. – Няма да гледам, но смятам, че се държиш глупаво. В баните в Тол Хонет никой пет пари не дава за подобни неща.

– Тук не е Тол Хонет – остро възрази той.

– Ще се обърна с гръб, щом това ще те накара да се чувстваш по-добре – изрече момичето, стана и се обърна с гръб към вира.

Без изцяло да ѝ се доверява, Гарион изпълзя от водата и макар че от тялото му капеше вода, навлече долните гащи и панталоните си. После извика:

– Готово. Вирът е на твоё разположение. – И изтри мокрото си лице и косата с кърпата. – Аз се връщам при палатките.

– Лейди Поулгара каза да останеш с мен – съобщи му тя и спокойно отвърза коланчето от кръста си.

– Какво?! – възкликна Гарион дълбоко потресен.

– Трябва да останеш тук, за да ме защитаваш – обясни момичето, после улови долния край на туниката си. Очевидно възнамеряваше да я съблече.

Гарион се обърна с гръб към нея и упорито впи поглед в дърветата. Ушите му пламтяха, ръцете му трепереха.

Лекият ѝ сребрист смях се разнесе наоколо; той чу как водата се разплиска, когато девойката скочи във вира, чу я и как изписка от изненада при допира със студената вода. После отново се разнесе шляпане и

плисък.

– Дай ми сапуна – заповяда тя.

Младежът се наведе да го вземе и, без да иска, за миг я зърна – скрита до кръста във вира, – след това здраво стисна клепачите си. Тръгна гърбом към водата със затворени очи, непохватно протегнал ръката със сапуна зад себе си.

Тя отново се разсмя и взе сапуна от ръката му.

След време, което му се стори цяла вечност, принцесата приключи с къпането, излезе от вира, изтри се и се облече. През цялото време Гарион остана с плътно затворени очи.

– Вие, сендарите, имате много любопитни обичаи – заговори тя, когато седна на стоплената от слънцето горска полянка. Принцесата вчесваше буйната си червеникава коса, наклонила глава на една страна; гребенът бавно се плъзгаше през тежките мокри кичури.

– Защо?

– Баните в Тол Хонет са достъпни за всички, атлетическите състезания винаги се провеждат без дрехи. Само преди година самата аз участвах в едно надбягване срещу десетина момичета на имперския стадион. Зрителите оцениха високо постижението ми.

– Мога да си представя – сухо отвърна Гарион.

– Какво е това? – попита тя и посочи амулета, който лежеше на голите му гърди.

– Дядо ми го подари на миналия празник Ерастид – отговори Гарион.

– Дай да го видя. – Девојката протегна ръка. Той се наведе напред.

– Свали го, за да го разгледам – нареди принцесата.

– Не бива да го свалям – отвърна младежът. – Господин Улф и леля Поул ми казаха никога да не го снемат от гърдите си, за нищо на света. Мисля, че в него има някаква магия.

– Що за чудато нещо – отбеляза Се'недра и се наведе да разгледа амулета. – Те не са вълшебници наистина, нали?

– Господин Улф е на седем хиляди години – подхвана Гарион. – Той е познавал бог Алдур. Видях го как накара едно дръвче да порасте от съвсем мъничка вейка само за няколко минути. Пред очите ми е подпалвал камъни. Леля Поул излекува една сляпа жена с една-единствена дума. И може да се превръща в кукумявка.

– Не вярвам на такива неща – каза Се'недра. – Сигурна съм, че има някакво друго обяснение.

Гарион вдигна рамене, после навлече бялата си риза и кафявата

туника. Разтърси глава и прокара пръсти през все още влажната си коса.

– На нищо не приличаш така – отбеляза критично момичето. – Стой! – Тя се изправи и застана зад него. – Чакай аз да те среща. – После хвана гребена и започна бавно да го сресва. – Косата ти е хубава за мъж – подхвърли принцесата.

– Коса като коса – безразлично измърмори Гарион.

Се'недра продължи да го сресва още секунда-две, след това хвана брадичката му в ръка, обърна главата му и го огледа критично. Един-два пъти подреди косата му, където смяташе, че е необходимо, докато младежът се оказа вчесан според вкуса ѝ, и каза: – Така е по-добре.

– Благодаря. – Гарион беше малко объркан от тази промяна в нея.

Тя отново седна на тревата, обгърна с ръце едното си коляно и се вгледа в блестящия вир.

– Гарион – промълви накрая момичето.

– Да?

– Какво изпитваш, докато порастваш, а си съвсем обикновен човек? Той вдигна рамене.

– Винаги съм бил обикновен човек – призна той, – затова не бих могъл да го сравня с нищо друго.

– Знаеш какво искам да кажа. Разкажи ми за мястото, където си пораснал, за това какво си правил; за всичко.

Така че Гарион ѝ разправи за фермата на Фалдор, за кухнята, за ковачницата на Дурник, за Доруун, Рундориг и Зубрет.

– Ти си влюбен в Зубрет, нали? – попита момичето почти обвиняващо.

– Мислех си, че съм, но толкова много неща се случиха оттогава, че понякога дори не мога да си спомня как изглеждаше. Струва ми се, че мога да мина и без да се влюбвам. От онова, което съм видял досега, ми се струва, че любовта е твърде болезнено нещо.

– Ти си невъзможен – рече тя, после му се усмихна. Малкото ѝ лице беше обградено от тежките вълни на блесналите ѝ от слънцето коси.

– Вероятно е така – призна той. – Добре, сега пък ти ми разкажи какво изпитваш, докато порастваш, а си много специална и важна особа.

– Аз не съм специална и важна.

– Ти си принцеса, императорска дъщеря – напомни ѝ момъкът. – Бих казал, че това е твърде особено нещо.

– А, това ли било? – рече Се'недра, после се изсмя. – Знаеш ли, от както тръгнах с твоите хора, понякога почти забравям, че съм императорска дъщеря.

– Почти – усмихна се и той. – Ала не съвсем.

– Не – съгласи се момичето. – Не съвсем. – После отново погледна към вира. – Да си принцеса е много досадно, поне през по-голямата част от денонощието. Само церемонии и формалности. Почти винаги трябва да стърчиш и да слушаш речи или да приемаш визитите на важни държавни мъже. Винаги и навсякъде има пазачи, но понякога се измъквам и мога да остана сама. Това ги вбесява. – Тя отново се изсмя, после погледът ѝ стана замислен. – Дай да ти предскажа бъдещето – предложи тя и хвана ръката му.

– Можеш ли да предсказваш бъдещето? – попита я Гарион.

– Само на ужким – призна принцесата. – Понякога си играехме така с камериерките ми. Предричахме знатни съпрузи и много деца. – Тя обърна ръката му с дланта нагоре и я погледна. Сега сребристият белег се виждаше много ясно, защото ръката беше добре измита. – Какво е това?

– Не зная.

– Нали не е някаква болест?

– Не е – отвърна той. – Белегът винаги си е бил там. Смятам, че е свързан по някакъв начин със семейството ми. Поради някаква причина леля Поул не желае хората да го виждат и се опитва да го държи скрит от погледите им.

– Как можеш да скриеш подобно нещо?

– Кара ме да изпълнявам такива задачи, че ръцете ми да са изцапани колкото се може повече.

– Колко странно – рече принцесата. – Аз също имам белег от рождение – точно над сърцето. Искаш ли да го видиш? – И ръката ѝ докосна деколтето на туниката ѝ.

– Вярвам ти – каза Гарион и страхотно се изчерви. Лекият ѝ, звънлив, сребрист смях прозвуча отново.

– Ти си странно момче, Гарион. Въобще не приличаш на другите момчета, които съм срещала.

– Те вероятно са били толнедранци – изтъкна момъкът. – Аз съм сендар – или поне възпитанието ми е такова, – значи наистина би следвало да откриеш някои разлики.

– Говориш така, като че ли не си сигурен какъв си.

– Силк казва, че не съм сендар – продължи Гарион. – Казва, че не е сигурен точно какъв съм, а това е странно, защото Силк веднага познава кой какъв е. Баща ти пък каза, че съм риванец.

– Щом лейди Поулгара твоя леля, а Белгарат – твой дядо, ти

вероятно си вълшебник – отбеляза Се'недра.

Гарион се разсмя.

– Аз? Това е глупаво. Освен това вълшебниците не са определена раса – за разлика от череките, толнедранците или риванците. Смятам, че това е по-скоро професия или призвание – само че няма млади вълшебници. Всичките са на хиляди години. Господин Улф казва, че може би хората са се променили по някакъв начин и вече не могат да стават вълшебници.

Се'недра се беше опряла на лакти. Гледаше го.

– Гарион?

– Да?

– Искаш ли да ме целунеш?

Сърцето на Гарион започна лудо да бие.

После чуха гласа на Дурник и за миг Гарион почувства трескава омраза към стария си приятел.

ГЛАВА 20

– Госпожа Поул казва, че е време да се прибирате – каза им Дурник, когато стигна до горската поляна. Върху честното му, почетено лице трепна весела искрица, като че ли се забавляваше, наблюдавайки с разбиране младите хора.

Гарион поаленя, после се ядоса на себе си, че се е изчервил. Ала Се'недра не прояви въобще никакво смущение.

– Дойдоха ли дриадите? – попита тя, изправи се и изтупа тревичките от туниката си.

– Още не са – отвърна Дурник. – Улф каза, че скоро ще ни открият. Изглежда, от юг приближава буря, затова госпожа Поул смята, че трябва да се прибирате.

Гарион погледна нагоре, забеляза слой тъмни облаци, които идеха от юг и помрачаваха синьото небе, движейки се мудно на север, и се намръщи.

– Никога не съм виждал такива облаци. А ти, Дурник?

– Странна работа – съгласи се Дурник.

Гарион сгъна двете влажни кърпи и тримата тръгнаха покрай потока; Облаците скриха слънцето и гората изведнъж стана много тъмна. Чувството, че някой ги наблюдава, все още не беше изчезнало, онази предпазлива бдителност, която бяха почувствали при влизането си в

леса, още се долавяше, ала сега имаше и нещо друго. Огромните дървета неспокойно се люшкаха, като че ли милиони мънички съобщения преминаваха през шумолящите им листа.

– Боят се – прошепна Се'недра. – Нещо ги кара да се плашат.

– Какво става? – попита Дурник.

– Дърветата... страх ги е от нещо. Не усещаш ли?

Той изумено се взря в нея.

Високо над главите им птиците изведнъж млъкнаха, повя хладен вятър, който донесе със себе си непоносима воня на застояла вода и гнила растителност.

– Каква е тази миризма? – попита Гарион и нервно се огледа.

– Нийса се намира на юг оттук – обясни Се'недра. – Територията ѝ е заета предимно от блата.

– Толкова ли е близо? – рече Гарион.

– Всъщност не – отвърна девойката и леко се намръщи. – На около шестдесет левги, може и повече.

– Би ли могла миризмата да долети от толкова далеч?

– Не е твърде вероятно – отговори Дурник. – Поне в Сendarия такава нещо не би могло да се случи.

– Колко път остава до палатките? – попита Се'недра.

– Около половин миля – рече Дурник.

– Може би да тичаме? – предложи принцесата.

Дурник поклати глава.

– Земята е неравна и тичането е опасно при такава слаба светлина.

Ала все пак можем да вървим малко по-бързо.

Забързаха сред сгъстяващия се мрак. Вятърът задуха по-напористо, дърветата започнаха да потрепват и да се огъват от силата му. Странният страх, който, изглежда, беше проникнал в леса, стана по-осезаем.

– Нещо там се движи – прошепна трескаво Гарион и посочи потъмнелите дървета от отсрещната страна на потока.

– Нищо не виждам – отвърна Се'недра.

– Ето там, точно зад дървото с големия бял клон. Дриада ли е това?

Някаква фигура се плъзгаше в полумрака от дърво до дърво. В очертанията ѝ имаше нещо смразяващо и отблъскващо. Се'недра се взря в нея и каза с погнуса:

– Не е дриада. Това нещо изобщо не е от тази гора.

Дурник вдигна един паднал клон и го сграбчи здраво. Гарион се огледа, намери друг клон и също се въоръжи.

Още една фигура се появи между две дървета, този път по-близо до

тях.

– Трябва да рискуваме – мрачно изрече Дурник. – Тичайте, но внимавайте къде стъпвате. Доведете останалите. Бързо!

Гарион хвана Се'недра за ръка и затичаха по брега на потока. Непрекъснато се препъваха. Дурник изоставаше все по-назад и по-назад и размахваше тоягата на всички страни.

Гадните фигури ги бяха обкръжили отвсякъде и Гарион почувства първите пристъпи на паника.

Се'недра изпищя. Едно от изчадията се беше измъкнало иззад нисък храст точно пред тях. Беше огромно, с грозно туловище, и върху главата му нямаше лице. Две дупки, които му служеха като очи, се взираха безизразно в тях. Чудовището се затътри напред, протягайки два подобни на ръце крайника, за да ги улови. Беше тъмносиво, с цвят подобен на тиня, и цялото бе покрито с изгнил вонящ мъх, полепнал по слезестото му тяло.

Без да мисли, Гарион изтласка Се'недра зад себе си и замахна с тоягата. Ударът беше страшен, ала дървото просто потъна в тялото на чудовището без никакъв видим ефект. Един от протегнатите крайници на изчадието перна лицето на момъка и той с отвращение потръпна от слезестото му докосване. Отново замахна отчаяно и удари черната сянка по ръката. С ужас видя, че крайникът се отчупи при лакътя и че изчадието се навежда, за да си го прибере.

Се'недра изпищя отново и Гарион се обърна. Още един от хората с тела от тиня се беше приближил зад нея и я бе сграбчил през кръста с две ръце. Изчадието тъкмо правеше опит да се обърне и да побегне с принцесата; когато Гарион развъртя тоягата си с всичка сила. Насочваше ударите си не толкова към главата или тялото, а по-скоро към глезените на чудовището.

След малко то се строполи с два счупени крака, ала не освободи хватката около кръста на Се'недра.

Гарион скочи напред, хвърли тоягата и измъкна камата си. Плътта на изчадието беше изненадващо корава – под глината бяха сплетени лози и изсъхнали клони. Гарион трескаво срязва една от ръцете и после се опита да изтръгне стенещата принцеса на свобода, но другата ръка все още продължаваше да я държи. Почти разтърсван от ридания, Гарион започна да я сече.

– Внимавай! – пронизително изкрещя Се'недра. – Зад тебе!

Гарион светкавично погледна през рамо. Първият мъж с тяло от тиня протягаше крайниците си към него. Младежът усети върху глезена си

студено докосване. Ръката, която току-що беше отсякъл, бе изпълзяла по земята и сега го притискаше в хватката си.

– Гарион! – проехтя някъде наблизко гласът на Барак.

– Насам! – извика Гарион. – Бързо!

Сред храстите се разнесе трясък и грамадният червенобрад черек се появи с меч в ръка. Хетар и Мандорален го следваха по петите. С могъщ замах Барак отрязва главата на първия мъж с тяло от тиня. Тя литна във въздуха и с тъп отблъскващ звук се заби в земята на няколко крачки от тях. Обезглавеното същество се заклати и сляпо запристъпва напред, като се опитваше да сграбчи нападателя си. Барак видимо пребледня, после отсече и двете протегнати напред ръце. Ала чудовището все още продължаваше да се тътри напред.

– Краката! – извика бързо Гарион, наведе се и започна да удря с камата си ръката, която го държеше за глезена.

Барак отрязва краката на мъжа с тяло от тиня и чудовището падна. Отсечените части на туловището му запълзяха обратно към него.

Появиха се още същества. Хетар и Мандорален размахваха оръжията си. Навсякъде се разхвърчаха късове жива тиня.

Барак се наведе и изтръгна ръката, която държеше Се'недра, след това с рязко движение изправи момичето, побутна го към Гарион и викна:

– Заведи я в палатките! Къде е Дурник?

– Остана назад, за да ги задържи – викна и Гарион.

– Ние ще му помогнем – рече Барак. – Бягай!

Се'недра беше обхваната от пристъп на истерия и Гарион трябваше да я влачи към палатките.

– Какво става? – попита леля Поул.

– Нападнаха ни чудовища – отвърна Гарион, изблъсквайки принцесата към леля си. – Телата им са от кал, човек не може да ги убие. Хванаха Дурник! – Младежът се втурна към една от палатките и миг след това отново се показа с меч в ръка. В ума му като че бе избухнал огън.

– Гарион! – изкрещя леля Поул, докато се мъчеше да се откопчи от хълцащата принцеса. – Какво правиш?

– Трябва да помогна на Дурник – извика той.

– Ще останеш тук.

– Не! – изкрещя той. – Дурник ми е приятел! – И полетя към мястото на схватката, размахал меча си.

– Гарион! Върни се!

Битката бушуваше на стотина стъпки от палатките. Барак, Хетар и

Мандорален систематично насичаха мъжете от глина на късове, Силк налиташе и след миг се измъкваше от мелето, късата му сабя оставяше огромни зейнали дупки в дебелия тела на покритите с мъх чудовища. Гарион се хвърли в схватката. Ушите му звъняха, някакво отчаяно ликуване изпълваше съществуването му.

После се появиха господин Улф и леля Поул, а зад тях, трепереща, с пепеляво лице, пристъпваше Се'недра. Очите на Улф пламнаха, той сякаш се извиси над всички останали, докато съсредоточаваше волята си. Протегна напред едната си ръка, обърната с дланта нагоре.

– Огън! – заповяда той и съскача светкавица се стрелна от дланта му към облаците, които се въртяха бясно над главите им. Земята потрепера от мощта и трясъка на страшната гръмотевица. Гарион се олюля от силата, която ревеше в ума му.

Леля Поул също вдигна ръка и изрече с могъщ глас:

– Вода!

Облаците се разкъсаха и заваля такъв страшен дъжд, като че самият въздух се беше превърнал във вода.

Мъжете с тела от тиня, които все още безсмислено напиха напред, започнаха да се разтварят в дивия порой, от туловищата им потекоха струи тинеста вода. Обзет от някакво болезнено възхищение, Гарион наблюдаваше как се разпадат на подгизнали буци от кал и гнила растителност, които се надигаха и се тресяха под убийствените удари на страшния дъжд.

Барак протегна мечата си и колебливо започна да бодее с върха му безформената буца глина, която само допреди малко беше служила за глава на един от нападателите им. Буцата се разцепи на две и от средата ѝ изпъзля голяма змия. Влечугото се надигна, готово да нанесе удар, но Барак го съсече на две.

Започнаха да се появяват и други змии, защото глината, която до този момент ги беше обвивала, се бе разтворила в бушуващия потоп.

– Ето тази – каза леля Поул и посочи една тъмнозеленикава змия, която се бореше, за да се освободи от глината. – Донеси ми я, Гарион.

– Аз ли? – задъха се младежът и кожата му настръхна.

– Аз ще се справя – рече Силк, взе една чаталеста пръчка и притисна главата на влечугото. След това внимателно хвана гърчещата се змия и я вдигна високо.

– Донеси ми я – нареди леля Поул, изтривайки водата от лицето си.

Силк пристъпи към нея, все така вдигнал змията. Раздвоеният език на влечугото нервно затрепери, студените му очи се спряха върху

лицето на жената.

– Какво означава всичко това? – попита леля Поул змията.

Влечугото изсъска срещу нея, после отговори с глас, който наподобяваше съскащ шепот:

– Това, Поулгара, е работа на моята господарка.

Лицето на Силк побеля и той още по-здро стисна влечугото.

– Разбирам – рече леля Поул.

– Откажете се от търсенето, с което сте се заели – изсъска змията. –

Господарката ми няма да ви позволи да продължите по-нататък.

– Да ни позволи? – презрително се изсмя леля Поул. – Господарката ти не разполага с достатъчно мощ, за да ми позволява и забранява.

– Моята господарка е кралицата на Нийса – заяви змията със същия подобен на съскане шепот. – Властта ѝ е неограничена. Ние, змиите, сме твърде различни от хората, а господарката ми е кралица на влечугите. Ще влезете в Нийса на свой риск. Ние сме търпеливи и не се плашим от вас. Ще ви издебнем там, където най-малко ни очаквате. Ухапването на отровния ни зъб не причинява голяма болка, белегът е почти незабележим, но означава смърт.

– Защо Салмисра проявява интерес към нашата мисия? – попита леля Поул.

Треперещият език на влечугото се стрелна към нея.

– Тя не пожела да разкрие това пред мен, а любопитството не е черта от характера ми. Вече предадох онова, което трябваше, и получих наградата си. Сега прави с мене каквото желаеш.

– Много добре – изрече леля Поул и студено погледна змията. Лицето ѝ беше съвсем мокро от силния дъжд.

– Да я убия ли? – попита Силк. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели от усилието да удържа тялото на влечугото, което се беше обвило на спирала около ръката му.

– Не – тихо отвърна вълшебницата. – Няма смисъл да унищожаваме такъв прекрасен пратеник. – После впи суровия си поглед в змията и заповяда: – Върни се с останалите влечуги при Салмисра. Кажи ѝ, че ако се намеси още веднъж в моите работи, ще започна да я преследвам и и най-дълбоката кална яма в Нийса няма да може да я скрие от гнева ми.

– А какво ще бъде възнаграждението ми? – попита змията.

– Подарявам ти живота. – отвърна леля Поул.

– Наистина добро възнаграждение – изсъска змията. – Ще предам съобщението ти, Поулгара.

– Остави я на земята – обърна се леля Поул към Силк. Дребният

мъж се наведе и наклони ръката си към камънака. Змията освободи ръката му от спиралите си, Силк пусна главата ѝ и отскочи. Змията го погледна веднъж, после се плъзна встрани.

– Мисля, че достатъчно дълго валя – каза Улф и изтри мокрото си лице.

Леля Поул почти небрежно помахаше с ръка и дъждът спря, като че някаква пълна кофа току-що се беше изляла до последната капка.

– Трябва да намерим Дурник – напомни и Барак.

– Той беше след нас. – Гарион посочи потока, който сега беше излязъл извън бреговете си. Гърдите на младежа бяха изтръпнали от хладен страх заради онова, което можеха да намерят, ала той съсредоточи волята си, превъзможна страха и поведе всички сред дърветата.

– Ковачът е добър другар – рече Мандорален. – Хич не ми се ще да го загубя. – В гласа на рицаря се беше промъкнала странна, тъжна нотка, а лицето му изглеждаше необичайно бледо в мъжделивата светлина. Но ръката, която стискаше огромния му меч, не потрепваше, непоколебима като скала. Само очите му издаваха някакво съмнение, каквото по-рано Гарион не беше виждал в тях.

Отвсякъде капеше вода.

– Тук някъде беше – каза Гарион и се огледа. – Но не виждам никаква следа от него.

– Тук съм, горе – долетя до слуха им гласът на Дурник отнякъде високо над тях. Той се беше покатерил почти до върха на огромен дъб и сега надничаше надолу към спътниците си. – Отидоха ли си? – Ковачът внимателно започна да се спуска по хлъзгавия ствол. – Дъждът завали тъкмо навреме – додаде Дурник и скочи на земята. – Тъкмо започнаха да ми създават неприятности. Едва ги удържах да не се покатерят на дървото.

Бързо, без да произнесе нито дума, леля Поул прегърна добрия ковач, а после, като че ли объркана от внезапния си жест, започна да го гълчи.

Дурник търпеливо понесе думите ѝ, но върху лицето му се появи особено изражение.

ГЛАВА 21

Тази нощ сънят на Гарион беше неспокоен. Той често се събуждаше и потрепваше при спомена за докосването на мъжа с тяло от тиня.

Но в края на краищата нощта, като всички нощи, изтече и зората донесе ясна и свежа сутрин. Младежът подряма още малко, завит в одеялата си, докато Се'недра не дойде да го извика.

– Гарион – тихо каза тя, докосвайки рамото му. – Буден ли си?

Той отвори очи и я погледна.

– Добро утро.

– Лейди Поулгара каза, че трябва да ставаш.

Гарион се прозя, протегна се и седна сред одеялата си. Хвърли поглед през отвора на палатката и видя, че слънцето вече ярко блести.

– Тя ме учи да готвя – похвали се гордо Се'недра.

– Хубаво – отвърна ѝ Гарион и махна косата от очите си.

Девојката задържа погледа си задълго в неговия, малкото ѝ лице беше сериозно, зелените ѝ очи го гледаха съсредоточено.

– Гарион.

– Да?

– Вчера ти се държа много храбро.

Той леко вдигна рамене.

– Сигурно днес много ще ми се карат.

– Защо?

– Леля Поул и дядо не обичат, когато опитвам да се държа храбро – обясни той. – Смятат, че съм все още дете и не искат да се нараня.

– Гарион! – извика леля Поул откъм малкия огън, където готвеше. – Трябват ми още дърва.

Гарион въздъхна и се измъкна от одеялата. Обу ниските си ботуши, препаса меча си и излезе в гората.

Под огромните дъбове беше все още влажно заради пороя, предизвикан от леля Поул предишния ден, и трудно щеше да намери сухи дърва. Момъкът се разхождаше, измъкваше клони изпод паднали дървета или в близост до надвиснали като козирка скали. Безмълвните дървета го наблюдаваха, ала тази сутрин изглеждаха някак по-приятелски настроени.

– Какво правиш? – стресна го тънък гласец, долитащ някъде високо над него. Той бързо вдигна поглед, протягайки ръка към меча си.

Едно момиче стоеше върху голям клон точно над главата му. Носеше туника, пристегната на кръста с колан, а на краката – сандали. Косата ѝ беше кестенява, сивите ѝ очи любопитно блещукаха, а бледата ѝ кожа имаше едва забележим зеленикав оттенък, който му подсказваше, че момичето е дриада. В лявата си ръка държеше лък, а в дясната стискаше стрела. Стрелата беше насочена точно срещу Гарион.

Младежът внимателно отмести ръка от меча си и каза:

– Събирам дърва.

– Защо ти са?

– Леля ми има нужда от подпалки за огъня – обясни Гарион.

– Огън ли? – Лицето на момичето стана неприветливо и то изопна тетивата на лъка.

– Съвсем малък огън – бързо добави той. – За да сготвим храната.

– Тук е забранено да се пали огън – строго изрече момичето.

– Ще трябва да обясня това на леля Поул – отвърна ѝ Гарион. – Аз просто правя това, което са ми наредили.

Момичето извири с уста и иззад близкото дърво се появи още едно момиче. То също носеше лък. Косата му беше почти толкова червена, колкото на Се'недра, а кожата му също имаше зеленикав оттенък, подобен на листата в гората.

– Това същество казва, че събира дърва – съобщи първото момиче. – За да запали огън. Мислиш ли, че трябва да го убия?

– Ксанта каза, че първо трябва да разберем кои са спътниците му – рече замислено червенокосата. – Ако се окаже, че нямат никаква работа тук, можеш да го убиеш.

– О, много добре – съгласи се момичето с кестенявата коса, но явно бе разочаровано. – Ала не забравяй, че аз го намерих. Щом дойде време, аз ще го убия.

Гарион почувства как косата му полека започва да настръхва.

Червенокосата подсвирна и измежду дърветата се появиха десетина въоръжени с лъкове дриади. Всичките бяха дребни, косите им бяха златисти или червеникави с различни оттенъци и приличаха на горските листа през есента. Те се събраха около Гарион, кискаха се и бърбеха, докато го разглеждаха от всички страни.

– Съществото е мое – заяви кестенявата дриада и слезе от дървото. – Аз го намерих и Ксера каза, че имам право да го убия.

– Изглежда ми здраво – намеси се едно от другите момичета, – и доста питомно. Може и да го отгледаме. Мъжко ли е?

Друга дриада отвърна с кикот:

– Хайде да проверим.

– Аз съм от мъжки пол – бързо каза Гарион и се изчерви въпреки волята си.

– Ще бъде истински позор да го унищожим веднага – забеляза трето момиче. – Може да се грижим за него известно време, пък после ще го убием.

– То е мое – упорито заяви дриадата с кестенявата коса. – И щом искам да го убия, значи ще го сторя. – И тя хвана ръката на Гарион с чувство на собственик.

– Хайде да отидем и да намерим останалите – предложи онази, която се наричаше Ксера. – Те паят огън, а ние искаме да сложим край на това.

– Огън? – ахнаха останалите и впиха гневни погледи в Гарион.

– Ала той е съвсем малък – бързо обясни момъкът.

– Доведете съществото с нас – заповяда Ксера и се понесе през гората към палатките. Високо горе дърветата започнаха да мърморят помежду си.

Лея Пуул спокойно изчака, докато всички дриади заедно с Гарион излязат на поляната, и поздрави:

– Добре дошли.

Дриадите започнаха да си шепнат, после Ксера възкликна:

– Се'недра!

– Братовчедке Ксера! – извика в отговор принцесата и двете изтичаха една към друга и се прегърнаха. Останалите дриади се отдръпнаха към края на поляната, наблюдавайки нервно огъня.

Се'недра поговори тихо с Ксера, обясни й кои са и Ксера направи знак на останалите дриади да се приближат.

– Изглежда, че тези хора са наши приятели – обяви тя. – Ще ги заведем при майка ми, кралица Ксанта.

– Означава ли това, че няма да убия този? – раздразнено попита кестенявата, сочейки с малкия си пръст Гарион.

– Боя се, че няма да можеш – отвърна Ксера.

Кестенявата нацупено се отдръпна встрани, а Гарион въздъхна с облекчение.

След това от една палатка се появи господин Улф и погледна към групичката дриади с широка усмивка.

– Това е Белгарат! – изпищя една от дриадите и засмяна щастливо изтича при него. Обви ръце около врата му, дръпна главата му надолу, звучно го целуна и попита: – Донесе ли ни бонбони?

Старецът я изгледа замислено и започна да тършува из безбройните си джобове. Оттам започнаха да се появяват бонбони, които моментално изчезваха, защото дриадите без бавене заобиколиха вълшебника и грабваха лакомствата веднага щом той ги измъкнеше от джобовете си.

– Ще ни разкажеш ли някои нови истории? – попита го една от дриадите.

– Имам много нови истории – отвърна ѝ Улф, потривайки лукаво носа си с пръст. – Ала трябва да почакаме, за да и чуят и сестрите ви, нали?

– Искаме само ние да ги чуем – заяви дриадата.

– А с какво ще ме възнаградите за една най-чудесна история?

– С целувки! – бързо му предложи дриадата. – Пет целувки от всяка от нас.

– Историята ми е много хубава – започна да се пазари Улф. – Струва повече от пет целувки. Да речем десет.

– Осем – прекъсна го малката дриада.

– Добре – съгласи се Улф. – Осем целувки ми изглеждат добра цена.

– Виждам, че си бил тук и по-рано – сухо отбеляза леля Поул.

– Е, идвам от време на време – призна си добродушно старецът.

– Тези бонбони не са полезни за тях – смъмри го леля Поул.

– Малко сладко няма да им навреди – възрази Улф. – Пък и те много ги обичат. Дриадите ще направят почти всичко, за да получат бонбони.

– Ти си ужасен – подхвърли леля Поул.

Дриадите се бяха скупчили около господин Улф. Само кестенявата, която беше пленила Гарион, се беше отдръпнала настрана и непрекъснато се мръщеше, докосвайки с пръст върха на стрелата си. Накрая се приближи до Гарион и попита с надежда:

– Не мислиш за бягство, нали?

– Не! – енергично отрече младежът.

Дриадата въздъхна разочаровано.

– Защо не вземеш да помислиш малко, а после побегни... Ей така, за да ми направиш услуга?

– Съжалявам, няма да мога – отвърна той.

Кестенявата отново въздъхна, този път горчиво.

– Все така се случва, че не мога да се позабавлявам.

После подсмъркна и отиде при останалите.

Силк излезе от палатката си, после бавно и внимателно започна да се приближава към тях; след малко, когато дриадите привикнаха с присъствието му, излезе и Дурник.

– Те са просто деца, нали? – каза Гарион на леля Поул.

– Само така изглежда – отговори тя. – Много по-възрастни са, отколкото ти се струва на пръв поглед. Всяка дриада живее толкова, колкото нейното дърво, а дървовете са дълголетници.

– А къде са момчетата дриади? – попита младежът. – Тук виждам само момичета.

– Не съществуват момчета дриади скъпи – обясни тя и отново се зае с готвенето.

– Ами тогава как... Искам да кажа... – Той се запъна и усети как ушите му се сгорещяват.

– Хващат си мъже – отвърна леля Поул. – Пътници и други, които попаднат наоколо.

– О! – Младежът деликатно изостави тази тема.

След като закусиха и грижливо угасиха огъня с вода от потока, оседлаха конете и поеха през леса; Господин Улф вървеше напред, все още заобиколен от мъничките дриади, които се смееха и бъбреха като деца. Мърморенето на дърветата около тях вече не беше враждебно и пътешествениците се движеха сред шумолене на милиони листа, които сякаш ги посрещаха с „добре дошли“.

Късно следобед стигнаха да обширна поляна в центъра на Леса на дриадите. Израсъл сам, без други дървета наоколо, сред поляната се издигаше толкова огромен дъб, че Гарион едва ли можеше да си представи как нещо толкова величествено може да бъде живо. Тук-там в покрития с мъх ствол зееха отвори, големи колкото пещери, по-ниските клони изглеждаха широки като истински пътища, останалите се простираха във всички посоки, хвърляйки сянка почти върху цялата поляна. Дървото вдъхваше чувство за многолетна възраст и търпелива мъдрост. Гарион долови странно усещане, като че някой плахо докосна ума му – сякаш лист на дърво бе помилвал лицето му. Това не можеше да се сравни с никое друго чувство, което беше изпитвал досега, ала този жест като че ли също го поздравяваше с „добре дошъл“.

Дървото беше буквално препълнено с дриади, които се бяха натрупали по клоните като истински разцъфнали цветове. Смехът им и момичешкото им бъбреене изпълваха въздуха с птичи песни.

– Ще съобщя на майка си, че сте пристигнали – рече Ксера и тръгна към дървото.

Гарион и останалите слязоха от седлата и несигурно зачакаха край конете. Дриадите любопитно надничаха над главите им, шепнеха си нещо и често се кискаха.

Незнайно защо веселите погледи на дриадите караха Гарион да се чувства много срамежлив. Той пристъпи по-близо до леля Поул и забеляза, че останалите също се трупат около нея, сякаш несъзнателно тръсят закрилата ѝ.

– Къде е принцесата? – попита тя.

– Ето я там, госпожо Поул – отговори Дурник. – Отиде с онази група дриади.

– Наблюдавай я – нареди му леля Поул. – Ами къде е онзи скитник, баща ми?

– Близо до дънера на дървото – отговори Гарион. – Дриадите, изглежда, са много привързани към него.

– Стар глупак – мрачно подметна леля Поул.

От една хралупа в дървото, разположена доста по-високо от най-ниските клони, се появи друга дриада. Вместо къса туника, каквато носеха останалите, тя беше облечена в пищна зелена рокля, а в златистата ѝ коса беше вплетен венец от имел. Горската нимфа грациозно се спусна на земята.

Леля Поул пристъпи напред за да я поздрави, останалите тръгнаха на почтително разстояние след нея.

– Скъпа Поулгара – сърдечно изрече дриадата. – Колко отдавна не съм те виждала!

– Всеки със задачите си, Ксанта – обясни леля Поул.

Двете нежно се прегърнаха.

– Да не би да си довела всички тези с теб като подарък за нас? – попита кралица Ксанта и огледа възхитено мъжете зад леля Поул.

Леля Поул се разсмя.

– Боя се, че не, Ксанта. С удоволствие бих ти ги подарила, ала ще имам нужда от тях.

– Е, добре – рече кралицата с престорена въздишка. – Добре дошли всички – поздрави ги тя. – Разбира се, ще вечеряте с нас.

– С удоволствие – отговори леля Поул и след това хвана кралицата под ръка. – Може ли да поговорим за минутка, Ксанта?

Двете се отдалечиха и се унесоха в разговор, а дриадите се заеха да изнасят от хралупите вързопи и чували и после започнаха да подреждат празничната трапеза на тревата под могъщите клони на дъба.

Ежедневното меню на дриадите, изглежда, се състоеше изцяло от плодове, ядки и гъби, всички приготвени за ядене, без да се варят, пекат или пържат. Барак се разположи на трапезата, кисело огледа какво му е предложено и изсумтя:

– Няма месо.

– То бездруго кара кръвта ти да кипи – закачи го Силк.

Изпълнен със съмнения, Барак посръбна от чашата си и каза отвратно:

– Вода!

– Защо не опиташ това ново за теб питие и не си легнеш една вечер трезвен за разнообразие? – отбеляза леля Поул, която току-що се бе присъединила към тях.

– Убеден съм, че това не е здравословно – възрази Барак.

Се'недра седна близо до кралица Ксанта. Очевидно желаше да разговаря с нея, ала тъй като нямаше възможност да го стори на четири очи, накрая заговори пред всички:

– Искам да ви помоля за една услуга, ваше величество.

– С какво мога да ти помогна, детето ми? – рече кралицата с усмивка.

– Искам нещо съвсем дребно – обясни Се'недра. – Имам нужда от убежище за няколко години, защото баща ми става неразумен с настъпването на старостта.

– Защо смяташ, че поведението на Ран Боруни е неразумно? – попита Ксанта.

– Не ми позволява да излизам от двореца и настоява да отида в кралство Рива точно в деня на моя шестнадесети рожден ден – обясни Се'недра възмутено. – Чувал ли е някой подобно нещо!

– А защо баща ти иска да отидеш в Рива?

– Заради някакъв глупав договор. Нито един човек не помни причината за подписването му.

– Щом като е договор, той трябва да бъде зачитан, скъпа – меко каза кралицата.

– Няма да отида в Рива – обяви Се'недра. – Ще остана тук, докато отmine шестнадесетият ми рожден ден, и с това ще сложа край на всички тези глупости.

– Не, скъпа – твърдо ѝ възрази кралицата. – Няма да постъпиш по този начин.

– Какво? – Се'недра беше изумена.

– Аз също съм подписала договор – обясни Ксанта. – Споразумението ни с рода Боруни е категорично и недвусмислено. Лесът остава неприкосновен единствено докато потомките на принцеса Ксория живеят с хората от рода Боруни. Твой дълг е да останеш при баща ти и да му се подчиняваш.

– Но аз съм дриада – изплака Се'недра. – Мястото ми е тук.

– Ала ти също така си и човешко същество – добави кралицата, – и трябва да се прибереш при своя баща.

– Не искам да ходя в кралство Рива – възпротиви се Се'недра. –

Това е толкова унизително!

Ксанта я изгледа строго и каза:

– Не се дръж като глупаво дете. Задълженията ти са ясни. Трябва да изпълниш дълга си като дриада, като член на рода Боруни и като дъщеря на императора. Няма място за глупавите ти капризи. Щом си длъжна да отидеш в кралство Рива, значи трябва да го сториш.

Се'недра, потресена от категоричния тон на кралицата, се намръщи и не каза нито дума повече.

Кралицата се обърна към господин Улф.

– В областите наоколо се носят най-различни слухове – подхвана тя – и някои от тях стигнаха чак дотук, при нас. Смятам, че нещо изключително важно се случва в света на човешките същества, и то може да засегне даже нашия живот в Леса. Мисля, че трябва за узнаем какво става.

Улф сериозно кимна.

– Да, би трябвало да научите – съгласи се той. – Кълбото на Алдур беше откраднато от палата на риванския крал от изменника Зедар.

– Как е станало това? – ахна Ксанта.

– Не знаем. Зедар се опитва да достигне кралствата на ангараките с Кълбото. След като се озове там, той ще използва мощта му, за да събуди Торак.

– Това никога не бива да става – заяви кралицата. – Какво предприехте, за да го предотвратите?

– Алорните и селдарите се подготвят за война – отговори Улф. – Арендите обещаха да помогнат, Ран Боруни също беше уведомен, ала не обеща нищо. Човек често не може да постигне съгласие с буруните. – И той хвърли поглед към нацупената Се'недра.

– Значи война? – тъжно попита кралицата.

– Боя се, че ще бъде така, Ксанта – отговори вълшебникът. – Аз преследвам Зедар със своите приятели, надявам се да го хвана и да вземем Кълбото, преди да е стигнал с него при Торак. Дори да изпълним успешно задачата си, ангараките ще нападнат Западните кралства просто от отчаяние. Наближава времето, когато ще се сбъднат някои древни пророчества. Навсякъде се появяват знаци за това, дори и кролимите могат да ги доловят посредством изкривените си усещания.

– Самата аз съм виждала някои от тези знаци, Белгарат – въздъхна кралицата. – Надявах се, че съм грешила. Как изглежда този Зедар?

– Много прилича на мен – обясни Улф. – Дълго време ние се учихме при един и същи Учител, а това оказва своето влияние върху хората.

– Миналата седмица подобен човек прекоси края на нашия Лес и

премина в Нийса – съобщи Ксанта. – Ако знаех кой е, може би щях да го задържа.

– Значи сме по-близо до него, отколкото си мислех. Сам ли беше?

– Не – отговори Ксанта. – С него имаше двама от слугите на Торак и едно малко момче.

Улф изглеждаше стреснат.

– Момче ли?

– Да, около шестгодишно.

Старецът се намръщи, след това очите му се отвориха много широко.

– Значи ето как го е направил! – възкликна той. – Никога не съм помислял за това.

– Можем да ти покажем мястото, където премина реката, за да навлезе в Нийса – предложи кралицата. – Ала бих желала да те предупредя, че ще е опасно такава голяма група като вашата да отиде там. Салмисра има шпиони навсякъде из тези блата.

– Вече сме направили план как ще се справим – увери я господин Улф и се обърна към Барак. – Сигурен ли си, че корабът ще ни чака в устието на Горската река?

– Корабът ще бъде там – избоботи Барак. – Капитанът е човек, на когото може да се разчита.

– Добре – рече Улф. – аз и Силк ще поемем по следата на Зедар. Останалите ще тръгнете по брега на Горската река, като стигнете до морето. Там ще се качите на кораба, ще плавате с него край брега, докато стигнете Змийската река. После продължете плаването срещу течението на реката, докато стигнете Стис Тор. Ще се срещнем там.

– Мислиш ли, че е умно да разделяме групата си в такова опасно място като Нийса? – попита Мандорален.

– Необходимо е – заяви Улф. – Хората-змии се чувстват като у дома си в техните джунгли, пък и никак не харесват чужденци. Силк и аз можем да се движим бързо и много по-незабележимо, ако сме сами.

– А къде ще се срещнем с вас? – попита Барак.

– Близко до пристанищните докове в Стис Тор има неприкосновена търговска територия на Драсния – каза Силк. – Неколцина от търговците там са ми приятели. Само попитайте за Радек от Боктор. Ако не успеем да се срещнем с вас там, ще оставим съобщение при търговците къде се намираме.

– А какво ще стане с мен? – попита Се'недра.

– Смятам, че трябва да останеш с нас – отговори леля Поул.

– Няма никаква причина да ходя в Нийса – възрази Се'недра.

– Ще отидеш, защото аз ти казвам – обърна се леля Поул към дребното момиче. – Аз не съм баща ти, Се'недра. Това, че се мръщиш, не изпълва със скръб сърцето ми, а треперещите ти мигли въобще не ми правят впечатление.

– Ще избягам – заплаши я Се'недра.

– Това би било много глупаво – студено отговори леля Поул. – Ще ми се наложи да те връщам и ще разбереш, че това е много неприятно нещо. Положението в света сега е прекалено сериозно, затова капризите на едно малко разглезено момиче никак не са важни. Ще останеш с мен и на шестнадесетия си рожден ден ще бъдеш в двореца на ривански крал – дори ако трябва да те закарам там окована във вериги. Прекалено сме заети, за да продължаваме да те глезим.

Се'недра се взря в нея и после изведнъж избухна в сълзи.

ГЛАВА 22

Следващата сутрин, още преди да изгрее слънцето, докато леката мъгла все още се стелеше под клоните на огромните дъбове, Силк и господин Улф се подготвиха да поемат към Нийса. Гарион седеше на един дънер и мрачно наблюдаваше как старецът събира в едно вързопче малко храна.

– Защо си толкова начумерен? – попита го Улф.

– Ще ми се да не се разделяме – отвърна Гарион.

– Това ще трае само две седмици.

– Зная, но все пак ми се искаше... – Младежът вдигна рамене.

– Пази леля си Поул, докато ме няма – добави Улф и стегна вързопца си.

– Добре.

– Не сваляй амулета си. Нийса е опасна страна.

– Ще запомня – обеща Гарион. – Ти нали ще внимаваш, дядо?

Старецът го изгледа сериозно, бялата му брада просветна в мъжделивата светлина.

– Аз винаги внимавам, Гарион – каза той.

– Става късно, Белгарат – извика Силк и поведе два коня към мястото, където вълшебникът разговаряше с младежа. Улф стана и каза на Гарион:

– Ще се видим след две седмици в Стис Тор.

Гарион бързо го прегърна и се обърна, за да не гледа как двамата се отдалечават сред дърветата. После прекоси поляната и тръгна към Мандорален, който замислено се взираше в мъглата.

– Раздялата е тъжна работа – мрачно изрече рицарят и въздъхна.

– Друго нещо те измъчва, не само раздялата, нали, Мандорален? – попита Гарион.

– Ти си схватлив момък.

– Какво те тревожи? Държеше се странно през изтеклите два дни.

– Открих странно чувство в себе си, Гарион, и то никак не ми харесва.

– О! Какво е то?

– Страх – лаконично отвърна Мандорален.

– Страх ли? От какво?

– От мъжете с тела от тиня. Не зная защо, но самият факт, че съществуват, смрази душата ми.

– Те изплашиха всички ни, Мандорален – каза Гарион.

– Никога по-рано не бях се страхувал – тихо прошепна рицарят.

– Никога ли?

– Не, дори и като дете. Но мъжете с тела от тиня ме накараха да настръхна и изпитвах отчаяно желание да побягна.

– Ала не го направи – изтъкна Гарион. – Остана и се би смело до самия край.

– Този път – да – призна Мандорален. – Ала какво ще стане следващия? Сега, след като страхът веднъж проникна в духа ми, кой може да каже кога пак ще се завърне? Може би в някой отчаян миг, когато се решава изходът нашата мисия... нима тогава подлият страх няма да сграбчи в лапа сърцето ми, лишавайки ме от мъжество? Точно тази възможност измъчва душата ми. Ужасно се срамувам от слабостта си и от това, че съм виновен за нея.

– Да се срамуваш? Заради това, че си човешко същество? Прекалено сурово се отнасяш към себе си, Мандорален.

– Ти си добър, щом намираш извинение за мен по този начин, момко, ала недостатъкът ми е прекалено голям, за да бъде извинен така лесно. Винаги съм се стремил към съвършенство и мисля, че досега не съм бил прекалено далеч от идеала си; ала сега онова съвършенство, което беше едно от чудесата на света, се разруши. Такова нещо трудно се приема. – Рицарят се обърна и Гарион се сепна, когато забеляза сълзи в очите му. – Ще ми помогнеш ли да си сложа доспехите и бронята? – помоли Мандорален.

– Разбира се.

– Изпитвам дълбока необходимост да се обвия в стомана. Може би тя ще даде сили на страхливото ми сърце.

– Ти не си страхливец – настоя Гарион.

Мандорален тъжно въздъхна.

– Само времето ще покаже дали е така.

Когато стана време за тръгване, кралица Ксанта размени няколко думи с тях.

– Желая на всички ви само хубави неща – каза тя. – Щях да ви помогна в търсенето, ако това беше възможно, ала всяка дриада е свързана с дървото си в ненарушим Съюз. Моето дърво е много старо и аз трябва да се грижа за него. – Кралицата на горските нимфи нежно погледна огромния дъб, който се издигаше в сутрешната мъгла. – Ние сме свързани съдбовно един с друг, ала това е обвързаността на любовта.

Гарион още веднъж почувства същото леко докосване в ума си, което беше изпитал предния ден, когато за пръв път видя огромното дърво. В докосването сега се беше промъкнала нотка на раздяла и нещо, което приличаше на предупреждение.

Кралица Ксанта се взря сепнато в леля Поул, а после внимателно огледа Гарион.

– Някои от по-младите ми дъщери ще ви отведат към реката, която очертава южната граница на нашия Лес – продължи тя след малко. – Оттам насетне няма да сбъркате пътя си към морето. – Гласът ѝ остана непроменен, ала очите ѝ изглеждаха замислени.

– Благодаря ти, Ксанта – сърдечно изрече леля Поул и прегърна кралицата на дриадите. – А ако успееш да изпратиш съобщение, че Се'недра е на сигурно място при мен, това може би ще облекчи черните мисли на императора.

– Ще го сторя, Поулгара – обеща Ксанта.

Качиха се на конете и тръгнаха след десетина дриади, които подтичваха пред тях като пеперуди, показвайки им пътя на юг през гората. Неизвестно защо Гарион се чувстваше дълбоко потиснат и не обръщаше почти никакво внимание на местностите, през които минаваха, а яздеше мълчаливо край Дурник по лъкатушешката горска пътека.

Рано предобед под дърветата започна да става по-тъмно.

Пътешествениците яздеха, без да приказват, през гората, която беше станала мрачна. Предупреждението, което Гарион беше доловил на поляната при кралица Ксанта, сега отекваше в поскърцването на клоните и в шумоленето на листата.

– Сигурно времето пак ще се развали – рече Дурник и вдигна поглед нагоре. – Ще ми се да можех да видя небето.

Гарион кимна и опита да се отърси от чувството за надвиснала над тях опасност.

Мандорален в доспехи и броня и Барак в ризницата си язدهа начело на групата, а Хетар облечен в дрехата си от конски кожи със стоманени пулове, прикрепени с нитове към кожата, беше в края ѝ. Злокобната тишина, която не предвещаваше нищо добро, изглежда, действуваше на всички, затова язدهа предпазливо, поставили ръцете си на дръжките на оръжията, а очите им бяха за скрита опасност.

Изведнъж, съвсем ненадейно, от всички страни ги обкръжиха толнедрански легионери. Не направиха опит да ги нападнат, ала бяха готови за бой, вдигнали късите копия пред бляскавите си нагръдници.

Барак изруга, а Мандорален рязко дръпна юздите на бойния си кон и викна:

– Направете път! – И наведе копието си.

– Спокойно – предупреди го Барак.

Дриадите хвърлиха изплашени погледи към войниците и изчезнаха сред мрачните дървета.

– Какво мислиш, лорд Барак? – попита енергично Мандорален. – Не са повече от стотина. Ще ги нападнем ли?

– В един от близките дни аз и ти ще трябва да си поприказваме надълго и нашироко по някои въпроси – отвърна Барак. Той погледна през рамо, забеляза, че Хетар също се е промъкнал по-близо, и въздъхна. – Е, предполагам, че все някак ще се справим. – Исполинът стегна ремъците на щита си и разхлаби мечата си в ножницата. – Как мислиш, Мандорален? Дали пък да не им дадем възможност да избягат?

– Предложението ти е великодушно, лорд Барак – прие го незабавно Мандорален.

След малко се появи и група конници. Водачът беше едър мъж в синя наметка, украсена със сребриста бродерия. Нагръдникът и шлемът му бяха инкрустирани със злато.

– Превъзходно – отбеляза той, когато се приближи. – Великолепно.

Лея Поул насочи студения си поглед към новодошлия и с попита:

– Нима легионите нямат по-полезно занимание от това да устройват засади на мирни пътници?

– Това е моят легион, госпожо – високомерно отвърна мъжът със синята наметка, – и войниците изпълняват каквото им наредя. Виждам, че с вас пътува принцеса Се'недра.

– Къде и с кого пътувам е само моя грижа, ваша светлост – надменно заяви Се'недра. – Пътуването ми не засяга великия херцог Кадор от рода Вордю.

– Баща ви проявява дълбока загриженост, принцесо – заяви Кадор. – Цяла Толнедра ви търси. Кои са тези хора?

Гарион се опита да я предупреди, като мрачно се намръщи и поклати глава, ала го стори прекалено късно.

– Двамата рицари, които водят нашата група, са Мандорален, барон Воу Мандор и лорд Барак, граф Трелхайм – обяви тя. – Алгарският воин, който върви в края на колоната, е Хетар, син на Чо-Хаг, главатаря на племенните вождове в Алгария. Дамата...

– Аз мога да говоря и сама, скъпа – спокойно я прекъсна леля Поул. – Любопитна съм да узная какво е довело великия херцог Вордю толкова далеч в южна Толнедра.

– Заинтересуван съм да бъда тук, госпожо – каза Кадор.

– Това е очевидно – отвърна му леля Поул. – Но все пак?

– Всички легиони на империята търсят принцесата.

– Много съм изненадана, че човек от рода Вордю проявява такава готовност да търси принцеса от рода Боруни – отбеляза леля Поул. – Особено като имам предвид вековната вражда между двете фамилии.

– Защо не престанем с тези празни приказки? – с леден тон предложи Кадор. – Мотивите за присъствието ми тук са лично моя работа.

– Която, без съмнение, е мръсна.

– Мисля, че забравяте къде се намирате, госпожо – заяви Кадор. – В края на краищата аз съм онзи, който... по-важното е какъв ще стана.

– И какъв ще станете, ваша светлост? – полюбопитства жената.

– Аз ще бъда Ран Вордю, император на Толнедра – обяви Кадор.

– О, така ли? Ами какво прави бъдещият император на Толнедра в Леса на дриадите?

– Каквото е необходимо, за да защитя интересите си – твърдо изрече Кадор. – Най-важното в настоящия момент е, че принцеса Се'недра трябва да премине под моя опека.

– Баща ми вероятно ще има някои възражение срещу това, което казахте, херцог Кадор – намеси се Се'недра. – И вероятно няма да одобри амбициите ви.

– Онова, което приказва Ран Боруни, съвсем не ме засяга, принцесо – заяви Кадор. – Толнедра има нужда от мене и никаква подлост от страна на буруните няма да спре похода ми към императорската корона. Очевидно е, че старецът възнамерява да ви омъжи за някой от рода

Хонет или Хорбит, за да възбуди някакви фалшиви претенции към трона. Това би могло да усложни всичко, а пък аз желая положението да си остане простичко.

– Като самият вие се ожените за мене? – презрително попита Се'недра. – Това никога няма да стане.

– Не – отхвърли предположението ѝ Кадор. – Не проявявам интерес към съпруга дриада. За разлика от боруните, родът Вордю ще поддържа родословното си дърво неопетнено с връзки с нисши твари.

– Значи ще ме държите в затвора? – попита Се'недра.

– Боя се, че това е невъзможно – отговори ѝ херцог Кадор. – Императорът има шпиони навсякъде. Наистина е срамно, че подбрахте такъв момент за бягството си, ваше височество. Платих огромни разноски, докато един от агентите ми проникне в кухнята на императора със смъртоносна доза нийсанска отрова – за нея също платих скъпо и прескъпо. Тъкмо щях да ви отровя. Дори си направих труда да напиша съболезнователно писмо до баща ви по повод вашата смърт.

– Колко мило от ваша страна – промърмори Се'недра, но лицето ѝ пребледня.

– За нещастие сега ще трябва да действам направо – продължи Кадор. – Остър нож и няколко лопати кал върху трупа ви, принцесо, ще сложат край на вашата злочеста връзка с толнебранската политика. В постъпката ми няма нищо лично, нали разбирате, просто трябва да защитя интересите си.

– Планът ви, херцог Кадор, има един недостатък – заяви Мандорален и внимателно опря копието си на едно дърво.

– Не виждам кой е той, бароне – самодоволно отвърна Кадор.

– Грешката ви е, че безразсъдно навлизате в обсега на меча ми – обясни му Мандорален. – Ще загубите главата си, а човек без глава не изпитва особено остра нужда от корона.

Гарион знаеше, че част от дързостта на Мандорален произтича от отчаяната му нужда да докаже пред себе си, че не се страхува от нищо.

Кадор неспокойно погледна към рицаря и каза не особено убедено:

– Не бихте могли да сторите това. Ние сме много повече от вас.

– Проявявате неблагоприятно, щом мислите така – отбеляза Мандорален. – Аз съм най-опасният жив рицар в света, освен това съм в пълно бойно снаряжение. Ще покося войниците ви като стръкчета трева. Обречен сте, Кадор. – При тези думи страшният рицар извади огромния си меч.

– Очаквах, че такова нещо обезателно ще се случи – кисело

подхвърли Барак към Хетар и също измъкна мечта си.

– Не смятам, че ще се стигне до бой – грубо се намеси още един глас. Познатата фигура на облечен в черни дрехи мъж излезе иззад близкото дърво. Конят му беше черен като самур. Новодошлият бързо изрече няколко думи и направи рязък жест с дясната си ръка. Гарион почувства мрачната вълна и странния рев в ума си. Мечът на Мандорален се изплъзна от хватката на рицаря.

– Благодаря ти, Ашарак – произнесе Кадор облекчено. – Не очаквах такова нагло поведение от тяхна страна.

Мандорален сне изплетената от желязна тел ръкавица и опипа ръката си, сякаш някой му беше нанесъл страшен удар по китката. Хетар присви очи, после погледът му стана странно безизразен. Черният жребец на мурга го погледна веднъж с любопитство, после се обърна встрани едва ли не презрително.

– Е, ша-дар – Подхвърли злорадо Ашарак и върху обезобразеното му от белези лице цъфна самодоволна усмивка. – Искаш ли да опиташ още веднъж?

Върху лицето на Хетар беше изписано болезнено отвращение.

– Това не е кон – отрони алгарът. – Прилича на кон, ала е нещо друго.

– Да – съгласи се Ашарак. – Наистина е нещо съвсем различно. Ако желаш, можеш да потънеш в съзнанието му, ала не смятам, че ще харесаш онова, което ще намериш там. – Кролимът скочи от седлото си и тръгна към тях с блеснали очи. Спря пред леля Поул и направи ироничен поклон. – Ето че отново се срещнахме, Поулгара.

– Много дейно работиш, Чамдар – отговори му тя. Кадор, който тъкмо слизаше от коня си, се сепна. – Познаваш ли тази жена, Ашарак?!

– Името му е Чамдар, херцог Кадор – каза леля Поул. – Той е кролимски жрец. Ти си смятал, че той купува само твоята чест, ала скоро ще разбереш, че е купил много повече от нея. – Тя се изправи на седлото си, белият кичур върху челото ѝ изведнъж блесна така, като че ли бе нажежен до бяло.

– Беше много интересен противник, Чамдар. Дори ще ми липсваш.

– Не го прави, Поулгара – бързо каза кролимът. – Ръката ми държи сърцето на младежа. В мига, когато започнеш да съсредоточаваш волята си, той ще умре. Зная кой е и колко го цениш.

Тя присви очи.

– Лесно е да кажеш такова нещо, Чамдар.

– Би ли искала да провериш дали не лъжа? – подигравателно изрече

той.

– Слезте от конете! – рязко заповяда Кадор и легионерите заплашително направиха крачка напред.

– Изпълнявайте каквото казва – тихо нареди леля Поул.

– Беше дълго преследване, Поулгара – додаде Чамдар. – Къде е Белгарат?

– Не е далече оттук – отговори му вълшебницата. – Може би ако започнеш да бягаш сега, ще ти се удаде да се спасиш преди да се е върнал.

– Не, Поулгара. – Кролимът се засмя. – Щях да зная, ако се намираше толкова наблизно. – Той се обърна и измери Гарион с внимателен, втрещен поглед. – Порасъл си, момче.

Гарион се вгледа в обезобразеното от белези лице на врага си. Беше нащрек, ала странно защо никак не се боеше. Двубоят между тях, двубоят, който беше чакал цял живот, щеше да започне след малко и нещо дълбоко в съзнанието му му казваше, че е готов.

Чамдар надникна изучаващо в очите му.

– Той не знае, нали? – обърна се кролимът към леля Поул и после се изсмя. – Държиш се наистина като всички обикновени жени, Поулгара. Запазила си тайната от него заради самата тайна. Трябваше да ти го взема преди години.

– Остави го на мира, Чамдар – заповяда тя.

Той остави думите ѝ без внимание.

– Какво е истинското му име, Поулгара? Казала ли си му вече?

– Това не те засяга – решително отговори жената.

– О, разбира се, че ме засяга, Поулгара. Аз бях над него с почти същото внимание, както и ти. Ти беше майка му, ала аз – баща му. Двамата отгледахме прекрасен син – но аз все още искам да знам как е истинското му име.

Тя изправи рамене и студено га прекъсна:

– Стигнахме твърде далеч, Чамдар. Какви са условията ти?

– Няма никакви условия, Поулгара – отговори кролимът. – Ти, момчето и аз ще отидем на мястото, където Торак очаква мига на своето събуждане. Ръката ми ще бъде върху сърцето на момчето през цялото време, така че ти ще си достатъчно послушна. Зедар и Ктучик ще се унищожат взаимно, боричкайки се за Кълбото – ако Белгарат не ги открие порано и не ги унищожи. Кълбото наистина не ме интересува. Ти и момчето бяхте моята цел от самата начало.

– Значи не си се опитвал да ни спреш? – попита тя.

Чамдар се изсмя.

– Да ви спра ли? Та аз се опитвах да ви помогна. И Ктучик, и Зедар имат подчинени тук, на запад. Аз ги бавех и мамех на всяка стъпка, за да успеете да се измъкнете. Знаех, че рано или късно Белгарат ще реши да преследва Кълбото сам и когато това се случи, ще мога да хвана тебе и момчето.

– С каква цел?

– Все още ли не разбираш? – изрече той. – Първите две неща, които Торак ще види, когато се събуди, ще бъдат неговата невеста и смъртният му враг, коленичил окован във вериги пред него. Аз ще бъда издигнат най-високо в йерархията, защото съм му донесъл толкова щедър дар.

– Тогава пусни останалите – каза леля Поул.

– Останалите не ме интересуват – заяви Чамдар. – Ще ги оставя в ръцете на благородния Кадор. Не мога да си представя, че ще му допадне да ги задържи живи... Е, всичко зависи от волята му. Аз получих онова, което исках.

– Свиня! – извика в плен на безсилна ярост леля Поул. – Мръсна свиня!

С мазна усмивка Чамдар рязко я удари по лицето и заяви:

– Наистина трябва да се научиш да контролираш езика си, Поулгара.

Сякаш нещо избухна в ума на Гарион. Като на сън той видя как легионерите задържаха Дурник и останалите, ала никой от войниците не сметна, че самият младеж представлява някаква опасност. Без да мисли, той пристъпи към врага си и посегна към камата.

„Не така!“ – Беше същият онзи сух глас в ума му, който винаги бе звучал там, ала този път той не беше пасивен и незаинтересован.

„Ще го убия!“ – безмълвно произнесе Гарион към глъбините на ума си.

„Не по този начин! – отново го предупреди гласът. – Няма да можеш – не и с нож.“

„Как тогава?“

„Спомни си какво ти каза Белгарат – Волята и Думата.“

„Не зная как. Не мога да го направя.“

„Можеш. Ще ти покажа. Гледай!“

И изведнъж младежът си представи така ясно, сякаш наистина наблюдаваше със собствените си очи, как Торак се гърчи в огъня от Кълбото на Алдур. Видя как лицето на Торак се стопява, как пръстите му пламват. След това лицето започна да се изменя; то изцяло се преобрази и прие чертите на мрачния наблюдател, чийто ум винаги беше свързан с

ума на Гарион още от рождението му. И когато образът на Чамдар, обвит в силен, прашящ пламък, се изправи, пред него, младежът почувства в гърдите му да се надига ужасна сила.

„Сега! – заповяда му гласът. – Направи го!“

Трябваше да нанесе удар. Поне щеше да даде воля на яростта си. Младежът скочи срещу самодоволно усмихнатия кролим толкова бързо, че никой от легионерите не можа да го спре, замахна с дясната ръка и в мига, когато дланта му удари обезобразената от белега лява буза на Чамдар, почувства как цялата сила, която клокочеше у него, се съсредоточава в сребристия знак върху дланта му.

– Запали се! – заповяда Гарион и с цялата си воля пожела това да се случи.

Изненадан, Чамдар политна назад. По лицето му пламна гняв, после очите му се разшириха – той с ужас осъзна какво става. За миг се вгледа в Гарион, обзет от дива паника, след това лицето му се изкриви в страшна агония.

– Не! – дрезгаво изкрещя той, после от бузата му започна да се издига пушек – точно от мястото, където белегът върху дланта на Гарион я беше докоснал. Разнесе се съскане.

Стълбове дим започнаха да изскачат от черните дрехи, сякаш някой изведнъж ги беше поставил върху нажежена до червено печка. Кролимът изкрещя и сграбчи лицето си с ръце. Пръстите му пламнаха. Той отново изкрещя, падна и се загърчи върху влажната земя.

„Стои неподвижен!“ – Този път беше гласът на леля Поул. Звучеше в главата му рязко и заповеднически.

Вече цялото лице на Чамдар беше погълнато от пламъци, пишъците му отекваха в мрачната гора. Легионерите се отдръпнаха от горящия мъж и Гарион изведнъж почувства, че му призлява.

„Не отстъпвай! – изрече гласът на леля Поул. – Съсредоточи волята си върху него!“

Гарион се изправи над обхванатия в пламъци кролим. Влажните листа димяха и тлееха на земята. Проснат по гръб, Чамдар се мяташе, борейки се с огъня, който го поглъщаше. Пламъци изскачаха от гърдите му, виковете му станаха по-слаби. С огромно усилие той се изправи на крака и умолително протегна ръка към Гарион. Лицето му се беше стопило, мазен черен пушек обвиваше тялото му, стелейки се ниско над земята.

– Господарю – дрезгаво изстена той. – Смили се над мене!

Сърцето на Гарион потрепера от жалост. Споменът за близостта,

която беше съществувала между тях през всичките тези години, го гласкаше да спре пожара.

„Не! – заповяда строгият глас на леля Поул. – Той ще те убие, ако го освободиш!“

„Не мога да го направя! – извика Гарион. – Ще спра огъня.“ – И също както преди малко започна да концентрира волята си, усещайки я в себе си като огромна вълна от жалост и съчувствие. Почти беше вдигнал ръката си към Чамдар, съсредоточавайки мисълта си да го излекува.

„Гарион! – звънна гласът на леля Поул. – Чамдар беше онзи, който уби родителите ти.“

Мисълта замръзна в ума на младежа.

„Чамдар уби Геран и Илдера. Подпали ги живи, точно както той изгаря сега. Отмъсти за тях, Гарион! Остави огъня да го довърши!“

Цялата ярост, която носеше в себе си, откакто Улф му беше разказал за смъртта на неговите родители, избухна в ума му. Ръката, която беше понечил да вдигне, изпълнена със съчувствие, се вцепени. Обзет от страшен гняв, Гарион отново я вдигна, обърна дланта си към небето. Странно усещане накара ръката му да изтръпне, после собствената му длан избухна в пламъци. Не почувства никаква болка, дори не усети ни най-слаба топлина, когато яркосин огън лумна от белега и обгърна пръстите му. Синият огън стана по-силен – така ослепително силен, че не можеше да погледне към него.

Дори в ужасната си предсмъртна агония кролимът се дръпна от тази пламтяща в синьо ръка. С дрезгав, отчаян вик той се опита да прикрие почернялото си лице, после се олюля, направи няколко крачки назад, строполи се и се просна по гръб на земята.

„Свършено е! – отново прозвуча гласът на леля Поул. – Ти отмъсти за тях! – После гласът й зазвъня в дълбините на ума му с опияняващо ликуване. – Белгарион! – изпя тя. – Мой Белгарион!“

Лицето на Кадор беше станало пепеляво, цялото му тяло трепереше. Херцогът заотстъпва в ужас от все още горящата купчина, която допреди миг беше кролимът Чамдар.

– Магьосничество! – изохка той.

– Прав си – хладно каза леля Поул. – Не смятам, че си готов за такива игри, Кадор.

Уплашените легионери също се дърпаха назад, смаяни и ужасени от онова, което току-що бяха видели.

– Смятам, че императорът ще се отнесе доста сериозно към цялата тази работа – обърна се към тях леля Поул. – А когато научи, че сте

искали да убие дъщеря му, вероятно ще го приеме прекалено надълбоко.

– Вината не беше наша – бързо отговори един от войниците. – Кадор трябва да я поеме. Ние просто изпълнявахме заповеди.

– Той би могъл и да приеме такова извинение – изрече със съмнение в гласа тя. – Макар че, ако аз бях на негово място, бих приела и някакво доказателство за вашата вяност – нещо подходящо при създадите се обстоятелства. – И тя хвърли многозначителен поглед към Кадор.

Неколцина от легионерите схванаха какво иска да им подсказе, извадиха мечовете си и обкръжиха великия херцог.

– Какво правите? – викна Кадор.

– Мисля, че днес губите не само трона, Кадор – обърна се към него леля Поул.

– Не може да постъпите по този начин – извика Кадор на легионерите.

Един войник притисна върха на меч си към гърлото на великия херцог и мрачно заяви:

– Верни сме на императора, милорд. Арестуваме ви заради държавна измяна и ако не се държите както подобава, ще се задоволим да предадем в Тол Хонет само главата ви – ако схващате какво искам да ви кажа.

Един от офицерите, командващ легиона, почтително коленичи пред Се'недра и каза:

– Ваше императорско височество. Как да ви служим по най-добрия за вас начин?

Принцесата, все още бледа и тръпнеща, се изправи и застана гордо.

– Предайте този предател на баща ми – заговори тя със звънък глас – и му разкажете какво се случи тук. Съобщете му, че сте арестували великия херцог Кадор по моя команда.

– Веднага, ваше височество! – каза офицерът и скочи. – Оковете затворника във вериги! – рязко заповяда той, после отново се обърна към Се'недра. – Може ли да ви ескортираме до мястото, накъдето сте тръгнали, ваше височество?

– Това няма да е необходимо, капитане – отвърна принцесата. – Само махнете този предател от очите ми.

– Както желае нейно височество – отговори капитанът с дълбок поклон, после направи рязък жест и войниците отведоха Кадор встрани.

Гарион се вираше в белега на дланта си. От огъня, който пламнал там преди минути, нямаше и следа.

Дурник, когото легионерите бяха пуснали, го гледаше с ококорени очи.

– Мислех си, че те познавам – прошепна той. – Кой си ти Гарион, и как направи всичко това?

– Скъпият Дурник – нежно заговори леля Поул, докосвайки ръката му. – Все още вярва само на онова, което може да се види. Гарион е същото момче, каквото е бил винаги.

– Искаш да кажеш, че го направи ти? – Дурник се взря в тялото на Чамдар и бързо отклони поглед.

– Разбира се – отговори тя. – Ти познаваш Гарион. Той е най-обикновеното момче на света.

Ала Гарион знаеше, че истината е друга. Волята беше негова и необходимата Дума беше избрал самият той.

„Мълчи! – предупреди го гласът на леля Поул, зазвучал отново в ума му. – Никои не трябва да узнае.“

„Защо ме нарече Белгарион?“ – беззвучно попита той.

„Защото това е твоето име – отговори гласът ѝ. – Сега опитай да се държиш естествено и не ми досаждай с въпросите си. Ще поговорим за това по-късно.“ – След това гласът ѝ изчезна.

Другите останаха неловко изправени по местата си, докато легионерите отведоха Кадор. Когато войниците изчезнаха от очите им, Се'недра заплака – вече не беше необходимо да запазва самообладание, достойно за императорска дъщеря. Леля Поул прегърна дребничкото момиче и започна да го утешава.

– Предполагам, че ще е по-добре да погребем това – рече Барак и скрита останките на Чамдар. – Дриадите сигурно ще се обидят, ако си тръгнем и оставим тази купчина да опушва гората.

– Ще си донеса лопатата – обади се Дурник.

Гарион се обърна и тичешком премина край Барак и Хетар. Ръцете му трепереха, чувстваше се така изтощен, че едва се държеше на краката си.

Тя го беше нарекла Белгарион; името забушува в ума му, като че винаги е било негово – като че през всичките години от краткия му живот нещо му бе липсвало до момента когато името го направи завършен, цялостен човек. Ала Белгарион беше същество, което с Волята си, с необходимата Дума и докосването си можеше да превръща плътта в жив огън.

„Ти го направи!“ – обвини той сухото, разумно присъствие в ума си.

„Не! – отвърна гласът. – Аз само ти показах какво трябва да сториш. Волята, Думата и докосването бяха изцяло твои.“

Гарион знаеше, че това е истина. С ужас си спомни последната молба на своя враг, нажежената си, обвита в пламъци ръка, с която беше отхвърлил зова за милост на агонизиращия. Отмъщението, което така отчаяно бе желал през последните няколко месеца, се беше превърнало в ужасен факт, ала вкусът, който остави то в душата му, беше горчив.

После коленете му се превиха, той се отпусна на земята и заплака като малко, нещастно дете.

ТРЕТА ЧАСТ НИЙСА

ГЛАВА 23

Земята все още беше същата. Дърветата и небето не се бяха променили. Беше пролет, защото сезоните все още не бяха избягали в небитието, следвайки своя величествен ход. Ала за Гарион нищо нямаше да бъде такова, каквото го познаваше до този ден.

Прекосиха Леса на дриадите и стигнаха до бреговете на Горската река, която очертаваше южната граница на Толнедра. От време на време младежът улавяше странните погледи на своите приятели – изпълнени с несигурност, замислени. А Дурник, добрият, благоразумен Дурник, се държеше така, като че едва ли не се плашеше от него. Само леля Поул бе непроменена, безгрижна.

„Не се тревожи за това, Белгарион“ – тихо шептеше гласът ѝ в ума му.

„Не ме наричай така“ – отвръщаше ѝ раздражено младежът.

„Това е името ти – твърдеше беззвучният глас. – По-добре свикни с него.“

После чувството, че тя присъства в ума му, изчезваше. Бяха им необходими няколко дни, за да стигнат до морето. Променливата облачност се запази, макар че не започна да вали дъжд. Когато излязоха на широкия бряг при устието на реката, духаше силен морски бриз. Вълните се блъскаха в пясъка и по върховете им блестяха бели гриви пяна.

Далеч зад прибоа беше закотвен изящен черен черекски боен кораб. Въздухът беше изпълнен с кръсците на десетки чайки. Барак дръпна юздите на коня си, сложи длан над очите си и избоботи:

– Корабът ми изглежда познат.

Хетар вдигна рамене.

– На мен всички кораби ми се виждат еднакви.

– О, между тях има огромна разлика – отвърна гигантът. В гласа му звучаха обидени нотки. – Как ще се да се почувстваш, ако ти кажа, че всички коне са еднакви?

– Щях да си помисля, че ослепяваш.

– С корабите е съвсем същото – ухили се Барак.

– Как ще ги уведомим, че сме пристигнали? – попита Дурник.

– Те вече знаят – заяви Барак. – Освен ако не са пияни. Моряците винаги много внимателно наблюдават враждебния бряг.

– Враждебен ли? – повтори Дурник.

– Всеки бряг е изпълнен с враждебни помисли, когато боен кораб от Черек се появи наблизо – обясни Барак. – Смятам, че това е някакво суеверие.

Вслата се раздвижиха като дълги крака на паяк и корабът се плъзна по покритите с пяна вълни към устието на реката. Барак поведе спътниците си към брега, след това обиколи с коня си голям участък от крайбрежната ивица и намери достатъчно дълбоко място, където корабът можеше да се приближи към скалите.

Лицата на облечените в кожени дрехи мъже, които хвърлиха въже-то на Барак, изглеждаха познати. Първият, който скочи на брега, беше Грелдик, старият приятел на исполина.

– Много на юг си се запилял – рече му Барак, като че се бяха разделили само преди час.

Грелдик сви рамене.

– Чух, че си имал нужда от кораб. И без това бях свободен, та си рекох да дойда – исках да видя какво си наумил.

– Говори ли с братовчед ми?

– С Гринег ли? Не. Направихме плаване от Коту до пристанището в Тол Хорб – бяха ни наели едни търговци от Драсния. Натъкнах се на Елтег – помниш ли го – оня с черната брада, едноокия?

Барак кимна.

– Та той ми каза, че Гринег му е платил, за да дойде с кораба си и да те срещне тук. Спомних си, че ти и Елтег не се разбирахте много добре, затова му предложих да дойда аз вместо него.

– И той се съгласи?

– Не – отвърна Грелдик и подръпна брадата си. – Направо ми каза да си гледам работата.

– Това хич не ме изненадва – призна Барак. – Елтег винаги е бил алчен, а Гринег вероятно му е предложил много пари.

– Това е повече от вероятно – ухили се Грелдик. – Ала Елтег не спомена нищо за пари.

– И как го убеди да си промени решението?

– Е, той имаше неприятности с кораба си – отвърна Грелдик с безизразно лице.

– Какви неприятности?

– Ами изглежда, че една нощ, когато той и екипажът му били пияни до един, някакъв негодник се промъкнал на борда на кораба и отсякъл мачтата.

– Брей, накъде отива светът – измърмори Барак и поклати глава.

– И аз си помислих същото – съгласи се Грелдик.

– А той как го понесе?

– Боя се, че твърде зле – покрушено отвърна Грелдик. – Докато излизахме от пристанището, крещеше след нас всякакви богохулства и ругатни. Чуваше се доста надалеч.

– Би трябвало да се научи да се владее. Точно такова необуздало държане създава лошото име на череките по всички пристанища на света.

Грелдик сериозно кимна и се обърна към леля Поул.

– Милейди – заяви той с учтив поклон. – Корабът ми е на ваше разположение.

– Капитане – тя отвърна на поклона му с кимване, – колко време ще ви бъде необходимо, за да ни закарате в Стис Тор?

– Зависи какво ще бъде времето – отговори Грелдик и погледна небето с присвити очи. – Най-много десет дни. Натоварихме фураж за конете ви на път за тук, ала от време на време трябва да спираме, за да се запасим с вода.

– Ами по-добре да тръгваме тогава – рече тя.

Бяха необходими доста увещания, докато конете се качат на борда, ала Хетар все пак успя да се справи с това без особени затруднения. После корабът се отдалечи от брега, прекосиха плитчините при устието на реката и заплаваха в открито море. Екипажът вдигна платната, улови вятъра и се понесе край сиво-зелената крайбрежна ивица на Нийса.

Гарион отиде на обичайното си място при носа на кораба, седна и зарея тъжен поглед към мятаните се вълни. Образът на горящия мъж в Леса на дриадите изпълваше ума му. Чу шум от уверени стъпки зад себе си и долови леко, познато ухане.

– Искаш ли да поговорим? – попита го леля Поул.

– За какво да говорим?

– За много неща – отвърна тя.

– Ти знаеше, че аз мога да го правя, нали?

– Подозирах – отговори леля Поул и седна до него. – Открих някои признаци. Човек никога не може да е сигурен, докато не го направи за пръв път. Познавала съм много хора, които притежаваха тази способност, ала никога не съумяха да я използват.

– Ще ми се и аз да не бях – измърмори Гарцион.

– Смятам, че наистина нямаше друг избор. Чамдар беше твой враг.

– Ала защо тъкмо по този начин? – попита младежът. – Защо трябваше да бъде огън?

– Изборът беше твой – отговори тя. – Ако огънят ти създава толкова много неприятности, следващия път не го прави по този начин.

– Няма да има следващ път – категорично заяви младежът. – Никога вече.

„Белгарцион – гневно заговори гласът ѝ в ума му. – Веднага преставай с тези глупости. Спри да се самосъжаляваш.“

– Стига! – каза той на глас. – Не влизай повече в ума ми. И не ме наричай Белгарцион.

– Ти си Белгарцион – настоя тя. – Независимо от това дали го харесваш, или не, отново ще използваш силата си. След като веднъж си я освободил, никога повече не ще можеш да я затвориш в клетка. Не можеш да не я използваш, както не можеш да не използваш ръцете си. Важното е да се научиш как да контролираш тази сила. Не можем да ти позволим да скиташ по света, правейки груби грешки – да изкореняваш дървета или да превръщаш хълмовете в равнини със случайно попаднали в главата ти мисли. Трябва да се научиш да контролираш както силата, така и себе си. Аз те възпитах така, че не ти позволих да се превърнеш в чудовище.

– Прекалено е късно – възрази той. – Аз вече съм чудовище. Не вижда ли какво направих в гората?

„Това самосъжаление е много досадно, Белгарцион – изрече гласът ѝ. – Не мисля, че така ще стигнем донякъде.“ Тя се изправи и каза високо:

– Опитай се малко да пораснеш, скъпи. Много е трудно да обучаваш човек, който е така погълнат от себе си, че не желае да те слуша.

– Никога няма да го повторя – предизвикателно зави младежът.

„О, ще го направиш, Белгарцион. Ще се учиш, ще се упражняваш и ще развиеш онази дисциплина, която изисква използването на силата. Ако не желаеш да го сториш по своя собствена воля, тогава ще трябва да го направим по друг начин. Помисли си за това, скъпи, и вземи решение – ала не губи прекалено много време. Прекалено е важно, за да отлагаш.“

Тя протегна ръка и нежно го погали по бузата; после се обърна и се отдалечи.

„Знаеш ли, тя е права“ – заговори гласът в ума му.

„Ти не се намесвай“ – прекъсна го Гарион.

През следващите дни той избягваше леля Поул, доколкото можеше, ала не можеше да убегне от погледа ѝ. Където и да отидеше в тесния кораб, младежът знаеше, че тя го наблюдава със спокойни, замислени очи.

После, когато на третия ден закусваха, тя твърде внимателно огледа лицето му, сякаш го забелязваше за пръв път.

– Гарион – подхвана леля Поул. – Започваш да ми изглеждаш обрасъл с косми. Защо не се обръснеш?

Гарион силно се изчерви и докосна с пръсти страните си.

Вече имаше бакенбарди – пухкави, меки, прилични по-скоро на мъх, отколкото на брада, ала все пак бяха бакенбарди.

– Ти наистина възмъжаваш, млади Гарион – увери го Мандорален одобрително.

– Решението за бръснене не трябва да бъде взето незабавно, Поулгара – рече Барак и погали собствената си пищна брада. – Нека бакенбардите пораснат още малко. Ако се окаже, че не му отиват, винаги може да ги обръсне.

– Смятам, че неутралността ти е много подозрителна, Барак – отбеляза Хетар. – Нали повечето череки носят бради.

– Бръснач никога не е докосвал лицето ми – призна Барак. – Ала аз просто смятам, че с бръсненето не трябва да се избързва. Много е трудно да си залепиш бакенбарди, ако след като си ги обръснал решиш, че в края на краищата си искал да ги запазиш.

– Аз пък мисля, че са смешни – заяви Се'недра. И преди Гарион да може да я спре, протегна малките си пръстчета и издърпа мекия мъх под ухото му. Той трепна и отново се изчерви.

– Да се махнат – твърдо нареди леля Поул.

Без да произнесе нито дума, Дурник слезе в трюма под палубата и се върна с леген, калъп кафяв сапун, кърпа и парче от огледало.

– Наистина не е много трудно, Гарион – рече той и подреди нещата на масата пред младежа. После извади един бръснач от кутийката, прикрепена на колана му. – Просто трябва да внимаваш да не се порежеш, това е всичко. Тайната при бръсненето е да не бързаш.

– Особено внимавай, когато стигнеш до носа си – посъветва го Хетар. – Мъжът изглежда много особено, когато си отреже носа.

Бръсненето продължи с множество съвети и като цяло младежът не се справи прекалено зле. Повечето от срязаните места престанаха да кървят след няколко минути и ако се оставеше настрана фактът, че чувстваше лицето си като одрано, Гарион беше доста доволен от резултата.

резултат.

- Сега е много по-добре – похвали го леля Поул.
- Всеки миг лицето му ще простине – предсказа Барак.
- Ще престанеш ли? – смъмри го леля Поул.

Брегът на Нийса се плъзгаше от лявата им страна – непроницаема стена от гъсто преплетена растителност, изобилстваща с увивни растения и големи увиснали парцали мъх. От време на време полъхът на вятъра донасяше до кораба задушлива воня от блатата. Гарион и Се'недра стояха заедно на носа и гледаха към джунглата.

– Какво е това? – допита Гарион и посочи някакви огромни зверове, чиито крака се плъзгаха в тинята край калния бряг на един поток, вливащ се в морето.

- Крокодили – отговори Се'недра.
- Какво е това крокодил?
- Голям гушер – обясни принцесата.
- Много ли са опасни?
- Много. Ядат хора. Никога ли не си чел за тях?
- Не мога да чета – призна Гарион, без да мисли.
- Какво?
- Не мога да чета – повтори той. – Никой никога не ме е учил.
- Но това е абсурдно!
- Аз не съм виновен – оправда се той.

Момичето го изгледа замислено. Тя изглеждаше едва ли не уплашена от него след срещата им с Чамдар и несигурността ѝ вероятно се беше увеличила от факта, че като цяло не се бе отнасяла с него много добре. Първото ѝ предположение, че той е момче, което използват като слуга, беше поставило връзката им от самото начало на погрешна основа, ала принцесата беше прекалено горда да признае първоначалната си грешка. Гарион сякаш чуваше поскъръцването на малките колелца, през които се движеха мислите в главата ѝ.

– Искаш ли да те науча да четеш? – предложи тя. Това вероятно бяха най-близките до извинение думи, които му беше казвала.

- Много ли време ще е необходимо за това?
- Зависи от това колко си умен.
- Кога смяташ, че можем да започнем?

Тя се намръщи.

– Нося си две книги, ала ще имаме нужда от нещо, върху което да пишем.

- Не зная дали ще ми е необходимо някога да пиша – каза Гарион. –

Засега четенето ще ми е достатъчно.

Принцесата се разсмя.

– Това е едно и също, глупчо.

– Не знаех – отвърна Гарион и леко се изчерви. – Мислех си... – Той се оплете здравата: – Струва ми се, че никога не съм си задавал този въпрос – завърши неубедително младежът. – Какво ще ни трябва за писането?

– Най-добре е да пишем върху пергамент – отговори момичето. – С пръчка от дървени въглища – така ще можем да изтриваме написаното и отново ще използваме същия пергамент.

– Ще отида да поговоря с Дурник – реши Гарион. – Той все ще измисли нещо.

Дурник предложи да използват парче корабно платно и въглен. След един час Гарион и Се'недра вече седяха на едно уединено местенце при носа на кораба, приближили главите си една до друга над квадратно парче платно, прикрепено с гвоздеи към една дъска. По едно време Гарион вдигна поглед и съзря леля Поул недалеч от тях. Тя ги наблюдаваше, а върху лицето ѝ бе изписано недоверие. После младежът отново наведе очи към странните, властни символи, изписани върху платното.

Обучението му продължи през следващите няколко дни.

Тъй като пръстите му бяха чевръсти по природа, той бързо усвои уменията да изписва буквите.

– Не, не – прекъсна го Се'недра един следобед. – Написа го погрешно – използва повече букви, отколкото трябва. Името ти е Гарион, а не Белгарион.

Момъкът почувства внезапен хлад и погледна към квадратното платно. Името беше изписано съвсем ясно – Белгарион.

Той бързо вдигна поглед. Леля Поул стоеше на обичайното си място и както винаги очите ѝ го наблюдаваха.

„Махни се от ума ми!“ – подхвърли гневно той.

„Учи упорито, скъпи – поощри го беззвучно гласът ѝ. – Всяко учение е полезно, а ти трябва да овладееш още много неща. Колкото по-бързо придобиеш навика да учиш, толкова по-добре.“

На следващия ден корабът на Грелдик достигна многобройните устия на Змийската река в централна Нийса, моряците махнаха платната и спуснаха веслата от двете страни на кораба, подготвяйки се за дългото плаване срещу течението до столицата Стис Тор.

ГЛАВА 24

Нямаше въздух. Като че светът внезапно се беше превърнал в огромен, вонящ вир със застояла вода. Змийската река имаше сто устия и всяко пълзеше бавна сред гъстата тиня на делтата, сякаш изпитваше силно нежелание да се влее в бурните вълни на морето. Тръстиките, които растяха в това огромно блато, достигаха на височина двадесет стъпки и бяха гъсти като нишките на плат. Чуваше се примамливото шумолене на бриза, танцуващ сред върховете на тръстиката, ала долу, на палубата, пътешествениците забравиха всякаква мисъл и спомен за полъх на вятър. Нямаше въздух. От делтата се издигаха изпарения, отново потъваха в нея, а слънцето не просто изгаряше, а ги караше да се чувстват сякаш са потопени във врящ казан. Цели облаци насекоми изскачаха от тръстиките и кацаха, обзети от безпаметна лакомия, върху всеки сантиметър непокрита кожа, за да хапят и смучат кръв.

Плуваха ден и половина сред тръстиките преди да достигнат до първите дървета – ниски, недорасли, не по-високи от храсти. Леглото на реката започна да се оформя пред очите им, докато продължаваха бавно да проникват в сърцето на Нийса. Моряците се потяха и ругаеха, натискайки веслата, корабът бавно се движеше срещу течението и сякаш се бореше срещу отлив от плътна маса, която полепваше па корпуса му като противно лепило.

Дърветата станаха по-големи, а след това – грамадни. Гигантски чепати корени се издигаха сред тинята край бреговете като гротескни, уродливи крака; стволове, огромни като замъци, се извисяваха към потъналото в изпарения небе. Лиани като въжета висяха от клоните над главите им и се люлееха, сякаш се гърчеха по своя собствена воля в неподвижния въздух. Космати парцали сивкав мъх се спускаха, прикрепени към дълги стотици стъпки лиани, увиснали от дърветата. Реката описваше извити осморки, които правеха пътешествието им десет пъти по-дълго, отколкото наистина трябваше да бъде.

– Неприятно местенце – измърмори Хетар и обезсърчено погледна над носа на кораба към зелениясалата от водорасли повърхност на реката. Беше свалил дрехата си от конски кожи и лепената си долна дреха и голото му жилесто тяло блестеше, потънало в пот. Както повечето от тях, и той беше покрит с алени ранички – следи от ухапванията на насекомите.

– Тъкмо това си помислих и аз – съгласи се Мандорален. Един от

моряците изкрещя и скочи, после рязко изрита греблото си. Нещо дълго, слuzесто, без кости незабелязано беше изпъзляло по веслото, търсейки да се впиe в плътта му с ненаситна лакомия.

– Пиявица – извика Дурник и потрепера, когато ужасното животно падна с шумен плясък във вонящата река. – Никога не съм виждал толкова голяма. Беше поне две педи!

– Тук вероятно не е добро място за плуване – отбеляза Хетар.

– Пък аз тъкмо си мислех да се гмурна – отвърна Дурник.

Хетар се засмя.

Леля Поул, облечена в ленена рокля, излезе от каютата под висока кърма, където Грелдик и Барак се редуваха на румпела. Тя се гриже за Се'недра, която беше оклюмала и повяхнала в жестоката жега.

„Не можеш ли да направиш нещо?“ – попита я с мисълта си Гарион.

„За какво?“

„За всичко това“ – Той безпомощно се огледа наоколо.

„Какво искаш да направя?“

„Ако не можеш друго, то поне махни тези буболечки.“

„Защо не го направиш ти, Белгарион? – Въпросът прозвуча като вик в мислите му. – Всъщност не е никак трудно“

„Не!“

Тя вдигна рамене, обърна се и си влезе, изоставяйки го изпълнен с непоносимо безсилие.

Бяха им необходими още три дни, за да стигнат до Стис Тор. Градът беше притиснат между две широки извивки на реката и всичко в него беше построено от черен камък. Къщите бяха ниски и в по-голямата си част нямаха прозорци. В центъра на града се издигаше грамадна сграда с причудливи остри върхове на кули, куполи и тераси, които изглеждаха странно чужди на пътешествениците. Пристани и вълноломи разсичаха мътната вода. Грелдик насочи кораба към най-големия.

– Трябва да спрем за митническа проверка – обясни той на спътниците си.

– Това е неизбежно. – рече Дурник.

Митническите формалности бяха съвсем кратки. Капитан Грелдик обяви, че кара стоки на Радек от Боктор към свободната територия на Драсния, после връчи една подрънкваща кесия на митническия служител с бръсната глава и на кораба беше позволено да премине без никаква проверка.

– Длъжник си ми за този жест, Барак – каза Грелдик. – Пътуването

дотук беше заради приятелството между нас, ала парите са нещо съвсем друго.

– Запиши дълга ми някъде. – отвърна му Барак. – Ще се погрижа за това, когато се върна във Вал Алорн.

– А ако не се върнеш във Вал Алорн?

– Значи ще бъда сигурен, че ще ме споменаваш в молитвите си – рече Барак. – Бездруго зная, че се молиш за мене, ала сега ще имаш убедителна причина да отправяш още по-настойчиви молитви.

– Нима всичките държавни служители в света са продажни? – гневно попита Дурник. – Нима никой от тях не си върши работата както трябва, без да взема подкупи?

– Ако някой от тях го направи, ще дойде краят на света – намеси се Хетар. – Аз и ти сме прекалено обикновени и честни за тези неща, Дурник. По-добре да ги оставим на другите.

– Исках да кажа, че това е просто отвратително.

– Може би е вярно – съгласи се Хетар, – но аз съм направо щастлив, че митничарят не погледна в трюмовете. Щяхме да имаме неприятности, докато му обясним защо караме и конете.

Корабът беше излязъл от митницата и сега моряците гребяха към цяла редица големи кейове. Спряха край най-външния, прибраха веслата и привързаха дебелия корабни въжета към изцапаните с катран колове на пристана.

– Не може да хвърлите котва на този кей – извика им един изпотен пазач. – Тук допускаме само кораби от Драсния.

– Ще хвърля котва където ми хареса – отсече Грелдик.

– Ще извикам войниците – заплаши го пазачът, после хвана едно от дебелия корабни въжета и извади нож.

– Ако отрежеш това въже, приятелю, ще сляза и ще ти отпоря ушите – предупреди го Грелдик.

– Хайде, кажи му – подхвърли Барак. – Много е горещо и нямам настроение за битка.

– Корабът ми е натоварен със стоки от Драсния – съобщи Грелдик на пазача. – Те са на един търговец... Радек от Боктор, ако не ме лъже паметта.

– О – измънка пазачът и прибра ножа. – Защо не започна веднага с това?

– Защото държането ти никак не ми допадна – безцеремонно отговори Грелдик. – Къде мога да намеря началника ви тук?

– Дроблек ли? Къщата му е нагоре по тази улица, след магазините.

Ей онази, с емблемата на Драсния на вратата.

– Искам да говоря с него – заяви Грелдик. – Трябва ли да имам пропуск, за да влизам и излизам в пристанището? Чувал съм разни странни неща за Стис Тор.

– Можете да се движите свободно из драснианската територия – уведоми го пазачът. – Пропуски ще ви бъдат необходими само ако пожелаете да влезете в града.

Грелдик изсумтя, влезе в каютата и след малко се върна с няколко навити пергамента.

– Искате ли да разговаряте с този чиновник? – попита капитанът леля Поул. – Или желаете аз да се погрижа за това?

– По-добре да отидем всички – реши леля Поул. – Момичето е заспало. Кажете на хората си да не я безпокоят.

Грелдик кимна и размени няколко думи с първия си помощник. Моряците прехвърлиха дъска до кея и Грелдик изведе пътешествениците на брега. Гъсти облаци се търкаляха по небето, затъмнявайки слънцето.

Улицата, която извеждаше от кея, беше оградена от двете страни с магазини на драсниански търговци. Десетки нийсанци вяло се придвижваха от магазин към магазин, спирайки тук-там, за да подхванат пазарлък с потните продавачи. Всички нийсански мъже носеха свободни дрехи, ушити от ярки платове във всички цветове на дъгата. Главите им бяха гладко обръснати. Докато вървеше след леля Поул, Гарион с известна неприязън забеляза, че всички нийсанци украсяват очите си с тежък грим, а устните и бузите им са намазани с руж. Речта им беше стържеща, съскаща, и му се струваше, че всички тук преднамерено фъфлят.

Тежките облаци бяха завладели изцяло небето и улицата изведнъж стана тъмна. Десетина окаяни полуголи мъже поправяха участък от калдъръма. Сплъстените им коси и рунтавите бради показваха, че не са нийсанци. Около глезените им бяха окачени пранги, върху които висяха вериги. Жесток на вид нийсанец стоеше с камшик над тях, а пресните следи от удари и раните по телата на клетниците без думи разказваха за желанието, с което надзирателят прибягва до бой. Един от нещастните роби случайно изгърва товара от грубо одялани камъни върху крака си и отвори уста, надавайки животински вой от болка. Гарион с ужас видя, че езикът на роба е отрязан.

– Те се отнасят с хората като с животни – изръмжа Мандорален. Очите му блестяха от страшен гняв. – Защо този град, подобен на пощия яма, не е изтрит от лицето на земята?

– Веднъж е бил – мрачно каза Барак. – Когато нийсанците убили краля на Рива, алорните нахлули тук и изстребили всички нийсанци, които успели да хванат.

Барак вдигна рамене.

– Това е било преди тринадесет столетия. Успели са пак да се навъдят. Като плъхове.

Дурник, който вървеше до Гарион, изведнъж ахна, сведе очи и ужасно се изчерви.

Една нийсанска благородничка току-що беше слязла от носилката си. Материята на бледозелената ѝ рокля беше ефирна, почти съвсем прозрачна, и оставяше наистина малко на въображението.

– Не я гледай, Гарион – дрезгаво прошепна Дурник, все така изчервен. – Тя е лоша жена.

– Бях забравила за това – измърмори леля Поул замислено и се намръщи. – Може би трябваше да оставим Дурник и Гарион на кораба.

– Защо се е облякла така? – попита Гарион, наблюдавайки почти голата жена.

– Искаш да кажеш „разсъблякла“. – От възмущение гласът на Дурник звучеше сподавено.

– Такъв е обичаят – обясни леля Поул. – Свързан е с климата тук. Разбира се, има и някои други причини, ала сега не е моментът да се спирам на тях. Всички нийсански жени се обличат така.

Барак и Грелдик също наблюдаваха жената, но широките им усмивки изразяваха одобрение.

– Хайде стига – твърдо им каза леля Поул.

Недалеч от тях един нийсанец с бръсната глава се подпираше на стената на някаква постройка, вираше се в ръката си и безсмислено се хилеше.

– Мога да виждам през пръстите си! – обяви той със съскащо фъфлене. – Направо през тях.

– Пиян ли е? – попита Хетар.

– Не съвсем – отговори леля Поул. – Нийсанците имат особени развлечения – листа, плодове, разни корени. Усещанията им са променени. Това е доста по-сериозно от обичайното пиянство сред алорните.

Тътрейки крака, край тях премина друг нийсанец: походката му беше особена, подскачаша, а лицето му съвсем безизразно.

– Нима това е преобладаващото състояние на хората тук? – попита Мандорален.

– Още не съм срещала нийсанец, който да не е поне частично упоен

– рече лея Поул. – Затова с тях трудно се разговаря. Не е ли това къщата, която търсим? – И тя посочи солидна постройка от отсрещната страна на улицата.

Докато се приближаваха към голямата къща, някъде от юг прозвуча злокобен тътен на гръмотевица. Почукаха на вратата и един драсниански слуга, облечен в ленена туника, ги въведе в преддверие, където цареше полумрак, огледа ги и им каза да почакаат.

– Лош град – тихо отрони Хетар. – Не разбирам защо някой алорн, който е с наред с ума си, би пожелал да дойде тук по собствена воля.

– Заради парите – лаконично обясни капитан Грелдик. – Търговията в Нийса носи големи печалби.

– Има по-важни неща от парите – измърмори Хетар.

В преддверието влезе невероятно дебел мъж и троснато заповяда на слугата:

– Усили светлината! Не трябваше да ги оставяш тук на тъмно.

– Казахте, че от лампите ставало само по-горещо – възрази слугата с враждебен тон. – Ще ми се накрая да решите какво желаете.

– Няма значение какво съм наредил някога, прави каквото ти казвам сега.

– Климатът ви прави много непоследователен, Дроблек – язвително отбеляза слугата, после запали няколко лампи и напусна преддверието, мърморейки под носа си.

– Драснианците са най-лошите прислужници на света – измърмори недоволно Дроблек. – Ще започнем ли сега по същество? – Той отпусна огромното си туловище на един стол. Лицето му непрекъснато се потеше, а капките пот попиваха в яката на дрехата му.

– Казвам се Грелдик – започна брадатият моряк. – Току що пристигнах на вашите кейове и нося цял товар стоки, които принадлежат на търговеца Радек от Боктор. – Той показа навитите пергаменти.

Очите на Дроблек се свиха.

– Не знаех, че Радек се интересува от търговия с южните страни. Смятах, че поддържа търговски връзки с хора от Арендия и Сендария.

Грелдик безразлично сви рамене.

– Не съм го питал. Той ми плаща да прекарам стоките му с моя кораб, а не да му задавам въпроси за неговите сделки. Предполагам, че го познавате.

Дроблек огледа всички присъстващи. Потното му лице остана безизразно, но пръстите му леко се размърдаха.

„Наистина ли всичко е такова, каквото го представяте?“ –

Драснианският таен език беше направил дебелия му пръсти твърде чевръсти.

„Можем ли да говорим открито тук?“ – попитаха го пръстите на леля Поул.

„Така открито, както навсякъде другаде в този отвратителен осарник – отговори Дроблек. – Акцентът ви е странен, госпожо. В него има нещо, което би трябвало да ми напомня...“

„Научих езика преди много години – отговори тя. – Вие, естествено, знаете кой е Радек от Боктор...“

– Естествено – каза на глас Дроблек. – Всички го познават. Понякога се представя с името Амбар от Коту – но то е когато се занимава със сделки, които не са, ако бъдем справедливи, съвсем законни.

– Ще престанем ли да се наддумваме, Дроблек? – тихо попита леля Поул. – Твърдо съм убедена, че вече сте получили нареждания от крал Родар. Тези празни приказки почват да стават досадни.

Лицето на Дроблек потъмня.

– Съжалявам – отговори той непреклонно. – Необходими са ми повече сведения, за да се убедя кои сте.

– Не се прави на идиот, Дроблек – избоботи Барак. – Използвай си очите. Ти си алорн и знаеш коя е тази дама.

Дроблек изведнъж погледна леля Поул и се ококори.

– Това е невъзможно! – задъха се той.

– Желаш ли да ти докаже на дело коя е? – предложи Хетар.

Цялата къща изведнъж се разлюля от внезапно проехтяла гръмотевица.

– Не, не – бързо отказа Дроблек, който все още се взираше в леля Поул. – Просто това никога не ми е хрумвало... Искам да кажа... Просто никога...

– Имаш ли новини от принц Келдар и баща ми? – с решителен глас попита леля Поул.

– Вашият баща? Искате да кажете... Той също ли участва в това?

– Наистина, Дроблек – язвително го прекъсна тя, – тук не вярвате ли на съобщенията, които ви изпраща крал Родар?

Дроблек поклати глава като човек, който се опитва да приведе в ред мислите си.

– Съжалявам, лейди Поулгара – заговори той. – Изненадахте ме, това е всичко. Трябва ми малко време да свикна с тази изненадваща мисъл. Не очаквахме, че вие ще дойдете чак толкова далече на юг.

– Значи очевидно е, че не сте получавали никакви новини от

Келдар и стареца.

– Не, милейди – отговори Дроблек. – Нищо не е достигало до нас. Те тук ли трябва да бъдат?

– Така казаха. Или трябваше да ни чакат тук, или да оставят някакво съобщение за нас.

– Навсякъде в Нийса е много трудно да изпратиш съобщение – обясни Дроблек. – На хората тук не може да се разчита. Принцът и баща ви може да се намират някъде в северните части на страната и е много вероятно пратеникът им да е объркал пътя. Веднъж изпратих съобщение до място, което беше отдалечено на по-малко от десет левги оттук. Трябваше да чакам шест месеца, докато пристигне. Нийсанецът, който трябваше да го предаде, попаднал на някаква пътека с плодове, подобни на ягоди. Намерихме го, седнал по средата на пътеката, усмихнат до уши... – Дроблек направи гримаса и добави: – По него беше израснал мъх.

– Мъртъв ли беше? – попита Дурник.

Дроблек сви рамене.

– Не, просто твърде щастлив. Много беше харесал плодовете. Доволното зная, все още продължава да си седи там.

– Колко широка е мрежата ви тук, в Стис Тор? – попита леля Поул.

Дроблек скромно разпери подпухналите си ръце.

– Струва ми се, че успявам да събирам разни сведения оттук-оттам. Разполагам с няколко души в двореца и с един дребен чиновник в толнедранското посолство. Толнедранците правят много щателни проверки. – Той се ухили дяволито. – По-лесно е да им позволя да свършат цялата работа и после да откупу сведенията.

– Ако вярваш на онова, което ти казват – вметна Хетар.

– Никога не приемам без проверка думите, които чувам – каза Дроблек. – Толнедранският посланик знае, че съм купил одного от хората му. От време на време се опитва да ме препъне с фалшива информация.

– А на посланика известно ли му е, че ти знаеш?

– Разбира се. – Дебелият мъж се засмя. – Ала той смята, че не се отнасям сериозно към факта, че той знае, че аз знам. – Той отново се изсмя. – Ужасно е сложно, нали?

– Повечето драсниански интриги са такива – отбеляза Барак.

– Означава ли нещо за теб името Зедар? – попита леля Поул.

– Чувал съм го, естествено.

– Свързвал ли си е той със Салмисра?

Дроблек се намръщи.

– Не мога да отговоря със сигурност. До ушите ми не е достигало такова нещо, ала това не означава, че не е установил връзка с нея. Нийса е мрачна, потайна страна, а палатът на Салмисра е най-страшното място в цялото кралство. Не бихте повярвали, ако чуете какви неща стават там.

– Бих – каза леля Поул. – А вероятно стават и неща, за които вие дори не сте започнали да се досещате. – Вълшебницата се обърна към спътниците си. – Мисля, че работата ни е в застой. Не можем да направим никакво движение, докато не получим съобщение от Силк и Стария Вълк.

– Бих ли могъл да ви предложа къщата си? – попита Дроблек.

– Смятам, че е по-добре да останем на кораба на капитан Грелдик – отговори тя. – Както казахте, Нийса е мрачна страна и аз съм убедена, че толнедранският посланик е купил някои от хората във вашето учреждение.

– Естествено – съгласи се Дроблек. – Ала аз зная кои са.

– По-добре да не рискуваме – рече Поулгара. – Има известни причини, поради които тъкмо сега трябва да избягваме толнедранците. Ще останем на кораба и ще се скрием от любопитните погледи. Уведомете ни веднага щом пристигне Келдар или се свърже с вас.

– Разбира се – откликна Дроблек. – Ала все пак трябва да изчакате, докато дъждът поприестане. Чуйте само как вали!

Тежките капки барабаняха по покрива с почти гръмотевичен трясък.

– Това дълго ли ще трае? – попита Дурник.

– Обикновено трае около час. През този сезон вали всеки следобед.

– Предполагам, че дъждът охлажда въздуха – рече ковачът.

– Съвсем незначително – отговори драснианецът. – Най-често само още повече влошава нещата. – Изтри потта от тлъстото си лице.

– Как издържате да живеете тук? – попита Дурник.

Дроблек се усмихна добродушно.

– Дебелите мъже не се движат прекалено усилено. Тук печеля много пари, пък и играта, която съм захванал срещу толнедранския посланик, непрекъснато държи ума ми зает. Не е чак толкова лошо, след като свикнеш. Много ми помага сам да си повтарям тези думи.

После престанаха да приказват, седяха и слушаха как поройният дъжд барабани по покрива.

ГЛАВА 25

През следващите няколко дни останаха на кораба на Грелдик, очаквайки новини от Силк и господин Улф. Се'недра се възстанови от неразположението си и се появи на палубата, облечена в светла туника, каквито носеха дриадите. Гарион си помисли, че дрехата скрива тялото ѝ в не по-голяма степен, отколкото роклите на нийсанските жени. Когато момъкът твърде упорито настоя момичето да облече още нещо, принцесата просто се изсмя в лицето му. С целенасоченост, която го накара да заскърца със зъби, Се'недра повторно се зае със задачата да го учи да пише и чете. Дватама седяха заедно на уединено място на палубата, измъчвайки се с една досадна книга, посветена на толнедранската дипломация. На Гарион започна да му се струва, че цялата работа ще продължава вечно, макар че умът му беше много пъргав и усвояваше нещата изненадващо бързо. Се'недра проявяваше крайна нехайност, когато трябваше да го похвали, макар че очакваше, сякаш останала без дъх, всяка негова следваща грешка; както личеше по всичко, принцесата изпитваше голямо удоволствие при всяка възможност да му се присмее. Близостта ѝ и лекият ѝ, нежен аромат го разсейваха. Дватама седяха близо един до друг и Гарион се потеше почти толкова от случайното докосване на ръцете, раменете или бедрата им, колкото и от климата. Понеже и двамата бяха млади, тя проявяваше нетърпение, а той упоритост. Лепкавата влажна топлина ги правеше раздражителни, така че много по-често уроците прерастваха в заяждане, вместо да бъдат само занимания по четене и писане.

Една сутрин видяха край близкия пристан черен нийсански кораб с квадратни платна.

– Каква е тази миризма? – попита Гарион един от моряците.

– С този кораб прекарват роби – отговори мрачно морякът. – Може да усетиш вонята от двадесет мили, когато плаваш в морето.

Гарион погледна грозния черен кораб и потрепери. Барак и Мандорален прекосиха палубата и се присъединиха към Гарион край перилата.

– Прилича на шлеп – отбеляза Барак с натежал от презрение глас. Исполниът беше гол до кръста и косматото му тяло лъщеше от пот.

– Прекарва роби – каза Гарион.

– Мирише на отворен канал за нечистотии – оплака се Барак. – Един хубав пожар добре ще го поочисти.

– Жалък занаят, милорд Барак – намеси се в разговора Мандорален.

– Но Нийса търгува с нещастията на хората от незапомнени времена.

– Този пристан драсниански ли е? – попита Барак с присвити очи.

– Не – отвърна Гарион. – Моряците казват, че всичко отсреща принадлежи на Нийса.

– Това е срамно – изръмжа Барак.

Група облечени в ризници мъже с черни наметки прекосиха кея и се насочиха към мястото, където беше хвърлил котва нийсанският кораб.

– Охо! – подхвърли Барак. – Къде е Хетар?

– Долу, при конете – отговори Гарион. – Какво има?

– Наглеждай го. Тези са мурги.

Нийсанските моряци с обръснатите глави отвориха един капак на палубата и грубо изкрещяха някакви заповеди към трюма. Редица изтощени мъже бавно излязоха на палубата. На вратовете им имаше железни халки; дълга верига ги държеше приковани един към друг.

Мандорален настръхна и започна да ругае.

– Какво има? – попита Барак.

– Това са аренди! – възкликна рицарят. – Бях чувал за това, но не вярвах.

– Какво си чувал?

– От няколко години из Арендия се носи отвратителен слух – отговори Мандорален с побеляло от ярост лице. – Казваха ни, че някои от нашите благородници при възможност увеличавали богатствата си, като продавали своите крепостни селяни на нийсанците.

– Изглежда, че не е само слух – отбеляза Барак.

– Гледай! – изръмжа Мандорален. – Видяш ли герба върху туниката на ей онзи там? Това е гербът на Воу Торал. Знаех, че барон Воу Торал е голям скъперник, но никога не съм мислил, че е безчестен. Когато се върна в Арендия, ще го изоблича публично.

– И какво добро ще донесе всичко това? – попита Барак.

– Ще бъде принуден да ме предизвика – мрачно измърмори Мандорален. – Ще докажа, че е негодник, като отнема живота му.

Барак вдигна рамене.

– Крепостни селяни или роби – има ли въобще разлика между тях?

– Крепостните имат права, милорд – заяви Мандорален. – Техният господар е длъжен да ги защитава и да се грижи за тях. Когато получавате званието рицар, даваме клетва, с която се задължаваме да правим това. Такава долна сделка би опетнила честта на всеки истински арендски рицар. Няма да видя миг покой, докато не отнема жалкия живот на

подлия барон Торал.

– Интересно хрумване – рече Барак. – Може би ще дойда с тебе.

На палубата излезе Хетар и Барак веднага отиде при него и започна тихо да му говори, като хвана здраво едната му ръка.

– Накарай ги да поскачат – викна един от мургите. – Искам да видя колко от тях са куци.

Широкоплещест, набит нийсанец размаха дълъг камшик и започна сърчно да шиба краката на окованите мъже. Робите започнаха трескаво да танцуват върху кея.

– Кучета! – изруга Мандорален. Кокалчетата на пръстите му побеляха, юруците му сграбчиха перилата.

– Спокойно – предупреди го Гарион. – Леля Поул казва, че трябва да се крием от чужди погледи.

– Не мога да понасям такова нещо! – извика Мандорален.

Веригата, която приковаваше робите един към друг, беше стара и ръждясала. Когато един от клетниците се препъна и падна, най-силно ръждясалата брънка се счупи и мъжът неочаквано се озова на свобода. С ловкост, породена от отчаяние, той бързо скочи, направи няколко крачки и се хвърли в мътната вода на реката.

– Насам, човече! – извика му Мандорален.

Плещестият нийсанец размаха камшика, посочи към избягалия и каза на мургите:

– Гледайте!

– Спри го, идиот такъв! – яростно кресна най-високият мург. – Платил съм със злато за него.

– Вече е прекалено късно. – Грозно ухилен, нийсанецът продължи да гледа. – Вижте!

Плуващият изведнъж нададе ужасен писък, изчезна под водата и след миг отново се появи. Ръцете и лицето му бяха покрити със слюзестите, дълги цяла стъпка пиявици, с които беше пълна реката. Виейки, борещият се човек изтръгваше набъбналите им от кръв тела, откъсвайки парчета от собствената си плът.

Мургите започнаха да се смеят.

Умът на Гарион избухна. Той съсредоточи волята си, посочи с ръка към кея до кораба на Грелдик и изрече:

– Отиди там! – И внезапно почувства как огромна вълна сила – като че някакъв водопад – се оттича от него и го напуска. Почти изпаднал в безсъзнание, младежът се олюля и се облегна върху Мандорален. Грохотът в главата му беше оглушителен.

Робът изведнъж се намери легнал на кея. Вълна от изтощение заля Гарион; щеше да падне, ако Мандорален не го беше задържал.

– Къде отиде той? – попита Барак, все още взрян в мястото, където допреди миг плуваше робът. – Удави ли се?

Без да произнесе нито дума, само с леко кимване, Мандорален му посочи роба, който лежеше безсилно на драснианския пристан на два-сетина стъпки от носа на техния кораб.

Барак погледна към роба, после отново към реката и примигна от изненада.

Малка лодка с четирима нийсанци на веслата се отдели от другия кей и съвсем целенасочено пое към кораба на Грелдик. На носа стоеше висок мург. Обезобразеното му лице беше ядосано.

– Посегнахте на моя собственост – изкрещя той, щом ги наближи. – Веднага ми върнете роба.

– Защо не дойдеш да си го вземеш, мурго? – извика Барак, после пусна ръката на Хетар. Алгарът взе една кука, с която да придърпа лодката на натрапниците.

– Ще ме оставите ли на мира? – запита мургът. В гласа му се прокрадна съмнение.

– Ела де, ела. Ела да обсъдим всичко на спокойствие – предложи вежливо Барак.

– Пречите ми да си прибера роба, който ми принадлежи – оплака се мургът.

– О, нямаме такова намерение – възрази Барак. – Разбира се, първо ще се обърнем към закона. Този пристан е територия на Драсния, а в това кралство робството е забранено със закон. Щом случаят е такъв, следователно този мъж вече не е роб.

– Ще докарам хората си – закани се мургът. – Ако трябва, ще си взема роба със сила.

– В такъв случай ще разглеждаме поведението ви като нахлуване в територията на Драсния – предупреди го Барак с израз на дълбоко съжаление. – В отсъствието на нашите драсниански братовчеди ние сме при- нудени да защитим кея от тяхно име. Как смяташ, Мандорален?

– Забележката ти е изключително точна, милорд – отвърна Мандорален. – Според възприетата практика честните хора са морално задължени да защитят територията на родствениците си в момент, когато те отсъстват.

– Това е – обърна се Барак към мурга. – Разбрахте как стоят нещата. Приятелят ми е аренд, така че той е напълно неутрален по повдигнатия

въпрос. Смятам, че трябва да приемем мнението му.

Моряците на Грелдик вече се бяха покатерили по мачтите и текелажата на кораба и висяха по въжетата като огромни зли маймуни; опипваха дръжките на оръжията си и се хилеха срещу мурга.

– Има още един начин – зловещо изрече мургът.

Гарион почувства, че у него отново се събуждат тласъците на силата и долови тих звук, отекващ в главата му. Почувства ужасна слабост, ала се стегна, хвана се за парапета и се опита да съсредоточи цялата си енергия.

– Престанете – решително заяви леля Поул и се приближи към тях по палубата, следвана от Се'недра и Дурник.

– Ние просто водехме правен спор – невинно обясни Барак.

– Зная какво правехте – отсечено отвърна тя. Очите ѝ бяха гневни. Тя студено погледна мурга в лодката и каза: – По-добре си идете.

– Първо трябва да си взема нещо, което ми принадлежи – извика той.

– На ваше място бих забравила за това!

– Ще видим – заяви мургът, после се изправи, замърмори и започна бързо да движи ръцете си в серия от сложни жестове. Гарион почувства, че нещо невидимо се блъска в тялото му – приличаше на силен вятър, макар че въздухът беше напълно неподвижен.

– Не бързай и го направи както трябва, Гарион – посъветва го тихо леля Поул. – Ако забравиш дори най-дребната подробност, силата ще избухне в лицето ти.

Мъжът в лодката замръзна, лицето му се смръщи в тревожна гримаса. Невидимият вятър, който пулсираше в Гарион, спря. Тогава мъжът продължи да прави жестовете си – пръстите на ръцете му разсичаха въздуха, лицето му се беше вцепенило, подчинено на върховните му усилия да се съсредоточи.

– Така се прави това, кролиме – рече леля Поул, леко повдигна ръката си – Гарион почувства внезапен порив сякаш вятърът, който бушуваше у него, бе сменил посока си. Кролимът вдигна ръце и се олюля, препъна се и рухна на дъното на лодката, в краката на нийсанците. Дори самата лодка отскочи два-три метра назад. Кролимът се надигна, очите му се ококориха, лицето му стана мъртвешки бледно.

– Върни се при господаря си, куче – с унищожително презрение изрече леля Поул. – Кажи му да те набие, защото не си си научил урока както трябва.

Кролимът бързо каза нещо на нийсанците на веслата и те незабавно

обърнаха лодката и започнаха да гребат към кораба си.

– Тъкмо щеше да се развихри малък хубав бой, Поулгара – оплака се Барак. – Защо се намеси и ни развали удоволствието?

– Порасни най-сетне – безцеремонно му каза тя. После се обърна към Гарион – очите ѝ блестяха, белият кичур на челото ѝ изглеждаше като искрящ пламък. – Ти, глупако такъв! Отказваш всякакво обучение, а после се нахвърляш като побеснял бик. Имаш ли някаква представа какво направи? Предупреди всички кролими в Стис Тор, че сме тук.

– Той умираше – възпротиви се Гарион и безпомощно посочи роба, който лежеше на кея. – Трябваше да направя нещо.

– Той беше мъртъв в мига, когато докосна водата – произнесе твърдо тя. – Погледни го.

Тялото на роба беше вцепенено. Главата му висеше, отметната назад, устата зееше широко отворена. Нямаше съмнение, че е мъртъв.

– Какво е станало с него? – попита Гарион и усети как му призлява.

– Пиявиците са отровни. Ухапванията им парализират жертвата и те се хранят, необезпокоявани от нищо. Още първото ухапване е причинило спиране на сърцето му. А ти ни издаде на кролимите заради един мъртвец.

– Не беше мъртъв, когато го направих! – изкрещя Гарион срещу нея. – Той викаше за помощ!

– Никой не беше в състояние да му помогне. – Гласът ѝ беше студен, дори жесток.

– Що за чудовище си ти? – попита я със стиснати зъби Гарион. – Нямаш ли никакви чувства? Щеше просто да го оставиш да умре, нали?

– Тук не е нито времето, нито подходящият момент за обсъждане на този въпрос.

– Не! Тъкмо сега е дошло време да поприказваме – сега, в този миг, лельо Поул. Дори не си човешко същество, знаеш ли това? Престанала си да бъдеш човек толкова отдавна, че дори не помниш кога се е случило това. Ти си на четири хиляди години. Целият ни живот изтича, докато ти примигнеш. За теб ние сме само развлечение – един весело прекаран час от твоя живот. Играеш си с нас, като че сме кукли на конци, за да се развличаш. Омръзна ми да ме командваш. Всичко между мен и тебе е свършено!

Може би беше казал повече, отколкото възнамеряваше, ала гневът го беше заслепил и думите изхвърчаха от устата му, преди да има време да ги спре.

Тя го погледна. Лицето ѝ беше така пребледняло, сякаш я беше

ударил.

– Ти, глупаво момче – промълви жената. Гласът ѝ прозвуча още по-страшно, защото говореше съвсем тихо. – Свършено? Между мене и тебе? Как би могъл да разбереш поне една хилядна от онова, което ми струваше да те опазя на този свят? Ти беше единствената ми грижа повече от хиляда години. Изтърпяла съм толкова болка, мъка и загуби, колкото никога не можеш да си представиш! Никакви думи не биха могли да изразят страданията ми – и всичко това заради тебе. Живях в бедност и мизерия стотици години без никакво прекъсване – само заради тебе. Отказах се от сестра си, която обичах повече от собствения си живот – заради тебе. Преминах през огън и отчаяние, сто пъти по-страшно от самия огън – заради тебе. И ти мислиш, че всичко това е било развлечение за мене? Няколко приятни часа? И смяташ, че грижите, които ти посветих през всичките тези хиляда години, струват евтино? Връзката между мене и тебе никога няма да бъде прекъсната, Белгарион! Никога! Ще продължаваме да вървим заедно до последния ден на времето, ако това е необходимо. Никога няма да се разделим. Прекалено много ми дължиш, за да позволя това!

Възцари се ужасна тишина. Другите, потресени от силата на думите ѝ, останаха втрещени; отначало впериха погледи в нея, а след това в Гарион.

Без да произнесе нито дума повече, вълшебницата се обърна и отново напусна палубата.

Гарион безпомощно се огледа. Изведнъж се почувства ужасно засрамен от себе си и ужасно самотен.

– Но аз трябваше да го направя, нали? – промълви той, без да насочва въпроса си конкретно към някого. Не беше сигурен какво точно иска да каже.

Всички го гледаха, ала никой не му отговори.

ГЛАВА 26

В ранния следобед облаците отново се състиха, в далечината започнаха да ечат гръмотевици, после се изсипа пороен дъжд, който разтърси със силата си потъналия в изпарения град. Следобедната гръмотевична буря, изглежда, започваше по едно и също време всеки ден и пътешествениците дори започнаха да свикват с нея. Всички се скриха в помещенията под палубата и седнаха сред знойната жега, а дъждът не

преставаше да бие с тежките си капки покрива над главите им.

Гарион седеше неподвижно, подпрял гръб о грубо издяланото дъбово ребро на кораба, и наблюдаваше леля Поул. Лицето и погледът му упорито продължаваха да изразяват непримиримост.

Тя не му обръщаше внимание и тихо разговаряше със Се'недра.

Капитан Грелдик се спусна по тясната стълба от палубата. По лице-то и брадата му течаха вадички вода.

– Драснианецът... онзи Дроблек е тук – съобщи им той. – Обяви, че има новини за вас.

– Пусни го да влезе – каза Барак.

Дроблек едва успя да промъкне тлъстото си тяло през тясната врата. Дъждът го беше намокрил до кости.

– Брей, че е влажно въвн – рече той.

– Забелязахме – отвърна Хетар.

– Получих съобщение – обърна се Дроблек към леля Поул. – От принц Келдар.

– Най-сетне – въздъхна тя.

– Той и Белгарат пристигат по реката – съобщи Дроблек. – Доколкото можах да разбера, трябва да бъдат тук след няколко дни, най-много седмица. Думите на пратеника бяха твърде непоследователни.

Леля Поул го погледна въпросително.

– Болен е от треска – обясни Дроблек. – Драснианец е, на него може да се разчита. Той е мой агент в едно търговско средище на север. Ала го е пипнала една от болестите, които изобилстват в тези вонещи блата. Не е на себе си и бълнува. Смятам, че след ден-два треската ще отслабне и ще можем да извлечем повече сведения от него. Но щом схванах общия смисъл на съобщението, дойдох незабавно. Помислих си, че бихте искали да научите новината веднага.

– Благодарим ти за загрижеността – каза леля Поул.

– Щях да изпратя някой слуга – обясни Дроблек, – ала често в Стис Тор съобщенията се отклоняват от мястото, докъдето трябва да пристигнат, пък и понякога слугите объркват онова, което трябва да предадат. – Той изведнъж се усмихна. – Разбира се, това не е истинската причина.

Леля Поул също се усмихна.

– Естествено.

– Дебелите хора обичат да стоят на едно място и карат другите да се движат вместо тях. Но от съобщението на крал Родар подразбрах, че тази работа, с която сте се заели, е може би най-важното нещо в света. Искам да взема участие в нея. – Той направи гримаса. – Е, всички ние

понякога се държим като деца.

– Сериозно ли е състоянието на пратеника? – попита леля Поул.

Дроблек сви рамене.

– Кой би могъл да каже? Половината от всички заразни трески в Нийса дори нямат имена и всъщност не можем да ги разграничим една от друга. Понякога хората умират много бързо, понякога агонизират със седмици. От време на време някой дори оздравява. Всичко, което можем да сторим, е да им осигурим спокойствие. После чакаме да видим какво ще стане.

– Идвам веднага – заяви леля Поул и стана. – Дурник, би ли ми подал зелената чанта от вързопите с багажа? Ще имам нужда от билките в нея.

– Не е много разумно човек да има контакт с болен от такава треска, милейди – предупреди я Дроблек.

– За мене няма да има никаква опасност – прекъсна го вълшебницата. – Искам да разпитам подробно твоя пратеник и единственият начин да получа отговори от него е да го отърва от треската.

– Дурник и аз ще те придружим – предложи Барак.

Поулгара го погледна.

– Няма да е лошо да осигурим по-голяма безопасност, докато вървиш из града – подхвърли исполинът и препаса меча си.

– Щом искате, елате. – Тя облече наметката си и се насочи към вратата, после се обърна към Грелдик. – Може би ще остана там цяла нощ. Наоколо се навъртат кролими, затова нека моряците ти са нащрек. Остави неколцина от по-трезвите на пост.

– Трезви ли, милейди? – невинно попита Грелдик.

– Чух песните от помещенията на екипажа – каза тя. – Череките не пеят, ако не са пияни. Тази нощ не отваряй буре с бира. Тръгваме ли, Дроблек?

– Веднага, милейди – охотно се съгласи дебелият мъж и хвърли лукав поглед на Грелдик.

Когато излязоха, Гарион почувства известно облекчение. Усилието да поддържа изражението на ненавист върху лицето си в присъствието на леля Поул беше започнало да го изнервя. Намираше се в неудобно положение. Ужасът и омразата към самия себе си не бяха преставали да го мъчат, откакто насочи страшния огън срещу Чамдар в Леса на дриадите; тези чувства станаха така огромни, че едва успяваше да ги понесе. Дочакваше всяка нощ в паника, защото сънищата му бяха винаги едни и същи. Отново и отново виждаше обгорялото лице на Чамдар, който го

молеше:

– Милост, господарю.

И пак, още веднъж, и още веднъж, пред очите му се появяваше ужасният син пламък, изригващ от собствената му ръка в отговор на молбата на агонизиращия. Омразата, която носеше у себе си след Вал Алорн, се беше стопила в този пламък. Отмъщението му беше така пълно, че нямаше никакъв начин да избяга от отговорността или да я прехвърли другиму. Избухването му тази сутрин беше насочено повече срещу него самия, отколкото срещу леля Поул. Той нарече нея чудовище, ала ненавиждаше чудовището в себе си. Страшните мъки, които беше изтърпяла през неизброимите години заради него, и страстта, с която беше говорила – тези доказателства за болката, която неговите думи й бяха причинили – изгаряха мъчително ума му. Той се срамуваше, толкова много се срамуваше, че дори не смееше да погледне приятелите си в очите. Седеше сам, с блуждаещ поглед а думите на леля Поул гърмяха отново и отново в съзнанието му.

В края на бурята отслабна и барабанещият шум на дъжда. Малки водовъртежи от водни капки пресичаха мътната повърхност на реката, гонени от постоянно променящия посоката си вятър. Небето започна да се избистря, слънцето проби гъстите облаци, придавайки им огненочервен цвят. Гарион се качи на палубата – там можеше да се бори сам с неспокойната си съвест.

Не след дълго чу леки стъпки зад гърба си.

– Предполагам, че се гордееш със себе си? – остро попита Се'недра.

– Остави ме на мира.

– Хич и не се надявай. Ще ми се да ти разкажа как всички ние приехме малката ти реч тази сутрин.

– Не искам да чуя нито дума за това.

– Много лошо. И все пак аз ще ти кажа.

– Няма да те слушам.

– О, ще слушаш. – Принцесата хвана ръката му и го обърна към себе си. Очите й блестяха, мъничкото й лице бе натежало от страшен гняв. – Онова, което направи, е напълно непростимо – заяви тя. – Леля ти те е отгледала от бебе. Била ти е като майка.

– Майка ми е мъртва.

– Лейди Поулгара е единствената майка, която си имал, и какво й даде ти от благодарност? Нарече я чудовище. Обвини я, че не се е грижила достатъчно за тебе.

– Не те слушам! – изкрещя Гарион. Знаеше, че това е детска

постъпка – дори детинска, – ала въпреки това запуши ушите си с ръце. Тази Се'недра, изглежда, винаги предизвикваше най-лошото у него.

– Махни си ръцете! – заповяда му тя яростно. – Ще ме изслушаш, та ако ще да трябва да кресця!

Гарион, уплашен, че тя ще изпълни закана си, свали ръцете си.

– Тя те е носила, когато си бил бебе – продължи Се'недра, като че съвсем точно знаеше най-болното място в наранената съвест на Гарион. – Бдяла е над първите ти стъпки. Хранила те е, бранила те е, прегръщала те е, когато си бил уплашен или болен. Това прилича ли на поведение на чудовище? Тя те наблюдава през цялото време, не знаеш ли? Дори ако само се препънеш, едва се сдържа да не протегне ръка, за да те улови. Виждала съм я да те завива, когато спиш. Това прилича ли ти на човек, който никак не го е грижа за тебе?

– Говориш за нещо, което не разбираш – каза Гарион. – Моля те, просто ме остави на мира.

– Молиш ме? – повтори тя подигравателно. – Как пък точно сега си спомни за добрите си маниери? Не чух да казваш „моля“ тази сутрин. Нито веднъж не те чух да произнесяш тази дума. Не чух и нито едно „благодаря“. Знаеш ли какъв си ти, Гарион? Ти си мамино детенце, това си!

Това беше върхът! Тази разглезена, своенравна малка принцеса наричаше него „мамино детенце“! Гарион не можеше да понесе това. Вбесен, младежът започна да ѝ кресци. Повечето от думите му нямаха никаква връзка със случая, звучаха диво и необуздано, ала крещенето го накара да се чувства по-добре.

Двамата се гледаха обвиняващо, ала спорът им скоро прерасна във взаимни обиди. Се'недра крещеше като продавачка на риба в Камаар, а гласът на Гарион бучеше или писукаше фалцетно между мъжествения баритон и момчешкия тенор. Се'недра започна да тропва с крака, а Гарион заразмахва ръце. Като цяло се получи хубава малка битка. Гарион се чувстваше много по-добре, когато свадата приключи. Лошите думи, които изкрещя срещу Се'недра, бяха невинно развлечение в сравнение със смъртно обидните неща, които каза на леля Поул тази сутрин. Разправи-ята с момичето му позволи да даде израз на объркването и гнева си по без вреден начин.

В края на краищата Се'недра естествено прибягна до сълзи и избяга; останал сам, Гарион се чувстваше по-скоро глупав, отколкото засрамен. Продължи да се ядосва, измърмори няколко цветисти обиди, които беше пропуснал да ѝ каже, после въздъхна и замислено се облегна на

перилата на кораба, за да наблюдава спускането на нощта.

Макар че не би го признал дори пред себе си, младежът беше благодарен на принцесата. Абсурдната им свада бе снела мъгливата пелена, обгърнала разсъдъка му. Сега съвсем ясно виждаше, че дължи извинение на леля Поул. Беше се нахвърлил върху нея, воден от дълбоко вкорененото в съзнанието му чувство за вина, опитвайки се по някакъв начин да обвини нея за извършеното от него. Беше съвсем очевидно, че не е възможно да избяга от собствената си отговорност. След като прие този факт, той необяснимо защо се почувства по-добре.

Притъмня. Тропическата нощ тежеше над света, миризмата на гнилоч и застояла вода долиташе от блатата, където не беше стъпвал човешки крак. Малко отвратително насекомо пропълзя под туниката му и започна да го хапе между раменете – там, където ръката му не можеше да достигне.

Без абсолютно никакво предупреждение – нито звук, нито шепот, нито някакъв намек за опасност – някой сграбчи ръцете му изотзад, после влажен плат плътно прилепна върху устата и носа му. Гарион направи опит да се съпротивлява, ала ръцете, които го държаха, бяха много силни. Напрягна се да извърне глава, за да освободи лицето си и да извика за помощ. Платът имаше странна миризма – пресищащо, болезнено сладка, някак си плътна. Зави му се свят, съпротивата му отслабна. Младежът направи последно усилие, после замайването стана толкова силно, че той изгуби съзнание.

ГЛАВА 27

Намираха се в някакъв дълъг коридор. Гарион ясно виждаше каменните плочи, с които беше настлан подът. Трима мъже, го носеха, обърнат с лицето надолу; главата му болезнено се люшкеше. Устата му беше пресъхнала, плътната сладникава миризма, с която беше пропит платът, все още се носеше наоколо. Той вдигна глава и направи опит да се огледа.

– Събуди се – каза мъжът, който държеше едната му ръка.

– Най-сетне – измърмори един от останалите. – Държа прекалено дълго парцала до устата му, Айсус.

– Зная какво правя – отвърна първият. – Сложи го на пода.

– Можеш ли да стоиш на краката си? – обърна се Айсус към Гарион. Косата по бръснатата му глава беше набола и стърчеше, дълъг белег

разсичаше лицето му от челото до брадичката, преминавайки през сбръчканата кожа на изтеклото му око. Препасаната му с колан дреха беше оцапана с мазни петна.

– Стани – нареди Айсус със съскащ глас, после го срита.

Гарион се опита да се изправи. Коленете му бяха омекнали и той се подпря с ръка на стената, за да си помогне. Камъните бяха влажни и покрити с някаква плесен.

– Водете го – заповяда Айсус на другите. Те сграбчиха Гарион за ръцете и наполовина го повлякоха, наполовина го понесоха по влажния коридор подир едноокия. Скоро се озоваха в обширно сводесто помещение. Огромни каменни колони, покрити с различни фрески, поддържаха високия таван, малки газени лампи бяха окачени на дълги вериги или поставени на каменни лавици по стените и колоните. Групи мъже, облечени в пъстроцветни дрехи, безразборно се движеха от място на място, потънали в някакъв замечтан унес.

– Хей, ти! – извика отсечено Айсус на един закръглен млад мъж със сънливи очи. – Кажи на Сади, главния евнух, че доведохме момчето.

– Ти си му кажи – отвърна младият мъж с писклив глас. – Не обичам такива като тебе да ми дават заповеди, Айсус.

Айсус рязко го плесна през лицето.

– Ти ме удари! – изпищя закръгленият и се хвана за устата. – Разкърва ми устната – виждаш ли? – И протегна ръка, за да покаже кръвта.

– Ако не направиш каквото ти наредих, ще ти прережа тлъстото гърло – заяви Айсус с равен, лишен от чувства глас.

– Ще се оплача на Сади.

– Ами хайде де. Щом така и така ще ходиш при него, кажи му, че доведохме момчето за кралицата.

Дебелият изприпка нанякъде със ситни подскоци.

– Гадни евнуси! – плю единият от мъжете, които държаха Гарион.

– И те са полезни за някои неща – рече другият с груб смях.

– Да тръгваме – заповяда Айсус. – Сади не обича да го карат да чака.

Повлякоха Гарион през голямата зала.

Неколцина окаяни мъже със сплъстени коси и бради седяха на пода, оковани във верига.

– Вода – изстена един от тях. – Моля ви. – И умолително протегна ръце.

Айсус спря и с удивление го погледна, после попита пазача, който

стоеше край робите:

– Защо още не сте му отрязали езика?

Пазачът вдигна рамене.

– Нямахме време.

– Обезателно намерете време – посъветва го Айсус. – Ако някой от жреците го чуе да говори, ще подложат на разпит теб. Това хич няма да ти хареса.

– Не се страхувам от жреците – заяви пазачът, ала хвърли нервен поглед зад рамото си.

– По-добре се страхувай – посъветва го Айсус. – И дай вода на тия животни. Мъртви не струват и пукната пара. – Едноокият поведе мъжете, които държаха Гарион, през сенчест участък между две колони, после отново спря. – Махай се от пътя ми! – нареди той на някакво същество, което лежеше в сянката. То неохотно се раздвижи и Гарион с отвращение осъзна, че пред очите му се гърчи огромна змия.

– Върви ей там при другите – викна Айсус на влечугото и посочи един слабо осветен ъгъл, където огромна пълзяща топка от вплетени, гърчещи се тела бавно се въртеше във всички посоки. Гарион чуваше сухото съскане на люспи, триещи се една о друга. Змията, която беше препречила пътя им, нервно изхвърли езика си срещу Айсус, после се плъзна към ъгъла.

– Някой ден ще те ухапят, Айсус – предупреди го един от мъжете. – Те не обичат да им се заповядва.

Айсус безразлично сви рамене и продължи напред.

– Сади иска да разговаря с тебе. – злобно избъбра закръгленият млад евнух, който ги чакаше до една голяма врата в дъното на коридора. – Казах му, че си ме ударил. Маас е с него.

– Добре – отговори Айсус, после рязко отвори вратата и остро извика: – Сади! Съобщи на приятеля си, че идвам. Не искам да направи някоя глупава грешка.

– Той те познава, Айсус – чу се глас. – И никога не прави грешки.

Айсус влезе и затвори вратата след себе си.

– Можеш да си вървиш – обърна се към младия евнух един от мъжете, които държаха Гарион.

Закръгленият подсмъркна.

– Ще си тръгна, когато ми нареди Сади.

– И ще дотичаш с изплезен език, когато Сади подсвирне, нали?

– Това засяга само мен и Сади.

Айсус отново отвори вратата и заповяда:

– Доведете го!

Двамата мъже блъснаха Гарион в стаята.

– Ние ще чакаме отвън – нервно избоботи единият. Айсус грубо се изсмя, затвори вратата с крак и издърпа Гарион към някаква маса, върху която мъждукаше една-единствена газена лампа. Слабото й пламъче едва успяваше да разсее мрака. Мършав мъж с мъртвешки празни очи и алена копринена мантия седеше до масата и леко милваше плешивата си глава с дългите пръсти на едната си ръка.

– Можеш ли да говориш, момче? – попита той Гарион.

Гласът му звучеше остро.

– Мога ли да пия вода? – попита Гарион.

– След минута.

– Ще си взема парите сега, Сади – каза Айсус.

– Веднага, щом се убедим, че си довел точно момчето, което търсим – отговори Сади.

– Питай го как се казва – долетя съскащ шепот от тъмнината зад Гарион.

– Ще го попитам, Маас. – Сади изглеждаше малко подразнен от напомнянето. – Знам си работата.

– Губиш време – заяви шепнещият глас.

– Кажете ми името, момче – нареди Сади на Гарион.

– Доруун – бързо излъга Гарион. – Наистина съм много жаден.

– За глупак ли ме вземаш, Айсус? – каза Сади. – Да не си помисли, че ще приема което и да е момче?

– Това е момчето, което ми каза да доведе – заяви Айсус. – Какво да направя, като сведенията ти са били погрешни.

– Казваш, че името ти е Доруун? – въпросително изрече Сади.

– Да – отговори Гарион. – Аз чистя каютите в кораба на капитан Грелдик. Защо ме доведохте тук?

– Аз задавам въпросите, момче – прекъсна го Сади.

– Той лъже – долетя пак съскащият шепот.

– Зная, Маас – спокойно отговори Сади. – Отначало всички лъжат.

– Нямаме време за любезности – пак се чу съсъкът от мрака. – Дай му орет. Незабавно трябва да узнаеш истината.

– Както кажеш, Маас – съгласи се Сади, изправи се и за миг изчезна в сянката зад масата. Гарион чу кратък звън и после шум на изливаща се вода.

– Помни, че ти предложи това, Маас. Ако тя се ядоса, не искам да бъда човекът, върху когото ще се излее гневът ѝ.

– Тя ще разбере, Сади.

Сади се върна в осветеното от лампата пространство и протегна на Гарион една глинена чаша.

– Пий, момче.

– О, не, благодаря – отказа Гарион. – Вече не съм чак толкова жаден.

– Каквото и да правиш, накрая ще го изпиеш, момче – заяви Сади. – Ако се противиш, Айсус ще те държи, а аз ще излея течността в гърлото ти. Тя няма да ти навреди.

– Пий! – заповяда съскащият глас.

– По-добре направи каквото ти казват – посъветва го Айсус.

Гарион безпомощно взе чашата. Водата имаше странен горчив вкус и му се стори, че изгори езика му.

– Браво – отбеляза Сади и отново се върна на мястото си до масата.

– Значи казваш, че името ти е Доруун?

– Да.

– Откъде си, Доруун?

– От Сендария.

– Откъде точно в Сендария?

– Близо до река Дарайн, на северния бряг.

– Какво правиш на кораба на Грелдик?

– Капитан Грелдик е приятел на татко – заговори Гарион. Без да знае защо, изведнъж му се прииска да обясни по-подробно. – Баща ми искаше да изуча повече неща за корабите. Той казва, че е по-добре човек да стане моряк, отколкото фермер. Капитан Грелдик се съгласи да ме научи на всичко, което е необходимо да знае един моряк. И казва, че съм щял да бъда добър в този занаят, защото не ме хваща морска болест и хич не ме е страх да се катеря по въжетата. Вече съм почти достатъчно силен да гребя с веслата и...

– Как каза, че е името ти, момче?

– Гарион... искам да кажа... ъ... ъ... Доруун. Доруун, и...

– На колко си години, Гарион?

– Навърших петнадесет миналия Ерастид. Леля Поул казва, че хората, които са родени на празника Ерастид, са щастливци. Обаче още не съм забелязал, че съм по-щастлив от...

– А коя е леля Поул?

– Моята леля. Живеехме във фермата на Фалдор, но дойде господин Улф и...

– Хората наричат ли я по друг начин освен „леля Поул“?

– Крал Фулрах я наричаше Поулгара – това стана, когато капитан Брендинг ни заведе в двореца в град Сендар. После отидохме в палата на крал Анхег във Вал Алорн и...

– Кой е господин Улф?

– Той е мой дядо. Наричат го Белгарат. Аз не вярвах, че наистина е Белгарат, но предполагам, че хората не лъжат, защото веднъж той...

– А защо напуснахте фермата на Фалдор?

– Отначало не знаех, но по-късно разбрах, че Зедар е откраднал Кълбото на Алдур от дръжката на Меча на риванския крал. Трябваше да си върнем Кълбото, преди Зедар да го отнесе до Торак, да го събуди и...

– Точно това е момчето, което търсим – прошепна съскащият глас.

Гарион бавно вдигна очи. Сега стаята изглеждаше по-светла. В ъгъла, изправила се върху нагънатото си в масивна спирала тяло, със сплескан някак особено врат и блестящи очи, чакаше огромна змия.

– Сега можем да го заведем при Салмисра – изсъска змията, после отпусна глава към пода и изпълзя до Гарион. Студената ѝ глава докосна стъпалото му, после люспестото туловище бавно започна да се обвива около крака му. Гарион не можеше да помръдне. Змията продължи да пълзи нагоре, притискайки в страшната си спирала тялото на момъка, докато главата ѝ се издигна до лицето му, а потрепващият ѝ език докосна брадичката му.

– Бъди много послушен, момче – изсъска змията в ухото му. – Много, много послушен. – Влечугото беше тежко, люспестото му тяло – дебело и студено.

– Точно така, момче – каза Сади и се изправи. – Ела сега с мен.

– Искам си парите – заяви Айсус.

– О – презрително каза Сади. – Това ли било? Ето ги в онази кесия на масата.

„Гарион. – Сухият глас, който винаги бе звучал в съзнанието му, отново започна тихо да му говори. – Искам да ме слушаш внимателно. Не казвай нищо и не позволявай лицето ти да изрази онова, което мислиш. Просто ме слушай.“

„К... кой си ти?“ – безмълвно попита Гарион, като се бореше с мъглата, която обвиваше ума му.

„Ти ме познаваш – отвърна гласът. – Слушай сега. Дават ти нещо, с което те принуждават да правиш онова, което искат да правиш. Не се бори срещу него. Просто се отпусни и не оказвай никаква съпротива.“

„Но... аз казах неща, които не трябваше да казвам. Аз...“

„Това сега няма значение. Просто прави каквото ти казвам. Ако се

случи нещо и положението започне да става опасно, аз ще се погрижа за всичко... но няма да мога да го сторя, ако се съпротивляваш. Необходимо е да се отпуснеш, за да мога да извърша онова, което трябва. Ако изведнъж започнеш да правиш неща, които не разбираш, както и да приказваш думи, чийто смисъл не ти е ясен, не се плаши и не се опитвай да се бориш. Не те ще те карат да правиш тези неща, а аз.“

Успокоен от това уверение, Гарион послушно тръгна след евнуха Сади. Маас бе обвинил туловището си на спирала около гърдите и рамене-те му и почти дружески бе сгушил сплесканата си глава до бузата му.

Влязоха в огромна зала, чиито стени бяха украсени с тежки завеси, а от тавана висяха кристални лампи, окачени на сребърни вериги. Огромна каменна статуя, чиято горна част се губеше в сянката над главата му, се издигаше в единия край на стаята. Точно пред статуята имаше ниска каменна платформа, покрита с килими и отрупана с малки възглавнички. Върху платформата беше поставен тежък диван, който не приличаше нито на стол, нито на легло.

На дивана седеше жена. Гарвановочерната ѝ коса се спускаше на пищни къдри по гърба и раменете ѝ. На главата ѝ блестеше златна корона със сложна форма, върху която блещукаха множество скъпоценни камъни. Роклята ѝ беше бяла, изработена от възможно най-прозрачната и ефирна копринена материя. Дрехата по никакъв начин не прикриваше голотата на тялото, а по-скоро служеше на жената като материал, върху който да окачи скъпоценните си камъни и различните други накити. Под копринената материя кожата ѝ изглеждаше почти тебеширенобяла. Лицето ѝ беше извънредно красиво. Очите ѝ бяха светли, почти безцветни. Огромно огледало в златна рамка беше поставено на пиедестал от едната страна на дивана; жената седеше отпуснато, възхищавайки се от образа си, отразен в огледалото.

Две дузини евнуси с обръснати глави и в пурпурни мантии бяха коленичили, скупчени във внушителна група около платформата. Те се взираха в жената и статуята зад нея с обожание, сякаш отправяха молитви към тях.

Сред възглавничките, в единия край на дивана, се беше излегнал разглезен на вид млад мъж, чиято глава не беше обръсната. Косата му беше накъдрена на букли, бузите му бяха намазани с руж, а очите му едва се виждаха под фантастичната украса на тежкия грим. Мъжът носеше съвсем тясно парче плат, обвито около слабините; лицето му беше нацупено и отегчено. Без да спира да наблюдава образа си в огледалото, жената разсеяно прокара пръсти през буклите му.

– Кралицата има посетители – монотонно обяви един от коленичилите евнуси.

– Ааа! – повториха останалите в същия монотонен ритъм. – Посетители.

– Здравей, вечна Салмисра! – изрече евнухът Сади и се просна пред платформата, където седеше светлооката жена.

– Какво има, Сади? – попита тя. Гласът ѝ беше звучен, но имаше странен, мрачен тембър.

– Момчето, кралице – обяви Сади, все още притискайки лице към пода.

– Падни на колене пред кралицата-змия – изсъска влечугото в ухото на Гарион. Туловището му стисна тялото на младежа и той се отпусна на колене, смазан от жестоката люспеста хватка.

– Ела тук, Маас – обърна се Салмисра към змията.

– Кралицата призовава любимата си змия – припахна евнусите. – Ааа!

Влечугото се разви и освободи Гарион, с вълнообразни движения пропъзля към подножието на дивана, после се издигна наполовина от височината си към полулегналата жена и се отпусна върху тялото ѝ – дебелото люспесто туловище се изопна в цялата си дължина и започна да се огъва, плътно прилепвайки към формите на жената. Притъпената глава на влечугото достигна лицето на кралицата и тя нежно я целуна. Дългият раздвоен език потрепна над лицето на Салмисра, после Маас започна да съска в ухото ѝ. Жената остана легнала в прегръдката на змията, слушайки съскането ѝ; безцветните ѝ очи не се откъсваха от Гарион, вперили се в него през премрежените тежки клепачи.

Накрая кралицата се изправи, отмести змията и застана пред Гарион.

– Добре дошъл в земята на хората-змии, Белгарион – изрече тя с мъркащия си глас.

Името, което беше чувал единствено от леля Поул, предизвика истинско разтърсване в цялото същество на Гарион; той се опита да освободи разума си от мъглата, която го обгръщаше.

„Още не“ – предупреди го сухият глас, скрит в ума му. Салмисра слезе от платформата. Тялото ѝ се движеше с гъвкавост и грация под прозрачната рокля. Тя хвана ръката на Гарион и леко го изправи до себе си, след това с бавни движения докосна лицето му. Стори му се, че ръката ѝ е много студена.

– Хубав млад мъж... – прошепна тя като че ли на себе си. – Толкова

млад. Толкова топъл. – Видът ѝ по някакъв начин внушаваше представата за ненаситен глад.

Изведнъж странно объркване завладя ума на Гарион. Горчивото пиене, което му беше дал Сади, все още притискаше съзнанието му. Ала под тежестта му момъкът се чувстваше едновременно и уплашен, и някак странно привлечен от кралицата. Тебеширенобялата кожа и мъртвите ѝ очи бяха отблъскващи, ала все пак от нея се излъчваше упойващо привличане, сладко обещание за неописуеми наслади. Несъзнателно той отстъпи крачка назад.

– Не се плаши, мой Белгарион – замърка тя. – Няма да те нараня – освен ако ти самият не пожелаеш да го сторя. Задълженията ти тук ще бъдат много приятни, а аз мога да те науча на такива неща, за които Полулгара не е и сънувала.

– Махни се от него, Салмисра – раздражено заповяда младият мъж от платформата. – Знаеш, че хич не ми допада, когато обръщаш внимание на други.

Следа от досада потрепна в очите на кралицата. Тя се обърна и изгледа студено младия мъж.

– Вече не ме засяга какво ти допада и какво не, Есия.

– Какво? – Есия я изгледа невярващо. – Я повтори!

– Не, Есия – каза тя.

– Ще те накажа – заплаши я той.

– Не – възрази Салмисра. – Няма да го направиш. Такива неща вече не ме развличат, цялото ти цупене и внезапните ти раздражения започнаха да стават отегчителни. Махай се.

– Да се махам ли? – Есия се ококори невярващо.

– Уволнен си, Есия.

– Уволнен? Но ти не можеш да живееш без мене. Сама каза така.

– Понякога приказваме неща, в които всъщност не вярваме.

Надменността изчезна от лицето на младия мъж, той мъчително преглътна, разтрепери се и изхленчи:

– Кога искаш да се върна?

– Не искам да се връщаш.

– Никога ли? – изстена мъжът.

– Никога – отговори кралицата. – Върви си и престани с тези сцени.

– Какво ще стане с мен? – изкрещя Есия, после започна да риде.

Гримът около очите му потече на гротескни вадички по бузите му.

– Не бъди досаден, Есия – подхвана Салмисра. – Взимай си нещата и си тръгвай – веднага! Имам нов съпруг. – Тя отново се изкачи на

платформата.

– Кралицата избра съпруг – монотонно изпя евнухът. – Ааа! – запригласяха останалите. – Да живее съпругът на вечната Салмисра, най-големият щастливец измежду мъжете.

Хълцаният млад мъж грабна една розова мантия и красиво украсена с дърворезба кутия за скъпоценности, после с несигурна стъпка слезе от платформата.

– Ти направи това – обвини той Гарион. – Ти си виновен за всичко! – Изведнъж мъжът измъкна малка кама от гънките на мантията. – Сега ще те науча! – изкрещя бившият съпруг на кралицата и вдигна камата, за да нанесе удар.

Този път в съзнанието на Гарион не се появи мисъл, не беше необходимо да съсредоточава волята си. Приливът на сила нахлу без предупреждение, блъсна Есия и го оттласна далеч назад. Младият мъж се завъртя и падна, а камата му с трясък се плъзна по пода.

Салмисра с блеснали очи посочи просналия се на пода Есия и шракна два пъти с пръсти. По-бързо от стрела, изхвърлена от тетивата на изопнат лък, една малка зелена змия се стрелна изпод дивана. Устата ѝ беше отворена, а съскането ѝ приличаше на ръмжене. Тя направи само едно движение – клъвна Есия по крака, и после бързо се плъзна встрани и го загледа с мъртви очи.

Есия се задъха и побеля от ужас. Опита да се изправи, ала изведнъж краката и ръцете му се разпериха и той се строполи на пода. Нададе сподавен вик, след това започнаха конвулсиите. Краката му яростно заудряха пода, ръцете му диво бяхтеха камъните. Очите му се опулиха, вгледа ни безизразно напред, зелена пяна изригна като вулкан от устата му. Тялото му се изви като дъга, всеки мускул под кожата се сгърчи и главата на нещастника започна да се блъска в пода. Обхванато от мъчителни конвулсии, цялото му тяло се отблъсна от плочите и отскочи нагоре. Когато отново падна, клетникът вече беше умрял.

Салмисра го наблюдаваше как издъхва, светлите ѝ очи бяха напълно безизразни. В тях не се четеше никакво любопитство, нямаше и следа от гняв или съжаление.

– Справедливостта възтържествува – обяви евнухът.

– Кралицата на хората-змии бързо въдворява справедливост в земята си – отговориха в хор останалите.

ГЛАВА 28

Накараха го да изпие разни други неща – някои горчиви, някои отвратително сладки – и умът му потъваше във все по-дълбок кладенец след всяка чаша, която издигаше до устните си. Очите започнаха да го мамят. Струваше му се като че ли целият свят е потънал и всичко около него се случва под вода. Стените започнаха да се люшкат, фигурите на коленичилите евнуси плаваха насам-натам, извивайки се като морски водорасли в безкрайната игра на приливите, отливите и морските течения. Лампите блещукаха като скъпоценни камъни, изхвърляйки снопове равно падащи, пъстроцветни светлини. Гарцион се отпусна, изцяло упоен, върху платформата до дивана на Салмисра. Очите го боляха от светлината, в главата му нямаше мисъл. Чувството му за време беше изчезнало; не изпитваше никакви желания, нямаше воля. За миг смътно си спомни приятелите си, ала усещането, че никога вече няма да ги види, донесе в съзнанието му само кратко, изчезващо още в мига на зараждането си съжаление – временна тъга, която беше твърде приятна. Той дори пророни кристално чиста сълза за сполетялата го загуба, ала солената капка падна на китката му и заблестя с такава неземна красота, че новият съпруг на кралицата забрави всичко, докато я наблюдаваше.

– Как успя да го направи? – Гласът на кралицата звучеше някъде зад него. Гласът ѝ беше така красиво музикален, че звуците му проникнаха в самата душа на Гарцион.

– Той притежава мощ – отвърна Маас. Змийският му глас изопна нервите на Гарцион, накара ги да звънят като струни на лютня. – Силата му не е обработена, ала е много голяма. Пази се от него, любима Салмисра. Той може да унищожава дори случайно.

– Аз ще го контролирам – заяви тя.

– Може би – отвърна змията.

– За да направи вълшебство, е необходима воля – изтъкна Салмисра. – Но аз ще отнема волята му. Кръвта ти е студена, Маас, ти никога не си почувствал огъня, които изпълва вените, когато човек поеме орет или атал, или калдис. Страстите ти също са студени, затова не знаеш до каква степен тялото може да пороби волята. Аз ще приспя разума му и ще задуша волята му с любов.

– Любов ли, Салмисра? – попита змията и в съскането и се промъкнаха весели нотки.

– Тази дума е не по-малко подходяща от всяка друга – отговори тя.

– Наречи го „апетит“, ако желаеш.

– Така вече мога да го разбера – съгласи се Маас. – Ала не го подценявай и същевременно недей да надценяваш собствената си мощ. Умът му не е обикновен. В него има нещо странно, в което аз не мога да проникна.

– Ще видим – измърмори кралицата, после извика: – Сади!

– Да, кралице моя?

– Взemi момчето. Нареди да го изкъпят и парфюмират. Мирише на кораби, катран и солена вода. Не харесвам такива алорнски миризми.

– Веднага, вечна Салмисра.

Заведоха Гарион на място, където имаше топла вода. Взеха му дрехите, натопиха го, после го натриха със сапун и отново го натопиха във водата. Намазаха кожата му с благовонни масла и завързаха тясно парче плат около кръста му. След това здраво притиснаха брадичката му и намазаха бузите му с руж. Едва тогава той осъзна, че човекът, който рисува лицето му, е всъщност жена. Бавно, почти без никакво любопитство, той обходи с поглед банята. С изключение на Сади всички останали вътре бяха жени. Струваше му се, че нещо би трябвало да го притесни – нещо свързано с това, че се показва гол в присъствие на представителки от другия пол – ала не можа да си спомни какво точно е то.

Когато жената престана да рисува лицето му, евнухът го хвана за ръка и отново го поведе през мрачните безкрайни коридори, докато пак стигнаха в залата, където Салмисра, полулегнала на дивана под статуята, се възхищаваше на образа си в огледалото.

– Така е много по-добре – измърмори тя и огледа Гарион от главата до петите; очевидно му беше дала много висока оценка. – Той е много по-мускулист, отколкото си мислех. Доведи го тук.

Сади отведе Гарион до дивана на кралицата и леко го притисна към възглавничките, където се беше излежавал Есия.

Салмисра протегна бавно ръката си и докосна лицето и гърдите му със студените върхове на пръстите си. Светлите ѝ очи го изгаряха, устните ѝ леко се разтвориха. Погледът на Гарион се спря върху бледата ѝ ръка. По бялата кожа нямаше нито косъмче.

– Гладко – неопределено изрече младежът, съсредоточавайки вниманието си върху тази особеност.

– Разбира се, мой Белгарион – измърмори тя. – Змиите нямат косми, а пък аз съм тяхна кралица.

Бавно, съвсем объркан, той повдигна очи към бляскавите черни коси, които се спускаха над бялото ѝ рамо.

– Само тук имам косми – прошепна тя и докосна къдриците с жест, в който прозираше чувствена суета.

– Как така? – попита той.

– Тайна – изсмя се кралицата. – Някой ден вероятно ще ти покажа. Би ли ти се харесало това?

– Вероятно да.

– Каж ми, Белгарион – подхвана тя, – смяташ ли, че съм красива?

– Да, красива си.

– А на колко години би казал, че съм? – Тя разпери ръце така, че пред погледа му се разкри тялото ѝ – ефирно и добре очертано под прозрачната коприна на роклята.

– Може би на тридесет – реши той, съвсем объркан.

– На тридесет?! – Гласът ѝ прозвуча поразено. Тя бързо се обърна към огледалото и с внимателен поглед проследи всеки детайл от лицето си. – Ти си сляп, идиот такъв! – отсечено извика кралицата, все още изучавайки образа си в огледалото. – Това не е лице на тридесетгодишна жена. Двадесет и три, най-много двадесет и пет годишна.

– Както кажеш – съгласи се той.

– Двадесет и три – твърдо заяви тя. – Нито ден повече от двадесет и три.

– Разбира се – послушно изрече младежът.

– Би ли повярвал, че съм почти на шестдесет? – попита Салмисра. Очите ѝ внезапно добиха твърдостта на кремък.

– Не – каза Гарион. – Не бих повярвал в това... в никакъв случай на шестдесет.

– Какво очарователно момче си ти, Белгарион – прошепна му тя и погледът ѝ омекна. Пръстите ѝ отново се върнаха на лицето му и започнаха да го милват. Бавно, едва-едва, върху бялата кожа на голото ѝ рамо и на гърлото започнаха да се появяват особени цветни петна – бледозелени и пурпурни участъци с различни отсенки, които сякаш танцуваха и пулсираха; на моменти се виждаха съвсем ясно, после избледняваха. Устните ѝ отново се отвориха, дишането ѝ се учести. Оцветяването обхвана цялото ѝ тяло под прозрачната дреха, багрите като че се гърчеха под кожата ѝ.

Маас пропълзя по-близо, мъртвите му очи изведнъж се събудиха и в тях заблестя странно обожание. Ярките шарки на собствената му люспеста кожа имаха почти същите цветове, които бяха започнали да се появяват по тялото на кралицата. Влечугото обви раменете ѝ и стана напълно невъзможно да се каже къде преминава границата между змията

и жената.

Ако Гарион не се намираше в състояние, подобно на унес, щеше да се отдръпне от кралицата. Безцветните ѝ очи и пъстрата кожа изглеждаха типични за влечуго, неприкритото изражение на похот разкриваше ужасна незадоволеност. И все пак от нея се излъчваше особена привлекателност. Съвсем безпомощен, младежът се почувства примамен от натрапчивата ѝ чувственост.

– Ела по-близо, мой Белгарион – заповяда тихо тя. – Няма да те нараня. – Очите ѝ блестяха, изпълнени с наслаждение от факта, че го притежава.

Застанал недалеч от платформата, евнухът Сади тихо се прокашля.

– Божествена кралице – обяви той, – пратеникът на Таур Ургас желае да разговаря с вас.

– Искаш да кажеш – човекът на Ктучик – заяви Салмисра. Лицето ѝ изразяваше лека досада. След това, изглежда, ѝ хрумна някаква друга мисъл и тя злобно се усмихна. Зелено-моравите петна по тялото ѝ избледняха. – Доведи го – заповяда тя на Сади.

Сади се поклони и миг по-късно се върна, следван от мъж с обезобразено от белези лице. Мург.

– Нека поздравим с „добре дошъл“ пратеника на Таур Ургас – монотонно изпя евнухът.

– Добре дошъл – откликна хорът.

„Сега внимателно – изрече сухият глас в ума на Гарион. – Този е същият мург, когото видя на пристанището.“ Гарион огледа кролима внимателно и разбра, че онова, което му казва гласът, е вярно.

– Здравей, вечна Салмисра – поздрави кролимът в съответствие с приетия етикет, после се поклони първо пред кралицата, а след това – пред статуята, извисяваща се зад нея. – Таур Ургас, кралят на Ктхол Мургос, изпраща своите поздрави към духа на Иса и неговата доверена жрица.

– А няма ли поздрави от Ктучик, великия жрец на кролимите? – попита тя с блеснали очи.

– Естествено, че има – отвърна кролимът, – ала обикновено ти ги предавам в разговор на четири очи.

– Кой те изпраща тук – Таур Ургас или Ктучик? – пожела да узнае тя и се обърна, за да се огледа в огледалото.

– Можем ли да говорим насаме, ваше величество? – попита кролимът.

– Ние говорим насаме – възрази тя.

– Но... – Той се огледа, спирайки поглед върху коленичилите в старата евнуси.

– Личните ми слуги – заяви Салмисра. – Кралицата на Нийса никога не остава сама. Трябваше да си научил това досега.

– Ами този? – Кролимът посочи Гарион.

– Той също е слуга... ала има малко по-особени задължения.

Кролимът сви рамене.

– Както желаш. Поздравявам те от името на Ктучик, върховния жрец на кролимите и ученик на Торак.

– Доверената жрица на Иса поздравява Ктучик от Рак Ктхол – отговори с официален тон кралицата. – Какво иска върховният жрец на кролимите от мен?

– Момчето, ваше величество – направо ѝ отговори кролимът.

– Кое момче?

– Момчето, което ти открадна от Поулгара и което сега седи в краката ти.

Салмисра презрително се засмя.

– Предай на Ктучик колко дълбоко съжалявам – отвърна тя, – ала това, което иска, е невъзможно.

– Не постъпваш мъдро, като отказваш да удовлетвориш желанията на Ктучик – предупреди я кролимът.

– Още по-малко мъдро е да заповядваш на Салмисра в собствения ѝ дворец – напомни му кралицата. – Какво е готов да предложи Ктучик в замяна на момчето?

– Вечното си приятелство.

– Нима Кралицата на змиите изпитва нужда от приятели?

– Тогава злато – предложи кролимът. В гласа му се промъкна досада.

– Зная тайната на червеното злато на ангараките – възрази тя. – Не желая да му стана робиня, Задръж златото за себе си, кролиме.

– Мога ли да отбележа, че играта, с която сте се захванали, е извънредно опасна, ваше величество? – хладно отбеляза кролимът. – Вие вече превърнахте Поулгара в свой враг. Нима ще си позволите да предизвикате враждебността и на Ктучик?

– Не се боя от Поулгара – отговори Салмисра. – Нито от Ктучик.

– Храбростта на ваше величество е забележителна – сухо подхвърли той.

– Този разговор започна да ми става досаден. Условието ми са много прости. Кажи на Ктучик, че врагът на Торак е в ръцете ми и ще го

задържа, освен ако...

– Освен ако какво, ваше величество?

– Ако Ктучик се изкаже в моя полза пред Торак, можем да постигнем някакво споразумение.

– Какво споразумение?

– Ще дам момчето на Торак като сватбен подарък.

Кролимът примигна.

– Ако Торак се омъжи за мен и ме дари с безсмъртие, аз ще му предам Белгарион.

– Цял свят знае, че Богът-Дракон на ангараките спи непробуден сън – възрази кролимът.

– Ала сънят му няма да трае вечно – решително възрази Салмисра.

– Жреците на ангараките и вълшебниците на Алорния, изглежда, винаги забравят, че вечната Салмисра може да чете поличбите на небето не по-зле от тях. Скоро ще настъпи денят когато Торак ще се събуди. Кажете на Ктучик, че в мига, в който се омъжа за Торак, той ще държи в ръцете си Белгарион. До този ден момчето принадлежи на мен.

– Ще предам съобщението ви – заяви кролимът с официален, леден поклон.

– Тогава си тръгвай – изрече тя и го освободи с лек жест.

„Значи ето какъв бил планът – обади се гласът в ума на Гарион, когато кролимът си тръгна. – Трябваше да се досетя.“

Маас внезапно вдигна глава и разлюля огромния си врат. Очите му блестяха.

– Пази се! – изсъска той.

– От кролима ли? – изсмя се Салмисра. – Няма защо да се страхувате от него.

– Не от кролима – отвърна Маас. – От онзи. – Влечугото стрелна езика си към Гарион. – Умът му е буден.

– Това е невъзможно – възрази тя.

– Въпреки всичко умът му е буден. Смятам, че това е свързано с металния предмет на врата му.

– Тогава го махни – обърна се тя към змията.

Маас наведе туловището си към пода, заобиколи дивана и се приближи към Гарион.

„Остани неподвижен – прошепна му вътрешният глас. – Не се опитвай да се бориш!“

Вцепенен, Гарион наблюдаваше как сплеснатата глава на Маас надвисва над него. Люспестата качулка се разтвори над очите на змията.

Нервният ѝ език изхвъркна напред. Носът ѝ се приближи към сребърния амулет.

Но щом главата на влечугото влезе в съприкосновение с амулета, блесна светлосиня искра. Гарион почувства познатия порив, ала сега той беше изключително добре контролиран, съсредоточен в една-единствена точка. Маас се отдръпна, искрата отскочи и полетя със съскане из въздуха, така че между сребърния диск на амулета и носа на животното се образува пламтящ мост. Очите на змията започнаха да изсъхват, да се съсухрят, от ноздрите и зяпналата ѝ уста заизлиза пара.

После искрата изчезна, а тялото на мъртвата змия се загърчи в страшни конвулсии на каменния под.

– Маас! – изкрещя Салмисра.

Евнусите побягнаха.

– Кралице моя! – издърдори един слуга, появил се внезапно до вратата. – Идва краят на света!

– Какво? – Салмисра откъсна поглед от конвулсиите на влечугото.

– Слънцето изчезна! На пладне стана тъмно като в полунощ! Градът полудя от ужас!

ГЛАВА 29

В суматохата след това съобщение Гарион остана безшумно приседнал на възглавничките край трона на Салмисра. Ала тихият глас в ума му бързо приказваше:

„Стой напълно неподвижен. Не казвай нищо и не прави нищо!“

– Незабавно доведете астрономите ми! – заповяда Салмисра. – Искам да зная защо не ме предупредиха за това затъмнение.

– Не е затъмнение, кралице – изпищя плешивият придворен, проснал се по очи на пода до все още гърчещ се Маас. – Тъмнината падна като огромна завеса. Приличаше на подвижна стена – нямаше вятър, нито дъжд, нито гръмотевици. Погълна слънцето, без да издаде никакъв звук. – Мъжът започна задавано да хълца. – Никога вече няма да видим слънцето...

– Я млъкни, идиот такъв! – ядосано го прекъсна Салмисра. – Стани! Сади, махни този бръщолевещ глупак оттук, отиди и погледни небето. После ела. Трябва да зная какво става навън.

Сади разтърси тялото си като куче, което излиза от вода, откъсна погледа си от мъртвешката замръзнала усмивка върху муцуната на

Маас, сграбчи циврещия придворен, изправи го и го избута от стаята.

Тогава Салмисра се обърна към Гарион.

– Как го направи? – попита тя и посочи туловището на Маас.

– Не зная – отговори той. Умът му все още тънеше в мъгла. Само малкото кътче, където живееше гласът, беше нащрек.

– Свали амулета – заповяда кралицата. Гарион послушно посегна към медальона. Ала изведнъж ръцете му се вцепениха. Не можеше да ги помръдне. После юмруците му сами паднаха надолу.

– Не мога – прошепна той.

– Махни украшението от шията му! – заповяда Салмисра на един от евнусите. Мъжът хвърли поглед към мъртвата змия, после се взря в Гарион и изведнъж заклати глава и уплашено заотстъпва.

– Прави каквото ти казвам! – рязко нареди кралицата. Някъде от вътрешността на палата долетя глух, ехтящ трясък. Разнесе се шум от нокти, които дращеха дървесина, след миг екна подобен на лавина гръм – някъде се свличаше стена. После отдалеч, от някой от тъмните коридори, долетя писък на агонизиращ човек.

Чуждото, уравновесено присъствие в ума на младежа за миг се съсредоточи навън, проучвайки обстановката.

„Най сетне!“ – изрече сухият глас с очевидно облекчение.

– Какво става? – избухна Салмисра.

„Ела с мен – прозвуча гласът в съзнанието на Гарион. – Имам нужда от помощта ти.“

Гарион се опита да се надигне, но не успя. „Не. Ето така.“ – Странно чувство за отделяне от останалия свят се породи в съзнанието на Гарион. Без да мисли, той съсредоточи волята си и наистина се откъсна от всичко наоколо – усещаше, че се изправя, ала странно защо тялото му не се движеше. Изведнъж престана да усеща плътта си сякаш нямаше нито ръце, нито крака – ала се преместваше напред. После видя себе си – собственото си тяло – глупаво отпуснато върху възглавничките в краката на Салмисра.

– Побързай! – каза гласът. Но вече не беше вътре в ума му, а звучеше някъде зад него. Гарион изведнъж долови неясните очертания на някакво същество – то нямаше определена форма, ала му беше добре познато.

Мъглата, която обгръщаше ума на Гарион, изчезна – той застана нащрек.

– Кой си ти? – попита младежът.

– Няма време да ти обяснявам. Бързо! Трябва да ги намерим преди

Салмисра да е сторила нещо, с което може да ни спре.

– Кого да намерим?

– Поулгара и Барак.

– Леля Поул? Къде е тя?

– Ела – напрегнато прошепна гласът и Гарион и странното същество се понесоха към затворената врата. Преминаха през нея, като че бяха безпътна мъгла, и излязоха в коридора.

После полетяха, издигайки се към тавана; въздухът като че ли въобще не ги докосваше, нямаше дори най-малък полъх, никакъв признак на движение. Миг след това влязоха в огромната зала, където Айсус беше ввел Гарион. Спряха, увиснали на място във въздуха.

Леля Поул тъкмо влизаше в залата, обградена от огнен ореол. Край нея тромаво пристъпваше огромна рунтава мечка, която Гарион вече беше виждал. Чертите на Барак смътно личаха върху мечешката муцуна, ала в нея нямаше и следа от човешко присъствие. Очите на звяра пламтаха с дива ярост, устата му ужасно зееха.

Отчаяните пазачи се опитаха да отблъснат мечката с дълги пики, ала звярът помете оръжията им и ги нападна. Яката му прегръдка смаза мъжете, ноктите му, които бясно нанасяха удари, раздраха вътрешностите им. Пътят на леля Поул и мечката беше осеян с осакатени тела и потръпващи късове човешка плът.

Змиите, които лежаха по ъглите, сега се стрелкаха навсякъде по пода, ала когато се сблъскаха с бляскавата светлина, обгръщаща леля Поул, умираха точно както се беше случило с Маас.

Леля Поул изкърташе с жест и поглед всички врати, които се изпречеха на пътя ѝ. Дебела стена се изправи пред вълшебницата и тя я разпиля на дребен чакъл, като че бе изплетена от паяжина. Барак вилнееше в мрачната зала и с див рев разрушаваше всичко. Пищящ евнух направи отчаян опит да се покатери по една от колоните, но огромният звяр се вдигна на задните си крака, заби нокти в гърба на човека и го смъкна на пода. Писъците внезапно спряха, разхвърчаха се пръски мозък и кръв – масивната челюст на животното хлопна със страшен трясък и раздроби черепа на евнуха.

„Поулгара! – беззвучно извика странното нещо, носещо се край Гарион. – Насам!“

Леля Поул бързо се обърна.

„Следвайте ни! – прошепна неуловимото същество. – Побързайте!“

След това Гарион и необяснимото същество, което може би беше част от самия него, полетяха обратно по коридора към Салмисра и

изпадналото в състояние на вцепенение тяло на Гарион, което бяха изоставили преди малко. Леля Поул и вилнеещият Барак бързаха след тях.

Гарион и странният му спътник отново преминаха през тежката затворена врата. Салмисра, чиято гола плът сега блестеше, обагрена по-скоро от ярост, отколкото от похот, се беше навела над безчувственото тяло на младежа с празен поглед.

– Отговори ми! – крещеше тя. – Отговори ми!

„Когато се върнем в тялото ти – промълви съществуването, което нямаше форма, – ми позволи аз да се справя с всичко. Трябва да спечелим малко време.“

И след секунда те се върнаха. Гарион почувства как плътта му за миг потрепера – и отново можеше да вижда с очите си. Мъглата, която беше парализирала ума му, отново го сграбчи в мъртвата си хватка.

– Какво? – измърмориха устните му, макар че той самият не беше изрекъл съзнателно тази дума.

– Казах – твое дело ли е това? – попита Салмисра.

– Кое да е мое дело? – Гласът, който се изплъзваше от устните на младежа, звучеше също като неговия, ала все пак се долавяше известна разлика.

– Всичко това – отговори тя. – Тъмнината. Нападението срещу моя дворец.

– Не. Как бих могъл да го сторя? Та аз съм още момче.

– Не ме лъжи, Белгарион – настоятелно изрече тя. – Зная кой си ти. Сигурно си се намесил. Дори самият Белгарат не може да изтрие слънцето от небето. Предупреждавам те, Белгарион, питието, което погълна днес, ще ти донесе смърт. Дори в този миг отровата във вените ти те убива.

– Защо постъпи така с мен?

– За да те задържа. Трябва да пиеш още – или ще умреш. Ще пиеш само онова, което аз ти давам, при това трябва да го поглъщаш всеки ден от живота си. Ти си мой, Белгарион! Мой!

Отчайващи писъци долетяха откъм коридора. Кралицата на змиите вдигна поглед, наведе се по странен начин, сякаш извършваше някаква церемония, и започна да извива ръцете си във въздуха, описвайки цяла поредица от сложни жестове. После устните ѝ започнаха да произнасят някакво заклинание на език, който Гарион никога не беше чувал реч, изпълнена с гърлено съскане и странен ритъм.

Тежката врата избухна и се разби на мънички трески и на прага

застана леля Поул. Белият кичур в косите ѝ блестеше, очите ѝ бяха страховити. Огромната мечка до нея изрева, от зъбите ѝ покапа кръв, парчетата кърваво месо висяха от ноктите ѝ.

– Аз те предупредих, Салмисра – изрече леля Поул със страшен глас.

– Не пристъпвай нито крачка напред, Поулгара – заповяда кралицата, без да се обръща. Пръстите ѝ продължиха да извършват криволичещите движения във въздуха. – Момчето умира – заяви тя. – Нищо не може да го спаси, ако ме нападнеш.

Леля Поул спря и попита:

– Какво си направила? – попита тя.

– Погледни го – подхвана Салмисра. – Той пи атал и калдис. Даже в този миг огънят им бушува във вените му. Скоро ще има нужда от още. – Ръцете на кралицата продължаваха да се движат във въздуха, лицето ѝ беше напрегнато. Устните ѝ отново започнаха да потрепват, издавайки грлено съскане.

„Вярно ли е?“ – прозвуча гласът на леля Поул в ума на Гарион.

„Изглежда, че е вярно – отвърна сухият глас. – Накараха го да пие разни неща и сега той е твърде различен отпреди“.

Очите на леля Поул се разшириха.

„Кой си ти?“

„Аз винаги съм бил тук, Поулгара. Не знаеше ли?“

„Гарион знае ли?“

„Знае, че съм тук. Ала не му е известно какво е значението на моето присъствие.“

„Можем да поговорим по-късно за това – реши тя. – Наблюдавай внимателно. Това е задачата ти. – Объркан поток от образи нахлу в съзнанието на Гарион. – Разбираш ли?“

„Да. Ще му покажа как.“

„Не можеш ли да го направиш ти самият?“

„Не, Поулгара – отвърна сухият глас. – Силата е негова, не моя. Не се тревожи. Ние с него се разбираме.“

Докато двата гласа си говореха в ума му, Гарион се почувства странно самотен.

„Гарион – тихо заговори сухият глас. – Искам да мислиш за своята кръв.“

„За моята кръв ли?“

„Ще я променим за миг.“

„Защо?“

„За да изгорим отровата, която ти дадох. Сега съсредоточи мисълта си върху своята кръв.“

Гарион го направи.

„Искаш кръвта ти да стане такава. – Картина в жълто нахлу в ума на Гарион. – Разбираш ли?“

„Да.“

„Тогава направи го. Сега.“

Гарион докосна гърдите си и пожела кръвта му да се промени. Изведнъж се почувства така, сякаш някой го беше запалил. Сърцето му започна да бие лудо, тежка пот изби по цялото му тяло.

„Още един миг“ – изрече гласът.

Гарион умираше. Променената кръв изпепели вените му, тялото му започна неистово да трепери. Сърцето му се блъскаше в гърдите като тежък ковашки чук. Очите му помътнях, тялото му политна напред.

„Сега! – рязко нареди гласът. – Промени кръвта си пак.“ След това всичко свърши. Сърцето на Гарион прескочи няколко удара, забави учестения си ход и възобнови нормалния си ритъм. Беше изтощен, ала мъглата, която бе обгърнала ума му, я нямаше.

„Готово, Поулгара – каза другият Гарион. – Сега можеш да направиш онова, което е необходимо.“

През цялото време леля Поул бе наблюдавала всичко загрижено, ала сега лицето ѝ стана ужасно строго. Тя прекоси залата и се приближи към платформата.

– Салмисра – изрече вълшебницата. – Обърни се и ме погледни.

Краллицата беше вдигнала ръце над главата си, съскащите думи продължаваха да се изсипват от устните ѝ, докато накрая прераснаха в дрезгав крясък.

Високо над тях, в сенките близо до тавана, очите на огромната статуя се отвориха и заблестяха с наситено зелен, смарагдов огън. Един искрящ скъпоценен камък в короната на Салмисра започна да пламти със същия блясък.

Статуята се раздвижи. Звукът, който издаде, приличаше на страховтно, оглушително високо скърцане. Монолитната скала, от която беше издялана огромната фигура, се наведе, огъна се и статуята направи две крачки напред.

– Защо... ме... повика? – прогърмя тътнеш, величествен глас през скованите каменни устни.

– Защити своята жрица, велики Иса – изкрещя Салмисра, после се обърна и измери леля Поул с триумфиращ поглед. – Тази зла вещица

нахлу в твоите владения, за да ме убие. Нейната злокобна сила е толкова могъща, че никой не може да ѝ се противопостави. Аз съм твоята бъдеща невяста и се надявам на твоята закрила, Иса.

– Кой дръзва да оскверни моя храм? – попита статуята с гръмотеви-чен рев. – Кой е посмял да вдигне ръката си срещу моята избраница и любима? – Смарагдовите очи на бога блестяха от ужасен гняв.

Леля Поул стоеше в центъра на залата, изправена срещу огромната, надвиснала застрашително над нея каменна грамада. Лицето ѝ не изразяваше страх.

– Отиваш твърде далеч, Салмисра – изрече вълшебницата. – Това е забранено.

Кралицата на змиите презрително се изсмя.

– Забранено ли? Какво ме засяга твоята забрана? Сега бягай или посрещни гнева на Иса. Бий се, ако смееш, с един бог!

– Ако се наложи, ще го сторя – заяви леля Поул. После изправи рамене и произнесе една-единствена дума. Ревът, който предизвика тя в ума на Гарион, беше всепоглъщащ. А после вълшебницата внезапно започна да се уголемява. Стъпка по стъпка тя се извисяваше нагоре, растеше като дърво, разширяваше се, превръщаше се в исполин пред изумените очи на Гарион – и след миг се изправи лице срещу лице с каменния бог.

– Поулгара? – объркано прозвуча гласът на бога. – Защо направи това?

– Идвам, за да изпълня Пророчеството, велики Иса. – отвърна тя. – Твоята жрица предаде теб и твоите братя.

– Това не може да е истина – заяви Иса. – Тя е моята избраница. Тя е моята любима.

– Лицето е същото – каза леля Поул, – ала това не е онази Салмисра, която беше любимата на Иса. Стотици Салмисри са ти служили в този храм, откакто твоята любима умря.

– Умряла? – недоверчиво повтори богът.

– Тя лъже! – изпищя Салмисра. – Аз съм твоята любима, господарю! Не позволявай на лъжите ѝ да те отблъснат от мен. Убий я.

– Наближава денят, когато Пророчеството ще се сбъдне – заговори леля Поул. – Момчето в нозете на Салмисра е неговият плод. То трябва да се върне при мене, в противен случай предсказаното в Пророчеството няма да се осъществи.

– Толкова ли скоро дойде денят на Пророчеството? – попита богът.

– Не е скоро, велики Иса – отвърна леля Поул. – Късно е. Твоят сън

продължи няколко хилядолетия.

– Лъжи! Всичко това са лъжи! – отчаяно изкрещя Салмисра, притиснала тялото си в глезена на огромния каменен бог.

– Трябва да изпитам истинността на онова, което каза Поулгара – бавно изрече богът. – Спах дълго и дълбоко и сега светът ме изненада с облика си.

– Унищожи я, Иса! – примоли се Салмисра. – Светотатствените й лъжи оскверняват свящото ти присъствие.

– Ще открия каква е истината, Салмисра – изрече Иса. Гарион почувства кратко, могъщо докосване до съзнанието си. Нещо го беше доосигнало – нещо така огромно, че въображението на момъка потрепера в потрес пред необозримостта на чуждото присъствие. След това търсенето продължи.

– Ааа! – долетя тежка въздишка от пода. Мъртвата змия Маас се раздвижи. – Ааа! Оставете ме да спя!

– Само след миг – каза Иса. – Как беше името ти?

– Наричах се Маас – отговори змията. – Бях съветник и другар на Вечната Салмисра. Върни ме във вечния сън, господарю. Не мога да изтърпя, ако ми се наложи да изживея втори живот.

– Каж ми – това моята любима Салмисра ли е? – попита богът.

– Нейна наследничка – въздъхна Маас. – Твоята любима жрица умря преди хиляди години. Всяка следваща Салмисра е избирана заради приликата си с твоята любима.

– Аа! – възкликна Иса с болка в гръмотевичния си глас. – И каква беше целта на тази жена – защо е изтъргнала Белгарион от грижите на Поулгара?

– Искаше да се съюзи с Торак – отговори Маас. – Искаше да предаде Белгарион на Прокълнатия и в замяна да получи безсмъртието, което неговата прегръдка щеше да й даде.

– Неговата прегръдка ли? Моята жрица доброволно да се отдаде в порочните обятия на лудия ми брат?

– Щеше да го стори с голямо желание, господарю – отвърна Маас. – Природата й е такава, че търси прегръдката на всеки мъж, бог или звяр, който премине край нея.

Каменното лице на Иса потрепера от отвращение.

– Винаги ли е било така? – попита той.

– Винаги, господарю – потвърди Маас. – Отварата, която поддържа както младостта й, така и приликата с твоята любима, възпламенява вените й от похот. Този порок ще продължава да я изгаря, докато умре.

Позволи ми да си вървя, господарю. Боли!

– Заспи, Маас – позволи му Иса. Гласът му беше изпълнен със скръб. – Носи благодарностите ми със себе си при безмълвната смърт.

– Ааа! – въздъхна Маас и отново се отпусна на пода.

– Аз също отново ще заспя – каза Иса. – Не бива да оставам буден, защото присъствието ми тук може да събуди Торак. А тогава ще избухне война, която ще унищожи света. – И огромната статуя тръгна към мястото, където беше стояла хиляди години. Оглушителният трясък и стоновете на камъка отново изпълниха огромната стая. – Отнеси се с тази жена както ти решиш, Поулгара – изрече каменният бог. – Ала пощади живота ѝ заради приликата с моята любима.

– Ще го сторя, велики Иса – каза леля Поул и се поклони.

– И предай поздравите ми на моя брат Алдур – бяха последните думи на величествения глас, който започна полека да заглъхва.

– Заспи, велики Иса – прошепна леля Поул. – Дано сънят излекува скръбта ти.

– Не! – изкрещя Салмисра, ала зеленият огън в очите на статуята вече бе угаснал; скъпоценният камък в короната ѝ проблесна за последен път и потъмня.

– Време е, Салмисра – обяви огромната, страшна леля Поул.

– Не ме убивай, Поулгара – замоли се кралицата и падна на колене. – Моля те, не ме убивай.

– Няма да те убия, Салмисра – каза леля Поул. – Нали обещах на бог Иса, че ще пощадя живота ти.

– Ала аз не съм обещавал нищо – извика Барак от входа.

Гарион хвърли поглед към приятеля си исполин, който сега приличаше на джудженце, застанало до грандиозната леля Поул. Мечката беше изчезнала и на нейно място, с меч в ръка, стоеше грамадният черек.

– Не, Барак. Сега веднъж завинаги ще разреши затрудненията на Салмисра. – Леля Поул се обърна към кралицата, която се бе проснала на пода. – Ще те оставя да живееш, Салмисра. Ще бъдеш жива много дълго – може би цяла вечност.

Неочаквана, невъзможна надежда блесна в очите на Салмисра. Тя бавно се изправи и вдигна поглед към огромната фигура, извисяваща се над нея.

– Завинаги ли, Поулгара? – прошепна тя.

– Ала трябва да те променя – продължи леля Поул. – Отровата, която пиеше, за да изглеждаш млада и красива, сега бавно те убива. Дори сега следите ѝ започват да се проявяват по лицето ти.

Ръцете на кралицата пробягаха по лицето ѝ и тя бързо се обърна към огледалото.

– Ти се разлагаш, Салмисра – изрече леля Поул. – Скоро ще бъдеш грозна и стара. Похотта, която те изпълва, ще те изгори и ще умреш. Кръвта ти е прекалено топла, това е единствената ти беда.

– Ала как... – Салмисра се поколеба.

– Една малка промяна – увери я леля Поул. – Съвсем нищожна промяна и ти завинаги ще бъдеш жива. – Гарион почувства как силата на мощта ѝ се съсредоточава. – Ще те направя вечна, Салмисра. – Вълшебницата вдигна ръка и изрече една-единствена дума. Страхната ѝ сила накара Гарион да потрепери като лист, пометен от вятъра.

Отначало не се случи нищо. Салмисра стоеше неподвижно, бледата белота на тялото ѝ проблясваше изпод прозрачната дреха. После странното обагряне на тялото ѝ стана по-ясно изразено, бедрата ѝ се притиснаха плътно едно до друго, лицето ѝ започна да се променя, стана по-изострено, устните изчезнаха, устата се разтегна в постоянна, типична за влечуго усмивка.

Обзет от ужас, неспособен да откъсне очи от кралицата, Гарион гледаше. Роклята се свлече, защото раменете изчезнаха, а ръцете прилепнаха към тялото – то започна да се издължава, а краката, които до този момент бяха напълно сраснали, започнаха да се навиват на спирала. Лъскавата ѝ коса изчезна, последните следи от човешки облик също, ала златната корона остана здраво прикрепена на главата ѝ. Езикът ѝ се стрелна напред и потрепера. Кралицата свлече навитото си на спирала туловище на пода. Люспестата качулка на врата ѝ набъбна и кралицата погледна леля Поул с плоски, мъртви очи. Докато траеше промяната със Салмисра, леля Поул бе съумяла да се смали до нормалния си ръст.

– Възкачи се на трона си, Салмисра – нареди тя. Главата на кралицата остана неподвижна, ала навитото на спирала туловище се разви и изпълзя върху покрития с възглавнички диван. Звукът на люспи, които се триеха една о друга, беше сух, стържещ.

Леля Поул се обърна към евнуха Сади.

– Виж жрицата на Иса, кралицата на хората-змии. Нейните владения ще просъществуват до края на времето, защото тя е безсмъртна и ще царува в Нийса завинаги.

Лицето на Сади беше смъртнобледо, а очите му – диво ококорени. Той мъчително преглътна и после кимна.

– Ще те оставя с твоята кралица – продължи вълшебницата. – Предпочитам да си ида с мир, но знай, че каквото и да се случи, аз и момчето

трябва да излезем оттук.

– Ще изпратя вестоносци пред вас – бързо се съгласи Сади. – Така никоой няма да се опитва да ви пречи.

– Мъдро решение – сухо подхвърли Барак.

– Да живее кралицата-змия на Нийса! – произнесе с треперещ глас един от облечените с пурпурни мантии евнуси и падна на колене пред платформата.

– Да я възхвалим – отговориха останалите и подчинявайки се на приетия ритуал, паднаха на колене като един. – Нейната слава и величие се разкриха пред нас.

– Да ѝ се помолим.

Гарион погледна веднъж през рамо и последва леля Поул към разрушената врата. Салмисра легна на трона си. Омотаното ѝ на спирала туловище блестеше с пъстрите си шарки, украсената ѝ с люспеста качулка глава беше обърната към огледалото. Змийското ѝ лице беше лишено от всякакъв израз и беше невъзможно човек да се досети за какво мисли тя.

ГЛАВА 30

Коридорите и сводестите зали на палата бяха празни. Стиснал мечаси, Барак мрачно крачеше сред ужасните кървави останки, очертали пътя му при влизането му в двореца. Лицето на огромния мъж беше бледо и той отвърщаше очи от жестоко осакатените трупове.

Излязоха навън. Улиците на Стис Тор бяха по-тъмни, отколкото и в най-тъмна нощ. И бяха изпълнени с тълпи, които виеха от ужас.

Барак, стиснал в лявата си ръка факла, грабната пътьом от стената в палата, вдигна огромния меч в десницата си и ги поведе напред. Макар и обхванати от паника, нийсанците им правеха път.

– Какво е това, Поулгара? – изръмжа Барак през рамо и размаха факлата, сякаш искаше да прогони тъмнината. – Да не би да е някакво вълшебство?

– Не – отговори тя. – Не е никакво вълшебство.

Малки сиви късчета прелитаха в светлината на факлата.

– Да не е сняг? – недоверчиво възкликна Барак.

– Не – отвърна леля Поул. – Това е пепел.

– Но какво гори?

– Една планина – обясни вълшебницата. – Хайде да се върнем на

кораба колкото е възможно по-бързо. Тази тълпа е по-опасна от саждите. – Тя зави раменете на Гарион с леката си наметка, после посочи една улица, където се мяркаха няколко факли. – Оттук.

Пепелта започна да пада по-бързо. Приличаше на мръсно сиво брашно, което валеше сред подгизналия от влага въздух; от нея се носеше ужасна воня на сяра.

Когато стигнаха до кейовете, непрогледният мрак започна да се разсейва. Пепелта продължаваше да засипва улиците, слягаше се в пукнатините на калдъръма и се трупаше на малки преспи край ъглите на сградите.

На кейовете цареше истински хаос. Тълпи нийсанци с вой и крясъци се опитваха да се качат на корабите, за да избягат от задушавачата пепел, носеща се в пълна тишина във влажния въздух. Полудели от ужас, някои хора дори скачаха в смъртоносната река.

– Няма да можем да преминем през тази тълпа, Поулгара – каза Барак. – Почакайте малко. – той прибра меча си в ножницата, подскочи и се хвана за ръба на един нисък покрив. Покатери се горе и се изправи над тях. Очертанятия на фигурата му бяха съвсем смътни. – Хей, Грелдик! – изрева исполинът с могъщия си глас, който надвика дори шума на тълпата.

– Барак! – отговори гласът на Грелдик. – Къде си?

– В началото на кея – изкрещя Барак. – Не можем да минем през тълпата.

– Останете там – отговори му с вик Грелдик. – Ще дойдем да ви вземем.

След няколко секунди се разнесе тропот от тежки стъпки. От време на време се чуваше шум от удари. Викове на болка се смесваха с крясъците на ужасената тълпа. После Грелдик, Мандорален и половин дузина плещести моряци, въоръжени с тояги, изплуваха от вихрушката на пепелта, – пътят беше разчистен.

– Загубихте ли се? – кресна Грелдик на Барак.

Барак скочи от покрива и отвърна:

– Трябваше да спрем малко при двореца.

– Вече се тревожехме за сигурността ви, милейди – обърна се Мандорален към леля Поул и изблъска някакъв фъфлещ нийсанец встрани. – Дурник се върна преди няколко часа.

– Забавихме се по пътя – отговори тя. – Капитане, можеш ли да ни заведеш на борда на своя кораб?

Грелдик се ухили.

– Да вървим тогава – подкани ги тя. – Няма да е лошо, шом се качим на кораба, веднага да вдигнем котва и да се отдалечим от града. Тази пепел след известно време ще престане да пада, ала дотогава хората ще продължават да се държат истерично. Все още ли няма новини от Силк и баща ми?

– Никакви, милейди – отговори Грелдик.

– Какво ли прави той сега? – замислено каза вълшебницата.

Мандорален извади тежкия си меч и настъпи право срещу тълпата, като нито забавяше крачка, нито се отклоняваше от пътя си. Нийсанците изчезваха пред него като дим.

Тълпата, която се блъскаше край кораба на Грелдик, беше невъобразима. Дурник, Хетар и моряците, наредени на перилата, отблъскваха с канджи и тояги обхванатите от паника хора.

– Спуснете мостчето – изкрещя Грелдик.

– Благородни капитане – избъбра един плешив нийсанец, – ще ти дам сто жълтици, ако ме вземеш на борда на своя кораб.

Грелдик го изблъска с отвращение.

– Хиляда жълтици – обеща нийсанецът, стисна ръката на Грелдик и размахна кесията си.

– Махнете този глупак. – заповяда Грелдик.

Един от моряците стовари небрежен удар върху главата на плешивия нийсанец, после се наведе и измъкна кесията от ръцете му. Отвори я и изсипа монетите в шепата си.

– Три сребърника – погнушено изрече той. – Всичко останало е медни монети. – След това се обърна и изрита в корема изпадналия в безсъзнание мъж.

– Прережете въжетата – изкрещя Грелдик, шом всички успяха да се качат.

Моряците изпълниха заповедта. Страхотен вик на изненада се откъсна от нийсанците, които се тълпяха в края на кея. Мудното течение бавно повлече кораба, ала писъците и отчаяните стонове продължаваха да го следват още дълго.

– Гарион – заговори леля Поул, – защо не слезеш долу, за да облечеш някои по-подходящи дрехи? И измий този отвратителен руж от лицето си. После ела тук. Искам да разговарям с тебе.

Гарион, който беше забравил колко оскъдно е облечен, се изчерви и слезе в каютата си.

Когато се върна, облечен в туника и панталони, вече бе станало по-светло, ала сивата пепел все още продължаваше да пада. Светът беше

обвит в мъгла от сажди. Вече бяха доста далеч от града и моряците на Грелдик отново пуснаха котвата.

– Тук съм, Гарион – извика леля Поул. Стоеше близо до носа и се вглеждаше в мътния въздух. Гарион отиде при нея, изпълнен с известно колебание; споменът за онова, което се беше случило в палата, все още отчетливо изпъкваше в ума му.

– Седни, скъпи – подкани го тя. – Трябва да разговарям с теб по един въпрос.

– Да, госпожо – отговори младежът и седна на пейката до нея.

– Гарион. – Вълшебницата се обърна и го погледна в очите. – Случи ли се нещо, докато беше в палата на Салмисра?

– Какво точно имаш предвид?

– Знаеш за какво те питам – отвърна тя отсечено. – Нали няма да поставиш и себе си, и мен в неудобно положение, като ме накараш да ти задавам разни нелепи въпроси?

– О! – Гарион се изчерви. – Това ли? Не, нищо подобно не се е случило. – Той си припомни сочните форми на кралица Салмисра с известно съжаление.

– Добре. Това беше едно от нещата, от които се боях. Не бива да се занимаваш с такива неща точно сега. Това оказва особен ефект върху човек като тебе.

– Не съм особено сигурен, че те разбирам – отговори той.

– Ти имаш определени способности – обясни му леля Поул. – И ако започнеш да правиш експерименти в онази област преди да си напълно съзрял, резултатите могат да се окажат непредсказуеми. Засега ще е по-добре да не смесваш нещата.

– Може би щеше да е по-добре, ако нещо наистина се беше случило. – избъбра Гарион. – Така щях да се променя, да стана като другите и нямаше да наранявам повече хората.

– Съмнявам се – възрази Поулгара. – Силата ти е прекалено голяма, за да бъде така лесно неутрализирана. Помниш ли за какво говорихме, когато напускахме Толнедра? За обучението?

– Нямам нужда от никакво обучение – възпротиви се момъкът и тонът му стана враждебен.

– О, имаш! – възрази тя. – При това трябва да бъдеш обучаван сега. Мощта ти е огромна – по-голяма от всяка друга, която съм виждала. Известна част от нея е толкова сложна, че не мога да разбера дори малка част от нея. Трябва да започнеш с обучението преди да се е случило нещо гибелно. Ти си напълно неконтролируем, Гарион. Ако наистина

сериозно желаяш да не нараняваш хората, трябва да бъдеш готов да започнеш да се обучавааш. Така ще разбереш как да предотвратяваш различните злополуки.

– Но аз не искам да стана вълшебник! – възрази той. – Единственото, което желая, е да се отърва от силата си. Не можеш ли да ми помогнеш да сторя това?

Тя поклати глава.

– Не. Ала не бих го сторила, дори и да бях в състояние да го направя. Не можеш да се откажеш от тази мощ, Гарион. Тя е част от тебе.

– Значи ще бъда чудовище? – попита горчиво Гарион. – Ще обикалям по света, ще изгарям хората живи или ще ги превръщам в крастави жаби и змии? А може би след известно време просто ще свикна с това и въобще няма да ми прави впечатление. Ще живея вечно – както тебе и дядо, – ала повече няма да бъда човешко същество. Лельо Поул, струва ми се, че бих предпочел да съм мъртъв.

„Ти не можеш ли да го убедиш?“ – заговори гласът ѝ със странното присъствие в главата му.

„Не и в този момент, Поулгара – отговори сухият глас. – Той е прекалено зает да се занимава със самосъжалението, което го е обзело.“

„Гарион трябва да се научи да контролира силата, която притежава“ – заяви вълшебницата.

„Аз ще го пазя да не прави пакости – обеща гласът. – Не мисля, че бихме могли да сторим нещо, преди да се върне Белгарат. Младежът преминава през душевна криза и наистина не бива да се намесваме, преди самият той да е взел решение как ще излезе от нея.“

„Не искам да го гледам как страда.“

„Ти си прекалено мекосърдечна, Поулгара. Той е здраво момче и мъничко страдание няма да му навреди.“

– Вие двамата ще престанете ли да се отнасяте с мене така, като че ли въобще ме няма? – гневно попита Гарион на глас.

– Госпожо Поул – извика Дурник. – Елате веднага! Барак иска да се самоубие.

– Какво? – изрече удивено тя.

– Ами заради някакво проклятие – обясни Дурник. – Исква да се прободете с мечи си.

– Идиот такъв! Къде е?

– В задната част на кораба, на кърмата – отговори Дурник. – Извадил е мечи си и не позволява на никого да припари до него.

Вълшебницата изтича към кърмата, следвана по петите от Гарион и

Дурник.

– Всички сме преживявали лудостта на битката, милорд – говореше Мандорален, като се опитваше да успокои огромния черек. – Това не е нещо, с което човек може да се гордее, но пък не трябва да го приема като причина за такова черно отчаяние.

Барак не отговори. Беше се изправил на ръба на кърмата.

Очите му бяха безизразни от ужас, огромният му меч не допускаше никой да се приближи.

Леля Поул обаче премина през тъптата моряци и отиде право при него.

– Не се опитвай да ме спреш, Поулгара – предупреди я той.

В отговор тя съвсем спокойно протегна ръка и докосна с пръст върха на меча му.

– Малко е тъп – замислено изрече тя. – Защо не помолим Дурник да го наточи? Така оръжието ще те промуши по-лесно, когато паднеш с цялата си тежест върху него.

Барак като че ли се сепна.

– Направи ли всичките необходими приготовления? – продължи Поулгара.

– Какви приготовления?

– Ами за това как да постъпим след това с тялото ти – отговори тя. – Наистина, Барак, мислех си, че си по-добре възпитан. Свестните хора не натоварват приятелите си с такива грижи. – Леля Поул поразмисли за миг. – Струва ми се, че изгарянето на трупа е наистина нещо обичайно, но в Нийса всичко е подгизнало от влага. Сигурно ще тлееш повече от седмица. Мисля си, че всички единодушно ще решим да те хвърлим в реката. Пиявиците и речните раци ще те оглозгат до кости за един ден.

Изражението на Барак стана обидено.

– Искаш ли да занесем меча и счита ти на сина ти? – попита леля Поул.

– Аз нямам син – навъсено отвърна той. Очевидно не беше подготвен за такава брутална практичност.

– О, не ти ли казах? Каква съм забравана.

– За какво говориш?

– Е, няма значение – подхвърли тя. – Сега вече това не е важно. Какво предпочиташ – да се стовариш с цялата си тежест върху меча, или да го забиеш в гърдите си до дръжката? И двата начина ще дадат добри резултати.

Моряците я гледаха с ококорени очи.

– Какво имаше предвид, когато заговори за мой син? – попита Барак и отпусна меча.

– Е, новината само ще те разколебае – отговори вълшебницата. – Сигурно няма да се самоубиеш както трябва, ако ти разкажа всичко. Бихме предпочели да не лежиш на палубата и да стенеш седмици наред. Такова нещо е страшно потискащо, нали разбираш.

– Искам да зная за какво става дума!

– Добре тогава – изрече тя с тежка въздишка. – Жена ти Мерел е бременна – в резултат на някои любезности, които сте си разменили, докато бяхме във Вал Алорн, струва ми се. Сега изглежда като луна на пълнолуние, а твоето яко отроче прави живота ѝ непоносим с ритането си.

– Значи син? – викна Барак и очите му широко се разтвориха.

– Да не си оглушал, Барак? – сгълча го леля Поул. – Какво само повтаряш като папагал?

– Син? – повтори исполинът и мечът се изплъзна от пръстите му.

– Ето на – изтърва оръжието! – укори го тя. – Веднага го взимай и да приключваме с цялата работа. Твърде егоистично от твоя страна е да се самоубиваш цял ден и да ни губиш времето.

– Няма да се самоубивам – възмутено я прекъсна исполинът.

– Така ли?

– Разбира се, че няма – избоботи той и от устата му се разхвърчаха слюнки. – После забеляза леката усмивка, потрепваща в ъгълчетата на устните ѝ, и засрамено наведе глава.

– Какъв голям глупак. – рече леля Поул, хвана брадата му с две ръце, наведе главата му и звучно целуна омазаното му с пепел лице.

Грелдик започна да се кикоти, Мандорален пристъпи напред и сграбчи Барак в грубата си прегръдка.

– Аз ликувам заедно с тебе, приятелю – заяви той. – Сърцето ми е изпълнено с радост за теб.

– Донесете едно буре! – викна Грелдик на моряците и потупа приятеля си по гърба. – Да поздравим наследника на Трелхайм със светлокафява бира от вечния Черек.

– Тук скоро ще стане доста шумно – тихо каза леля Поул на Гарион. – Ела с мен. – И го поведе към носа на кораба.

– Тя ще стане ли някога отново жена? – попита Гарион, когато двамата останаха сами.

– Какво?

– Кралицата – обясни Гарион. – Ще се превърне ли отново в жена?

– След време дори няма да иска – отговори леля Поул. – Формата на тялото, което възприемаме, след година-две започва да управлява нашето мислене. С течение на времето Салмисра ще става все повече змия и по-малко жена.

Гарион потрепера.

– Щеше да е по-добре, ако я беше убила.

– Обещах на Иса, че няма да я убия – напомни тя.

– Това наистина ли беше той?

– Неговият дух – отвърна вълшебницата, взирайки се в пепелта, която продължаваше да вали и замъгляваше очертанията на всичко наоколо. – Салмисра вля духа на Иса в камъка. Поне известно време статуята наистина беше самият Иса. Много е сложно. – Поулгара за миг се замисли, после каза ядосано: – Къде е той?

– Кой?

– Баща ми. Трябваше да е тук още преди няколко дни.

Изправиха се един до друг и загледаха мътната река. Накрая леля Поул с отвращение изтупа от пепелта завитите си с наметката рамене и заяви:

– Ще слеза долу. Тук е прекалено мръсно.

– Помислих си, че искаш да разговаряме – припомни ѝ Гарион.

– Не смятам, че си готов да ме изслушаш. Ще поизчакаме. – Тя направи няколко крачки и спря. – О, Гарион.

– Да?

– Аз не бих пила от бирата, с която се наливат моряците. След онава, което те накараха да погълнеш в палата, бирата по всяка вероятност ще те накара да се почувстваш зле.

– Ясно – съгласи се младежът с мъничко съжаление. – Добре.

– Това си е твоя работа, разбира се – рече леля Поул, – ала си помислих, че трябва да те осведомя. – Тя се обърна, отвори люка, който водеше към стълбището, и се спусна надолу.

Чувствата на Гарион бяха бурни. Целият ден беше изпълнен с толкова много събития, в ума му се въртяха толкова много объркани образи...

„Тихо“ – обади се гласът в съзнанието му.

„Какво?“

„Опитвам се да чуя нещо. Слушай.“

„Какво да слушам?“

„Ето. Не чуваш ли?“

Съвсем слабо, като че шумът долиташе от много далеч, Гарион

долови приглушени, тъпи звуци.

„Какво е това?“

Гласът не отговори, ала амулетът на врата му започна да пулсира в унисон с глухия шум.

Младецът чу зад себе си забързани леки стъпки.

– Гарион! – Обърна се тъкмо навреме, за да попадне в прегръдката на Се'недра.

– Така се тревожеш за тебе. Къде изчезна?

– Някакви мъже ме отвлякоха – отговори той и се опита да се измъкне от ръцете ѝ. – После ме заведоха в палата.

– Колко ужасно! – възкликна тя. – Видя ли кралицата?

Гарион кимна, после потрепера при спомена за качулатата змия, която лежеше на дивана, наблюдавайки образа си в огледалото.

– Какво има? – попита момичето.

– Случиха се много неща – отвърна Гарион. – Някои от тях не бяха особено приятни. – Някъде дълбоко в съзнанието му продължаваха да долитат тъпите приглушени звуци.

– Значи те мъчиха? – попита Се'недра с широко отворени очи.

– Не, нямаше нищо подобно.

– Е, какво стана? – настоя принцесата. – Разкажи ми.

Гарион знаеше, че няма да го остави на мира, докато не ѝ обясни всичко, затова описа случилото си колкото се може по-пълно. Докато приказваше, пулсиращият звук непрекъснато се усиливаше. Дланта на дясната му ръка започна да изтръпва и той разсеяно я разтри.

– Колко страшно – отбеляза Се'недра, когато разкажът му приключи. – Не беше ли ужасен?

– Всъщност не – отговори ѝ Гарион и продължи да разтрива ръката си. – През повечето време ме караха да пия разни неща, главата ми беше замаяна и не чувствах нищо.

– Наистина ли уби Маас? – попита тя. – Просто така? – И момичето щракна с пръсти.

– Не съвсем по този начин – опита се да обясни Гарион. – Трябваше да направя още нещо.

– Значи си знаел, че си вълшебник – заяви принцесата. – Казах ти, че е така, когато се къпахме във вира, помниш ли?

– Но аз не искам да бъда вълшебник – възрази той. – Не съм молил никого да стане така.

– Нито пък аз съм молила някого да бъда принцеса.

– Не е същото. Когато човек е крал или принцеса, той просто си е

такъв. Това, че човек е вълшебник, е свързано с постъпките му.

– Наистина не виждам чак толкова голяма разлика – упорито възрази Се'недра.

– Аз мога да направя така, че да се случват разни неща – обясни младежът. – Обикновено ужасни неща.

– И какво от това? – продължи влудяващо тя. – Аз също мога да предизвикам ужасни неща – поне можех, в Тол Хонет. Една моя дума изпращаше някой слуга на кола, където го налагаха с камшик, можех да пратя някого дори на дръвника на палача. Не съм го правила, разбира се, ала стига да поисках, можех да го направя. Властта е сила, Гарион. Като твоята сила. Резултатите са едни и същи. Не е необходимо да нараняваш хората, ако не желаеш.

– Но това просто се случва понякога. Не защото аз съм пожелал да стане така. – Пулсирането в дланта му се беше превърнало в мъчително усещане, нещо като тъп главобол.

– Тогава трябва да се научиш да го контролираш.

– Приказваш точно като леля Поул.

– Тя се опитва да ти помогне, Гарион – каза принцесата. – Иска да те накара да правиш онова, което в края на краищата ще ти се налага да правиш в бъдеще. Още колко хора ще трябва да изпепелиш, преди да приемеш думите ѝ?

– Не трябваше да казваш това. – Гарион беше дълбоко засегнат.

– Трябваше! – възрази тя. – Смятам че е наложително да споделя мнението си с теб. Ти си щастливец, че не съм ти леля. Нямах да се примиря с глупостта ти, както прави лейди Поулгара.

– Ти не разбираш – мрачно измърмори Гарион.

– О, разбирам много повече, отколкото си мислиш. Знаеш ли кое е слабото ти място? Ти не желаеш да пораснеш. Искаш да бъдеш винаги момче. Ала въпреки всичко не можеш да останеш малък, никой не може. Независимо от силата, която имаш – независимо от това дали си император, или вълшебник – не можеш да спреш отминаването на годините. Аз осъзнах това много отдавна, ала вероятно съм много по-умна от тебе. – И без никакви обяснения принцесата се надигна на пръсти и го целуна по устните.

Гарион се изчерви и наведе смутено глава.

– Каж ми – подхвана Се'недра, играейки си с ръкавите на туниката му, – наистина ли кралица Салмисра беше толкова красива, както разправят?

– Най-красивата жена, която съм виждал – отговори Гарион без да

мисли.

Принцесата рязко пое дъх и изкрещя:

– Мразя те!

После се завъртя и побягна разплакана да намери леля Поул.

Гарион я проследи с изумен поглед. След това се обърна към реката и мрачно загледа мътната вода и носещата се из въздуха пепел. Изтръпването в дланта му стана непоносимо и той започна да я почесва, а после направо да я дере с нокти.

„Само ще я възпалиш“ – обади се сухият глас в ума му.

„Сърби ме. Не мога да понасям това.“

„Престани да се държиш като пеленаче.“

„Коя е причината да изпитвам подобно нещо?“

„Нима искаш да кажеш, че наистина не знаеш? Значи трябва да научиш много повече неща, отколкото мислех. Постави дясната си ръка върху амулета.“

„Защо?“

„Просто го направи, Гарион.“

Гарион пхна ръка под туниката и постави парещата си длан върху своя медальон. Точно както ключ попада в ключалката, за която е направен, така и връзката между пулсиращия амулет и ръката му изглеждаше непоклатима. Изтръпването се превърна в така познатия му прилив на сила, пулсирането започна да отеква глухо в ушите му.

„Не прекалено много – предупреди го гласът. – Не се опитвай да пресушиш реката, разбираш ли?“

„Какво става? Какво е всичко това?“

„Белгарт се опитва да ни намери.“

„Дядо ли? Къде е той?“

„Имай търпение.“

Пулсирането стана по-осезаемо, цялото тяло на Гарион започна да потрепва в унисон с всеки глух удар. Той впи поглед над перилата. Пепелта, която танцуваше и падаше из въздуха – толкова лека, че покриваше с тънък слой дори мътната повърхност на реката – правеше неясни очертанията на всеки предмет, отдалечен на повече от двадесет стъпки. Градът не се виждаше, стенанията и кръсците, долитащи от скритите в мъглата улици, звучаха приглушено. Погледът можеше да различи единствено бавния гласък на течението, което се блъскаше в корпуса на кораба.

Далеч напред в реката нещо се движеше. Не беше голямо, дори изглеждаше съвсем мъничко, просто тъмна сянка, спускаща се като

призрак по течението.

Пулсиращите удари станаха още по-силни.

Сянката се промъкна по-наблизо и Гарион успя да различи очертаванията на малка лодка. Весло докосна повърхността на водата и до ушите му долетя тих плисък. Мъжът с веслата се обърна и погледна през рамо. Беше Силк. Лицето му беше покрито със сива пепел, малки вадички пот се стичаха по бузите му.

Господин Улф седеше на кърмата на лодката; беше се загърнал с наметката си и беше нахлузил качулката на главата си.

„Добре дошъл, Белгарат“ – поздрави го сухият глас.

„Кой е? – гласът на господин Улф, отекнал в ума на Гарион, звучеше сепнато. – Ти ли си, Белгарион?“

„Не съмсем – отвърна гласът. – Във всеки случай още е рано да се каже така, ала се приближаваме към целта.“

„Чудех се кой ли вдига толкова шум.“

„Понякога той пресилва нещата. Но ще се научи.“

Един от моряците, наобиколили Барак на кърмата, нададе силен крясък и всички се обърнаха да видят малката лодка, която бавно се приближаваше към тях.

Леля Поул се качи на палубата, пристъпи към парапета и извика:

– Закъсня.

– Случи се нещо непредвидено – отговори й възрастният мъж – гласът му бързо прелетя над водата, която ги разделяше. Той свали качулката и изтърси пепелта от наметката си. Гарион забеляза, че лявата ръка на стареца е свита в лакътя и виси пред гърдите му, окачена на мръсна превръзка.

– Какво ти е на ръката? – попита леля Поул.

– Не ми се ще да говоря за това сега. – Грозна драскотина се спускаше по бузата на господин Улф и потъваше в късата му бяла брада. Очите му хвърляха искри от раздразнение.

Усмивката върху покритото с пепел лице на Силк беше хитра и малко злобна. Той потопи веслата във водата още веднъж и сръчно плъзна малката лодка до кораба на Грелдик.

– Просто не мога да си представя, че ще си държиш устата затворена – раздразнено каза господин Улф на дребничкия мъж.

– Бих ли издал нещо, могъщи вълшебнико? – подигравателно попита Силк и малките му очи се разтвориха с престорена невинност.

– Помогни ми да се кача на кораба – каза му Улф. Държеше се като човек, комуто е нанесена смъртна обид.

– Както кажеш, древни Белгарат – отговори Силк, който очевидно полагаше големи усилия да не се размее. После подкрепи Улф и старецът тромаво се прекатери през перилата и веднага каза на капитан Грелдик:

– Да се махаме оттук.

– Накъде да поемем, древни? – внимателно попита Грелдик. Очевидно не искаше да увеличи още повече яда на стареца.

Улф се взря в него.

– Срещу течението ли, или надолу по течението? – обясни капитанът, опитвайки се да го омилостиви.

– Срещу течението, разбира се – троснато отвърна Улф.

– Ами аз как мога да зная за това предварително? – подхвърли Грелдик на леля Поул, после ядосано започна да раздава заповеди на моряците.

Изражението на леля Поул представляваше особена смесица от облекчение и любопитство.

– Убедена съм, че разказът ти ще е възхитителен, татко – подхвана тя, когато моряците се заеха да вдигат тежката котва. – Горя от нетърпение да го чуя.

– Можеш да ми спестиш сарказма си, Поул – каза Улф. – Днеска имах страшно лош ден. Опитай се да не го влошиш още повече.

Това последното се оказа прекалено много за Силк. Дребничкият мъж, който тъкмо се прекачваше през перилата, изведнъж тупна на палубата, обзет от непреодолимо веселие, и се разкикоти неудържимо.

Господин Улф му хвърли свиреп поглед, после лицето му помръкна от дълбока обида. Междувременно моряците на Грелдик хванаха веслата и се приготвиха за борба с бавното, но могъщо течение на реката.

– Какво е станало с ръката ти, татко? – Погледът на леля Поул беше пронизателен, а тонът ѝ ясно даваше да се разбере, че няма да търпи никакво отлагане на обясненията.

– Счупих я – отсечено заяви Улф.

– И как успя?

– Просто глупава злополука, Поул. Понякога се случват и такива неща.

– Я да видя.

– Изчакай минутка. – Старецът се намръщи на Силк, който продължаваше да се кикоти. – Ще престанеш ли? Отиди да кажеш на моряците къде ще ходим.

– А къде ще ходим, татко? – попита леля Поул. – Откри ли следите

на Зедар?

– Той прекоси границата и отиде в Ктхол Мургос. Там го очакваше Ктучик.

– Ами Кълбото?

– Вече е в ръцете на Ктучик.

– Дали ще можем да пресечем пътя на върховния жрец на Торак преди той да се добере до Рак Ктхол с него?

– Съмнявам се. Във всеки случай преди това трябва да преминем през Долината.

– През Долината ли? Татко, в това, което казваш, няма никакъв смисъл.

– Нашият Учител ни вика, Поул. Той иска да бъдем в Долината. Затова ще отидем там.

– Ами какво ще стане с Кълбото?

– Сега то е във владение на Ктучик. Аз пък зная къде да намеря Ктучик. Той стои само на едно място и не ходи никъде. Затова сега ще се отправим към Долината.

– Добре, татко – миролюбиво се съгласи тя. – Не се вълнувай. – После внимателно го огледа и каза заплашително: – Да не си се бил, татко?

– Не, не съм се бил. Как така ще се бия? – От гласа му струеше отвращение.

– Тогава какво се е случило?

– Едно дърво падна и ме затисна.

– Какво?

– Каквото ти казах.

От кърмата на кораба, където Грелдик и Барак стояха на кормилото, се разнесе ритмичното думкане на барабана, моряците натиснаха веслата и корабът се плъзна по мазната вода.

А смехът на Силк продължаваше да звъни в натезалия от пепел въздух.

КРАЙ

© 1982 Дейвид Едингс
© 1997 Здравка Евтимова, превод от английски

David Eddings
Queen of Sorcery, 1982

Сканиране и разпознаване: Мая Георгиева, 2006
Редакция: Mandor, 2006

Публикация:

КРАЛИЦА НА МАГИИТЕ. 1997. Изд. Бард, София. Биб. Фентъзи клуб, No.16. Роман.
Превод: [от англ.] Здравка ЕВТИМОВА [Queen of Sorcery / David EDDINGS]. Формат:
20 см. Страници: 320. Цена: 2800 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2067>]